

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 27 / Hejmar: 323 / Mijdar 2008

Kürdistan'da PKK ile yeni bir tarih yazılıyor

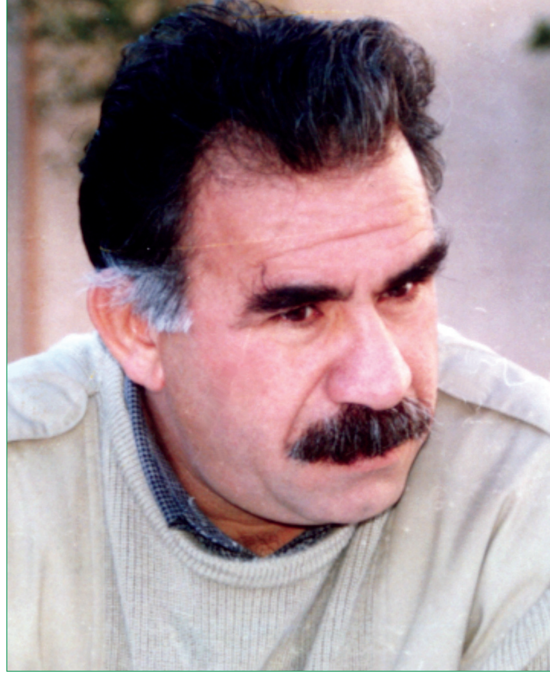

RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

PKK'nin kuruluşu Kürt'ün baş aşağı giden tarihine dur deme kararıdır

1978 yılına kadar ki Kürdistan tarihinde günlerin ve yılların herhangi bir özelliği, herhangi bir gelişmesi yoktu. Yıllar, zamanlar, gece ve gündüzler birbirini takip eder, birbirinden farksız geçerdi. Önceki bir zaman sonraki bir zamandı; sonraki bir zaman ise önceki bir zamandı. Kahredici kanıksanmış bir zaman, bir yaşam tekrarı vardı. Zaman ölü, yaşam ise boştu. Diri bütün dinamikler dipsiz derinliklerde gömülüydü. Yaşam sevgisi, insan sevgisi, doğa sevgisi kalmamıştı. Geleceğe tutku ise mezarda çürütülmüştü.

1978 yılının bir 27 Kasım günü, tarihten çok tarihsizlik, yaşamdan çok ölüm olan korkunç düşürülmüşlüğe son vermenin tarihi kararı veriliyordu. Bu bin yılların cesaret edilemeyen kararı ilan edilecek ve atılan bu büyük adımdan bir daha geri dönülmeyecekti. Verilen söze bağlı kalınıyor, ilan edilen karar takip ediliyor, atılan adım kesintisiz sürdürülüyordu. Böyle yaklaşıldığı için bugüne gelinebiliyordu. Kendini ulusal ve uluslararası sahalarda yenilmez kılarak kabul ettiren bir ülke ve halk gerçekliği ortaya çıkacaktı her şeye rağmen.

Bütün dünya görüyor: En alttakiler, en ezilenler geleceğe müthiş bakıyorlar. Beyniyle ve yüreğiyle parçalananlar, ölü yaşama kader olarak boyun eğenler, bu konumlarıyla yeryüzünün lanetlilerine dönüşenler bütün bu kabul edilemez özelliklerinden silkinerek arınıyorlar. Uyandılar, ayağa kalktılar, yürüdüler, konuştular, hakları için direndiler ve şimdi kazanıyorlar.

Müthiş düşürülmüşlüğe karşı görkemli öfkelerini örgütlüyorlar. Birleşiyorlar, cepheleşiyorlar. "Karşımızda dünya bile olsa durduramaz bizi" diyerek, özgür insanlık cumhuriyeti, onurlu insanlık vatanı için kararlılıklarını haykırıyorlar. Kurşunlarla yaşamlarını yitiriyorlar, bombalarla parçalanıyorlar, ateşlerle yanıyorlar. Bunun karşılığında ise güç alıyorlar, ne kadar haklı olduklarını kavrıyorlar, ne kadar direnirlerse o kadar kazanacaklarını anlıyorlar, imha edildikçe çoğaldıklarını görüyorlar.

Bugün hemen hemen herkes, bir Kürt uyanışından, dirilişinden ve ayağa kalkışından, dahası dünya dengelerini sarsan bir ulusal kurtuluş hareketinden söz ediyor. Yine ortak bir kanıdır: Kürtler tarihlerinin en büyük devrimlerini yaşıyorlar. Yaşanan devrim sıradan birkaç değişiklikle, birkaç boyutla sınırlı bir devrim değil. Hayır, çok derin, kapsamlı ve çok yönlü bir devrimden söz ediliyor. Toplumsal ilişkilerde, zihinsel, ahlaksal ve kültürel alanlarda yaşanan ve yüzyılların tozunu, toprağını, kalıntılarını önüne katan, Kürt'ü ateş banyosunda yıkayıp temizleyen, kendisine ruh, can ve kimlik kazandıran bir devrim... Ulus yapan, özgürlük ve kurtuluşun eşiğine getiren bir devrim.

Henüz vatan toprakları özgürlüğe kavuşturulmadı, her yönüyle özgür bir ulus yaratılamadı. Ülkenin çok boyutlu parçalanmışlığı da aşılabilmiş değil. Kürdistan halkının tarihinin en kapsamlı soykırım hareketiyle boğuştuğunu da çok iyi biliyoruz. Fakat bütün bunlara rağmen Kürtler ve Kürdistan, tarihinin en büyük altüst oluşlarını, devrimci uyanışı, uluslaşmayı, yeniden doğuşu ve yeniden kuruluşu yaşıyorlar.

Bu gerçekleri kimse reddetmiyor. İnkâr ve red, başka bir noktada başlıyor. Kürtler'deki bu değişim ve dönüşüm nasıl oldu, kim ve hangi gücün öncü mücadelesiyle? İşte can alıcı soru, inkârcıların gün ışığına çıktığı platformun kendisi oluyor.

1970'li yılların başında Kürtler, çok ağır bir ulusal imha, pasifikasyon politikası altında hızlı bir yok oluşu, sinmişliği ve kaçışı yaşıyorlardı.

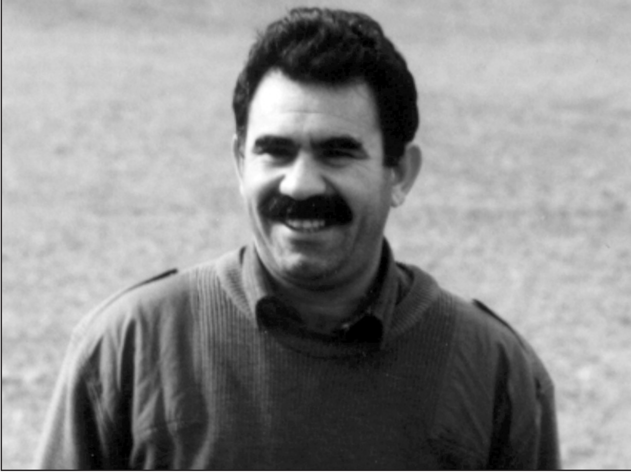
Beyni dağıtılmış, kendisi adına düşünce ve siyaset üretme olanakları ortadan kaldırılmış ve çağımızın en örgütsüz halkı durumuna getirilmişti. Örgütsüz, siyasetsiz, dağınık ve parçalanmış bir halk olmak, bir halk için felaketlerin en büyüğü değilse nedir?

En başta ***PKK'nin kuruluşu***, Kürt'ün başaşağı giden, ulusal yok oluşa doğru yol alan tarihine "dur deme" kararı ve iradesidir! Suskun, sindirilmiş ve kendinden kaçan bir halk gerçekliğinden, her yönüyle savaşan bir halk gerçekliğine yönelme iradesidir bu. Bu anlamda PKK'nin kuruluşu, Kürdün tarihinde bir dönüm noktası oluyor. Bu, karanlıkla aydınlığı, geceyle gündüzü birbirinden ayıran bir ayrım çizgisi gibidir.

Tarih boyunca örgütsüz, önderliksiz bırakılan, siyasetsiz kalan, Kürt'ün bu uğursuz tarihine de son veriliyor. Kürt halkı öncü bir örgüte, çığır açacak bir önderliğe ve ulusal kurtuluş siyasetine sahip oluyor. PKK'nin kuruluşu ve Kürdün tarihine damgasını vuruşu, sadece örgütsüzlüğe, önderliksizliğe ve siyasetsizliğe son vermiyor; aynı zamanda geleneksel ve Kürt'ün başına bela olan aşiretçi-feodal önderlikler dönemini de kapatıyor. ..

**** Bu yazı Rêber Apo'nun 27 Kasım 1996 yılı çözümlemesinden alınmıştır***

İçindekiler

KÜRT ÇOCUKLARININ TAŞLARI SÖMÜRGECİ SİSTEMİN ZIRHINI PARÇALAMIŞTIR

"Türkiye, ABD, Irak ve bölge ülkeleri üzerinden Güneyli güçlerin PKK'ye terörist demesi ve PKK'ye saldırılmaları için baskılar arttırılmış bulunmaktadır. Amerika'da, Bağdat'ta, Londra'da ve Ankara'da yapılan görüşme trafikleri sıklaşmıştır. En son ABD, Irak ve Türkiye arasında üçlü mekanizma kurulmuştur. Anlaşılıyor ki bir gizli plan ve komplo adım adım yaşama geçirilmek isteniyor. Güney Kürdistanlılara ne rol verildiği bilinmemektedir. Hangi pazarlıkların yapıldığı netleşmemiştir. Ancak PKK üzerinden pazarlık yapıldığı kesindir"

Bu günkü siyasal durumun ne olduğunu anlamak ve gelecekteki siyasal durumu değerlendirmek açısından AKP Genelkurmay uzlaşmasına ve bunun sonuçlarına bakmak gerekiyor. Genelkurmay AKP ile AKP Genelkurmayla neden bu uzlaşmayı yaptı. Bunlar bilinirse önümüzdeki dönemin siyasal gelişmelerinin ne olacağı da ortaya çıkar. Çünkü bu uzlaşmalar aynı zamanda Türkiye devletinin yakın dönemdeki siyasal programı niteliğindedir. Bu uzlaşmaların sonucu ortaya çıkacak gelişmeler Türkiye'nin geleceğini belirleyecektir. Bu açıdan bu günkü durumu, önümüzdeki gelişmeleri, uzlaşmanın amaçları ve sonuçları çerçevesinde değerlendirmek önemlidir.

Her şeyden önce de bu güne kadar Türkiye'de siyasetin esas güç odağı olan inkârcı-sömürgeci karargâhın çekirdeği Genelkurmaydır. Hem geçmişten beri önemli bir siyasal güç odağıdır hem de hâlâ bu gün Türkiye'nin en temel sorunu olan PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesine karşı savaşı bu inkârcı, sömürgeci karargâh yürütmektedir. Bu gerçeğin böyle olduğu tartışmasızdır. PKK'nin tasfiyesi üzerinden 2007 yılında Büyükanıt ile Erdoğan arasında bir uzlaşma olmuştu. Bu uzlaşmanın sonucu Gül de Çankaya'ya çıkmıştı. İnkârcı sömürgeci karargâh bu uzlaşmayla hem dış dünyayı kullanacak, hem bölge ülkelerini kullanacak, hem içerideki bütün toplumsal kesimleri yanına alacak ve böylelikle Kürt özgürlük hareketini tasfiye edecekti. Erdoğan hükümetine ve Gül'e böyle bir rol biçilmişti. Mevcut siyasal konjonktürde Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmede AKP ile ittifak ve AKP'nin kullanılması biçilmiş bir kaftandı. Ancak AKP uluslararası desteği almasına, ülkede de bütün toplumsal siyasal kesimleri yanına çekecek bir performans göstermesine rağmen Kürt özgülük hareketine karşı yürütülen siyasi, askeri, diplomatik saldırılar ve toplumsal kuşatma Kürt halkının ayağa kalkışı ve gerilla direnişi ile boşa çıkarılmıştır. Bunun sonucu Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen cephede çatlaklar yaşandı. MHP, CHP ve Ergenekoncular denilen kesim, bir bütün olarak Kızıl Elmacı olarak bilinen kesimler AKP-ordu uzlaşmasının başarısızlığı karşısında bu uzlaşmaya kuşku ile yaklaştılar. Bu uzlaşmanın taraflarını eleştirmeye başladılar. Esas olarak da ordunun böyle bir uzlaşmayı kendilerine dayatmasını, ama sonuç almamasını bir rahatsızlık konusu olarak dile getirdiler. Ergenekoncular zaten tümden bu ittifaka karşı çıkar oldular. Ancak yeni seçilen Genelkurmay başkanı da kendisinin Kürt özgürlük hareketini tasfiye edeceğini, böyle bir vizyona ve kapasiteye sahip olduğunu düşünerek ya da klasik inkâr ve imha siyasetini bırakmadığından Kürt sorununun çözümü konusunda siyasal yollar arama, buna göre siyasal yaklaşım ve ittifaklar geliştirme yerine tamamen Kürt sorunun tasfiyesine endeksli bir anlayışa, zihniyete ve hedefe sahip olduğu için, ilişkilerini ve ittifaklarını siyasal yaklaşımını PKK'nin tasfiye edilmesi konseptine göre düzenlemiştir. Her ne kadar belli düzeyde yıpranmış olsa da AKP'nin dışında bir siyasal alternatif olmadığını, bölgesel ve uluslararası güçlerin en iyi biçimde AKP tarafından Türkiye'nin yanına çekilebileceğini ve AKP ile içteki toplumsal kesimlerin Kürt özgürlük hareketi üzerine sürülebileceğini düşünerek, AKP ile uzlaşmayla yola devam kararı almışlardır.

AKP'nin Kürdistan'daki oyunu arttırmasıyla, CHP ve MHP'ye göre içte ve dışta siyasal ve toplumsal kuşatmayı daha iyi yapabileceği düşünülmüş ve bu açıdan bu güne kadar kendilerini destekleyen bazı çevrelerin kendilerinden kopması pahasına Erdoğan-Başbuğ uzlaşmasıyla Kürt özgürlük hareketine karşı yeni savaş başlatmışlardır. AKP'ye açılan kapatma davasıyla da AKP'yi iğdiş etmişlerdir. AKP'de uluslararası desteğini ve Kürdistan'daki durumunu pazarlayarak kendisini dayatmış ve bu kapatma davasından kendisini kurtarmıştır. AKP'nin kapatma davasından kıl payı kurtulması aynı zamanda AKP'nin büyük oranda inkârcı sömürgeci karargâhın siyasi çizgisine yanaşmasını sağlamıştır.

AKP Avrupa'nın ve ABD'nin desteğini alarak kendisine ordu içinde muhalif olan belli kesimlerin üzerine ordu ile birlikte gitmiştir. Aslında Ergenekon denilen kesimlerden ordu da rahatsızdır. Ergenekon davasının belli kesimler-

le sınırlı tutulması karşılığında AKP'nin iktidarda tutulması ve PKK'ye karşı kapsamlı bir savaşın başlatılması kararlaştırılmıştır. Başbuğ'un Kürdistan seferleri böyle bir saldırı hareketinin startının verilmesi anlamına gelmektedir. Hükümetten hem kendisinin hem kendisi ile ilişki içinde olan bütün güçlerin topyekûn savaşa destek vermesini istemiş, hükümet de bunu kabul etmiştir. Böylece geçen seneki tezkerenin uzatılması çerçevesinde bir yıllık planlanan bir konseptle PKK'nin tasfiye edilmesi hedeflenmiştir. Bunu yaparken Önderliğin de sıkıştırılması, üzerine gidilerek bu saldırının Önderlikten başlayarak bütün harekete ve halka yaygınlaştırılması hedeflenmiştir. Bütün bunlar kesinlikle bir plan ve program dahilinde yürütülmektedir. AKP ve Genelkurmay gerillaya vurulacak darbelerle, askeri operasyonlarla gerillayı yıpratmak, bahara kadar zorlamak, baharda da seçimlerde DTP'nin elindeki belediyeleri de alıp, toplumsal tabanı da daraltarak, psikolojik üstünlüğü ele geçirip tasfiye saldırılarını çeşitli yöntemlerle tamamlamak istemektedirler. Plan tamamıyla bunun üzerine kuruludur. Uluslararası, bölgesel, siyasal durumla Türkiye'nin iç durumunun da buna uygun olduğu görülmüştür. ABD'nin bölgedeki sıkışıklığının, Güneyli güçlerin Irak'ta pozisyon kaybetmelerinin, ABD'nin Güneylilere desteğinin eskisi gibi çok kararlı olmadığının Türkiye tarafından görülmesi eğer kapsamlı saldırılar yürütülürse sonuç alınabileceği hesapları içine sokmuştur.

Bu gerçeği de gören Kürt özgürlük hareketi bu imha konseptine karşı kendisini başta örgütsel alanda sağlam tutarak ve bu temelde de bütün örgütü, kadroları ve imkânları iyi seferber ederek bu tasfiye konseptini boşa çıkarma ve mücadelede yeni bir hamle yapma kararı almıştır. Êdî Bese hamlesinin ikinci aşamasının daha büyük başarılarla geçirilmesi kararına varılmıştır. Çünkü 2007-2008 sürecindeki birinci Êdî Bese hamlesi gerçekten de siyasal, sosyal her alanda önemli başarılar getirmiştir ve bunun üzerinden de yeni başarıların gerçekleştirilmesi mümkündür. KCK Genel Kurulu ve PKK Kongresi bu temelde birbirini tamamlayan, yeni hamlenin örgütsel ve siyasi yanını güçlendiren bir çözümleme ve kararlılık düzeyi ile gerçekleşmiştir. Nitekim mücadelenin yükseltilmesi kararı, Bezelê eylemi ile kendini dışa vurmuştur. Bezelê eylemi, Êdî Bese hamlesinin, Önderliğin özgürlüğü ekseninde Kürt halkının özgürlüğünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi mücadelesinin kararlılıkla yürütüleceğinin ilanıdır.

Bezelê eylemi direniş kararının ortaya konulmasıdır

Türk devleti geçen yıllarda yaşadığı büyük yenilginin siyasal sarsıntısını sorgulamak ve PKK gerçeğini iyi tahlil edip bu sorunun şiddetle, zorla bastırılamayacağını görmek yerine tezkere çıkarıp klasik inkâr ve imha saldırısına geri dönünce gerilla yaptığı eylemlerle bu saldırıları daha baştan boşa çıkarmıştır. Nitekim Bezelê'deki, Amed'teki, Dersim'deki, Botan'daki eylemlilikler, gerillanın vuruşları, Türk devletinin büyük askeri operasyonlarla gücümüzü yıpratma, etkisizleştirme planını daha baştan boşa çıkarmış, Türk ordusunun çok etkili saldırılar yürütmesinin önüne geçilmiştir. Bezelê eylemi Türk devletinin savaş politikasına karşı direniş kararının ortaya konulmasıdır.

Tezkerenin çıkarılmasına karar verilmesi Bezelê eyleminden aylar önce kesinleşmişti. O bakımdan Bezelê ve Amed eylemi bir yönüyle tezkereyle yürütülmek istenen tasfiye konseptine bir cevaptır. Türk devleti Kürt özgürlük hareketinin hamlesine karşı Önderliğe saldırıyla cevap vermiştir. Biz kongrede Önderliğin özgürlüğünü kararlaştırırken ve imha konseptine karşı direniş içine girerken, onlar da kongreye ve bu mücadele kararlılığına Önderliğin üzerine giderek cevap vermişlerdir. Hareketimize ve halkımıza ileri giderseniz, bu kararlarınızdan vazgeçmezseniz Önderliğinize böyle yaklaşırız biçiminde tehditte bulunmuşladır. Bu yönüyle Önderliği bir rehine gibi tuttuklarını, bir rehine gibi davrandıklarını açıkça ortaya koymuşladır. Buna karşı halkımız derhal cevap vermiştir. Hareketimiz de kongre ve konferanslarında defalarca aldığı kararlarla

Önderliğe yönelimi '*savaş ve barış gerekçesi*' olarak gördüğünü önceden ilan etmiştir. Bu tutumu ve kararlılığı gereği Kürt özgürlük hareketi halkımızın ve tüm dostlarımızın Önderliği sahiplenme temelinde Türk devletinin saldırılarının boşa çıkarılmasını istemiştir. Önderliği daha ilk günde sahiplenmeye başlayan halkımız, hareketimizin çağrılarına da karşılık vererek mücadeleyi daha da yükseltmiştir. Ordu ve AKP karşı hamleyle hareketimizi geriletmek isterken, kendileri büyük bir darbe yemişlerdir. AKP'nin Amed ve Dersim'i alacağız diyerek 22 Temmuz'da yaptığı meydan okuma Kürt halkının serhıldanlarıyla cevap bulmuştur. Erdoğan Amed'de, Dersim'de de yüzüne şamar yemiştir.

Genelkurmay devleti siyasal İslama teslim etmiştir

Kürt halkının AKP'nin politikalarına gösterdiği büyük tepki ve Önderliği sahiplenmesi AKP'yi telaşa düşürmüştür. Çünkü AKP'nin başta yerel seçimlerde kazançlı çıkmak üzere, Kürt özgürlük hareketini geriletme rolünü oynaması temelinde hükümette kalmasına izin verilmişti. Şimdi bu hedeflere ulaşamayacağını başarısız kalacağını görerek geleceği konusunda kuşkuya düşmüştür. İnkârcı sömürgeci karargâh ve Kürt özgürlük hareketine karşı savaş yürüten güçler AKP'nin rolünü oynayamadığını gördüğünde yapılan uzlaşmaları bir tarafa bırakarak AKP'nin ipini çekmeye başlayacaklardır. AKP şimdiden bunun telaşına düşmüştür. Öfkesi kızgınlığı bu nedenledir. Ordu da telaşa düşmüştür. AKP'yle Kürt özgürlük hareketinin başarırsızlığa uğratılabileceği anlayışının sonuçsuz kalması aslında mevcut Genelkurmay başkanı İlker Başbuğ'un da itibarını bitirecek gelişmeler ortaya çıkaracaktır. Bu nedenle İlker Başbuğ'un da çok gerilimli olduğu, diğer Genelkurmaylar gibi başarısız kalacağını düşündüğü görülmektedir. Bezelê eyleminden sonraki öfkesi bu nedenledir. Hem PKK karşısında başarısız hem de devleti siyasal İslamcılığa teslim etmiş bir Genelkurmay olarak tarihe geçecektir.

İlker Başbuğ AKP ile uzlaşıp PKK'yi tasfiye etmeyi düşünürken, PKK ve Kürt halkının gösterdiği direniş her ikisini de daha şimdiden başarısız bir Başbakan ve Genelkurmay başkanı durumuna düşürmüştür. PKK'nin Genelkurmay uzlaşmasını başarısızlığa düşürmesinden en fazla da siyasal İslamcı kesim öfkelenmiştir. Bir nevi PKK, Kürtlerin sırtından ve PKK'nin tasfiyesi temelinde, devleti ele geçirme stratejilerini boşa çıkarmıştır. Geçmişte birçok kesim Apo ve PKK rantıyla ekonomik, siyasal rant elde etmiş zenginliklerine zenginlik katmıştır. AKP ve siyasal İslamcılar ise, PKK ve Apo rantının karşılığını daha büyük almak istemişlerdir. Devleti tümden ele geçirme ile ödüllendirileceklerini düşünmüşlerdir. Ancak, yanlış hesap Kürt halkının direnişinden dönmüştür. PKK'nin kararlı duruşundan dönmüştür. Siyasal İslamcı kesim herkesi etkisizleştirdik herkesi yola getirdik, PKK'yi tasfiye temelinde de devleti ele geçireceğiz hesabı içerisine girmişlerdir. PKK'nin tasfiyesi halinde siyasal İslamcılar önlerinde duracak kimselerin olmayacağını düşünmektedirler. Zaten, hemen hemen birçok kesimi etkisizleştirmişlerdir. Siyasal ortama, gündeme hâkim olan ve gündemi, toplumu, siyaseti yönlendiren onlar olmuştur. Ama Kürt halkının direnişiyle neye uğradıklarını şaşırmışlardır. Devleti ele geçirdiklerini şimdiden görüp bunun zafer sarhoşluğu içerisinde olmasalardı bu direniş karşısında bu kadar öfkelenmezlerdi. Gerçekten biz de şaşırdık. Neden, siyasal İslamcılar bu kadar öfkeleniyor, bu kadar Apo ve PKK düşmanlığını yapıyor diye. PKK ve Kürt halk Önderliğine şimdiye kadar hiç kimsenin yapmadığı bir düşmanlığı yaparak, bütün imkânlarını psikolojik savaş araçlarını seferber etmişlerdir. Önderlikle PKK hakkında kuşku uyandırabilirlerse, PKK'nin tabanını çeşitli yöntemlerle zayıflatabilirlerse belki bu 'PKK belasından' kurtulup devleti Apo ve PKK rantı karşılığında ele geçirebiliriz hesabından vazgeçmemişlerdir. Bu nedenle şu anda inkârcı sömürgecilerden, bütün milliyetçilerden, bütün Kürt düşmanlarından daha fazla PKK düşmanlığı yaparak, yani kraldan daha kralcı olarak, Kürt özgürlük hareketine karşı bir savaş içine girmişlerdir.

"Geçmişte birçok kesim Apo ve PKK rantıyla ekonomik, siyasal kazanç elde etmiş zenginliklerine zenginlik katmıştır. AKP ve siyasal İslamcılar ise, PKK ve Apo rantının karşılığını daha büyük almak istemişlerdir. Devleti tümden ele geçirme ile ödüllendirileceklerini düşünmüşlerdir. Ancak, yanlış hesap PKK'nin kararlı duruşundan dönmüştür"

Erdoğan siyasal çıkarlarına çomak sokulduğunu düşünüyor

Erdoğan'ın ya bizim söylediklerimize uyarlar ya da çekip giderler demesi bu anlama geliyor. Ya bize uyacaksınız ya da böyle çıkarlarımıza çomak sokamazsınız, bize engel olamazsınız, çekin gidin demektedir. Aslında burada düşündüğü ne Türk halkıdır ne de Türkiye'nin geleceğidir. Düşündüğü tamamen kendisidir. Kendisinin ekonomik ve siyasal çıkarlarına çomak sokulduğunu düşünmektedir. Bu bakımdan çekin gidin biçiminde öfkelenmiştir. Kürt halkının direnişini özgürlük mücadelesini durdurmak için, milliyetçiliğe sarılmış ve herkesi Kürt halkının ve PKK'nin üzerine sürmeye çalışmıştır. Burada da amaç Türkiye halkını düşünmek değil, Türkiye toplumundaki şovenist milliyetçi duyguları kullanarak PKK'den kurtulmaktır. AKP'nin öfkelenmesini sadece Kürdistan'da siyasal başarısızlığı çerçevesinde ele almak dar yaklaşmak olur. Bir yanı bu olmakla birlikte, bu kadar saldırganlığa cesaret etmesi, bu kadar gözü kara biçimde Kürdistan'a seferler düzenlemesi devlet politikasıyla bağlantılıdır. Milli güvenlik kurulunda, Terörle mücadele kurulunda yaptığı toplantılarda kesinlikle PKK'ye karşı tasfiye planlarını gevşetmeden yürütme kararı sonucu bu sözleri söylemiştir. Eğer Milli güvenlik kurulu, sömürgeci karargâh çok dayatmasaydı belki Erdoğan bu seferleri düzenlemeyebilirdi. Bu kadar tepki alacağını bile bile Kürdistan'a yönelmezdi. Ancak kendisine git devletin otoritesini göster, mücadele kararlılığımızı göster denilmiştir. Halka bu kararlılığı gösterelim ki, PKK'nin arkasında yer almasınlar, eğer bu kararlılığı göstermezsek, gevşeme olursa şımarırlar daha büyük direnişe geçerek ayaklanırlar denilerek Erdoğan Kürdistan'a gönderilmiştir. Hakkari'deki konuşması da yine Milli güvenlik kurulundaki tartışmalar da bu kararlarla bağlantılıdır. Erdoğan hem devletin dediklerini yerine getirmeye çalışıyor hem de bu saldırı ve baskılarla PKK'den kurtulup devleti ele geçireceğini hesaplıyor. Onun için, büyük bir cesaretle hiç

kimsenin söylemeyeceği sözleri söylemiştir. Kesinlikle hiçbir parti inkârcı sömürgeci karargâhtan cesaret almadan birçok çevreden cesaret almadan '*ya sevsinler ya terk etsinler*' anlamında sözler etmezdi. Hiçbir başbakan her gün her saat '*tek millet tek devlet*' demezdi. Bu kadar tek milleti vurgulaması, inkârcı-imhacı karargâhın Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı siyasal programını ortaya koymaktadır. Önümüzdeki dönemde savaşı ideolojik, siyasi, askeri, kültürel alanda boyutlandıracaklarını ortaya koymaktadır. Dili sürçmüştür, bir anlık öfkeye kapılmıştır diye düşünenler ve hatta böyle olmasını temenni edenler olmuştur. Ama Erdoğan daha sonra sözünün arkasında durduğunu, tek milletten başka bir şeyi kimsenin düşünmemesi gerektiğini, tek milleti kabul etmeyenler varsa bu sözlerin onlara olduğunu söylemiştir. Tek milleti kabul etmeyen tabii ki Türklük içinde erimeyen Kürtlerdir. Bu nedenle de yine Kürt özgürlük hareketini bastırmak için yeni şiddetli bir hamle yapmayı planlıyorlar.

Milli savunma bakanı da soykırımı katliamları savunmuştur

Milli savunma bakanı da Ermeni ve Rumların tehcirini, soykırımı, katliamları savunmuştur. Ulus-devlet olmak için bunları yapmak mecburiyetindeyiz demiştir. Hatta Rumlar için, Ermeniler için bunları yaptık, bir ulus-devlet olduk bu yönlü huzura kavuştuk, eğer Kürtlere de zamanında böyle yapsaydık şu andaki sorunları yaşamazdık biçiminde değerlendirmeler yapmıştır. Hiç yeri değilken, Kürt sorunu gündemdeyken mübadeleden bahsetmek, Ermeni tehcirini ve Rum sürgününü savunmak açıktan açığa devletin derinliklerinde bu işten kurtulalım da nasıl kurtulursak kurtulalım, bedeli ne olursa olsun kurtulalım biçiminde değerlendirmeler yapıldığını göstermektedir. Güney Kürdistan'ın resmi olarak tanınması hatta Kerkük'ü de Güneylilere bırakma karşılığında Şırnak, Hakkari, Van'daki Kürtleri Güney'e sürüp oradaki Türkmenleri de buralara yerleştirerek daha sonra hızlandıracakları inkâr ve asimilasyon politikasıyla Türkiye içinde hiçbir farklı ulusun, kültürün olmadığı bir ulus-devlet olmayı hedeflemektedirler. Dünyada hiçbir ülke böyle bir saf ulus-devleti hedeflemezken anlaşılıyor ki Türkiye böyle bir ulus-devlet olmadan rahat olamayacağını düşünmektedir. Aslında bu duygular düşünceler bile Türk devletinin kendisine güvensizliğini ifade ediyor. Türkler yedi yüz yıldır buraya gelmiş, Anadolu ve Mezopotamya ise çok köklü kültürler coğrafyasıdır. Dolayısıyla kendisi bu topraklarda köklü değildir. Kökleri çok derin olan halklar bu coğrafyada yaşamaya devam ederse kendi varlığının gelecekte tehlikeye gireceği konusunda kuşku taşımaktadır. Böyle bir şizofrenik durum içindedir. Böyle bir kaygı ve kuşkuyla yaşıyor. Onun için Kürtleri de temizlemeden rahat edemeyeceğini düşünüyor. Milli savunma bakanının tehciri dillendirmesi böyle bir duygunun sonucu olarak görülmelidir. Eğer Kürtleri de kısmi bir tehcire uğratırsam, sürersem zaten geri kalanı da hallederim, asimile ederim hesabı içindedir. Anlaşılıyor ki bunu yapsak nasıl olur diye bir tartışma olmuş ki bu adam da kalkmış bunları dillendirmiş. Bu ne anlama geliyor? Çözümü düşünmeyen, çözüm bulamayan bir siyasetin, bir devletin olmayacak şeyler düşünmesidir. Bu da bir çözümdür tabii. Ama olmayacak bir çözüm. Daha doğrusu Türkiye sınırları içinde bir çözüm düşünmediği için o zaman Türkiye sınırları içinde siyasi bir çözüm değil de başka bir çözüme yönelmişlerdir. Bu sorun devam ediyor, AKP'yle de bu iş olmuyor, silahla da olmuyor, KDP, YNK'yi Güneylileri PKK'nin üzerine sürerek de olmuyor. O zaman bütün bastırma ve zorla çözme politikaları iflas etmiştir, içte de çözüm anlayışı olmadığına göre geriye kala kala Kürtleri sürmek kalmıştır. Kesinlikle bu söylemi öyle sıradan ağızdan kaçırılmış safça söylenen cümleler olarak görmemek gerekiyor. Önderliğin de belirttiği gibi küçük bir Ermenistan yapıp diğerlerini sürme gibi, Katar örneği küçük bir devletçik oluşturup Kürtleri buraya sürüp bu sorundan kurtulma anlayışı içinde olduklarını hesaba katmak gerekir.

Tabii ki bunun gerçekleşmesi için uluslararası koşullar çok elverişli değil. En önemlisi de Kürt halkının geldiği bilinç düzeyi böyle bir tehciri, sürgünü kabul etmeyecektir. Kürt halkının bilinci ve örgütlülüğü buna kesinlikle izin vermeyecektir. Kaldı ki sadece Kuzey Kürdistan'daki Kürtler değil Doğu'da, Güney'de, Güneybatıdaki ve dünyadaki Kürtler de böyle bir politikaya karşı çıkacaklardır. Ne Irak ne İran ne de başka bir güç böyle bir politikaya cesaret edemez. Böyle bir politikayı gündeme getirenler kesinlikle bu politikaların bu uygulamaların altında kalırlar. Bütün Kürt halkı ölümüne direnir ayağa kalkar, böyle bir sürgünü engeller. Çünkü Kürtler Türkler gibi bir halk değildir ya da herhangi bir halk değildir. Neolitik toplumu yaratmış, ilk insanlığa beşiklik etmiş, ilk toplumsallığı yaratmış, dünya halkları içinde yaşadığı topraklarda kökleri en derinliklerde olan bir halktır. Bu kökleri söküp çıkarmak bu halkın kökünü kazımak mümkün değildir. Bırakalım Türkiye'yi dünya bile gelse Kürtleri bu topraklardan söküp atamaz. PKK böyle bir saldırıya karşı bütün Kürdistan halkına öncülük ederek direneceği gibi Kürt halkı yediden yetmişe fedaice savaşır ve bu saldırıya direnir. Bunun herkes tarafından bilinmesinde fayda vardır.

Sömürgecilerin öfkeleri de tepkileri de şuursuz hale gelmiştir

Genelkurmay, Erdoğan ve bir bütün olarak Türk devleti, Türkiye'deki siyasi güçler Kürt özgürlük hareketinin geldiği düzey karşısında o kadar çaresizliğe düşmüşlerdir ki tümü şaşkın durumdadır. Herhangi bir politika da üretememektedirler. Bu nedenle Kürt halkının bir bütün olarak ayağa kalkışını Önderliği sahiplenme, PKK'yi sahiplenme ve bu temelde de kendi özgürlüğünü demokrasisini elde etme mücadelesi olduğunu görme ve bunu kabul etme yerine bu gerçekliği çarpıtmaya çalışmışlardır. Onlara göre 'ya dış destekten dolayı, ya zayıfladıkları için, ya yerel seçimleri sabote etmek için, ya da Ergenekon davasını boşa çıkarmak

için eylem yapıyorlar. Ne zaman Türkiye'de bir açılım olsa, herhangi bir durum olsa, birileri bunları eyleme sürüklüyor, bu eylemleri yaparak Türkiye'yi Güney'e sürmek istiyorlar. Güney Kürdistan'la Türkiye'yi karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar.' Hatta özel savaş ağzıyla konuşan yeminli PKK ve Apo düşmanı bazı Kürtler ise; PKK Genelkurmayın emriyle bu eylemleri yaparak orduyu Güney'e çekip Kürt kazanımlarını ortadan kaldırılması için bu eylemleri yapıyor gibi söylemlerle gerçeği saptırmak için inanılmaz bir çaba içerisindedirler. Gerçeği görüp gereklerini yerine getirmek yerine gerçeği görmezlikten gelmek için gerçeklikten kaçmak için akla hayale gelmedik yalanlar, komplo teorileri, demagojik söylemler, çarpıtmalar yapmaktadırlar. Bunu yaparak Kürt halkının özgürlük ve demokrasisini elde etmede ne kadar kararlı olduğunun görülmesini engellemek istiyorlar. Böylelikle kendi toplumlarını da dünyayı da aldatmaya çalışıyorlar. Sorun sanki bir halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesi değilmiş, böyle bir sorun olduğundan dolayı halk ayağa kalkmıyormuş, bir terör örgütü var, birileri tarafından kullanılıyor, herhangi bir amacı yok, bir şeyleri bozmak bir şeylere karşı çıkmak için bunları yapıyor gibi saçma sapan, ipe sapa gelmez şeyler söylüyorlar. Tabii ki Kürt özgürlük hareketinin mücadelesine karşı çıkışından beri iftira vardır. PKK'nin mücadeleyi başlattığı günden bu güne kadar birçok saptırma yapılmıştır. PKK gerillalarının çoğunluğunun Ermeni olduğu iddia edilmiştir. Özel savaş, psikolojik savaş hiçbir zaman bu savaş biçimini bırakmamıştır. Ancak bu defa mücadelenin gücü karşısında o kadar telaşa düşmüşlerdir ki sonlarının yaklaştığını o kadar görmüşlerdir ki Kürt halkının kazanmaya yakın olduğunu derinden hissettikleri için öfkeleri de tepkileri de artık şuursuz hale gelmiştir.

Gerillanın darbeleri ve Kürt halkının yediden yetmişe ayağa kalkmasıyla, birlikte Önderlikten başlayarak Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye etme planları önemli bir darbe yemiştir. En başta da uluslararası komplo darbe yemiştir. Ekim ayında başlatılan komplo, halkımızın Ekim ayında geliştirdiği eylemlerle en büyük darbesini almıştır. Komplocular Önderliği İmralı'ya atarak, İmralı sistemi içinde Önderliği halktan, örgütten kopararak, Önderliğin halk üzerindeki, Kürdistan ve Ortadoğu siyaseti üzerindeki etkisini kırarak Önderliği etkisizleştirmek, böylece Kürt özgürlük hareketi de ezmek istemişlerdir. Hesapları buydu. Komployla, halkın Önderliğe güveninin, Harekete güveninin sarsılacağını, Önderlik, PKK ve halk arasındaki güçlü bağın ortadan kaldırılacağını hesaplamışlardır. Örgüt içinde kadrolarla örgüt yönetimi arasında güvensizliği ortaya çıkaracaklarını düşünmüşlerdir. Hatta bunun için tasfiyeci provokasyonu teşvik etmişlerdir. Ama halkın Önderliği sahiplenmesinde görüldüğü gibi bütün bu politikaların sonuçsuz kalmaya mahkûm olduğu bir daha anlaşılmıştır. Bu açıdan Apo'suz, PKK'siz Kürt siyaseti yaratma çabaları da bu eylemlerle birlikte yerle bir olmuştur.

Halkı Önderlikten koparmak isteyenler kendini kandırmaktadır

Yediden yetmişe herkes *"Biji Serok Apo", "PKK Halktır Halk Burada"* sloganı atmıştır. Herhalde dünyanın hiçbir yerinde bir liderliğin, bir örgütün halk tarafından bu kadar benimsendiği görülmemiştir. Bu gerçek ortadayken hâlâ bu halkı PKK'den, Önderlikten koparmak isteyenler kendini kandıran aptallardır. Bu açıdan uluslararası komplocular, özellikle de bölge dışındaki güçler herhalde Önder Apo ve PKK gerçeği üzerinde bundan sonra daha fazla düşüneceklerdir. Ya tümden ortadan kaldırmak için yeni bir komplo, yeni bir saldırı hamlesine girişeceklerdir ya da Önder Apo ve PKK gerçeğini kabul ederek eski katı yaklaşımlarını terk edeceklerdir. Bu komployu 1999 yılındaki gibi yürütme imkânları eskisine göre azalmıştır. Dolayısıyla Önder Apo'suz ve PKK'siz Kürt gerçeği yaratmanın boşa çıkması Türkiye'deki inkârcı sömürgeci güçlerde Kürt sorununu Önderlik gerçeği ve PKK ile çözme eğilimini ortaya çıkarabilir. Uluslararası güçler, PKK'nin ortaya çıkan bu gücünü çözüm için kullanılmasına ne kadar rıza gösterirler şimdiden bir şey söylenemez. Çünkü Ortadoğu gibi bir coğrafyada politik olarak kullandıkları çelişkilerin ellerinden çıkmasına göz yummaları kolay değildir. Ancak çözümsüzlük de giderek Türkiye'yi tümden bitirecek bir noktaya getirmiş bulunmaktadır. Dolayısıyla Kürt özgürlük hareketi darbe yemediği taktirde Türkiye'deki iç dinamikler inkârcı ve imhacı inadı kırarak çözüm için yeni politikalar ortaya koyabilirler. Öte yandan uluslararası güçler de Kürt sorununun makul çözümünün bölgede yaratacağı rahatlamayı kendileri için de uygun görebilirler. Kürt sorununun çözülmediği bir yerde Ortadoğu'nun normalleşmesi ve demokratik sürece girmesi de mümkün değildir. Tam demokratik bir coğ

rafya istemeseler de sistemleri gereği sınırlı demokratik açılımlar olmasında samimilerse Kürt sorununun makul bir çözümü önünde engel olma yerine, kolaylaştırıcı tutum içinde olabilirler. Bunun da Özgürlük hareketinin tüm tasfiye planlarını boşa çıkarmasıyla gerçekleşmesi mümkündür.

Krizin sarsıntıları her gün daha ağır hissedilmektedir

Bu eylemler Önder Apo'nun, PKK üzerinde ne kadar etkili olduğunu, PKK'nin Kürt halkı üzerinde ne kadar etkili olduğunu çok açık biçimde göstermiştir. Bu nedenle PKK'yi tanımıyoruz, Önder Apo'yu tanımıyoruz diye çözümsüzlükte ısrar etmek, Türkiye'ye bundan sonra daha fazla kaybettirecektir. Özellikle ekonomik krizin bu kadar derinleştiği bir süreçte Kürt özgürlük hareketine karşı savaşta ekonomik kaynaklar bulmak zorlaşacağı gibi, bu koşullarda toplumun da artık çok uzun süreli bir savaşa destek veremeyeceği açıktır. Şu andaki ekonomik kriz 2001 krizi gibi kolaylıkla aşılamaz. Çünkü 2001 krizi Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşta alınan yüksek faizli borçların ortaya çıkardığı krizin savaş ortamında sürekli ertelenmesi sonucu patlak veren bir krizdi. Bugün de benzer boyutları olsa da sadece Türkiye içinden kaynaklanan bir kriz olmadığı için Türkiye'de etkileri katlamalı bir biçimde ortaya çıkacaktır ve Kürt sorunu çözülmediği taktirde 2001'de olduğu gibi krizi aşamayacaklardır. Nitekim krizin sarsıntıları her gün daha ağır hissedilmektedir. Özellikle yeşil sermaye zor duruma düşmüştür. Çünkü bu yeniyetme sermaye bir yönüyle de siyasal İslamcı hükümetten kredi alarak kendini palazlandırıyordu. Erdoğan'ın son zamanlarda büyük sermayenin kontrolündeki bankalara saldırması bu nedenledir. Bu ekonomik kriz büyük tekellerin küçük işletmeleri yutmasıyla sonuçlanacaktır. Çünkü büyük tekellerin ekonomik kriz süresince kendilerini kısmen daraltarak varlığını sürdürme imkânları vardır. Küçük işletmeler ise daralmadan çok iflasla karşı karşıya gelirler. Çünkü onların kriz süresince kendilerini ayakta tutacak kaynakları yoktur. Belki IMF'den bazı kaynaklar alabilirler. IMF esas olarak borçların geri dönüşünü kısmen sağlayacak programlara destek vermektedir. Yoksa Türkiye'deki ekonomik çöküntüyü giderme derdi yoktur. Ama tümden çökerse borçları alamayacağından tümden ölmesine de izin vermeyecektir. Bu ortamda savaşa fazla kaynak aktarırsa IMF'nin aktaracağı kaynaklar da çöküntüyü engelleyemez. Bu nedenle Türkiye'deki ekonomik çevreler ve bir kısım dış ekonomik çevreler Türkiye'den bu savaşı bitirecek bir çözüm isteyebilir. Son zamanlarda Türkiye'de Kürt sorunu tartışmalarının artmasında televizyonlara ve basına hâkim olan bazı holdinglerin kimi çözümler bulunması için bu tartışmaları teşvik ettiğini söylemek yanlış olmaz. Ekonomik çevreler daha pragmatik yaklaştıklarından siyasi alandaki dogmatik yaklaşımları desteklemezler. Bu konuda esnekliğe sahiptirler. On yıllardır süren savaşın Türkiye'ye ne kadar pahalıya mal olduğunun hafızası gibidirler. Bu da onları bu sorunun çözümü konusunda bir şeyler yapılması gerektiği düşüncesine getirmiştir. Öte yandan toplumun moral düzeyi de bir yönüyle bu güçler için ekonomik veridir. Gelinen aşamada toplum ekonomik, sosyal, kültürel, moral olarak artık bu savaşı uzun süre kaldıracak durumda değildir. Kürt halkı da zorlanmaktadır savaşın bu kadar uzun sürmesinden. Ancak Kürt halkı zaten kimliği inkâr edilerek egemenlik altında tutulan bir halk olarak özgürlüğe ihtiyacı olduğu için bu savaşı sürdürme kararlılığını bırakmayacaktır. Koşullar ne olursa olsun bu savaşı sürdürecektir. Bu mücadeleyi sürdürmekten başka çaresi de yoktur, alternatifi de yoktur. 35-36 yıldır süren mücadele içinde ortaya çıkan bir halk gerçekliği, özgürlüğüne, demokrasisine düşkün, ulusal bilinci yükselmiş bir halk gerçekliği ortadayken bu savaşı 20-30 yıl öncesinden daha iyi ve güçlü sürdürebilir. Türk toplumu ise ulusal bir tehdit altında değildir, PKK'nin öncülük ettiği Kürt özgürlük hareketi de bu halkın hiçbir şeyine zarar vermediği gibi, çözüm projesiyle bir bütün olarak Türkiye'yi güçlendirecek yaklaşım içindedir. Bu açıdan kendi yaşamını huzur içinde sürdürmek isteyen bir toplum olarak artık bu savaşın bitmesini isteyebilir. Çünkü bu savaşın sürdürülmesi Türkiye halkı açısından Kürtler gibi ölüm kalım savaşı değildir. İnkârcı sömürgeci güçlerin "bölecekler, bizi bitirmek isteyen dış güçlerin yürüttüğü bir savaş var" söylemleri de giderek etkisizleşecektir. Türkiye toplumunda da artık Kürtleri kabul etmenin bölünme olmadığı, Kürt sorunun demokratik temelde çözülerek Kürtlerle birlikte yaşanabileceği bilinci de artık gelişmiştir.

"Gelinen aşamada toplum ekonomik, sosyal, kültürel, moral olarak artık bu savaşı uzun süre kaldıracak durumda değildir. Belki Kürt halkı da zorlanmaktadır savaşın bu kadar uzun sürmesinden. Ancak Kürt halkı zaten kimliği inkâr edilerek egemenlik altında tutulan bir halk olduğu için bu savaşı sürdürme kararlılığını bırakmayacaktır"

Dış güçlerden destek alıp sorunu çözmek Türkiye'de bir tarzdır

Türkiye'de bu durumu gören kesimler var. Aydınlar da, yazarlar da Kürt sorununun çözümsüzlüğünün Türkiye'ye pahalıya mal olduğunu görmektedirler. Bu açıdan bu sorunun artık çözümsüz kalamayacağını, Türkiye bu sorunu çözemezse daha da zor duruma düşeceğini söyleyenler artmaktadır. Ancak inkârcı sömürgecilik bölgesel ve uluslararası dengelere dayanarak yine ezerim anlayışını tümden bırakmamıştır. İç sorunlarını jeopolitik durumunu ya da konjonktürü kullanarak dış güçlerden destek alıp çözme, Türkiye'de bir siyaset tarzıdır. Bu nedenle sürekli böyle bir fırsatı yakalamak için çaba göstermektedir. Geçmişte dillendirilen "çözümsüzlük en iyi çözümdür" anlayışı bu siyasi tarzın dışavurumuydu. Şu anda ABD,

Irak, Türkiye ekseninde Ortadoğu'da etkisini arttıracağı bir siyasi eksen kurmak istiyor. Bu açıdan biz kendimizi pazarlarsak ve ABD'yi de zorlarsak Güney Kürdistanlı güçleri de yanımıza alarak bu sorunu hallederiz düşüncesindedirler. Yoksa sorunu kendi güçleriyle ezme, ortadan kaldırma konusunda tamamen inançsızlaşmışlardır. Nitekim Türkiye içinde çeşitli çevreler "bu sorunu Türkiye artık eski yöntemlerle çözemez" diyor. Ne var ki Türkiye'nin inkârcı sömürgeci güçleri 150 yıldır kendi konumunu, stratejik önemini pazarlayarak, fırsatları kendilerine göre değerlendirerek sorunlardan kurtulmuştur. Şimdi yine böyle bir imkân buluruz diyorlar. Bugün iktidardaki AKP'nin de sorunu çözme projesi yoktur. AKP hükümeti sadece kendine Müslüman, kendine demokrat bir partidir. Kürt sorununun çözümü için bir kararlılık, zihniyet değişimi ve kesin bir tutum gereklidir. Fakat AKP böyle bir zihniyette değildir. Bu nedenle bir çözümü göze alamıyor ve istemiyor. Böyle olunca iktidarda, hükümette olmanın kolay yolu olan bu klasik inkârcı politikalarla bütünleşme, Apo ve Kürt düşmanlığı yaparak kendini yaşatmaya çalışıyor.

Türkiye'de sol ve demokratik güçler alternatif olamıyor

Öte yandan Türkiye'deki sol ve demokratik güçler alternatif olamıyorlar. Bu konuda çok dardırlar. Çok ideolojik yaklaşıyorlar. Pratiğe girmekten korkuyorlar. Yıllarca hep ideolojik tartışma yapmışlar, büyümemişler. Yaptıkları ideolojik teorik tartışmalar doğru olsaydı büyürlerdi. Doğru bir siyasi anlayışları ve tarzları olsaydı ekonomik krizin bu kadar derinleştiği, 30 yıldır savaşın yarattığı ağır siyasal, sosyal sorunlar ortamında büyük gelişme gösterebilirlerdi, ama ideolojik teorik olarak yanlışlıklarda ısrar ettikleri gibi, siyasete de girmiyorlar. Siyasete girmek ya Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı durmayı ya da Kürt özgürlük mücadelesinin yanında yer alarak Türkiye'yi demokratikleştirme mücadelesi içine girmeyi gerektirir. Doğu Perinçek ve bazı ulusalcı sol gruplar birincisini yaptı, ama sonunda çarşıya pirince giderken evdeki bulgurdan oldular. Bu kesimler inkârcı sömürgeci güçlerin Kürt düşmanlığı nedeniyle ABD karşıtlığı yapan ordu içindeki bazı çevrelerle birleşerek güç olacaklarını sandılar. Halbuki onların anti Amerikancılığı tamamen Kürt karşıtlığına dayanıyordu. Kimi sol çevrelerin kuru ABD karşıtlığından yararlanarak onları kullanıp Kürt özgürlük hareketine karşı savaş yürüttüler. Sonunda da Kızıl Elmacı cephe içinde faşistten daha faşist Kürt düşmanı konuma geldiler. Sol ya bu duruma düşecekti ya da Kürt sorununa demokratik çözümü konusunda Kürt özgürlük hareketiyle ortak hareket edecekti. Bunun dışındaki her tutum siyasete girmemekle eşdeğerdir. Çünkü Türkiye siyaseti PKK'yle devlet arasındaki savaşta yürüyor. Yani ortada kalarak, kem küm ederek kimse siyaset üretemez. Ya Kürt sorununun bastırılmasını hedefleyen cephenin yelpazesinde yer alınır ya da Kürt sorununun demokratik çözümü için mücadele edilecek siyasi yelpazede yer alınır. Bu konuda sol demokratlar önemli bir beceriksizlik içindedir. Siyasete girme yerine boş laf üretmektedir. Bu yaklaşım da Türkiye'de gerçekten sol ve demokratik bir harekete ihtiyaç olmasına rağmen böyle bir hareket ortaya çıkmamasına yol açmaktadır. Bu gerçeklik de mevcut inkâr ve imha sisteminin sürmesini beraberinde getirmektedir.

Kürt sorunu halkların kardeşliği temelinde çözülmeli

Önderliğimiz bir çatı partisi, demokratik hareket önerdi. Bunu, Kürt sorununun çözümü kadar Türkiye sol demokratlarına bir atılım yaptırmak, onları bir güç yapmak için söyledi. Ama görüyoruz ki bu tartışmalar çok sonuç vermiyor. Kafalar küçük, beyinler, yürekler küçük. Hep büyük laflar ediyorlar, büyük sözler ediyorlar, büyük politikalardan siyasetlerden bahsediyorlar. Böyle olmazmış, şöyle olmazmış; peki nasıl olurmuş? O konuda da en ufacık bir çabaları, bir girişimleri, gelişmeleri yok. Sadece olmazın teorisi, şu olmaz, bu olmaz bunları söylüyorlar. Bu, Türkiye'nin demokratik birliği, halkların kardeşliği temelinde Kürt sorununun çözüm projesini sabote etmektedir. Bu durum bastırma politikalarının devamına cesaret vermektedir. Kürt sorununa halkların kardeşliği ve demokratik birlik içinde çözüm bulunmadığında tabii ki milliyetçi eğilimler, dış güçlere dayanan eğilimler gelişecektir. Nitekim Türkiye'deki sol ve demokratik güçlerin Kürt yurtsever demokrat güçlerle birleşerek çözüm üretemeyeceğini gören dış güçlere dayanarak Kürt sorununu çözme eğilimi taşıyan bazı çevreler pusuda beklemektedir. Önder Apo'nun çözüm projesi gerçekleşmez ve halkın bu çözüm projesine umudu kalmazsa bize fırsat doğar diyenler bulunmaktadır. Son serhıldanlar devleti nasıl tutum takınmaya, AKP'yi olumsuz yönde netleştirmeye götürdüyse, bütün kesimleri netleştirmeye götürdüyse, sol ve demokratik kesimleri de netleşmeye götürebilir. Bu serhıldanlardan sonra ya Kürt özgürlük hareketiyle birlikte hareket etme yolunda ilerlerler ya da AKP'nin inkârcı sömürgeci güçlerin siyasi sosyal, kültürel, ekonomik baskısı ortamında keskinleşecek mücadele sürecinde devletin yanında yer alırlar. Türkiye'de süreç böyle bir noktaya doğru gitmektedir. Bu, aynı zamanda Türk devletinin son bir hamlesi biçiminde kendisini ifade edecektir. Bastırılırsa bastıracaktır, bastıramazsa kırılarak Kürt sorununun demokratik çözümünün önü açılacaktır.

Bütün toplumsal kesimler savaşın içine çekilmek istenmektedir

Erdoğan-Başbuğ uzlaşmasından sonra bütün toplumsal kesimlerin savaş içine çekilmesi öngörülmüştür. Başbuğ'un siyasi lider gibi Amed'e gidip sivil toplum örgütlerini toplaması, sürekli brifingler vermesi önümüzdeki dönemde yürütülecek savaşın kapsamını ortaya koymuştur. DTP'liler, sivil toplum örgütleri, PKK'nin sempatizanları baskı altına alınacak ve böylelikle Kürt özgürlük hareketinin tabanı dağıtılacaktır. Genelkurmay başkanın

"şu kadar milis var, şu kadar yandaş var, onlar besliyor, bu nedenle bu sorun devam ediyor" diyerek baskı yapılacak kesimleri hedef göstermiştir. Gençlerin katılımını engellemek gerekir derken de yine baskı yöntemlerinin kullanılmasını söylemektedirler. Bir bütün olarak ne kadar baskı yöntemi varsa bunları devreye sokacaklar. Son zamanlarda işkencenin, baskının ve tutuklamaların arttığı biliniyor. Bunlar aslında alınan bir karar sonucudur. Şu anda resmi olarak Olağanüstü hal yasalarını uygulamayı siyasi olarak doğru görmüyorlar. Uluslararası siyaset açısından uygun görmüyorlar. Çünkü şu anda AKP "biz sorunları çözmek istiyoruz, sadece askeri çözümleri düşünmüyoruz" diyerek çeşitli çevreleri kandırıyor. Öte yanda yerel seçimlerden önce bir OHAL'i uygun görmüyorlar. Bunun yerine fiili olarak hukuk faşizmi uygulanacak. Savcılar, hakimler istediği zaman istediği kişiyi tutuklayabilecek ya da polisler artık eskisinden daha fazla yetki kullanacak. Fiili olarak artık olağanüstü hali uygulayacaklar. Nitekim şimdi adım adım böyle bir politika izlendiği görülmektedir.

Türkiye'de her şey Kürtsüzdür hukuk da demokrasi de Kürtsüzdür

Önderliği sahiplenme eylemlerindeki birçok çocuğun tutuklanarak cezaevine atılması, ağır cezalarla tehdit edilmeleri hep bu konseptin parçası olarak yürütülmektedir. Çünkü Türkiye'de hâlâ anayasalar anti demokratik olduğu gibi, var olan yasaların bile istenildiği gibi uygulama imkânları vardır. Türkiye'deki anayasa ve yasalar öyle hazırlanmıştır ki baskı yapılmak istendiğinde mutlaka buna dayanak bulunmaktadır. Yasal dayanak bulunmadığı yerde ise, fiili olarak baskıyı uygulayan güçler devreye girmektedir. Yasaları baskıları arttırmak için uygulayanlar ya da fiili uygulamalar içinde olanları engelleyecek bir hukuk sistemi Türkiye'de yoktur. Türkiye'de Yargıtay, Danıştay, Anayasa Mahkemesi demokratik değildir. Siyasi güçler demokratik değil, anayasa ve yasalar anti demokratiktir, ama Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay da demokratik tutum göstererek yasaları kendilerine göre uygulayan savcıları, karar alan hakimleri, polislerin uygulamalarını reddedecek ya da bunlara hukuki müdahale yapacak bir karaktere sahip değillerdir. Bağımsız ve demokratik bir hukuk Türkiye'de görülmeyecek ve beklenilmeyecek şeylerdir. Kürt sorunu çözülmediği müddetçe en küçük bir polis memurundan, küçük kasabadaki hakimden, Anayasa Mahkemesi ve Yargıtay Başkanına kadar bütün kolluk kuvvetleri ve yargı sistemi tamamen Kürt özgürlük hareketinin bastırılması üzerine kurulmuş olan karakterlerini bırakmayacaktır. Üniversiteleri ve bütün devlet kurumları Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmaya yönelik bir kurumlaşma içine girmişlerdir. Kürt sorunu çözülmediği müddetçe bütün kurum ve kuruluşların görevi Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı yürütülen özel ve kirli savaşın parçası olmaya mahkûmdurlar. Bu nedenle bundan sonra hukuk faşizmi uygulanacaktır. Yargıçlar, polisler keyfi davranacaklardır. Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaş için yapılan her şey kitabına uydurulacaktır. Türkiye'de her şey Kürtsüzdür. Hukuk da demokrasi de Kürtsüzdür. Ne kadar kurum kuruluş varsa hepsi sahtedir, özel savaş gereğidir, Kürtsüzdür. Hiçbir yasanın, kurumun yetkinin anlamı Karadeniz'deki, Trakya'daki, Ege'deki gibi, İç Anadolu'daki gibi değildir. Bu yönüyle Türkiye siyasi, sosyal, kültürel, ekonomik olarak üniter bir devlet değildir. Türkiye ve Kürdistan yasaları ve uygulamalarıyla iki ayrı ünite gibidir. Aslında bizzat bölünmeyi, bölücülüğü, farklı muameleyi kendileri yapmaktadır. Kürdistan'ın farklı bir coğrafya olduğunu kendileri yasalarla, uygulamalarla ortaya koymaktadırlar.

Türkiye'de yasalar ve hukuk işlemediğinden çeteler üremektedir

Yıllardır Kürdistan'da devletin politikası böyle olmuştur. Bundan sonra da böyle olmaya devam edecektir. Kürt sorunu çözülmediği müddetçe de Türkiye'deki yasaların uygulamaya geçirilmesinin tek bir standartta olması da beklenmemelidir. Kürdistan'da bu farklı uygulamalar sadece bir hukuksuzluğu, hukuk faşizmini ve çifte standardı yaratmıyor. Yasaların el verdiği baskılarla bile Kürt sorunu bastırılamayınca baskıcı hukuk kurallarını bile bir tarafa bırakarak fiili her türlü baskı devreye sokulmaktadır. Bu da sistem içinde hiçbir hukuki yeri olmayan faşist çeteleri üretmektedir. Türkiye'de yasaların ve hukukun el vermediği baskılar fiili olarak uygulanmaktadır. Bu uygulamalar bir nevi Kürdistan'ın anayasası ve yasaları haline getirilmiştir. Ergenekon denen çeteden, Gladyodan ve kontgerilladan bahsediliyor. Bunların hepsi de Kürdistan'da uygulanan inkârcı ve imhacı zihniyetin ve bunun Kürt özgürlük hareketini ezmek için her yolu mu-

Yaşar Kemal

İlter Türkmen

bah gören anlayışının sonucudur. Ergenekon denildiği zaman akla devletin yasa ve hukuki olarak yapamadığı işlerin yaptırıldığı çeteler geliyor. Bunlar böyle devletten bağımsız, devletten ayrı değildir. Devletin derinlikleri, bazı kurumları tarafından bizzat örgütlendiriliyor, yönlendiriliyor, fiili olarak görevlendiriliyor. Bunun sonucu olarak bunlar her türlü cinayeti işliyorlar her türlü çirkin işi yapıyorlar. Ama kimse onlara dokunamıyor. Çünkü onların dokunulmazlığı vardır. Bu dokunulmazlığı Kürtlere karşı saldırıda devlet adına kullanıyorlar. Dokunulmaz zırhı giyince, çeşitli kirli ilişkilere girince başka yerlerde bunu kendi bireysel çıkarları ya da grupsal çıkarları için kullanıyorlar. Bunu da yaratan Kürt sorununun çözümsüzlüğü bastırılmasında bunlara verilen görevdir. Zaten bunlar kendilerini kahraman olarak görüyorlar. Türkiye'nin birliğini, bütünlüğünü sağlayan en büyük vatanseverler olarak görüyorlar. Bu açıdan da Kürt sorunu çözülmediği müddetçe öyle ciddi bir biçimde üzerlerine gidilemez. Ancak Kürt sorunu ile ilgili olmayan konularda, yani Kürdistan'da hukuk dışı işlerle görevlendirilme sınırlarının dışına çıktıkları konularda yargılanabilirler. Ama kimse onların Kürdistan'daki suçlarına şu anda dokunamaz ve yargılayamaz. Bu bakımdan mevcut Ergenekon yargılamasının sınırları vardır. AKP hükümetini zora düşürmek için yapılan Danıştay ve Cumhuriyet gazetesine yönelik saldırılarının yargılanıp ceza alma ihtimali vardır. Danıştay saldırısını yapan ceza almıştır, ama bu saldırıyı bu davanın sanıklarıyla ilişkilendirebilirler. Bu saldırıların Türkiye'de irtica gelişiyor, radikal İslam gelişiyor diyerek AKP'ye yönelik bir kamuoyu oluşturmak için yapılmış provokatif eylemler olduğu anlaşılmaktadır. Bu olayların yargılanmasına da bizzat Genelkurmay izin vermiştir. AKP'ye yönelik darbe girişimleri de yargılanacaktır. Bu darbe girişimlerinin sanıklarının da tahliye edilme olasılığı yüksektir.

Türkiye'de kirli işleri yapan kontrgerillanın, Gladyo'nun, Ergenekon'un açığa çıkarılması ve suçluların mahkûm edilmesi için Önder Apo'nun belirttiği gibi Amed'te bir alternatif mahkeme kurulması gerekir. Türkiye'nin demokratikleşmesini isteyen, Türkiye'nin demokratikleşmesinin ve Kürt sorununun çözümünün engellemesinde kontr-gerilla, Gladyo ve Ergenekon denilen derin devletin rolünün olduğuna inanan kesimlerin de içinde yer aldığı ve akil adam denilen demokrat kişilikli bazı uzmanların da, şahsiyetlerin de katıldığı bir mahkeme heyetinin kurulması böyle bir davanın hiçbir baskı altında kalmadan sonuçlanmasını sağlayabilir. Böyle bir yargılama sadece Ergenekon sanıklarının mahkûm edilmesi açısından değil, bu temelde Türkiye'de demokrasinin yerleşmesi ve Kürt sorununun çözümü önündeki engellerin kaldırılması için de gereklidir.

Tarafsız bir mahkeme Ergenekon yargılaması yapabilir

Böyle bir alternatif mahkemede yer alacak birçok insan vardır. İlter Türkmen ve Yaşar Kemal gibi tanınmış şahsiyetler yer alabilir. İHD'den, barolardan katılım olabilir. Demokrat aydınlardan ve yazarlardan da bazıları bu heyete katılabilir. Bu heyet kendine bağlı komisyonlar da kurarak araştırmasını derinleştirebilir. Bütün bilgileri toplar ve böylelikle birçok önemli olayın içinde olduğu Kürdistan'da işlenen cinayetleri ve her türlü kirli işin sorgulanmasını yapar. Bunun için uluslararası gözlemciler de gelebilir, Türkiye devleti gözlemci gönderebilir, Türkiye insan hakları komisyonundan gözlemciler gelebilir, böylelikle tarafsız bir mahkemeyle gerçekten bir Ergenekon yargılaması yapılabilir. Bu yargılamada bu günkü Ergenekon davasından tutuklananlar da yargılanabilir, avukatları gelip savunabilir. Belirli kurallar çerçevesinde onlara da savunma hakkı verilebilir. Böylelikle gerçekten bir Ergenekon yargılaması ortaya çıkabilir. Böyle bir yargılama, güncel siyasal yaklaşımdan uzak, AKP'nin yaptığı gibi daha çok da kendi iktidarına yönelik eylemler üzerine giden, ama bunun dışındaki eylemlere dokunmayan bir yaklaşımla değil, kesinlikle Türkiye'nin demokratikleşmesine hizmet eden ve hukuk dışı her türlü uygulamanın Türkiye'deki yaşamın içinden çıkarılması için yapılmalıdır.

Böyle bir mahkemenin kurulması Önder Apo'nun yıllardır önerdiği Adalet ve Hakikatleri Araştırma Komisyonunun görevlerinden birinin de yerine getirilmesi anlamına gelmektedir. Adalet ve Hakikatleri Araştırma Komisyonu daha geniş bir alanda sorunları ele alacak bir çalışma olarak öngörülmüştü. Bu çalışma, sadece cinayetleri değil, köy yakma ve yıkmaları, Kürdistan'daki tüm haksızlıkları, cezaevinde geçmişte yapılanları, bir yönüyle Kürt özgürlük hareketi ile devlet arasında süren savaşta ortaya çıkan her yönlü eksikliği, yanlışlığı ortaya koyarak, Kürt sorununun çözümü temelinde bir daha bu tür şeylerin yapılmamasını sağlayacaktır. Böyle bir adalet ve gerçekleri araştırma komisyonuna PKK de kendi bilgilerini verecektir. Yine geçmişte gerilla içinde veya başka yerde PKK adına yapılan kimi eylemleri de değerlendirebilecek daha geniş bir çalışma olacaktır. Ergenekon böyle bir kapsamlı adalet ve gerçekleri araştırma komisyon çalışmasının çok önemli bir parçası olabilir. Zaten devlet içindeki kirli işleri yapan bu tür oluşumlar yargılanmadan ve bunların faaliyetleri tümüyle açığa çıkarılmadan gerçekleri, hakikatleri araştırma diye bir şey söz konusu olamaz.

Kürdistan'da yürütülen kirli savaşın açığa çıkarılması gerekir

Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen kirli savaşın esasını bunlar yapmıştır. Bunlara bağlı çevreler yapmıştır. Aslında Ergenekon denilen oluşumların deşifre edilmesi, sadece işlenen cinayetleri, hukuksuzlukları değil, bir bütün olarak Türkiye'deki inkârcı, sömürgeci zihniyeti ve kurumlaşmalarını açığa çıkaran bir rol oynayabilir. Bu açıdan Önderliğin "Amed'te alternatif bir Ergenekon mahkemesi kurun" demesi, sorunların ve suçların kapsamlı ele alınarak arkasındaki güçlerin ortaya çıkarılması ve Türkiye'nin demokratikleşmesi için olmazsa olmaz bir durumdur. Önder Apo ve PKK yıllardır bu ko-

nuda birçok değerlendirme yapmıştır. Böyle bir davaya yol gösterecek birçok tespitte bulunmuştur. Derin devlet kavramını en fazla kullanan Önder Apo ve PKK'dir. Bu kavram PKK tarafından Türkiye siyaseti içine sokulmuştur. Yine Özal'dan Eşref Bitlis'e, Uğur Mumcu'ya kadar birçok suikastın arkasında derin devletin olduğunu söyleyen Önder Apo'dur. Hiç kimse bu tür şeylerden bahsetmezken PKK bu derin devletin ne olduğunu niçin ortaya çıktığını, amacının ve hedeflerinin nasıl olduğunu kapsamlı bir biçimde değerlendirmiştir. Bunlar açığa çıkarılmadığı müddetçe Türkiye'nin demokratikleşmeyeceğini, ekonomik, siyasi ve sosyal istikrara kavuşamayacağını her fırsatta dile getirmiştir. Aslında şimdi kullanılan birçok literatür ve işlenen konular Önder Apo ve PKK'nin yıllarca söylediklerinin dile getirilmesidir. Dün bunları görmezlikten gelenler ve sahip çıkmayanlar şimdi kendi çıkarları için bu konuları dillendirmektedir. Hatta siyasal İslamcı basının yaptığı gibi PKK'nin yaptığı değerlendirmeleri ve ortaya koyduğu verileri PKK'ye karşı kullanma ahlaksızlığına bile başvuran kesimler vardır.

Kürt sorununu çözmeyen bir Türkiye Güney için de bir tehdittir

Kürt sorunu bastırmak derken en fazla da Türkiye'nin Güneyli güçler üzerinde baskı yaparak PKK'nin üzerine sürmesi anlaşılmaktadır. Nitekim açıkça KDP ve YNK'ye baskı yapalım, PKK'nin üzerine sürelim diyenler bulunmaktadır. Zaten Türkiye, ABD, Irak ve bölge ülkeleri üzerinden Güneyli güçlerin PKK'ye terörist demesi ve PKK'ye saldırılmaları için baskılar arttırılmış bulunmaktadır. Amerika'da, Bağdat'ta, Londra'da ve Ankara'da yapılan görüşme trafikleri sıklaşmıştır. En son ABD, Irak ve Türkiye arasında üçlü mekanizma kurulmuştur. Anlaşılıyor ki gizli bir plan ve komplo adım adım yaşama geçirilmek isteniyor. Güney Kürdistanlılara ne rol verildiği bilinmemektedir. Hangi pazarlıkların yapıldığı netleşmemiştir. Ancak PKK üzerinden pazarlık yapıldığı kesindir. Güneyli güçlere cazip gelecek teklifler götürüldüğü düşünülmelidir. Güneyli güçler Türkiye ve Irak hükümetinin dediklerini ne kadar uygular zaman gösterecektir. Mesut Barzani'nin Washington'a gidip dönmesiyle bu konuda olumlu ya da olumsuz planlananların ne olduğu yakın zamanda anlaşılacaktır. KDP'nin zaman zaman "biz Kürtler arası savaşa girmeyiz" biçimindeki değerlendirmelerine bundan sonra da sahip çıkıp çıkmayacağı bu süreçte pratikleriyle kendini gösterecektir. Ancak Kürt sorununu çözmeyen bir Türkiye'nin Güney Kürdistan için de her zaman bir tehdit olduğunu sıradan bir Kürt bile bilmektedir. PKK'ye saldırı, Güney Kürdistanlı güçlerin kendi bindikleri dalı kesmesi anlamına gelir. Bu da bütün parçalardaki Kürtlerin belirli bir tavizle satışa sunulması gibi bir durumu ortaya çıkarır. Güney için bütün parçalardaki Kürt halkının özgürlüğüne karşı politikanın parçası haline gelinmesinin, Güney Kürdistan'a da hayır getirmeyeceği gibi, bütün parçalardaki Kürdistan halkı ve Kürt kamuoyu tarafından da kabul edilmeyeceği açıktır. Bu durumu az-çok Güney Kürdistanlı güçler de bilmektedir.

İnisiyatif PKK'nin eline geçmiştir

Önder Apo ve Kürt özgürlük hareketi Güneyli güçleri bir yanlışa düşmemeleri için uyarmıştır. Defalarca ortak politika izlenerek inkârcı sömürgeci güçlerden gelecek baskılara karşı durulması önerisi yapılmıştır. Ulusal konferans yapılması ve ortak ulusal tutum ilkelerinin belirlenmesi istenmiştir. Ancak dış güçler ne der kaygısıyla bu önerilerin pratikleşmesine katılmak istememişlerdir. Ancak KNK'nin bir ulusal tutum belgesi yayınlaması yine de Kürtler arası sorunların çözümü açısından bir belge olarak önemlidir. KNK'nin bu belgesinin daha da genişletilerek sadece gerilimleri ve çelişkileri önleyen değil, Kürdistan'ın tüm parçalarındaki özgürlük mücadelelerini birbirine destek verir hale getirilmesi sağlanabilir. Kürt halkının her parçada yürüttüğü özgürlük mücadelesi böyle bir anlayışın tüm Kürt siyasi gruplar tarafından benimsenmesini ve uygulamaya geçilmesini gerekli hale getirmiştir.

Sonuç olarak; PKK'nin 30. yıldönümü kutlanırken, PKK'nin yürüttüğü 30 yıllık mücadelenin büyük başarılar ve kazanımlar ortaya çıkardığı netleşmiştir. PKK ilk çıktığında özgürlük ve demokrasi için kararlıca mücadele edecek bir örgüt ve halk gerçekliği yaratmayı temel bir hedef olarak önüne koymuştu. Bugün böyle bir halk gerçekliği de, böyle bir örgüt de vardır. Bu gerçeklik, PKK'nin başarısının kanıtıdır. Eğer var olan örgüt gerçeği iyi çalıştırılır ve halka öncülük yapılabilirse, Kürt halkı yalnız Kuzey Kürdistan'da değil, bütün parçalarda özgürlüğe her zamankinden daha yakındır. Önder Apo'nun avukat görüşmesinde önümüzdeki baharda önemli gelişmeler ortaya çıkabilir sözü de PKK'nin 10. Kongrede ortaya koyduğu gücüne ve halkımızın serhıldanlarda gösterdiği kararlılığa dayanmaktadır. Nitekim Türkiye'de Kürt sorunu ve PKK tartışmaları çok artmıştır. PKK'ye karşı yürütülen özel savaş keskinleştiği gibi, küfürler de artmıştır. Tüm bunlar, PKK'ye ve Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen düşmanlıkların boşa çıkması ve bunun ortaya çıkardığı öfkelerdir. Kürt özgürlük hareketinin ve PKK'nin düşmanları bütün güçlerini kullanarak PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesinin başarısını önlemeye çalışıyorlar. Ancak 30 yıl içinde başarılamayanın yediden yetmişe ayağa kalkan direnişçi Kürt halk gerçekliği karşısında bugün hiç başaramayacağı açıktır. Bugün artık inisiyatif düşman güçlerinin elinden çıkmış, PKK ve Kürt halkının eline geçmiştir. Ortaya çıkan siyasal durumda mücadele potansiyelleri doğru siyaset ve taktiklerle etkili bir biçimde harekete geçirilirse Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi önünde hiçbir güç duramayacaktır. Kuzey Kürdistan'da Kürt sorununun çözülmesi ve Türkiye'nin demokratikleşmesi de bütün parçalardaki Kürt sorununun çözümünün önünü açarak bütün bölge ülkelerinin demokratikleşmesini sağlayacaktır. Böylelikle 21. yüzyıl Önder Apo'nun yeni paradigması temelinde başta Kürtler olmak üzere Ortadoğu halklarının olacaktır.

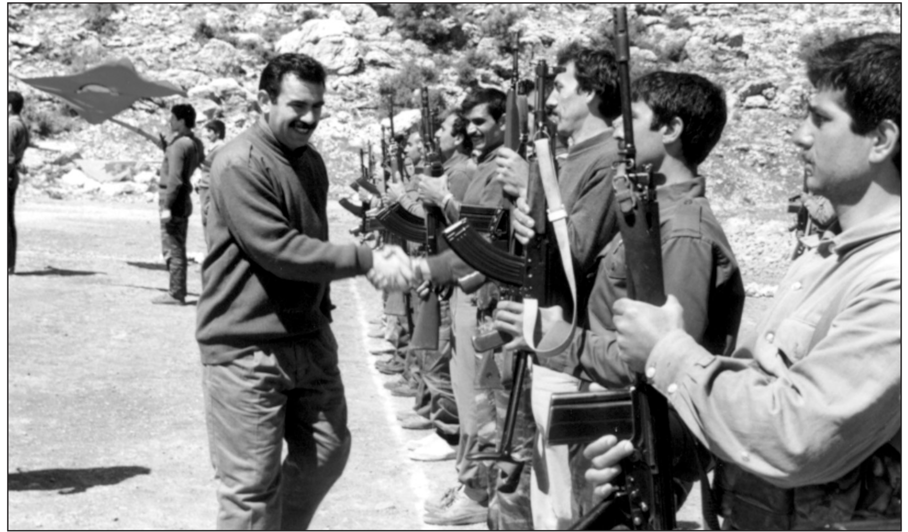
TARİHİ HESAPLAŞMA İÇİNDEYİZ

"Türkiye solu Sovyet, Çin, Arnavutluk ve Avrupa komünizmi kanalından beslenirken, cılız bir aydın hareketi olan Kürt solu, ilkel Kürt milliyetçiliği ve Türk sol etiketli bir karmaşayı yaşıyordu. Bu dönemde şahsen her iki eğilimle de ilgilendim. Dev-Genç çıkışlı THKP-C'ye sempatizanlığım önde olmakla birlikte, Kürt sorununa daha kapsamlı yaklaşım gösteren bazı örgütler ilgimi çekmeye devam ediyordu. Siyasal Bilgiler Fakültesi boykotuyla içeri alınma ve yedi ay sonra delil yetersizliğinden çıkışla birlikte, umduğum örgütlenmelerin iç açıcı olmadığını bizzat görerek, yeni bir örgütlenmeye gitmenin daha doğru olacağı kanaatine vardım"

Reber Apo'nun çözemlemelerinden derlenmiştir

Partimiz PKK'nin 30. kuruluş yılı hepinize kutlu olsun!

Özgürlük rüzgarı her zamankinden daha güçlü esiyor

Adı bir parti, ama tepeden tırnağa yeni bir yaşam. Yaşamdan da öte çoktan kaybedilmiş, gerekçesi kalmamış, amacı kalmamış, gücü-kuvveti kalmamış, anısı bile belleklerden tamamen silinmiş, en benim diyenlerin bile onu gerçekleştirmek için bir türlü adım atmadığı bir **umut savaşı** sürüp gidiyor.

Herkesin bir türküsü vardır, bizim de türkümüz budur. Herkesin bir şarkısı, bir ezgisi vardır. O havaya kendini kaptırır yaşar gider, bizim de türkümüzün adı böyledir. Giderek süreklileşiyor, derinleşiyor, dinliyor, dinletiyor, sürüp gidiyor. Trajik olduğu kadar komik, acı olduğu kadar zevkli, bitirdiği kadar yaşatan **bir yaşam türküsü** oluyor.

Bir özgürlük türküsü gibi başlayan parti tarihimiz, bugün gerçekleşen bir yaşam tarzı olarak sadece düşünce ufkumuzu, tutkularımızı temsil etmekle kalmıyor; denilebilir ki düşman kadar, insanlık tarihinin tüm ilerleme, özgürlük ve insana yakışır olarak tabir edilen yaşamını da esas almayı böylesine kısa bir geçmişe sığdırması, gerçekten dostun da, düşmanın da ilgiyle ve hayretle izlediği bir gerçekleşme olayı oluyor.

Kürdistan gibi pek de ciddiye alınmayan, uluslararası ve hatta tarihsel arka planda, olup olmadığı hakkında kuşku beslenilen ve halkının da en köle ve belki de en bilinçsiz ve gerçek anlamda halk olmaktan da çıkarılan bir gerçeklik zeminine dayanan bu hareket, günümüzün devrimsel gelişiminde nerdeyse en başa güreşen bir hareket olma şansına da sahip olmaktadır. Tarihi örneklerle kıyaslanmaya çalışıyoruz, ama benzerlikler sınırlı ve daha çok kendine özgü yanı ağırlık kazanmaktadır. Kavranılması için gerek düşmanın, gerek dostlarının ve gerekse kendi mensuplarının yaptığı değerlendirmeler, yorumlar halen Hareketin bütün boyutlarına ulaşmaktan, bunu bütün yönleriyle değerlendirmekten uzaktır. Dolayısıyla ona canı gönülden ulaşmak isteyenler kadar, onu bir kaşık suda boğmak isteyenler açısından da sorun olmaya devam etmektedir.

Her ciddi sanatsal olay böyledir. Hareketimizin de tamı tamına bir sanatsal olay gibi gelişmesi çok değişik yorumlara konu olmasının da esasını teşkil etmektedir. Gerçekten de sadece bilimsel temellere dayanan bir hareket değil, en az onun kadar insan iradesinin, moralinin, inancının bilimle birleştirilmesinin de belki de kendine özgü en iddialı örneğini teşkil etmektedir

Her ciddi yaratma olayı sanata özgüdür. PKK'nin de böyle yaratma yanı ağır basan bir hareket olduğunu söylersek, işin gerçeği daha iyi anlaşılır. Klasik ölçülerle bir parti tanımı yapmak yetersizdir. Tarihi, sosyal, ekonomik, kültürel, siyasal bütün yönleriyle anlamını vermeye çalışsak bile, yine de bu olayı tam izah etmek mümkün olmaz. Yine sadece Önderlik gerçeği veya Önderlik sanat ölçüleri ile de an-

latırsak da yetersiz kalır. Mutlaka kendine özgü yanları iyi görülerek, değerlendirilerek yapılırsa belki gerçeği biraz daha iyi yakalamış oluruz.

PKK'nin önderlik ettiği devrim Kürt halkını canlandırıyor

Her büyük devrimde olduğu gibi, PKK'nin de önderlik ettiği devrim, tarihin yeniden canlanması kadar, güncel devrimci ve karşı-devrimci güçlerin de bir savaşı olarak karşımıza çıkar.

İslam Devrimi'ne baktığımızda, Hz Muhammed aslında kendisinden önceki peygamberler tarihini esas alır ve Kuran-ı Kerim bunun anlamıyla doludur. Ama aynı zamanda o günün çelişkili, çölde boğulmayla yüz yüze olan çok cahil geri Arap kabile toplulukları ile, dönemin en gelişkin tüccar ve çoğunluğu Yahudi olan topluluklarının zıtlığının dile getirilmesi olduğunu Kuran'ın ağırlıklı bir anlatımı olarak görebiliriz ki, o döneme göre gerçekleşen insanlık hareketi de budur. Arap çölündeki insan en geri durumdadır, fakat yaşam yürümek istemektedir. Daha sonra Hz Muhammed'in geliştirdiği yaşam, öncelikle onlar için çölde bir serap gibidir. Onun sadece tutkusu, umudu vardır ve bir yerde Muhammed budur.

Diğer yandan Arap yarımadasında umudun gerçekleşmesinin, cisimleşmesinin ifadesi olarak ticaret ve ticaret malları vardır. Buna damgasını vuran da Yahudilik olmaktadır. Yahudiliğin arkasında Hz Musa'nın lanetlediği bir kavim, bu kavmin diasporası yer yüzüne dağıtılması var. Ayrıca Hz İsa'nın çıkışı var. Moğolların, Sasanilerin hareketleri var. Dikkat edilirse, batıda büyük Roma İmparatorluğu, doğuda Sasani İmparatorluğu, güneyde de Habeşistan yer alıyor. Hz Muhammed'in Arap çölündeki umudu, adeta deryada damla, çölde serap gibidir. Ama biraz derinliğine anlamaya çalıştığımızda görülmektedir ki, karşısındakiler biraz çürüyor ve çok eski bir tarihi temsil ediyorlar.

Bu halleriyle artık büyük umudun önünde engeldirler. Bir yandan baskı altında tuttukları halklar inim inim inliyor, köleliğin ağır koşulları altında kesin bir kurtuluşçuya ihtiyaç gösteriyorlar. Diğer yandan artık kendi içinde çözümsüz kalan ve sefalet içine tıkılıp giden, belki de binlerce yıllık köle, aristokrat gelenek artık yaşama bir şeyler vermekten çok uzak, tam tersine tüm halkların yaşam gözeneklerine çekilen bir mil gibidir. Artık tarih bu noktada bir yenilenmeyi bir kurtuluş hareketini kaçınılmaz görüyor.

Özgürlük umudu hürriyet eşitlik kardeşlik sloganlarıyla dile getiriliyor

Umudun gerçekleşmesinin dönemine girilmiştir. Ufak bir kıvılcım bozkırı tutuşturur misali veya doksan dokuzuncu dereceden sonra bir derecenin daha yükselmesi suyu kaynamaya götürür, bu da öylesine bir dönem olur ve bilindiği gibi peş peşe beklenmedik gelişmeler gerçekleşir. Buna mucizevi gelişme denilir, olağan dışı mucize anlatımlarıyla doludur. Aslında mucize denilen peş peşe ve çok çarpıcı gelişen devrimci olaylardır ve döneme göre elbette ki mucizedir.

İşte Kuran'ın kutsallığı da buradan ileri gelmektedir. Her peygamberin olduğu gibi Hz Muhammed'in de kutsallığı böylesine mucizevi gelişmelerin tabiatından kaynaklanmaktadır ve bilindiği gibi, bin dört yüz yıldır halen etkileri silinmeyen ve hatta kendisine alternatif diye sunmak isteyen insanlık tarihinde bir geleneği temsil ediyor.

Bir Fransız Devrimi'ne baktığımızda da köhnemiş Fransız Monarşisi, sefalet ve safahatıyla insanlık için özellikle de Avrupa'nın umudu, yeniliği, tutkusu karşısında aşılmak zorundadır. Maria Antoinette üzerine, yine Kral Louis üzerine çok şey söyleniyor ama, en söylenmesi gerekenler binlerce yıllık kölelik, feodal-monarşik tarihinin talihsiz birer temsilcisidirler. Dönem onlar için artık defterlerini kapatmak üzeredir ve burjuvazinin biraz da şımarık temsilcileri peş peşe sökün ediyorlar ve bunu biraz da fark ediyorlar. Özgürlük umudu meşhur "*hürriyet, eşitlik, kardeşlik*" sloganlarıyla atılır bu sefer. Fransız filozofları düşünce patlaması yaparlar. Napolyon gibi müthiş açılım gösteren askeri komutanlar çıkar. Bir yandan giyotinlerle başlar dökülürken, diğer yandan bu yıllarda şen-şakrak özgürlük türküleri söylenir. Kıpkızıl bir kan ortamında Burjuva Devrimi'nin gülleri açılır.

Bunun biraz daha gelişmiş biçimi Rus ağırlıklı Ekim Devrimi'dir. İslam Devrimi'ndeki Hz Ali, yine Fransız Devrimindeki Baboef gibi radikal kişilikler, devrimin sol kesimi veya komünist kesim diyebileceğimiz derinliğini temsil ediyorlar. Yüzyıllardan beri en eşitlikçi, en özgürlükçü, en adaletli insan, özgürlüğü daha layık gören kesim olarak rol oynamak istiyorlar ama, dönemin koşulları bunlar için başarının henüz erken olduğunu, koşulların buna pek denk gelmediğini gösteriyor. Büyük kahramanlıklarla direnmelerine rağmen, döneme göre orta sınıf da diyebileceğimiz kesimlerin kazanması, en gericileşmiş olanlarla en ilerici uç öğeleri arasında bir orta kesimin kazanmasının söz konusu olduğunu görüyoruz bu devrimlerde.

Ekim Devrimi biraz bu geleneği aşmaya çalıştı. En radikal kesim olan Bolşevikler, orta kesimin tasfiyesini de en az Çarlığın -ki, en gerici uç noktası

> "PKK'nin de önderlik ettiği devrim, tarihin yeniden canlanması kadar, güncel devrimci ve karşı-devrimci güçlerin de bir savaşı olarak karşımıza çıkar. İslam devrimine baktığımızda, Hz Muhammed aslında kendisinden önceki peygamberler tarihini esas alır ve Kuran-ı Kerim bunun anlamıyla doludur. Arap çölündeki insan geri durumdadır, Hz Muhammed'in geliştirdiği yaşam, öncelikle onlar için çölde bir serap gibidir"

oluyor- tasfiyesi kadar birlikte ve iç içe götürdü. Bu, insanlık tarihinde en radikal, emeğin tarihine olan devrimsel gelişme oluyor. İlk defa tarihte en ezilen en sömürülenlerin ezen ve sömürülenler üzerine büyük bir hegemonyası gibi gelişim gösteriyor ve bilindiği üzere çağımızı en çok etkileyen bir devrim olarak halen etkinliğini sürdürmeye devam ediyor ve bu haliyle de orijinal bir devrimdir, daha önce örnekleri olmayan bir devrimsel gelişmedir.

Peki böylesine tarihi devrimsel örneklerle Kürdistan somutunda gözüken ama, aslında köklü bir insanlık devrimi olmaya aday bir devrimsel gelişme olarak PKK ne anlam ifade ediyor?

Haki Karer'in şahadeti bizde bir şok etkisi yarattı

PKK'nin temelinin atılmasının 31. yıldönümünde kapsamlı bir değerlendirme, eleştiri, özeleştiri ve yeniden yapılanma ihtiyacı yakıcı bir sorun ve yerine getirilmesi gereken temel bir görevdir.

Amatör bile denilemeyecek bir tepki grubu olarak 1973 Nisanı'nda Ankara Çubuk Barajı kıyılarında kah ayakta kah oturarak, ayrı bir Kürdistan grubu olarak hareket etmenin daha doğru olacağını, bunun temel nedeninin de **Kürdistan'ın klasik sömürge bir ülke** olmasından kaynaklandığını bir sır gibi ilk defa altı kişilik gruba toplu olarak ifşa ederek başlamış bulunduk. Daha önce tek tek doğruları açıklama tarzını toplum yapma tarzına dönüştürmek, ilk başlangıç olarak değerlendirilebilir. Bu tarzın örgütlenmeye götürme gibi bir özelliği vardır. 1974-75-76 yılları grubu ADYÖD (Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği) çatısı altında geliştirme dönemiydi. 1977 Martı'nda Ankara'dan Kürdistan'a yaptığım Ağrı, Doğubeyazıt, Kars-Digor, Dersim, Bingöl, Elazığ, Diyarbakır, Urfa ve Antep gezi ve toplantıları, grubun ülkeye taşırılması anlamına geliyordu. Ardından Ankara'ya dönüş ve Haki Karer'in Antep'te toplantıdan üç gün sonra şahadeti bir şok etkisi yarattı. Buna verilen yanıt partileşme biçiminde adım atılması oldu. **27 Kasım'da Fis köyünde** 22 kişilik amatör grubumuzla partileşme sözü verdik. Partileşme unvanı altında kentlerde fazla yaşanılamayacağı anlaşılıp, hem dağ hem de Ortadoğu seçeneklerinin kullanılması gereği doğduğunda, adeta ikinci bir Hz İbrahim hicreti halinde 1979 1 Temmuz'undan itibaren Urfa'dan Suriye'ye, oradan eski Kenan ellerinde özgürlük aramaya doğru yola çıkıldı.

15 Ağustos 1984'e kadar geçen yaklaşık on yıllık sürecin hangi ideolojik ve politik ortamda ve nasıl geçtiğini daha yakından görmek gerekir.

1970'ler kapitalist sistem tarihinde önemli bir kırılmanın baş gösterdiği dönemin başlangıcıdır. Sistem II. Dünya Savaşı'ndan kendini toparlayarak çıkmış, ABD'nin öncülüğü kesinlikle kazanmış, Avrupa yeniden ayağa kalkmış, Japonya bir Uzakdoğu devi olarak doğmuştu. Reel sosyalist sistem zirveye tırmanırken, ulusal kurtuluş hareketleri en güçlü dönemlerini yaşıyordu. Tam bu noktada 1968 Gençlik Hareketleri yeni bir zihniyet devrimi başlatıyordu.

Kürt solu ilkel Kürt milliyetçiliği ve Türk sol etiketli bir karmaşayı yaşıyordu

1970'lerin başlarında dünyada büyük gelişmeler yaşanırken, Türkiye'deki sol ve Kürt ulusal sorunu bağlamındaki Kürt hareketi, klasik sol ve milliyetçi eğilimi pek aşamamıştı. Dünya oldukça geriden takip ediliyordu. Türkiye solu Sovyet, Çin, Arnavutluk ve Avrupa komünizmi kanalından beslenirken, cılız bir aydın hareketi olan Kürt solu, ilkel Kürt milliyetçiliği ve Türk sol etiketli bir karmaşayı yaşıyordu. Bu dönemde şahsen her iki eğilimle de ilgilendim. Sempatizan olmaya çalıştım. Dev-Genç çıkışlı THKP-C'ye sempatizanlığım önde olmakla birlikte, Kürt sorununa daha kapsamlı yaklaşım gösteren bazı örgütler ilgimi çekmeye devam ediyordu. THKO önderi Deniz Gezmişlerin idam sehpasındaki Kürt-Türk özgür kardeşlik vurgusu sürekli bağlı kalınması gereken bir mesajdı. Bunun yanında 1970'te İstanbul DDKO üyesi olmuştum. 12 Mart fırtınası estiğinde böylesi karmaşık örgüt ortamında her an kanun dışına çıkabilirdim. Nitekim Mahir Çayanların Mart 1972'de şahadeti sonrasındaki SBF (Siyasal Bilgiler Fakültesi) boykotuyla içeri alınma ve yedi ay sonra tanık yetersizliğinden çıkışla birlikte, umduğum örgütlenmelerin iç açıcı olmadığını bizzat görerek, yeni bir örgütlenmeye gitmenin daha doğru olacağı kanaatine vardım.

1973 baharında Ankara'da bağımsız bir örgütlemeye gitme kararlılığı, sahip olunan olanaklardan ziyade anlam itibariyle önemliydi. Ne ilkel Kürt milliyetçisi bir eğilim, ne de sosyal şoven dediğimiz özünde Türk milliyetçisi bir sol eğilim değil, kendine özgü

bir tarih ve güncellik yorumuyla 'Kürdistan Devrimcileri' olarak çıkış yapmak daha uygun geliyordu. Bu çizgisel bir değişiklikti ve önemi her geçen gün daha iyi ortaya çıkacaktı. Ne tahakkümcü hakim ulus eğilimleri içinde ne de tahakkümcü ulus iktidarların bir uzantısı olan işbirlikçi Kürtlerin eğilimi ilkel milliyetçilik içinde ideolojik olarak erime olmalıydı. Politik olarak inisiyatif kazanma özgür bir kimlik kazandırıyordu. Bu tercihin doğru olduğuna inanıyorum. Kürtleri, dolayısıyla katkıları ölçüsünde diğer halkları özgür halk olma bilincine götürecek özellikleri bağrında taşıyordu. Hem ezen hem de ezilen ulus milliyetçiliğine kapılmadan özgür halk kimliğini hedeflemek, dünya çapında kapitalizmin mezhepleri haline gelen reel sosyalizm, ulusal kurtuluş ve sosyal demokrat sapmalarına karşı da yerinde ve zamanında bir güvenceydi. Doğru bir zihniyet gelişimi kadar, demokratik siyasete götürecek yol olma özelliğine de sahipti. Ulusal kurtuluşa aşırı vurgu yapmak belki bir sapmaya yol açabilirdi. Bunda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinin dogmatik yorumu etkiliydi. Her ulusa bir devlet, ilkenin biricik ve tek doğru yorumu olarak anlaşılıyordu. Reel sosyalizmin iktidar anlayışından da kaynaklanan bu durum çizginin yaratıcılığını engelliyordu. Fakat 1978'de PKK olarak ilan edilme bu sapmanın daha fazla gelişmesini önledi. Tipik bir Afrika ulusal kurtuluş hareketi haline düşmek yerine, halk özgürlüğüne dayalı bir çizgi olma konumu daha da güçlendi. Gelişme dünya çapındaki sol dönüşümlere çok bilinçli olmasa da denk düşüyordu. Geleceği olan bir çizgi olma şansını bağrında taşıyordu.

PKK dar sınıf veya ulusalcılık hastalığına tutulmadı

Net ve derinlikli olmamakla birlikte çizginin ideolojik boyutunun gelişmeye açık olması, büyük ve kalıcı sapmalara düşmesini engelliyordu. Israrla temsil ettiğimiz sosyalizme 'bilimsel sosyalizm' dememiz sosyal bilime olan ilgiyi açıklayabilir. İdeolojik katılaşmadan kaynaklanabilecek gerçeği yeterince görememe hastalığına karşı tedbirli olmaya çalışıldı. Fakat sosyal bilimin kendisinin yaşadığı ağır problemler, daha yeni yeni kültür, ekoloji ve kadın sorununa ilgi duyması, yine de çizginin önemini kanıtlar. Çizgi sosyal bilim karmaşasından alıkoymakla özgürlük ve eşitlik idealini daha canlı ve öncül kılıyordu. En azından sosyalizmin ve sosyal bilimin yaşadığı krizin tahribatları çizgiyle sınırlandırılabildi. Türkiye'nin diğer sol çizgileri bu yeteneği gösteremedikleri ve dogmatik karakterle kof bir bireysel liberalizm arasında gidip geldikleri için marjinalleşmekten kurtulamadılar. Mezhepleşmenin daha küçük odakları haline gelmekle politikleşme şansını da başından yitirmiş oldular. Kürt solu denen grupçuklar da aynı süreci daha silik yaşadılar.

> "PKK'leşmede asıl oynamaya çalıştığım rolün zihniyet anlamıyla ilgisi açıktı. Daha '75 çıkışında emperyalizm ve sömürgecilik üzerine taslak düşüncelere başlamıştım. Elde olduğunu tahmin ettiğim bu taslak hala öneminden bir şey kaybetmemiş olarak duruyor. Bu taslağa dayalı olarak yaptığım Kürdistan gezileri dikkat çekiciydi. '76 Mart'ında Ankara Mimarlar Odası'nda yaptığım konuşmayla Kürdistan gezisine start vermiştim"

PKK çizgisinin politikleşme şansı ideolojik özellikle yakından bağlantılıdır. Nitekim ona taban teşkil edebilecek halka hızla ulaşabilmesi bu gerçeği kanıtlar. Dar bir ulusçuluk veya sınıfçılık hastalığına tutulsaydı, diğer örneklerde görüldüğü gibi marjinalleşmekten o da kurtulamayacaktı. Derinliğine bir politikleşmenin yaşandığı bilinmektedir. Bunu 'kadrolaşma sorununa bağlamak gerekir. Kadronun kendisi mevcut biçimlenişinden ötürü bir engel konumundaydı. Daha sonra reel sosyalizmi çöküntüye götürecek temel etkenlerden biri olarak kadro sorunu çözümlenmeden, yapılacak tüm siyasal belirlemeler ve örgütlenmeler işlevsiz kalmaktan kurtulamayacaktı. Politik çizgi kadar onun örgüt modeli gelişmeye uygundu. Kendini savunma anlamında meşru silahlı savunmanın da dönem itibariyle doğruluğu savunulabilirdi. Ama bunu isteyebilecek kadronun olmayışı çizginin sürekli kırık vermesine yol açtı. Örgütsel kriz de diyebileceğimiz sorunlar aşılmak istendi. Sınırlı bazı gelişmelerin sağlanması esasında hareketin kitleselleşmesinden kaynaklanıyordu. Çizginin daha büyük gelişmeler sağlaması profesyonelliği gerektiriyordu.

PKK üzerine bazı değerlendirmeler

Daha önceleri şöyle bir deyim kullanmıştım: "Çözümlenen an değil tarihtir, kişi değil toplumdur." Bu deyimi PKK'ye uyguladığımızda daha da anlaşılır olur. PKK'de çözümlenen hem Kürt tarihi hem toplumudur. Bütün olumlu ve olumsuz yanlarıyla böyledir. Yeter ki doğru okumasını bilelim ve derslerini iyi çıkaralım.

PKK'leşmenin çağdaş bir Kürt miladı, doğuşu olduğundan hiç kuşku duymadım. Ama Kürt denen bireylerin bir yandan bu denli çelişkili, anlamsız ve zayıf, diğer yandan düz ve çizgili, fedakar ve yiğit olabileceğini tam kestirememiştim. Kişilik üzerine birçok çözümlemeler yaptım. Hala Kürt'ü tam yakaladığımı, çözdüğümü söyleyemem. Çünkü kendisi olmaktan epeyce uzaklaştırılmıştı. Şeklen Kürtvari gözükse de, özde başkalaşmıştı. İhanetinin boyutlarının farkında bile değildi. Ona ne insan yasaları ne de hayvan yasaları işliyordu. Adeta üçüncü bir varlık türünü oynuyordu.

PKK'leşmede asıl oynamaya çalıştığım rolün zihniyet anlamıyla ilgisi açıktı. Fakat gerek birey olarak, gerek yansıdığı kaynak olarak Kürt'ü ve toplumu eldeki toplumsal teorilerle çözmek, tüm denemelerime rağmen eksik

ve yanlışlarla dolu olmaktan kurtulamıyordu. Daha '75 çıkışında M. Hayri Durmuş'la adeta Zerdüştvari buyuruşla emperyalizm ve sömürgecilik üzerine taslak düşüncelere başlamıştım. Elde olduğunu tahmin ettiğim bu taslak hala öneminden bir şey kaybetmemiş olarak duruyor. Şimdi de olduğu gibi kullanılabilir. Dönemin devrimciliğine damgasını vurmuş düşüncelerin iyi bir taslağıydı; Kürdistan Devrimcilerinin zihniyet savaşımına ciddi bir katkı yapabilirdi. Bu taslağa dayalı olarak yaptığım Kürdistan gezileri dikkat çekiciydi. '76 Mart'ında Ankara Mimarlar Odası'nda yaptığım konuşmayla start vermiştim. 15 Mayıs'ta biten yürüyüşüme yanıt 18 Mayıs'ta Haki Karer'in 'Sterka Sor' adında kuşkulu bir grubun adına Alaattin Kapan komplosunda şehit düşmesi, başımıza bir kaynar kazan suyun dökülmesi anlamına geliyordu. Tarihin seyrini değiştiren bir olaydı bu. Grubun KDP'yle, bazı Türk grup artıklarıyla ve devlet adına bazı gruplarla da bağı olma ihtimali, zihniyet savaşını acele ve karmaşık bir hedefler topluluğuna karşı geliştirmemizi acilen gündemleştirdi. Zihniyet savaşı erkenden bir kaba maddi savaş araçlarına dönüşme tehlikesine düştü.

Kimin kimi kullanacağı bir zeka işiydi

Dönem, 1 Mayıs'ta İstanbul işçi mitinginde komplo sonucu 37 yurttaşın öldüğü, Bülent Ecevit'e suikast düzenlendiği zamanlara denk düşüyordu. Türkiye'nin en kirli bir iç savaş görüntüsü verdiği zamanlardı. Grubun hızla partileşmesi kararına bu şartlar altında varıldı. Ankara'da ilginç bir evlilikle birlikte '78 yaz başlarında Diyarbakır uçuşu yapıldı. Bu evlilik olayını büyük bir zihniyet, politik savaş ve duygusallık savaşı olarak değerlendirmek daha doğrudur. Kesire kişiliğinin alevi, Kürt ve devlet olması, içine girdiğim zihniyet savaşı açısından hayli tahrik ediciydi. Gruba girdiğinde kadın olarak açılım yapmalı ve sürükleyici olmalıydı. Durgun ve derin bir su gibi içine girildikçe boğucu etki göstermeye başlamıştı. Yapılacak iki şey vardı: Ya tümüyle uzaklaşmak ya da tehlikeyi boğucu olmaktan çıkarmak gerekiyordu. Uzaklaşmak ucuz bir yoldu ve yenilgi anlamına gelirdi. Evlilik önermem ise, bir yandan grubun esenliği açısından, diğer yandan asıl hesaplaşmanın benimle olması gereğini doğru bulmamdan kaynaklanıyordu. Siyasi, duygusal ve zihni bir ilişki olduğu açıktı. Kürt sosyalisti olursa ne ala; bir ihtimal devlet görevlisi çıkar ise, kimin kimi kullanacağı bir zeka işiydi. Bu konuda sınırlı da olsa kendime güvenim vardı. Fakat gururum şeklen oldukça Kürt olan bir kadını mevcut haliyle devletten saymayı kaldıramıyordu. Olsa bile adeta devletle bir kadın üzerine gerekirse mücadele de verilebilirdi. Belki tarafları bu mücadele sadece ağır savaşlara değil, uzlaşma ve barışa da götürebilirdi. Böylesi sezilerim vardı.

Alevilik konusunu ise, Sünni geleneklliliğimi pek ciddiye almadığım için ilişki kurmanın diğer tahrik edici bir unsuru olarak gördüm. İlişki kanalıyla Kürt Sünni ve Alevi birlikteliğine katkı sağlayabileceğini düşündüm. Dersim isyanında ailesinin Kemalistler safında yer almış olması ve geleneğin takipçisi CHP'nin sosyal demokratlık denemesi benim için bir fırsat olarak görüldü. Sosyal demokratlık bir uzlaşma ve barış kapısı olabilirdi. Fakat daha sonra anlaşılacağı gibi, CHP'nin sosyal demokratlığı nasıl bir devlet cilası ise, Kesire'nin solculuğu ve sosyal demokratlığı da benzer cila karakterini açığa çıkaracaktı. On yıllık bu büyük zihniyet savaşında kadındaki Kürtlük, alevilik ve sol devletçilikle uzlaşma olmadı. Örgütün öldürme tavrını doğru bulmadım. Ne tuhaftır ki, benim alçakça kaçırılmamda olduğu gibi yine Yunan istihbaratı yardımıyla kaçırıldı. 1987'de gerçekleşen bu olaydan sonra bir daha su yüzüne çıkmadı.

Bazı alçaklar hem örgüt içinde hem dışında bu ilişki nedeniyle şahsıma yönelik büyük iftiralar, kuşkular, dedikodular yaymaktan çekinmediler. Halbuki hayatımın en zorlu, dayanılması insanüstü gayret gerektiren, belki de özgür Kürt insanının, özellikle özgür kadının şekillenmesine götüren bu büyük zihniyet savaşı, yurtseverliğin, özgürlüğün, aşkın savaşıydı.

Sorulması gereken soru, zihniyet savaşlarını bu tür politik ve hatta şiddet olaylarına tahrikler sonucu bulaştırmanın ne derece doğru ve isabetli olabileceğine ilişkindi. Tahakkümcü siyasetin doğasında bu tür sorulara pek yer yoktur. Bu tür siyaset hastalığı açık ki yavaş yavaş bize de bulaşıyordu.

Her zaman büyük kalmasını bilen Kemal Pir'in tavrı olgundur

Yaptığım ikinci büyük zihniyet hamlesi "Kürdistan Devrimi'nin Manifestosu" adlı değerlendirmeydi. Bu değerlendirmeyi bizzat el yazmamla

1978 Temmuzu'nda Diyarbakır'da yaptım. Bu değerlendirmenin gerçekleşen 'evlilik' belasının savaş ortamında yazıldığını belirtmem ilginç ve aydınlatıcı olabilir. Denilir ki, bu dönemde Mehmet Hayri Durmuş ve Cemil Bayık (diğer bir arkadaş Kemal Pir olabilir) kaldığım eve geldiklerinde, mevcut ilişki durumumuzu görünce büyük bir kızgınlığa düşerler. *"Bu kadın önderimize -bu sıfat yavaş yavaş oluşuyor- nasıl böyle davranabilir? Gelin, bu arkadaşın haberi olmadan öldürüp kim vurduya getirelim ve bu beladan arkadaşı kurtaralım"* derler. Her zaman büyük kalmasını bilen Kemal Pir'in bu tavra yaklaşımı oldukça olgundur. Demiş ki, *"arkadaşın herhalde bir bildiği vardır. Biz karışmayalım."* Ama Diyarbakır Zindanı'nda ölüm orucundayken, adeta vasiyeti olarak, *"bu konuda partinin çok dikkatli olması ve unutmaması"* gereğini vurguladığı belirtilir. Manifesto, ilan edileceği düşünülen partinin kuruluş manifestosudur. Yayınlanması düşünülen 'Serxwebun' adlı gazetenin ilk sayısı olarak yayınlanır. Manifesto için geriye dönüp baktığımızda, 1973 toplantısı, 1975 buyrultusu ve 1977 seri konuşmalarının bir zirvesi ve en derli toplu ifadesi olarak değerlendirilebilir. Komünist Manifesto'ya anıştırma yaptığı açıktır. Sadece Kürdistan halkına değil, dolaylı olarak tüm Ortadoğu toplumlarına seslenmeye çalışıldığı içeriğinden bellidir. Üslubu ve içeriği ulusallıktan ziyade toplumsal özgürlüğe daha yakındır. Özgür olmayan bir ulusallık kabul edilmediği gibi, ulusal rengi olmayan bir özgürlük de düşünülmemektedir. Manifestodan alınan hızla partileşmeye gitmek kaçınılmazdı. Sadece isim ve kimlerle başlanması gibi bazı teknik detaya ilişkin sorunlar o kadar önemli değildi.

Parti kurmak dönem itibariyle bir onur meselesiydi. Ortada hemen yanıt oluşturabilecek olanaklar yoktu. Fakat muazzam bir onur boşluğu her adımda belliydi. Nereye baksam adeta alçaklık hissediliyordu. Her şey ihanete uğramış gibiydi. Dağ ova, köy kent, tarih güncellik, birey toplum, devlet yurttaş, kadın erkek, çocuk ebeveyn, yol yolcu, kısaca her ikilem körce ve haince bakıyordu. Bir şeylerin yapılması gerektiği kesindi. Parti belki de bu ikilemlere anlam katarak çözüm yoluna sokabilirdi. Kurulan dar anlamda parti değil, **yeni bir yaşam** tarzıydı. Kimlik dönüşümü dayatılıyordu. Ülke ve tarihle, çağdaşlıkla bu kadar uyuşmazlık hiçbir gerekçeyle izah edilemezdi. Gerekçelerimiz, zayıflıklarımız ne olursa olsun, mevcut duruma müdahale şarttı. Bu durumda partileşme bir nevi intihar eylemiydi. Ama bilinçli bir birey intiharı değil, toplumun yaşanmazlığına tepki anlamında iğne ucu kadar da olsa onurlu yaşam şansını denemek için bir intihar; bir nevi namusu kurtarma eylemi. Değişik biçimde uygulanan namus eyleminin özgün bir biçimiydi partilileşmemiz. Şahsen çocukluktan beri kaçındığım dar amaçlı namus kavramları için kendini feda etme yerine, tarihsel toplumsal anlamı olan bir namus eylemi tercih edilebilirdi. Bu eylemi gündemleşen sınıfsal ve ulusal, etnik, dini, ailevi çıkarlarla izah etmek güçtür. Ana etken kendini zorbela yetiştirmiş, biraz aydınlanmış halk insanlarının eylemi olarak izah etmek doğruya en yakındır. Tarihte iyi bilinen Rus Narodniklerine benzetmek daha anlaşılırdır. Etkisine baktığımızda, partileşme tarzının rolünü oynadığını söyleyebiliriz. Genel ve onursal bir ihtiyaca cevap verdiği gelişmelerden bellidir.

Gerçek partileşme doğru adımlar atmakla rüştünü ispatlayabilir

1980 başlarında yaptığımız zihniyet çalışmaları biraz daha siyasetle zor ilişkilerinin çözümüne yatkındır. *"**Kürdistan'da Zorun Rolü**," "**Ulusal Kurtuluş Cephesi**," "**Kişilik Problemi**" ve "**Örgütlenme Üzerine**"* konuşmalar daha somut sorunların çözümüne yöneliktir. Ortadoğu, İsrail-Filistin deneyiminden etkilenme olmuştur. Yıllarca süren zihniyet çalışmaları ancak çok sınırlı bir gençlik kesimini uyandırabilmiştir. Toplumun genel ve derinden sarsılışı herkesi etkileyecek politik askeri adımlara bağlıdır. Gerçek partileşme, rüştünü bu adımları atmakla ispatlayabilirdi. Aksi halde bir çocukluk hastalığından ölmek gibi olurdu. Zindan direnişçiliğiyle Ortadoğu çalışmaları birleşince, gerilla hamlesi kaçınılmazdı. Bunu önleyecek en ufak olumlu karşı hamle yoktu. Devlet topyekûn inkar ve bastırma halindeydi. İki olgu birbirini mutlak tanımama, kabul etmeme pozisyonundaydı. Uzlaşma zemini aramak boşunaydı. Kesire ve o dönemde ortaya çıkan Avukat Hüseyin Yıldırım'ın ilginç tavırları acaba devlet endeksli olabilir mi diye sonradan düşünüldü. Ama bu anlama gelebilecek bir ipucu bulmak zordu. Kaldı ki, cesaret edilmesi daha da zordu. Mehmet Şener ve Selim Çürükkaya'nın daha sonraki tavırları da bu yönlü kuşkular uyandırdı. Fakat tavırları olsa bile, sıradan bir ajanlığı aşacak güçte değildi. Dolayısıyla ciddiye almak düşünülemezdi.

Partileşmenin asgari gerekleri bile gerillaya yansıtılamadı

15 Ağustos 1984 Hamlesi'ne yönelik ana değerlendirme, neden olduğu değil de gerçekleşen biçimin çapsızlığına yönelikti. Yaratıcı bir askeri yaklaşımda hiç bulunulmadı. Gerilladan başka her şeye benzedi. Niçin doğru bir gerilla çizgisine girilmediği hep soruldu. Partileşmenin asgari gerekleri bile gerillaya yansıtılamadı. Bunda iki etkenin rol oynadığı kanısındayım: Birincisi, baştan itibaren ne zihniyet savaşımına ne de pratik çabalara köklü bir inanç ve bilinçle katılamayan kişilik yapılanması ve benim olağanüstü çabalarla bu kişilik zayıflıklarını ayakta tutmadaki büyük inadım. Yapı Türk solunda olduğu gibi bir barutluk atılımla kendini sonuçlandırmak istiyordu. Biz ise onları yaşanır kılmak, başarır kılmak istiyorduk. Bu arada hızla sivrilen bazı yerel unsurlar komuta boşluğunu sezmekte ve doldurmakta gecikmediler. Dörtlü çete olarak daha sonra somutlaşacak bu eğilim değil par-

tileşme, asgari toplumlaşmanın gereklerini bile tanımıyordu. Eşkıyalıktan da öte, hatta en değme ajan provokatörlerin bile bilinçli yapamayacakları tahribatları bu unsurlar gerçekleştirecekti. Bir nevi yerel eşkıyalıkla zayıf parti etkileri karşılaşınca, ortaya çıkan bir gelişme söz konusuydu. Bu durum ikinci partileşme hamlesinin boşa çıkarıldığı dönemin sonuna kadar devam etti.

Partileşmenin ilk hamlesi daha zihniyet aşamasında Kesire, Şahin Dönmez vb tarafından işlemez kılınmaya çalışılırken, ikinci hamlesi çeteleşmenin elinde adeta can veriyordu. Buna önlem olarak düşünülen her hamle çeteciklerin oldukça kemikleşmiş yapılarında eriyip gidiyordu. Bunda ne Önderlik olarak yetersizliğimiz ne de devletin ve işbirlikçilerin yönelimi yol açtı. Çeteleşmenin gücünü kestirememe ve etkili tavırlar geliştirememe asıl neden oldu demek daha gerçekçidir. Zafer ne Önderliğin ne de devletindi, zafer çeteciliğindi. Zaten devletin yanındaki köy korucularının durumuyla çoğu itirafçı olan çete elebaşılarının mevcut durumu bu olguyu daha iyi izah eder. Fakat devletin daha sonra iyice yapıştığı bu silah bumerang etkisi gibi kendisini vuracak etkilere de sahipti. İlerde bu görülecekti. 1990'ların başlarında daha boyutlu çeteler olarak düşünebilecek Güneydeki aşiret önderlerinin desteklenmesi nasıl federe devlet olarak karşılarına dikilmişse, Kuzeydeki işbirlikçi elebaşıları da köy koruculuğu ve tarikatlar temelinde devletin hem siyasi hem askeri yapısında artık kolay kolay karşıya alınamaz bir ağırlığa oturmuştu.

Önderlik kurumu rolünü oynamıştır

İçerik olarak Önderlik kurumu bu dönemde rolünü fazlasıyla oynamıştır. İdeolojik, siyasi ve askeri çizgi sorunlarını olduğu kadar, temel kadro eğitimi ve kitle ilişkileri, lojistik ve silahlanma çabalarında da fazlasıyla beklenen rol oynanmıştı. Belki üslenme açısından yer değişikliği eleştirilebilir. Ama bunda da uzun süreli güvenlik içinde hareket olanaklarıyla karşılaştırılınca, eleştiri gücünü yitirir. Çizginin pratik önderliğinin ne siyasi ne askeri olarak o kadar hazırlanmış olanaklara rağmen rolünü oynamaması en çok üzerinde durulması gereken husustur. Elde başarılı olabilmek için her şey vardı. Silahtan paraya, üslenmeden dış irtibatlara, kitle ilişkilerinden devlet ilişkilerine, her tür kadro ve savaşçı adaylarından eğitilmiş çok sayıda askeri ve siyasi kadroya kadar varolan olanaklar sadece dürüst bir askeri, siyasi, örgütsel yönetimin elinde biçimlendirilseydi, gelişmelerin seyri çok başka olurdu. Belki bir devlet iktidarına ulaşılmazdı. Kaldı ki, pek de planlanmayan bir amaçtır bu. Buna rağmen demokratik bir çözüme rahatlıkla ulaşılabilirdi. Hem de taraflar o kadar kayıp vermeden ve acı çekmeden bu sonuca ulaşılabilirdi.

PKK kadında muazzam bir uyanış ortaya çıkarmıştır

Hiçbir olgusal gelişmede her şey olumsuz olarak değerlendirilemez. PKK'nin tarihi, aynı zamanda Kürt ve Kürdistan tarihi ve toplumsal yapısında büyük değişim ve dönüşümlerin de tarihidir. Denilebilir ki, 20. yüzyılın son çeyreği Kürdistan'da PKK'nin damgasını taşımaktadır. Getirdiği zihniyet dönüşümü, politik ve toplumsal alt üst oluşlar tarihe mal olmuştur.

Örgütlenme tüm tahribatlara rağmen varlığını büyük oranda sürdürmektedir. Ülke içinde ve dışında, tüm Kürdistan parçalarında her tür örgütlenmeye gidebilecek potansiyel bir zemin, lojistik imkan, kadrolar ve çok sayıda gruplar, sivil toplum kuruluşları mevcuttur. Halkın politik bilinci oldukça gelişmiştir. PKK kitlesi tüm Kürdistan'da başat durumdadır. Ayrıca ülke dışında ve komşu metropollerde milyonlarca sempatizan halk kitlesi mevcuttur. Kadında muazzam bir uyanış ve örgütlenme vardır. Kadın etrafında adeta yeni bir dünya doğmaktadır. Yeni teorik ve paradigmatik yaklaşımların asal öğeleri kadın özgürlüğünden geçmektedir. Gençlik benzer durumdadır. İlgi ve sıcaklığından bir şey kaybetmemiş olan gençlik, özgür toplum idealinin kararlı takipçisidir. "***Ya özgür yaşam ya hiç***" sloganı gençliğin elinden düşürmeyeceği bayrağı olmuştur. Partileşme tümüyle boşa gitmemiştir. Muazzam tecrübesiyle, binlerce kadrosuyla, on binlerce sempatizanı ve yüz binlerce kitlesiyle uygun gördüğü öz ve biçimler altında rahatlıkla kendisini yeniden yapılandırabilir. Gerilla hiç hak etmediği kayıplara ve çeteleşme anlayışlarına rağmen, Kürdistan'ın merkezinde ve tüm stratejik üs alanlarında binlerce kişiyle varlığını sürdürmektedir. Kendini geçmişin ağır hastalıklarından arındırırken, kazandığı büyük tecrübeyle ve hedeflediği daha gerçekçi politik program altında başarılı olmaya her zamankinden daha hazırdır. Tüm aleyhteki kuşatmalara rağmen, PKK dünyanın her köşesinde dost mevziler ve ilişkiler ağını korumakta ve gelişmesini sürdürmektedir. Binlerce kahraman şehidi kendilerini doğru temsil edebilecek zihniyet ve pratik sahibi yoldaşlarını beklemektedir.

Özcesi, özgürlük adına sarf edilen çabalardan hiçbir zaman pişmanlık du-

yulmaz. Sadece anlamsız kayıplar, kör inatlaşmalar, vaktinde ve yerinde yerine getirilemeyen görevlerden ötürü acı duyulur. Acılar ise değerini bilen herkes için daima en iyi öğretmenler olmuştur.

Zafer ancak önderliksel çabayla gerçekleşir

Eğer birisi kesin zafer istiyorsa, bunun bir an bile bilincinden uzak tutmayan Önderliksel çabayla olacağını da asla göz ardı edemez. Kesin zafer, kesin başarı böyle yürüyenlerin savaşımlarının çabası sonucu olabilir ve şartımız da budur. Böyle savaşırsanız ben kendimi de çok rahatlıkla özetleyerek söyleyebilirim ki, engelin büyüklüğü ne olursa olsun olanaksızlıklarmış, zorluklarmış, adını bile söylenmeye değmez. Sen yeter ki bu önderlik sanatının gereklerine göre yürü, gerisi kesinleşen zaferdir, bu da en güzeli oluyor ama, en güzeli olan en büyük terbiyeyi, en büyük mantıksal yaklaşımı kadar iradeyi de gerektirir. Bunlar olmadan güzellik istenilemez, istenilip de yaşanılamaz. Bunun da bir önderlik kuralı olduğunu, özgürlük sanatının önderlik tarzıyla elde edilmesinin ve giderek yaşama çekilmesinin böyle olduğu açıktır. İddialıysanız, iddianızı bu gerçekler temelinde yaşama çekin. Bunun dışında yaşam ilgileriniz, tutkularınız sizi yerle bir etmekten kurtaramaz.

Savaşın kazandırdığı yaşama inanmalıyız. Bu büyük bir tutku olarak hepimizi sarmalıdır. "*Esas tutkumuz, aşkımız budur*" demeliyiz. Ama bunun da büyük bir sanatla icra edileceğini, büyük bir terbiye istediğini, özellikle tarzının, temponun, üslubunun kesinlikle bu yürüyüşte gerekli olduğunu bir an bile göz ardı edemeyiz.

Ben bu temellerde şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da her türlü sorumluluğu kaldırıyorum. Bu sorumluluk yaşam tarzımızın kendisidir. Kendimizi bildik bileli böyleyiz. Bundan gerisi size düşmüştür. Biz üzerimize düşeni layıkıyla her koşul altında ve ölüm olsa da, olmasa da nereden gelirse gelsin vız gelir dercesine yürütürüz. Ama isteriz ki, sizin de bu temelde bir yürüyüşte başarılı tarzınız olsun, onun gerçekleştirilmesine güç getirseniz, ona da gereken değer ve katkı sunulmuştur. Kullanılması kesinlikle sizin görevinizdir.

Böylesine bir yıldönümü sizin için de yeniden başlangıçların, yaratmanın yılı, yılları olmalıdır. Eğer bunu böyle ele alırsanız, sanıyorum kendinize de en layık olanı seçmiş olursunuz. En başta kendinize, bizlere, partiye, tüm halkımıza ve insanlığa layık olanı yapmış olursunuz. Bunu istemek size sadece saygının sevginin gerçeğiyle, "*insan olarak yaşamalısın*" demenin bir gereği olarak yaklaşmak demektir. Bunun da karşısında durulamaz. Gereklerinin yerine getirilmemesi hiç düşünülemez. Tam tersine, büyük fetih hareketi olarak, her tarihsel harekette olduğu gibi, bizim de artık bu fethetmenin dönemine girmiş bir hareketin militanı olarak, fırtına gibi eserek bu tutkunuza bu amacınıza, bu insan olma hayalinize başarı kazandıracağınız açıktır.

Bunun dışında bir yaşam seçeneğiniz var mı? Hiç sanmıyorum! Biten bir düzen size ne verebilir, bitmiş-tükenmiş bir gelenek daha dün içinden geldiğiniz yaşam size neyi sunabilir? Olmamış bir yaşam, çoktan ölmüş bir yaşam kalıntısı, fosili ne verebilir? Ama bizim Önderlik yürüyüşümüz yaşamı verebiliyor ve verme tarzı ortadadır. Sadece tercih demeyeceğim, sadece zorunlusunuz da demeyeceğim, bir de hem çok mutlu olmak, şanslı olmak, hem de amansız olmak tarzı da sizin olmalıdır, gerisi gelir. Askerlik sanatının daha da incelikleri, kitlelerin politik yaşam çekmenin incelikleri hiç zor değildir. Hele tarz, tempo bana asla sorun gibi gelmemiştir.

İki kelimeyle bu işe başladım ve hem de mükemmel başladım. Şimdi de en ufak bir zorlama yoktur. Niye siz böyle olmayasınız? Bu temelde size güveniyoruz. Ve daha fazla başarılı olacağımız kesindir. Her şey bizi geleceğin üzerine yürümeye hem mecbur, hem amansız kılıyor.

Özel savaş insanlık dışı özellikleriyle saldırmaktan vazgeçmeyecektir ve hem de hiçbir tarihsel ve güncel savaşımda görülmediği kadar bunu yapacaktır. Bunu bir an bile göz ardı etmeyin. Ama bu doğruysa bizim de kendi yaşam hakkımıza ve böylesine anlamlıca, imkan dahilinde kazanmak biçiminde yüklenmemiz de en az özel savaş kadar kendi devrimci savaşımımızı dayatmamız da amansız ve kesindir.

Kim savaşımına layıkıyla gereken yeri verirse, bu konuda sonuna kadar gerçekçi, amasız yüklenirse o kazanacaktır. Bunun dışında da hiç birimize yaşam yolu yoktur. Olsa da bin defa ölümden beterdir.

Bu temelde, tekrar tüm partililere, ordu savaşçılarımıza, halkımıza partimizin 30. kuruluş yıldönümü kutlu olsun!

-Yaşasın PKK'nin 30. Kuruluş Yıldönümü!

Kadın kurtuluş ideolojisi çizgisinde partileşelim

"Kongremiz her alanda bütün çalışmalarının merkezine Önderliğin özgürlüğünü almış, ideolojik, örgütsel mücadeleyi bu temel üzerinden yükseltmeyi kararlaştırmıştır. Bu temelde her PAJK militanının, Önderliğe doğru bağlılığı 'Önder Apo'yu yaşa ve yaşat' şiarı kapsamında, Önderliğe yönelik her saldırıyı kadın onuruna ve Kürt halkının onuruna yönelik saldırı olarak ele almasını ve karşısında mücadele yürütmesini, tecrit içinde tecrit politikasını meşrulaştıran, normalleştiren, kanıksatan tüm uygulamalar karşısında her türlü mücadeleyi yürütmeyi, devletçi ve ilkel milliyetçi kesimlerin Önderliksiz çözüm dayatmalarına karşı 'Önderliği çözümün tek muhatabı' saymayı kararlaştırmıştır"

"Önder Apo'nun özgürlüğü kadının özgürlüğüdür" şiarı ile Apocu kadın kurtuluş ideolojisi çizgisinde partileşelim, Önderliğimizin ve kadının özgürlüğünü sağlayalım!

Değerli Yoldaşlar;

PAJK 7. Olağan Kongremizi düşmanın Hareketimize yoğun yönelimlerini sürdürdüğü olağan üstü koşullar altında 15-22 Eylül tarihleri arasında başarıyla gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Kongremizi, düşmanın "onları iki kişiyi bir araya getiremez duruma getirdik" dedikleri bir süreçte her alanın yeterli temsilini bulduğu yoğunlaştırılmış yeterli bir bileşimle gerçekleştirdik. PAJK 7. Kongremiz, Kadın hareketimizin siyasi, ideolojik, örgütsel, kadrosal, yönetimsel durumunu kapsamlı bir biçimde ele almış, sorunlarını açıklık ilkesi temelinde ve eleştirisel özeleştirisel bir düzeyde ele alarak önümüzdeki iki yıllık süreci Önderlik, parti ve şehitler çizgisi temelinde kararlaştırıp planlamıştır. Kongremiz, Apocu kadın kurtuluş ideolojisinde yeniden kararlaşma, iddialaşma ve partileşme kongresi olurken bu iddia ve kararlılığının temeline Önderliğimizin özgürlüğünü koyan bir kongre olmuştur. Bu temelde 7. Kongremiz "Önderliğe Özgürlük" kongresi olarak gerçekleştirilmiştir.

Değerli Yoldaşlar;

Kongremiz içinden geçtiğimizin çağın sistemsel sorunlarını ve egemen sistemin bu sorunlarını çözmek için yürüttüğü politikalarını, siyasetini Önderliğimizin perspektifleri ışığında önemli yönleri ile analiz etmiştir. Önderliğimiz, içine girdiğimiz yeniçağı, demokratik uygarlık çağı olarak tanımladı. Oluşmuş ve oluşum halindeki tüm koşullar, insanlığın böyle bir çağa evrilme ihtimalini güçlendirmektedir. Ancak ortaya çıkmış olan bu çağsal koşulların, demokratik, ekolojik ve cinslerin özgürlüğüne dayalı yeni bir toplumun yapılandırılmasına dönüşmemesi halinde, insanlığı büyük felaketlerle de yüz yüze bırakma ihtimali oldukça yüksektir. Bu anlamda insanlık bir dönüm noktasında, yaşamsal bir yol ayırımında bulunmaktadır. İnsan zekasının ve emeğinin ortaya çıkardığı bilimsel, tekniksel ve zihinsel gelişmeler ya insanlığın kaybetmekle yüz yüze kaldığı komünal değerleriyle birleşerek, insana dair, topluma dair değerleri yeniden yapılandırma gücünü gösterecek, ya da toplum adına, insan adına ve ekolojik denge adına bu güne kadar toplumların büyük mücadeleler sonucu korumaya çalıştığı değerlerden eser kalmayacaktır. Tarihteki bu tür yol ayırımlarının yönünü belirleyen ise toplumun ve yeni toplumu şekillendiren öncülerinin önlerinde duran yollardan hangisini tercih edecekleri ve mücadelelerini hangi yönde ilerletecekleridir.

Gelinen aşamada insan zekasının ve kolektif emeğinin ortaya çıkardığı bilimsel, tekniksel ve zihinsel gelişmeler, her yönüyle ekolojik ve cinslerin özgürlük sorunlarını ve bu sorunların çözüm arayışlarını ön plana çıkarmaktadır. Önderliğimiz tarafından da çağımızın temel çelişkileri olarak tespit edilen bu iki çelişkinin çözüm arayışları, çeşitli biçimlerde dünyanın gündemine girmiş bulunmaktadır. Çağımızın bu sorunlarına çözüm üretme hedefiyle mücadele etmeye başlayan çeşitli oluşumlar doğmaya başlamıştır. Demokratik uygarlık çağının en temel iki bileşeni; toplumsal ekolojik hareketler ve cinslerin özgürlüğünü savunan ve kendisini çeşitli feminist akımlar biçiminde tanımlayan kadın hareketleridir. Ancak bu çevreler, sorunun kuramsal boyuttaki tartışmalarından çıkıp kendisini ciddi yapılara dönüştürecek bir aşamaya henüz girebilmiş değillerdir. Kendi içlerinde çelişkiyi ele alış ve çelişkiyi çözme yöntemleri konusunda önemli bir parçalanmayı yaşamaktalar. Erkek egemen sistemden köklü bir kopuşu yaşamadıkları için reel sosyalizm misali ona tersinden eklemlenme riski taşımaktadırlar.

Batı toplumunda, çağımızın dayattığı gündemler bunlar olurken, bu gündemler, kendi mücadele zeminimiz olan Ortadoğu toplumlarının gündemine, birer sorun olarak daha yeni yeni kendisini dayatmaya başlamaktadır. Ortadoğu'da bu gündemlerin oluşmaya başlamasının bir yanını özgürlük mücadelemizin yaratmaya çalıştığı aydınlanma ve çözümleme düzeyi oluştururken, bir yanını da kendi emperyal çıkarları için bölgeyi kendi siyasi, ekonomik ve kültürel pazarı haline getirmeye çalışan uluslararası egemen siyasi ve sermaye güçleri

oluşturmaktadır. Bölgede etkin olan diğer bir güç ise bölgenin değişim karşıtı olan statükocu güçleridir. Yani bölgede üç temel etkin güç bulunmaktadır. *Birincisi;* bölgede oluşmuş statükoyu koruma çabasında olan değişim karşıtı statükocu güçler, *ikincisi;* bölgeyi kapitalist modernite temelinde kendi çıkarları için bir değişimin içine sürüklemek isteyen ABD, Avrupa devletleri ve sermayeci çevreler, *üçüncüsü* ise; bölgede gerçek bir demokrasi ve özgürlüğün gelişmesi için demokratik toplumu geliştirmeyi hedefleyen Özgürlük hareketimizdir. Hareketimiz bu anlamda bölgede üç etkin güç arasında bulunmakta, kendi bağımsız duruşu ile bölgede yeni gelişen dengeler arasında önemli roller oynayacak bir aşamadadır.

Egemen güçler öncelikle kadına el atmaktadırlar

Kadınlar, toplumun en ezilmiş ama en etkili olabilecek kesimini ifade ettiği için Ortadoğu'ya hâkim olmaya çalışan uluslararası egemen güçler, öncelikle kadına el atmaktadırlar. Yapmak istediklerine, söylemek istediklerine kadınları alet etmektedirler. ABD'nin Irak şahsında Ortadoğu'ya yapmış olduğu müdahale ardından bölgede birçok kadın oluşumu boy vermeye başladı. Çeşitli kadın kurumları bir anda ve hızla kurulmaya, siyasi partilerde kadın yüzleri görülmeye başlandı. Fakat kadının bu kurumlaşma görüntüsü, dış güçlerin kendi çıkarları temelinde yaptıkları teşviklerle geliştirildi. Egemen güçlerin Ortadoğu'ya Batı'nın kapitalist ideolojisini ve popüler kültürünü taşıması amacıyla geliştirdikleri bu kurumlaşmaların toplumsal dönüşümü, toplumun komünal değerleri ekseninde geliştireceğini beklememek gerekmektedir. Çünkü kuruluş gerekçeleri, kaybedilen toplumun komünal değerlerinin yeniden yaratılmasına, güncelleştirilmesine dayanmamaktadır. Bu oluşumlar, burjuva ideolojisi ve demokrasi anlayışının, modernist felsefenin ve popüler kültürün bölge halklarına ve özellikle de kadın ve gençlerine taşırılması temelinde yapılandırılmaya çalışılan oluşumlardır. Kadını ismen ve biçimsel katarak, burjuva sınırlarında bir hak arayışı içine sürüklemek ve marjinal sınırlarda tutmak istemektedirler. Amaçlanan kadının kendi köleliğinin farkına vararak, cesurca özgürlüğe kalkışı, direniş için kararlaşması değildir. Karşısında mücadele etmek için belirlenen hedefler; bölgede statükolaşmış feodal yapılar ve inanç düzenleri ile sınırlıdır. Geniş ölçekte burjuva ideolojisinin, modernist felsefesinin ve popüler kültürünün, kadını gerçek bir özgürlük arayışından alıkoyduğunu gören, kadını gönüllü köleliğe sürüklediğini, cinsel bir obje konumuna indirgediğini fark eden ve bunun karşısında da mücadele kararlaşması içerisinde olan bir duruş söz konusu değildir.

Önderliğimiz, 2000'li yılların temel karakterini egemen güçler ile halklar arasındaki çelişkilerin yol açtığı bir kaos aralığı olarak tanımladı. Bu kaos süreci kapitalist sistem güçlerinin tıkanan sistemlerine bir açılım yaptırma, çağın değişen çelişkilerine göre kendisini yeniden örgütleme ihtiyacını duyduğu ve bunun arayışlarını çok somut geliştirdiği açıktır. Dünyayı yeniden yapılandırma sürecinin en önemli ayağının Ortadoğu olduğu herkesçe paylaşılan bir gerçektir. ABD'nin Irak'a müdahalesiyle gelişen süreç tıkanmalarla, çelişkilerin her geçen gün artmasıyla, farklı iç ve dış etkenlerin yoğunlaşmasıyla bir aşamaya gelmiştir. Küreselleşme projesini hayata geçirme amacıyla yapılan müdahaleler, egemenlikli güçlerin savaş ve şiddet karakterini bir kez daha net olarak açığa çıkarmış bulunmaktadır. Şu anda dünya siyaset çizgisine hâkim olan karakter; savaş, şiddet ve militarist bir karakterdir.

Savaş ve yıkımlardan en çok etkilenen mağdur olan kadındır

Erkek egemen sistemin dünyaya hâkim kıldığı bu savaş, şiddet ve militarist karakter temelinde Irak'a yaptığı müdahale, kendi sistemlerinin yaşadığı kriz ve kaosa bir çözüm arayışı olarak gelişti. Bu nedenle tüm dünyanın gündemine damgasını vurdu. Özelde kapitalist sistemin tıkanan yanlarını aştırma, küreselleşme açılımıyla kendisini yeniden restore etme arayışı olarak gelişti. Ancak bu arayış uluslararası güçler ve bölgesel güçler arasındaki çelişki ve çatışmaları da doğurdu. Bu çelişki yalnız ulus devletler ya da bölge statükocu güçleri arasında değil, halkların özgürlük mücadeleleri ve talepleriyle de yaşandı, yaşanmaktadır. Çağın karakterinden kaynaklı olarak farklılaşan çelişkiler; halkların ulus devlet anlayışını giderek daha fazla sorguladığı, katı, soğuk ve militarist siyaset mantığını reddettiği, tüm toplumsal kesimlerde daha fazla özgürlük talebi ve bilincinin ortaya çıkmaya başladığı bir süreci de kendisiyle birlikte başlattı. Bu özgürlük talepleri mevcut sistemden ve onun erkek siyaset anlayışından en fazla etkilenen kadın cephesinden gelişti. 2000'li yıllarda ortaya çıkan kadın hareketlerinin dünya çapında gerçekleştirdiği eylemselliklerde de bu gerçeklik kendisini ortaya koydu. Ancak bu süreç, kadın cephesinden gelişecek bir mücadelenin da-

ha da yükseleceği, güçleneceği umudunu yaratmasına rağmen kendisini sürekilleştiremedi. Özellikle Irak'a müdahaleyle birlikte derinleşen siyasetin erkek karakteri, savaş, şiddet, devletlerarası pazarlıklar, dönemsel ve pragmatik ittifak ve politikalarla yoğunlaştı ve diğer toplumsal çelişkileri ve mücadeleleri gölgeledi, önüne geçti.

Kadın hareketleri egemen siyasete karşı alternatif siyaset geliştiremedi

Günlük olarak bu savaş ve yıkımlardan en çok etkilenen, mağdur olan, sonuçlarını en fazla yaşayan kadınların, mücadelesi de yüzyıla girişteki aktifliğini ve bu erkek egemen siyaseti aşabilecek alternatif bir siyaset anlayışını ortaya çıkaramadı. Bu erkek egemen siyaset karşısında içten içe kaynayan toplumsal çelişkiler arasında belirginleşen kadın özgürlük mücadelesi, kendisini ifade edebilecek bir rotaya giremedi. Dolayısıyla halkları birbirine kırdırtan, düşmanlaştıran, mezhepsel, etnik çelişkileri kullanan, derinleştiren egemenlikli siyaset karşısında kadın hareketleri, alternatif bir siyaset ve duruş geliştiremedi. Daha çok yerel ve bölgesel düzeyde gelişen, bu siyaset ve anlayışını eleştiren, protesto eden, yanlış bulduğunu dile getiren bir söylem düzeyinden farklı bir mücadele duruşuna evrilemedi. Cins çelişkisi temelinde ortak ideolojik argümanlarını, alternatif siyaset felsefesini ve ortaklaşabileceği istikrarlı bir mücadele stratejisini ve bu stratejisine öncülük edecek kadrosal yapısını geliştiremedi. Oysa kadın, ulus-devlet anlayışına karşı demokratik ulus anlayışını, milliyetçiliğe karşı halkların ortak ve özgür birlikteliğini, tek sesliliğe karşı renkliliği, çelişkileri çatıştıran değil zenginlik olarak gören bir siyaset anlayışını geliştirebilirdi. Erkek egemen sistemin kendini sürdürme ve sistemini yeniden üretmesine karşın, kadın hareketleri daha iddialı, ısrarlı olabilir, bu iddia ve ısrarla donanmış öncü kadrosunu geliştirebilirdi. Dünya ve özelde bölgemiz açısından böyle bir mücadelenin yeterince gelişmemesi, mevcut egemenlikli politikayı objektif olarak besleyen, ona kapı aralayan bir konuma yol açmıştır. Kadın hareketlerinin içinde bulundukları bu yetersizliklerini aşmalarına, demokratik bir toplum anlayışı ve sisteminin gelişmesi için büyük bir ihtiyaç bulunmaktadır. Bu ihtiyaç kendisini Ortadoğu ve Kürdistan özgülünde daha fazla hissettirmektedir. Kadının, günlük olarak savaşın, şiddetin, egemenliğin her türünün altında katledilmesi, bastırılması, intiharlara sürüklenmesi, recim edilmesi ve sokağa bile yalnız çıkamayacak duruma gelmesi, bölgemiz açısından çok yakıcı bir gerçek haline gelmiştir.

Kongremiz son iki yılı değerlendirip eleştiri ve özeleştirisini yapmıştır

Tüm bu gelişmelerin ve gerçekliğin arasında, Kürdistan kadın özgürlük hareketi olarak örgütlü bir gücümüz ve mücadelemiz, büyük bir tarihsel mirasımız ve deneyimimiz bulunmaktadır. Alternatif, yerelden örgütlenmeyi esas alan konfederal bir örgütlenme anlayışı, yeni bir ekolojik ahlak anlayışını esas almış, dar milliyetçiliği ve militarizmi sorgulayan kaba dinciliği, bilimciliği ve cinsiyetçiliği eleştiren gündemler etrafında yoğunlaşmış ve alternatif argümanlarını Önderlik çizgisinde somutlaştırmaya başlamıştır. Özellikle reel sosyalizm eleştirisinden yola çıkarak, kaba eşitlikçiliği savunan bazı feminist görüşleri de eleştirerek, feminizme yeni açılımlar yaptırmayı ve kadın kurtuluş ideolojisi temelinde çeşitli katkılar sunmayı gündemine almıştır. Yukarıda sayılan bu argümanlar, kadın özgürlüğü yolunda mücadele yürüten hareketlere ve oluşumlara yeni bir kapsam kazandırabilecek niteliktedir. Hareketimizin kendisini devlet ve iktidar sınırlarının dışında ve özgürlüğü de bu katı statik sisteme rağmen örgütlüyor olması, da-

"Kadın özgürlük hareketimizin ideolojik, felsefik argümanları, esas aldığı mücadele tarzındaki keskinlik, özgürlüğe kaldırdığı kitlesel boyut ve pratikleşme düzeyi, Ortadoğu kadını açısından sürükleyici, etkileyici ve bazı durumlarda belirleyici olmuştur. Önderliğimizin bize sunduğu Kadın kurtuluş ideolojisi ve demokratik, ekolojik ve cinslerin özgürlüğüne dayalı paradigma hareketimizin yürüyüşünü belirlemiştir"

Kongremiz son iki yılı kadın cephesinden değerlendirip yaptıklarımızın ve yapamadıklarımızın analizini, eleştiri ve özeleştirisini yapmış, önümüzdeki döneme hazırlıklı ve güçlü girişin planlamasını bu temelde çıkarmıştır. Buna göre Kadın özgürlük hareketimizin ideolojik felsefik argümanları, esas aldığı mücadele tarzındaki keskinlik, özgürlüğe kaldırdığı kitlesel boyut ve pratikleşme düzeyi, Ortadoğu kadını açısından sürükleyici, etkileyici ve bazı durumlarda belirleyici olmuştur. Önderliğimizin bize sunduğu kadın kurtuluş ideolojisi ve temel ilkeleri, ardından geliştirdiği demokratik, ekolojik ve cinslerin özgürlüğüne dayalı yeni toplum paradigması, hareketimizin yürüyüşünü ve duruşunu belirlemiştir. Bu anlamda 98'den bu yana Kadın özgürlük hareketimiz; kadın eksenli demokrasi, devlet-iktidar ve hiyerarşik yapılanmalara alha bağımsız düşünebilme, sorgulayabilme, eleştirebilme, yeni ve alternatif yapılar üretebilme kabiliyetini kazandırmaktadır. Yarattığı özgürlük alanlarına, halkının değerlerine dokunulduğunda ya da yarattığı yeni kadınca kazanımlar saldırıya maruz kaldığında, meşru savunmasını ve gerektiğinde öz savunmasını geliştirebilmektedir. Sahip olduğu ideolojik, örgütsel ve meşru savunma gücü sayesinde, erkek egemen zihniyetten ve sisteminden önemli bir kopuş düzeyini yakalamıştır. Kadın hareketi olarak, erkek egemen sistem karşısında sağlamamız gereken ideolojik, siyasal, sosyal ve kültürel kopuşun gerçekleşen düzeyi, hareketimizi bölgede büyük bir umut kaynağına, dönüştürmüştür. Sistemden kopmaya başladıkça, halklara ve kadınlara yakınlaşan, kimlik ve kişilik kazanan bir gerçeklik yaşanmaktadır.

PKK'nin tasfiyesiyle BOP projesi daha rahat hayat bulacaktı

Dünyanın ve bölgemizin yaşadığı sorunlar hem halk olarak, hem de bu halkın ve bölgenin kadınları olarak bizi anı anına etkilemektedir. Dünya egemen güçlerinin halkların özgürlüğüne karşı yürüttüğü mücadelenin merkezinde olmamız bir yana, bu sistemlere karşı mücadele eden bir güç olarak da bizi etkilemektedir. Ortadoğu'ya yapılan müdahale, esasta Önderliğimize karşı geliştirilen uluslararası komplo süreci ile başladı. Egemen sistem müdahale zemini hazırlarken, işe sistem karşıtı güçlerin tasfiyesiyle başladı. Bu tasfiye süreci, daha sonraki aşamalarda da özgürlük hareketimiz üzerinde çok planlı bir biçimde yürütüldü. Çeşitli yönelim ve politikalarla Hareketimiz tasfiye edilmek, Kürt halkının özgürlük talepleri düzene entegre edilmek, örgütlü gücü dağıtılarak bir tehdit olmaktan çıkarılmak istendi ve hâlâ istenmektedir. ABD, hareketimizi tasfiye etmeye çalışırken işbirlikçi Kürt oluşumunu güçlendirip devletleştirerek, özgürlük taleplerini milliyetçi ve işbirlikçi bir karaktere büründürmeye, böylece kendisinin güdümünde bir Kürtlük yaratmaya çalıştı ve bunu bir noktaya da getirdi. "Apo'ya ve PKK'ye hayır, işbirlikçi Kürt'e evet" politikası Güney'de olduğu gibi Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de de geliştirilmek istendi ve hâlâ istenmektedir. Geçen son iki yıllık süreç, bu politikanın başarıya ulaşması için yoğun çabaların geliştirildiği bir süreç oldu. Geçen yılın başında Önderliğimiz zehirlendi. Bu zehirlenme durumu, hareketimiz için yeni bir sürecin başladığının da kanıtıydı. Önderliğimizin esir edilmesiyle etkisinin kırılmadığını, halk ve örgüt nezdindeki öncülük konumunu sürdürdüğünü, Hareketin ideolojik-siyasal öncülüğünü yürüttüğünü gören bu güçler, Önderliği fiziki açıdan da tasfiye etme yoluna gitmek istedi. Böylece Hareketimizi daha rahat kontrol altına alma, dejenere etme ve zayıflatma hesabı yapıldı. Egemen güçler için PKK'nin tasfiyesi, Ortadoğu'da ABD öncülüğünde geliştirilmek istenen BOP projesinin daha rahat hayat bulması demekti. Özellikle 2007'ye böyle yoğun ve kapsamlı bir imha konseptiyle giriş yaptık. Önderlik başta olmak üzere, gerilla güçlerimize, halkımıza, tüm çalışma alanlarımızdaki örgütlenmelerimize yönelik çok planlı ve kapsamlı bir imha saldırısı günümüze kadar da yürütülmeye devam etti.

Bu saldırı, tüm kadro yapımız ve halkımız üzerinde büyük bir etki yarattı. Hem genel hareket olarak, hem Kadın hareketi olarak uluslararası güçlerin Önderliğimize ve Hareketimize yönelik saldırılarını sürekli değerlendirmekle birlikte bu kadar pervasızlaşacağını düşünemediğimizi gördük. Yine örgütsel ve siyasal duruşlarımızdaki boşluklar, Önderliği anlayamamak, sunulan perspektifleri uygulayamamak, zamanında almamız gereken kararları Önderliğe aldırmak vb yaklaşımlarımız düşmanın Önderliğe yönelmesi ve Önderliğin hedef haline getirilmesinde etkili oldu. Öte yandan geliştirilmek istenen ABD'ci ve ilkel milliyetçi çizgiyi derinliğine kavramakta, deşifre ve teşhir etmede yetersiz kaldık, ABD'ciliğin bir uzantısı olarak AKP'yi zamanında ve keskin bir biçimde teşhir etmede geç kaldık.

Kadın hareketi ideolojik mücadeleyi geliştirmede yetersiz kaldı

İlkel milliyetçiliğin hem içimizdeki, hem halk üzerindeki etkileri karşısında en güçlü ideolojik mücadele yürütmesi gereken kuşkusuz Kadın hareketiydi. Bu konuda da Kadın hareketi olarak zamanında tespit etme, bunu örgütsel bir mücadeleye kavuşturarak karşısında etkin bir duruş sergileme yönümüz yetersiz kaldı. Gelişen saldırıları kınama ve sürece katılım çağrısı yapma önemliydi ancak bunları aşacak etkin mücadeleyi örgütleme düzeyimiz, süreci karşılama ihtiyacına oranla yetersizdi. Bu zayıflıklarımızın, Önderliğin düşman karşısında hedef konumuna gelmesinde ve böyle pervasızca yönelime cesaret edilmesinde payı oldu. Düşmanın bu pervasız yönelimlerini açığa çıkarıp tahlil etmede, boşa çıkaracak bir siyaset oluşturup mücadeleyi geliştirmede yeterince etkili olamadık. Yine hem Önderliğimize, hem Hareketimize, hem halkımıza karşı gelişen saldırılara karşı kadro ve çalışan yapıyı hazırlama, motive etme, harekete geçirmede yaşadığımız yetersizlikler, kadının sürece yön vermesini zayıflatan olgular olarak gelişti. Süreç karşısında her alandaki kadın yaklaşımında farklılıkların gelişmesi, gelişmeleri ve tehlikeleri algılamadaki yaklaşım farklılıkları bunu daha net açığa çıkardı. Egemen güçlerin ve düşmanın her gün gelişmeleri manipüle eden, özel savaş uygulamalarıyla halkın bilincini çarpıtan gelişmelerine karşı ideolojik bir mücadeleyi daha güçlü geliştirebilirdik. Önderliğimize ve Hareketimize ideolojik olarak da ciddi saldırıların geliştiği, Önderliğimizin görüşlerinin çarpıtıldığı, saptırıldığı, farklı yansıtıldığı, Önderliğimizi halktan koparmaya dönük yürütülen saldırılara cevap olmada daha etkili olmamız önemliydi. Bu konuda basın yayın organlarımızı ve diğer mücadele araçlarımızı etkili kullanma yönümüzün yetersiz kaldığını, kongremiz değerlendirmiş ve bunu gidermeye dönük kararlar almıştır.

Kongremiz, Kadın hareketi olarak siyasete etkin katılım düzeyimizde ortaya çıkan yetersizlikleri de değerlendirmiştir. Güncel siyasetin belirlenmesinde Kadın hareketi olarak anı anına günlük gelişmeleri takip etmede, tahlil edip etkin politika geliştirmede yetersiz kalındığı tartışılan konular arasında olmuştur. Verili siyasetin savaş, şiddet ve iktidar ekseninde gelişen dengelerini boşa düşürmeye dönük alternatif bir toplumsal siyasetin geliştirilmesine öncülük etme rolünün yeterince oynanmadığı daha çok genel siyasetin içinde sürüklenen konumun aşılamadığı tartışılmıştır. Kadın hareketi olarak siyasal duruşun daha etkin kılınması için Önderliğin gündemimize koymuş olduğu siyaset akademileri çalışmalarına kadın cephesinden öncülük edilmesi, kadının da siyasette uzmanlaşması ve bu alanın kadın kadrosunun oluşturulması ve alternatif demokratik siyaset anlayışının geliştirilmesi için daha kapsamlı planlamalara gidilmesi gerektiği tartışılmıştır.

Önderliğin özgürlüğünün sağlanması aşamasına girdik

2008 ile birlikte Kadın hareketi olarak bu yetersizliklerimizi aşmanın önemli bir çabası ve planlaması içine girdiğimizi de Kongremiz değerlendirmiştir. Êdî Bese hamlesi kapsamında; 15 Şubat ile başlayan, Oramar, Zap direnişi ve 8 Mart, Newroz ve 4 Nisan serhıldanlarıyla zirveleşen özgürlüğe kalkışımız, Önderliğimize, halkımıza ve Hareketimize oldukça güçlü bir pozisyon kazandırmıştır. Halk, Önderlik ve Hareket olarak uzun bir süredir bu denli bir buluşmayı, bu denli bir bütünleşmeyi yakalamanın çabası içerisindeydik. Şimdi bu konuda yakalanan güçlü ve etkili bir pozisyon oluşmuş durumdadır. Bu pozisyonu korumak, süreklileştirmek ve ortaya çıkardığı kazançları kalıcılaştırmak gibi bir görevimizin ortaya çıktığını da kongremiz değerlendirmiştir. Buna göre ortaya çıkan düzeyin siyasi, sosyal ve kültürel sonuçlarını iyi değerlendirmemiz gerekmektedir. Hareket olarak güçlenen bu pozisyonumuzun ortaya çıkardığı kazanımlar; Önderliğimiz üzerindeki zehirleme konseptinin deşifre edilmesi, bunun karşısında Önderlik, halk ve hareket olarak yeniden bir buluşmanın yaşanmasıdır. Hamlenin birinci aşaması bu anlamda belli düzeylerde bir başarıyı ortaya çıkardı. Ancak şimdi hamlenin ikinci aşamasına yani Önderliğimizin sağlığının garantiye alınması, İmralı işkencesine son verilmesi ve Önderliğimizin özgürlüğünün sağlanması aşamasına girmiş bulunuyoruz. Bu aşama, birinci aşamanın ortaya çıkardığı kazanımlar üzerinden geliştirilmeye başlanmıştır.

Hamlenin ikinci aşamasına giriş yaparken, yakaladığımız bu güçlü pozisyonu süreklileştirmeye dönük kararlılığımızı Bezele ve Amed eylemleri ile ortaya koymuş olduk. Elde ettiğimiz bu güçlü pozisyonu korumada kararlı olduğumuzu görmekte olan devlet ve iktidar cephesinin bu pozisyonumuzu kabul etmediğini ve etmeyeceğini de kongremiz değerlendirmiştir. Bunun için de yakaladığımız bu gücü zayıflatmanın her türlü fırsat ve zeminini her biçimde geliştirmeye çalışacağını da kongremiz öngörmüştür. Bizi yeniden zayıflatmak için başta Önderliğimize, halkımıza, gençlerimize, kadınlarımıza ve olgunlaşmaya başlayan yurtsever siyasal çevrelerimize çeşitli yöntemlerle yönelmeye çalışacaklardır. Nitekim son gelişmeler gidişatın böyle olacağını ortaya koymaktadır. Ortaya çıkan son gelişmeler, devlet cephesinin topyekûn savaş başlattığına işaret etmektedir. Sınır ötesi operasyon tezkeresinin bir yıl daha TBMM'de uzatılmasının ve Önderliğimize dönük yönelimlerin arttırılmış olmasının anlamı budur. Üst üste durmadan kriz yönetimlerinin toplanması, terör zirvesi adı altında yürütülen tartışmalar ve çıkarılan planlamalar, ordunun ve hükümetin kendi basınına bile durmadan yaptığı müdahaleler, Güneyli Kürt güçleri ile yapılan diplomatik görüşmeler, gidişatın topyekûn bir savaşa doğru evrildiğini göstermektedir.

Hareketimiz bu saldırılardan daha da güçlenerek çıkmıştır

Devlet cephesinin mecliste yeniden uzattırdığı tezkereyi geçen yıla oranla daha sonuç alıcı kullanmak isteyeceği ve daha komple bir yönelim içinde olacağı beklenmektedir. Geçen yıl uygulanan tezkere kararı, Hareketimizi hem siyasal, hem askeri, hem ekonomik hem de diğer tüm açılardan zayıflatmayı ve zayıflatarak teslim almayı amaçlamıştı. Ancak bu konuda amaçladıkları hedeflere ulaşamadıkları ve durumun aslında tersine döndüğü, Hareketimizin bu saldırı sürecinden eskiye oranla daha da güçlenerek çıktığı açıktır. Şimdi devlet, hükümet ve orduya durmadan, geçen yılki tezkere sürecinin neden sonuçsuz kaldığı konusunda hesap sorulmaktadır. Bu tahrik olmuş ortamda daha topyekûn üzerimize gelecekleri açıktır. Almış oldukları bu topyekûn saldırı kararının sonuç alabilmesi için şimdiye kadar resmi düzeyde görüşmeyi kabul etmedikleri Güneyli güçlerle bile giderek resmi düzeyde görüşme eğilimi güçlenmektedir. Bu konuda sözde kendi içlerinde yaşadıkları çelişkiler üzerinden kamuoyu önünde durmadan siyasi atışmalara devam etmektedirler. Güneyli güçleri de bu topyekûn saldırının içine çekecekleri giderek netleşmektedir.

Bu politikayı boşa çıkarmanın yolu demokratik ulusal birliğin sağlanmasından geçmektedir. Demokratik ulusal birliğin sağlanması konusunda Kadın hareketi olarak ciddi bir politika geliştirmemiz gerektiğini de kongremiz tartışmıştır. Daha önce KJB kurultayımızın planladığı Ulusal kadın konferansının daha hızlı bir biçimde örgütlenmesi planlanmıştır. ABD'nin de bu operasyonlarda devleti daha aktif destekleyeceği ortadadır. AB'yi de bu saldırı planı içine çekmek isteyeceklerdir ki nitekim geçen süreçte de zaten içinde yer almaktaydı. Dünyanın önde gelen uluslararası güçlerin desteklediği bu yeni topyekûn saldırı konsepti karşısında bizim de direnişimizi yükselteceğimiz ve meşru savunma gücümüzü orta yoğunluklu bir düzeye taşıyacağımız ve pratik açıdan taşımaya başladığımız açıktır. Kongremizin ulaştığı kararlaşma düzeyi de

bu temelde direnişin hem meşru savunma hem siyasal toplumsal alanda daha da yükseltilmesine dönük alınmıştır.

Kadının özgürlüğü Reber Apo'nun özgürlüğünden geçer

Kongremiz, Kadın hareketi olarak karşısında en çok kendimizi ele alıp sorgulamamız, özeleştirisini vermemiz ve önümüzdeki dönem açısından en fazla üzerinde yoğunlaşıp başarmamız gereken temel hedefimizi, Önderliğimizin sağlığı ve özgürlüğü olarak belirlemiştir. Hemen hemen her alandaki ciddi çabalara, mücadele kararlılığına rağmen Önderliğimizin koşullarını düzeltme, sağlığını garantiye alma, İmralı işkencesini sona erdirme ve Önderliğimizin özgürlüğünü sağlama konusunda gereken başarıyı elde edemediğimiz açıktır. Zehirlenmeyi deşifre etmiş olmak önemli bir başarı adımı olmuştur ancak Önderliğimizin sağlığını henüz garantiye alamadığımız ortadadır. Bu durumun ortadan kaldırılması için çok çeşitli eylemler geliştirilmekle birlikte Kadın hareketi olarak kıyameti koparan düzeyde mücadeleyi yükseltmemiz gerekmektedir. Kadın özgürlüğünün Reber Apo'nun özgürlüğünden geçtiğinin bilincini, tüm toplumsal ve siyasal alanlarımızda oturtmamız, planlamalarımızı ve örgütlenme tarzlarımızı buna endeksli geliştirmemiz gerekmektedir. Kongremiz, önümüzdeki iki yıllık süreç planlamasını, Önderliğimizin sağlığına, özgürlüğüne endeksli geliştirmiş ve bu sürecin sonunda Önderliğimizin özgürlüğünü sağlamayı hedeflemiştir. *"İmralı işkencesine son! Reber Apo'ya Özgürlük! Kürdistan'a Barış!"* şiarı ile ikinci aşamasına giren Êdî Bese hamlesi kapsamında *"Önder Apo'nun Özgürlüğü Kadının Özgürlüğüdür"* sloganın, önümüzdeki süreçte tüm kadınların temel sloganı haline getirilmesi kararlaştırılmıştır. Bu temelde kongremizi gerçekleştirme tarihimiz, Önderliğimize karşı geliştirilen 9 Ekim uluslararası komplonun 10. yılına denk getirilmiştir. Dolayısıyla Kongremizi uluslararası komplonun 10. yılına bir cevap niteliğinde örgütledik. Gerçekleştirdiğimiz 7. Kongremiz, tüm Kürt kadınları adına 10. yılına giren uluslararası komployu derin bir öfkeyle yeniden lanetlemiş ve iki yıllık planlamasını bu lanetli komployu boşa çıkarmanın kararlılığı ile planlamıştır. *"Kadın özgürlüğünü örgütlemenin birinci ilkesini Önder Apo'nun özgürlüğü"* olarak tanımlamıştır. Bu ilke temelinde başta Kürt kadınları olmak üzere tüm kadınları bu komployu lanetlemeye, kabul etmemeye, boşa çıkarmaya ve bunun mücadelesini bütün alanlarda kendini adama kararlılığıyla yükseltmeye çağırmıştır. Bu anlamda Önder Apo ile şehit Beritan, şehit Viyan ve şehit Nuda çizgisinde doğru bir yoldaş olmayı amaçlayan bir kongre olarak gerçekleşmiştir.

Değerli Yoldaşlar;

7. Kongremiz yaşadığımız temel sorunların kaynağında ideolojik, paradigmasal ve sistemsel yetersizliklerimizin yattığını tespit ederek bu kapsamda önemli ideolojik paradigmasal değerlendirmeleri de gündemine alarak tartışmıştır. Buna göre; içinde bulunduğumuz tarihsel zaman; kadının en çok iradesizleştirildiği, en çok egemen sisteme entegre edildiği, sistemin en çok pazarladığı bir meta konumuna getirdiği ve kadının bu iradesizleştirilme gerçeği ile birlikte halkların da iradesizleştirildiği, kadınlaştırıldığı bir zamandır. Kadınlık ve kadınlaşma, egemen sistemin en çok üzerinden kendisini yükselttiği ve sürekliliğini dayandırdığı bir gerçek olmaktadır. Erkek egemen sistem; sözde eşitlik, özgürlük ve demokrasi, insan hakları adına izlediği liberal politikalarla kendisini toplumun kabul edebieceği düzeyde tutmaya çabalamaktadır. Cinsler arasında eşit haklar adına kadını da kendi egemen sistem çarkı içerisine çekmekte, eritmekte, kendi kadrosu haline getirmekte, kendisine alternatif bir zihniyet bir sistem üretebilecek potansiyel iradeyi, kadın iradesini kendisine eklemleyip egemen sistemi besleyen bir konuma getirerek siyasetini yürütmektedir. Günümüzde kapitalist modernite biçiminde kendisini ortaya koyan erkek egemen zihniyet ve sistemi; insan toplumunun günümüze kadarki komünal aklının ulaştığı bilimsel düzeyi de kendi tekeline alarak sömürmekte, ve kendi çıkarları temelinde kullanmaktadır. Kendi tekeline almış olduğu bu düzeyi insan yaşamını kolaylaştıran ve aklını geliştiren, maneviyatını derinleştiren bir hizmet anlayışı ile topluma eşit ve adaletli bir biçimde dağıtmaktan, toplumsal ve ekolojik sorunları çözmek için kullanmaktan ziyade sermayesini büyütmenin kâr elde etmenin aracı olarak kullanmaktadır. Toplum, kendi kolektif tarihsel aklının ortaya çıkardığı bu bilimsel düzeyden bihaber bırakılmakta, ulaşamayacağı bir düzey olarak gök kubbelerde tutulmaktadır. Bilimin ilerlemesine paralel gelişen tekniksel düzeyi ise insan yaşamını kolaylaştıracak, yaşanılabilir kılacak, sağlık, beslenme, barınma, enerji, iletişim, ulaşım ve eğitim sorunlarını çözebilecek düzeyde olmasına rağmen zengini daha zengin yapan fakiri daha fakir yapan bir pozisyonun sürekleşmesi için kullanmaktadır. Dolayısıyla erkek egemen sistem kendisini bu sürekleşen çark üzerinden kalıcılaştırmakta ve kurumlaştırmaktadır.

Gelişmeler bu yönlü yaşanırken kadının bu gelişmeler karşısında egemen sistemde oluşan fırsatlardan yararlanma düzeyinin düşüklüğü kadın için oldukça acı verici bir gerçektir. Kolektif toplumsal aklın ortaya çıkardığı bu bilimsel ve tekniksel düzeyin çok sınırlı bir kadın kesimi tarafından kullanılabiliyor olması, kadına ev ve aile dışında da belli bazı toplumsal alanlar içerisinde yer alabilmesini getirmektedir.

Kadın özgürlük sorunu erkekle eşit haklara eşit iktidara sahip olma sorunu değildir

Ortaya çıkan belli bilimsel ilerlemeler giderek en geri toplumlarda bile; yaşamın sürdürülmesinde ve yeniden üretilmesinde kadının hem biyolojik hem de toplumsal açıdan belirleyici olduğu fikrini giderek güçlendirmektedir. Yine egemen sistemin insan hakları adı altında toplumu liberal kılan, marjinal sınırlara çeken çeşitli politikaları kadına da eğitim hakkı, siyaset hakkı, sosyal, kültürel bazı hakların önünü açıyor olması kadına küçük ama önemli fırsatlar doğurmaktadır. Ancak bazı kadın kesimlerinin yararlanabildiği bu küçük haklar

ve fırsatlar ise kadını egemen sisteme eklemlemeyi, sistemin hizmetine sokmayı ve toplumdaki özgürlük arayışını marjinal kılmayı hedefleyen liberal stratejilerin kadın ayağını oluşturmaktadır. Günümüzde gelişen kadın hareketlerinin aşamadıkları temel handikap da bu sözde '*eşitlik tuzağı*' olmaktadır. Erkekle eşit eğitim hakkı, verili siyasetin içine girme ve siyaset yapma hakkı, yine egemen sistemin var olan sosyal, kültürel alanları içine girme hakkı, kadını eşitlik adına kandıran, erkeğin yedeği konumuna getiren, erkek egemen sistemin birer kadrosu pozisyonunda tutan bir tuzak olmaktadır. Erkekle eşitlik adına erkeğin devletçi, iktidarcı, savaşçı, şiddetçi, tahakkümcü sistemine ortak edilmektedir. Sistem içine çekmekte, içinde eritmekte ve kendisine benzeştirmektedir. Erkeğin ulus devleti içinde başbakanlık, bakanlık, parlamenterlik, diplomatlık hatta bazen ordularında askerlik bile yapabilmektedir artık. Ancak erkek egemen sistemin zihniyeti çerçevesinde sistemin birer kadrosu olarak yer verildiğinden kadının bu egemen sistem çarkı içerisine girme hakkını almış olması egemen sistemi ayakta tutan bir iktidar ortağı olmanın dışında bir şey ifade etmemektedir. Dolayısıyla kadının eşit haklar adına içine çekildiği bu egemen sistemin toplumsal özgürlüğe hiçbir katkısı olmamakta tam tersine egemen sistemi güçlendirmesi anlamında toplumsal özgürlük arayışlarına daha büyük zararlar vermektedir. Erkek egemen sistemin kadına sunduğu bu eşitlik tuzağından çıkaracağımız sonuç ise erkekle eşitlenmenin özgürlük getirmediğidir, kadının özgürlük sorunu erkekle eşit haklara, eşit iktidarlara sahip olmak olmadığıdır. Dolayısıyla eşitlik ve özgürlük, ideolojik felsefik açılardan birbirinden oldukça farklı olgulardır. Kadın özgürlüğü derken kastedilen erkeğin verili sistem içerisinde sahip olduğu haklara sahip olmak, iktidarına ortak olmak değildir. Özgürlük, eşitliği aşan bir bilinç ve yeni yaşam formudur. Özgürlük, tek başına eşitlik olmadığı gibi kişinin gönlünden gelen her istem ve arzuyu gerçekleştirme hakkı da değildir. Bu özgürlük tanımı, kapitalist modernitenin tanrılaştırdığı birey özgürlüğü tanımıdır. Bu özgürlük tanımı günümüzde bazı bireyleri toplumun kolektif emeğini sömürerek zenginleştiren, iktidarlaştıran, tahakkümcü kılan, tanrılaştıran bir tanımdır. Erkek egemen sistemin özgürlüğe getirdiği bu tanım, zaten herkese birden bu özgürlüğün koşullarını sağlama olanağına sahip değildir. Bu tanıma göre bireyin içinden gelen istem ve arzusunu gerçekleştirmesi için kolektif toplumsal emeği sömürmesi gerekmektedir. Sınırsız zenginleşme ve istediğini yapma hakkı çerçevesinde tanımlanan özgürlüğün insanlığı getirdiği düzey, günümüz toplumunun içinde bulunduğu sömürü ve talan sistemidir. Bu sınırsız zenginleşme, sınırsızca istediği her şeye sahip olma hakkının kadını getirdiği konum ise tam bir sahip olunan meta pozisyonudur. Sınırsızca ve istendiği kadar sahip olunan tek şey ise toplumun üstünde yaşadığı doğa ve doğa ile özdeşleştirilen kadın iradesi ile bedenidir. Kapitalist modernite kendi akıl yapısını hala Newton'un evreni akılsız bir makineye benzeten mekanik fiziğinden ve Descartes'in '*akıllı insanın akılsız doğaya, yine akıllı erkeğin akılsız kadına hükmederek özgürleşmesi*' felsefesinden almaktadır. Yani bu felsefeye göre özgürlük; kendince akıllı saydığı yapıların akılsız saydığı yapılara hükmetme düzeyi ile ilgili olarak tanımlanmaktadır. Zihnin bedene, aklın duyguya, insanın doğaya, erkeğin kadına, beyaz ırkın siyah ırka, batının doğuya vs hükmetmesi biçiminde zihinlerde oluşturulmuş bir bakış açısıdır. Kapitalist modernitenin ve akılcılığın kadını da akılsız bir varlık olarak hükmedilmesi gereken bir doğa olarak tanımladığı dolayısıyla toplumsallaşma denklemini akıllı olanın akılsız olana hükmetmesi yani akıllı saydığı erkeğin akılsız saydığı kadına ve doğaya hükmetmesi felsefesine oturttuğu açıktır. Çağımızın en temel demokrasi, ekoloji, cinslerin ve halkların özgürlüğü sorunu erkek egemen sistemin ve bir başka deyişle kapitalist modernitenin insanlığa dayattığı tüm sorunların temelinde bu gerçek yatmaktadır. Cins çelişkisinin çağımızın ve tüm çağların en başat çelişkisi olma gerçeği bu gerçeklikte saklıdır. Önderliğimizin de her fırsatta söylediği gibi toplumun bu en başat çelişkisi çözülmeden de diğer yüzeydeki çelişkilerin çözülmesine dönük geliştirilen mücadeleler sonuçsuz kalmakta ve sisteme eklemlenmekten, sistemin yedeği durumuna düşmekten kurtulamamaktadırlar.

"Sınırsızca ve istendiği kadar sahip olunan tek şey ise toplumun üstünde yaşadığı doğa ve doğa ile özdeşleştirilen kadın iradesi ile bedenidir. Kapitalist modernite kendi akıl yapısını hala Newton'un evreni akılsız bir makineye benzeten mekanik fiziğinden ve Descartes'in 'akıllı insanın akılsız doğaya, yine akıllı erkeğin akılsız kadına hükmederek özgürleşmesi' felsefesinden almaktadır"

Kadının düşürüldüğü durum tüm insanlığın durumunu özetlemektedir

İçinde bulunduğumuz çağ, kadının erkek egemenlikli zihniyet ve onun sistemi tarafından her bakımdan düşürüldüğü ve bu düşürülmenin modernleşme adına kadına da kabul ettirildiği bir çağdır. Ancak içinde olduğumuz çağın kadını getirdiği bu pozisyon kadar aynı zamanda kadının cins olarak bilinçlenip aydınlanmasına ve egemen sistem karşısında direnebilecek en dinamik gücü haline gelmesine olanak oluşturan bir çağdır da. Çağımızın kadın için oluşturduğu bu fırsat ve olanakların iyi örgütlenmesi ve iyi kullanılması ise kadının mutlak örgütlenmesinden ve ayağa kalkmasından geçmektedir. Uygarlığın geldiği kapitalist aşamada egemen sistemin insanlığa kabul ettirmeye çalıştığı *"ideolojiler çağı bitti, ütopyacılık boş bir hayalciliktir, gerçekçi yaşamak gerekir"* gibi söylemler, insanlığa belleksizliği, umutsuzluğu, amaçsızlığı ve hedefsizliği dayatmaktadır. Tam da insanlığa dayatılan bu köksüzleştirme, belleksizleştir-

me, umutsuzlaştırma, amaçsız ve hedefsiz bırakma dayatma karşısında, çağımızın sistem karşıtı temel mücadele dinamiklerinin en çok da ideolojiye, felsefeye, tarih bilincine ve gelecek ütopyalarına büyük ihtiyacı bulunmaktadır. Özellikle de kadının düşürüldüğü durum, tüm insanlığın içinde bulunduğu durumu özetlemektedir. Kadın şahsında; toplumsal ahlak, toplumsal kültür ve toplumsal komünal değerler düşürülmek ve bitirilmek istenmektedir. Kadın, tarihin hiçbir kesitinde olmadığı kadar inceltilmiş bir sömürü gerçeği altındadır. Eskinin kaba şiddet ve kaba sömürü tarzından ziyade anlaşılmayacak düzeyde inceltilmiş, bir sömürü tarzı söz konusudur. Önderliğimizin de tanımladığı gibi bedeninin her parçası cinselliği çağrıştıran bir duruma getirilip her bir parçası farklı fiyatlarla satışa çıkarılmaktadır. Kadın bedeni ve cinselliği uluslararası pazarlarda pazarlanmakta, çağımızın en büyük ticaret sektörüne dönüştürülmektedir. Kadının ne kendisine ait bir aklı ve iradi gücü ne de kendisine ait bir ruhu ve bedeni bırakılmıştır. Özel alan diye tanımlanan ev ve aile içi ortamda harcadığı karşılıksız emeği ile kamusal alanda satmak zorunda kaldığı sözde karşılıklı emeği, her boyutta durmadan sömürülmektedir.

Erkek egemen sistemin kadını içine soktuğu bu durum karşısında kadının kendi özgürlük mücadelesini örgütlemekten başka çaresinin olmadığı açıktır. Özgürlük ise ciddi bir örgütlülük, mücadelede süreklilik ve bunun için de kendi partileşmesini, kendi kadrolaşmasını yaratmaktan geçmektedir. Çağımızın sistem karşıtı hareketlerinin belli gevşek örgütlülükleri bulunmaktadır. Ancak eşitlik, özgürlük ve demokrasi adına yola çıkan bu sistem karşıtı hareketlerin en büyük handikapı; örgütlenmede gevşeklik, kadrosunu kendisini mücadelesine adayacak kararlılıkta yaratamaması ve dolayısıyla mücadelelerini sürekliliştirememeleridir. *"En çok ezilip sömürülen cins, sınıf ve ulus kadındır"* tespiti bizi en çok ve en sıkı örgütlenmesi gereken kesimin de kadınlar olduğu perspektifine götürmektedir. Bu temelde Kürdistan gibi imha ve inkâr siyasetinin de yüz yıllarca yürütüldüğü bir coğrafyada yaşayan Kürt kadınları olarak her şeyden önce öncü ideolojik bir örgütlülüğe, partileşmeye ve öncü partinin öncü kadrolaşmasını yaratmaya derin ihtiyacımızın olduğunu, bu ihtiyacımızın olmazsa olmazlarımızın arasında olması gerektiğini kongremiz yeniden ortaya koymuştur.

Hareketimiz Önderlik şahsında ideolojik bir zirve yaşamaktadır

7. Kongremiz, tüm ideolojik örgütsel sorunlarımızın kaynağında, Önderliğimizin yeni paradigmasını anlama, kavrama ve uygulamada yaşadığımız yetersizliklerimizin yattığını tespit etmiştir. Önderlik AİHM savunmalarıyla sınıflı uygarlığı ve bu uygarlığa eklemlenmekten kurtulamayan reel sosyalizmi çözümledi. Ardından geliştirdiği Atina, Bir Halkı Savunmak ve en son yazacağım dediği Özgürlüğün Sosyolojisi ile ideolojik bir zirve yaşamaktadır. Dolayısıyla Hareketimiz, mücadelemiz şu anda Önderlik şahsında ideolojik bir zirve yaşamaktadır. Ancak Önderliğimizin çizgisini örgütleyecek ideolojik öncü kadroları olarak, Önderliğimizin yakaladığı bu ideolojik zirve karşısında ciddi bir ideolojik fakirlik yaşadığımız açıktır. Önderlik çizgisinin öncü parti kadroları olarak yaşadığımız bu ideolojik fakirliğimiz, Önderliğin çizgisini pratikleştirememememizden anlaşılmaktadır. Bu anlamda hem genel hareket olarak hem de Kadın hareketi olarak yeni paradigmadaki yüzeyselliğimiz, en çok da yeni toplumun inşasına öncülük edecek ideolojik partileşme çalışmalarımıza yaklaşımda ortaya çıkmaktadır. Bu konuda ortaya çıkan yaklaşım; demokratik komünal bir toplumu geliştirmek sanki öncüsüz, partisiz, kadrosuz ve militansız da olabilirmiş gibi bir yaklaşım olarak tespit edilmiştir. Bu anlayış ve eğilimler önemli oranda giderilmiş olsa da öncüleşme, partileşme, kadrolaşma ve militanlaşma konusunda hem genel Hareket olarak hem de Kadın hareketi olarak önemli yetersizlikler yaşadığımızı ortaya koymaktadır. 7. Kongremiz bu konudaki yetersizliklerin giderilmesi ve öncü ideolojik kadın partileşmesinin daha güçlü örgütlendirilmesi konusunda önemli bir iddia ve kararlaşmaya gitmiştir.

İdeolojik partiler; iktidarı hedeflemeyen, toplumu yeniden kurmayı amaçlayan, öncülük perspektifi üzerinden örgütlenen hareketlerdir. Kadının ciddi bir özgürlük hareketine kavuşmasının yolu, öncü partisini geliştirmesinden geçmektedir. Kadın bu kadar eziliyorken, sistemin önemli bir dişlisi haline getirilmişken, öncülük temelinde bir mücadelenin örgütlenmemesi kadını kırk parçaya böler. Nitekim çeşitli feminist oluşumların içinde bulunduğu gerçek bunu yansıtmaktadır. Önderliğimiz, tüm kadınları birden özgürleştiremeyeceğimize göre özgürlükte karar kılan ya da kendini özgürlüğe adamaya aday gören kadınlardan oluşacak bir kadın partisini geliştirin, demişti. Yani kadın, erkek egemen sistem tarafından öyle düşürülmüştür ki, o denli gönüllü kölelik gerçeğine batırılmıştır ki, onu bu uykudan uyandıracak, onu bu bataklıktan tutup çıkaracak, ona rehberlik edecek öncü bir parti örgütlülüğü olmadan kurtuluşa adım atamaz. Bu temelde kadının, kendisini özgürlüğe adamış öncüleri olmadan, partileşmesi olmadan ciddi bir kadın hareketinin gelişemeyeceğini dolayısıyla partileşmesi gerektiğinin perspektifini Önderliğimiz yıllar öncesinden vermişti. 98'deki Önderliğin bu partileşme perspektifi üzerinden kadın partileşmesine gittik. PJKK sürecinden itibaren kadın partimizin öncülük felsefesini bilince çıkarma, içeriğini doldurma, ideolojik ve politik hattını kadın kurtuluş ideolojisi temelinde ayrıntılarda derinleştirme, özgürlükte iddialı öncü kadrosunu ve militanını yaratma gibi konularda Kadın hareketi olarak tarihi gelişmeler sağlamakla birlikte toplumsal yeniden kuruluş temelindeki kurtuluş için yeterli performansı gösteremediğimiz de açığa çıkmıştır.

Genel hareket içerisinde 2003'te yaşadığımız tasfiyeci-ihanetçi pratiğin hareket içerisinde yaydığı hastalık, artık öncü bir parti gücüne ihtiyacımızın kalmadığı biçimindeki eğilim ve anlayışlar olmuştur. Kongra Gel I. Genel kurulundan sonraki süreçte, PKK'nin bir parti olarak kendisini feshetmesi karşısında

aslında kadın partisinin de kendisini bir partiden ziyade farklı bir oluşuma evirmesi gerektiği, parti örgütlenmesinin artık modasının geçtiği, aşılması gerektiği gibi bazı tasfiyeci eğilimler, Kadın hareketimiz içerisinde de boy vermeye başlamıştı. 'Öncü parti', 'öncü kadro' ve 'militan yapı' deyimlerinin adeta anlamsızlaştırılmaya başlandığı bir süreç gelişti. PKK'nin feshedilmesi, Kadın hareketi açısından da öncü partileşme artık gereksizdir biçiminde bir sonuca götürüyordu. Bu süreç boyunca Kadın partisi her ne kadar resmi olarak feshedilmemiş olsa da aslında bu eğilim sahipleri tarafından kafada adeta feshedilmişti.

PAJK KJB'nin sadece bir bileşeni değil öncü ve kurmay partisidir

Kadın hareketi olarak hiçbir zaman kendimizi ismen partisiz bırakmadık. Yeni bir kadın hareketi sistemini oluşturmaya giderken de Önderliğin perspektifi üzerinden PAJK'ı Kadın hareketinin ideolojik öncü partisi olarak oluşturduk. Ancak KJB'ye evrildiğimiz dönemden itibaren pratikte KJB'nin temel bileşenlerinin ortaya koyduğu pratikler, kendi ideolojik öncü partisi olarak tanımladığı PAJK'ın partileşmesinden kendisini sorumlu görmeyen yaklaşımları ortaya çıkmıştır. 2004'ten bu yana Kadın hareketi olarak en temel yoğunlaşmamız ve pratiğimiz yeni bir örgütsel sistem geliştirmek iken, bu yeni kadın sistemimize öncülük edecek olan PAJK'ın ideolojik bir parti olarak bu yeni sistem içindeki yerinin yeterince pratik tanımına kavuşmadığını kongremiz değerlendirmiştir. Yeni kadın sistemimizin kurmaylık rolünü oynaması gereken PAJK'ın yapılanma çalışmaları, sadece PAJK merkezinin işi olarak görülmüş ve diğer bileşenlerden gösterilmesi gereken sorumlu yaklaşımlar pratik bulmamıştır. Bunun nedeni ise PAJK'ı Kadın hareketinin öncü kurmay gücü olarak görmemek, bunun gerekliliğini kavrayamamak öncü bir partiye olan ihtiyacın stratejik önemini bilince çıkarmamaktan kaynaklanmıştır. Kongremiz kadın hareketi olarak öncü ideolojik partileşmeye yaklaşımda ortaya çıkan bu yetersizliklerin giderilmesi temelinde önemli bir kararlaşmaya gitmiştir. Bu temelde PAJK, KJB'nin sadece bir bileşeni değil, öncü ve kurmay partisi olarak yeniden ideolojik ve pratik tanımlamaya kavuşturulmuştur. Dolayısıyla Kadın hareketinin bütün örgütleri ve kadrolarıyla ilişkileri bu öncü ve kurmay rolüne denk bir biçimde yeniden tanımlanmıştır. Buna göre KJB'nin tüm örgütlerinde yer alan kadın kadrolar, PAJK kadrosu olarak tanımlanmış ve ideolojik, örgütsel, pratik açılardan PAJK'a karşı sorumlu kılınmışlardır. Bunun bir gereği olarak Demokratik konfederal sistemimiz içerisinde yer alan her kadın kadronun altı ayda bir PAJK'a rapor yazması ve her kadronun kadrosal duruşunun ve durumunun PAJK tarafından değerlendirilmesi kararlaştırılmıştır.

7. Kongremiz, son yıllarda yaşadığımız örgütsel sorunlarımızın esas bir nedeninin de ideolojik denetim ve yaptırım mekanizmamızın oluşturulamaması olduğunu tespit etmiştir. Örgütsel ideolojik mekanizmamızda yaşadığımız denetim ve yaptırım boşluğu, herkesin kendi kişisel vicdanı ile katılmasına, kişisel tarzların ve kişisel tutumların ortaya çıkmasına yol açmıştır. Ortaya çıkan bu kişisel tarz ve tutumları denetleyecek, hesabını soracak, çözümleyecek örgütsel bir mekanizma geliştirilmemiştir. PAJK, bu boşluğun harekete ciddi zararlar verdiğini ve giderilmesi gerektiğini tespit etmiş ancak kendisine çizilen çerçevenin dışına çıkmanın da kaygısını taşımıştır. Özellikle geçen yılki Kadın hareketi kurultayımızın PAJK'ın bileşenlerle yatay ilişkilenmesini sınırlayan kararı, bu kaygıları pekiştirmiş ve bileşenler içerisinde yaşanan sorunları denetleme konusunda önemli bir hâkimiyetsizliği ve denetimsizliği getirmiştir. Yaşanan tasfiyeci pratikleri yeterince takip etme ve zamanında müdahale gücünü geliştirme konusunda ideolojik öncü partiyi sınırlamıştır. İdeolojik mücadele günlük takip ve denetim gerektiren örgütsel bir mücadeledir. Aynı durum tasfiyeci pratiklere müdahale ve tasfiyecilikle mücadele konuları için de geçerlidir. Bu anlamda ortaya çıkan ideolojik, örgütsel sorunları günlük takip altına almada, zamanında ve yerinde müdahale geliştirmede yetersiz kalınmıştır.

İdeolojik örgütsel mekanizmada yaşanan bu boşluk; PAJK'a yaklaşımları da belirlemiştir. Kadronun ideolojik partisini, bir denetleme gücü, bir müdahale gücü olarak görmesinden ziyade daha çok ideolojik moral merkezi olarak görmesine yol açmıştır. Bu doğru olmakla birlikte yetersizdir. Bu temelde Kadın hareketinin öncü ideolojik partisi olmasının bir gereği olarak, her kadın kadro PAJK'a karşı sorumlu kılınmıştır. Kadın hareketimizin tüm yönetimi de aynı zamanda PAJK'ın kadrosudur ve her kadro olduğu gibi yönetim kadrosu da PAJK'a karşı sorumludur. Yaşadığı ideolojik,

duruşsal, kişisel sorunlarının çözüm merkezi ideolojik parti merkezidir. Bir kadro ister yapı ister yönetim olsun, ister siyasi-toplumsal çalışmalarda ister meşru savunma, ister ideolojik çalışmalarda olsun kadrosal duruşu konusunda ideolojik örgütsel muhatabı parti merkezidir. Kongremiz, PAJK'ın artık Kadın hareketinin sadece ideolojik moral merkezi olmasının ötesinde, tüm örgütlerle arasında ideolojik örgütsel denetim mekanizmasını geliştiren bir öncü parti işlevine kavuşturulması sağlamıştır.

Değerli Yoldaşlar;

Kongremiz, son yıllarda cins mücadelesinde gelişen liberal eğilim ve arayışlarında kapsamlı eleştirisi ve özeleştirisini yapmıştır. Öte yandan Önderliğimizin yeni paradigması çerçevesinde değişim ve dönüşüm sürecinin geliştirilmesine Kadın hareketi olarak öncülük etmemiz gerekmekte iken bu konuda liberal kalınmıştır. Son iki yıllık pratik süreci tahlil eden kongremiz, değişim ve dönüşüme yeni paradigma ekseninde girmede yüzeysel, kendine göre, dönemsel yaklaşımların öne çıktığını tespit etmiştir. Önderliğimizin bu konuda kadına biçmiş olduğu öncülük rolü zaman zaman dayatılmış ancak buna denk radikal mücadeleci bir duruş sergilenmemiş, belli kaygılarla hareket edilmiştir. Doğru bir demokrasi anlayışının geliştirilmesi, yeni bir zihniyetin geliştirilmesi gibi konularda yeterince ısrarlı olunmamış, erkeğin gölgeleyici yaklaşımlarına karşı liberal kalınmıştır. Cins savaşının geliştirilmesi, erkek tarafından cinsiyetçilikle eleştirilmiş, buna karşı ciddi bir anlayış mücadelesi vermekten ziyade kendini savunma pozisyonunda kalınmıştır. Özgünlüğü savunmak, özgürlükçülüğü dayatmak cinsiyetçilik baskısıyla etkisizleştirilmeye çalışılmıştır.

Güç ve iktidar ilişkileri üzerinden erkeğe bağımlı duruşlar gelişmiştir

Kopuş teorisine karşı ortaya çıkan yanlış yaklaşımlardan dolayı adeta gündemden çıkarılmış olması ciddi sorunlara yol açmıştır. Kadın hareketi içerisinde erkeğe dayanan bazı duruşlar, tarzdaki liberalizmden ve denetim mekanizmasının yoksunluğundan kaynaklı yeterince gündemleştirilememiş, sorgulanmamış ve aştırılamamıştır. Güç ve iktidar ilişkileri üzerinden erkeğe dayanan duruşlar, güdüsel bağımlılıklara kadar tırmanmıştır. Erkeğe hem güç ve iktidar ilişkileri üzerinden hem de güdüsel temelde gelişen bağımlı duruşların nedeni, kuşkusuz cins mücadelesi stratejisinde yaşanan liberalizmdir. Düşürülmüş cinsiyetçi toplumun şekillendirdiği kadın gerçeği, erkeğin güç ve iktidarına hem siyasal anlamda hem de güdüsel anlamda sonuna kadar bağımlı, iradesiz bir gerçeği ifade etmektedir. Önderliğimizin yıllarca kadınla ilgilenme çözümleme düzeyi bu gerçeği ideolojik ve felsefik açıdan çözümlemiştir. Ancak bu durum, Önderliğimizin ortaya çıkardığı bu çözümleme düzeyinin kişiliklerde yeterince oturtulamadığının ve aştırılamadığının göstergesi olmaktadır. Dolayısıyla erkekten hem ideolojik hem zihinsel hem de güdüsel anlamda kopuşun hâlâ yeterince sağlanamadığı ortaya çıkmıştır. Bu konuda kadın kurtuluş ideolojisine ve cins mücadelesinin stratejik esaslarına bazı kadın ve erkek kişiliklerinde ciddi bir inanç yoksunluğunun olduğu ortaya çıkmıştır. Dicle, Melsa ve Hezil unsurları şahsında yaşanan bu geri köle kadın gerçeği, erkeği ruhta, düşüncede ve zihinde bitirmeyen, ondan kopmayan bu anlamda erkekle işbirliği yaşayan, ona ruhsal, güdüsel ve düşünsel teslimiyeti yaşayan, özgürlüğe inanmayan, gizli sosyal reformculuğu yaşatan, ihanetçi kadın tipleri olarak somutluk kazanmıştır. Ortaya çıkan bu kadın tipi, güç ve iktidarcılık üzerinden Kadın hareketine yaklaşmış ve Kadın hareketine de önemli suni çelişkiler ve bu suni çelişkiler temelinde önemli bir parçalanmayı dayatmışlardır. Kendi denetimindeki kadın yapısı içerisinde Kadın hareketini tartıştıran, teşhir eden, suni çelişkiler oluşturan ve Kadın hareketine güç ve güven kaybına yol açan bir duruş içerisinde olmuşlardır. Kadın özgürlük ölçülerini anlamsızlaştıran, geri köle kadın ölçülerini özgürlük ölçüleri diye örgütlemeye çalışan geri ilişki tarzlarını gizli reformculuk tarzında dayatan bir duruşun sahibi olmuşlardır. Kadın hareketinin bu unsurlarla mücadele tarzı da, oluşturdukları suni çelişkilere mesafeli yaklaşan ve liberal kalan bir tarz olarak gelişmiştir. Bunların ortaya çıkarılıp deşifre edilmesinde önemli bir rol oynanmış ancak zamanında ve yerinde müdahale eden, etkisizleştirerek zamanında yaptırıma giden bir tarz ortaya çıkarılamamıştır.

Cins mücadelesinin ideolojik ve stratejik esaslarından uzaklığın da bu duruştaki rolü tartışılmıştır. PAJK merkez eğitim çalışmalarında bu konuda ciddi bir bilinç yetersizliğinin olduğu ortaya çıkmıştır. Genellikle ideolojik esaslardan Önderliğimizin 98'de beş ilke biçiminde tanımladığı kadın kurtuluş ideolojisinin yine bu esaslar üzerinden kadının kendi ideolojik öncü partisini geliştirme perspektifinin, bu temelde kopuş teorisi ve erkeği dönüştürme projesinin gerektiği kadar anlaşılmadığı ve pratik duruşa kavuşmadığı ortaya çıkmıştır. Özellikle kopuş teorisine karşı, sanki eski paradigmada kalmış, yeni paradigmanın böyle bir stratejik esası yokmuş gibi bir algılayış ve yaklaşım ortaya çık-

"Erkekten hem ideolojik hem zihinsel hem de güdüsel anlamda kopuş hâlâ yeterince sağlanamamıştır. Bu konuda bazı kişiliklerde kadın kurtuluş ideolojisine ciddi bir inanç yoksunluğunun olduğu ortaya çıkmıştır. Bu yaklaşım erkeği ruhta, düşüncede ve zihinde bitirmeyen, ondan kopmayan, ona ruhsal, güdüsel ve düşünsel teslimiyeti yaşayan, özgürlüğe inanmayan ihanetçi kadın tiplerinde somutluk kazanmıştır"

maktadır. Kongremiz kopuş teorisini yeni paradigma çerçevesinde de yeniden değerlendirmiştir.

Kadın demokratik konfederal sistemin öncü gücüdür

Buna göre egemen erkekten kopmanın; erkek egemen zihniyet ve sisteminden her türlü kopuşu kapsadığı ve yeni paradigmanın bu konuda daha keskin ve radikal bir yaklaşımının olduğu değerlendirilmiştir. Erkek egemen zihniyet ve sisteminin günümüzde modernist paradigma olarak kendisini tanımladığı dolayısıyla bu paradigmanın devletçiliğine, iktidarcılığına, tahakkümcülüğüne her biçimde hizmet eden tüm yapılarından kopmayı ifade ettiği değerlendirilmiştir. Egemen erkeğin zihniyetinden, sisteminden, ideolojik argümanlarından, düşünüş tarzlarından ve diğer uzantılarından duygusal, düşünsel, güdüsel ve fiziksel bir kopuşun eskiye oranla daha radikal ve tutarlı bir biçimde yaşanması gerekmektedir. Kadın özgürlük duruşunun, erkekten bu düşünsel, duygusal, güdüsel kopuşu yaşanmadan yakalanamayacağı açıktır. Bunun için Kadın hareketimizin örgütlü mücadelesini yürüttüğü her ortamda kendi özgün örgütlülüğünü oluşturması şarttır. Özgün örgütlülük; Önderliğimizin Kadın kurtuluş ideolojisi olarak sıraladığı beş temel ilkeden biridir. Dolayısıyla sadece iki kadın kadromuzun bulunduğu bir ortamda bile mutlaka kendi özgün örgütlülüğünü oluşturması ve özgün işleyişini belirlemesi gerekmektedir. Kadın, *"demokratik konfederal sistemin öncü gücüdür"* tanımı kadının demokratik konfederal mücadelemizin örgütlendiği tüm zeminler içerisinde de kendi özgün örgütlülüğünü geliştirmesini şart kılmaktadır. Demokratik konfederal sistemin her hangi bir yerinde yer alan kadın kadrolarımızın *'ben genel çalışma yürütüyorum, özgün örgütlenmeme, özgün eğitim görmeme, özgün tekmil ve toplantı almama gerek yok'* dememesi gerekiyor. Bazı alanlarımızda özgün örgütlülüğü, özgün eğitimleri ve özgün tekmil ve toplantı sistemini gereksiz gören bu özgün işleyişini işletmeyen, pratikleştirmeyen bazı duruşlar, geçtiğimiz süreçte ortaya çıkmıştır. Kendi özgün zeminlerine ve işleyişine karşı ortaya çıkan bu yetersiz ve örgütsüz yaklaşımlar kongremiz tarafından, Kadın kurtuluş ideolojisinin temel ilkelerinden uzaklaşma olarak tanımlanmış ve mahkûm edilmiştir.

Özgün örgütlülük zemini her alanda yaratılmalıdır

Dolayısıyla Kadın hareketimizin özgün örgütlülük düzeyi sadece kadın çalışması yürüten merkez zeminlerimizden ibaret değildir, olmamalıdır. Her kadın kadronun bulunduğu genel çalışma zemini içerisinde de kendi özgün örgütlülük zeminini mutlaka geliştirmesi ve işletmesi gerekmektedir. "Özgün zemin" algısı sadece kadın çalışması yürüten ortamlarla sınırlı olmayı aşmalı ve kadın kadrolarımızın bulunduğu her ortamın "özgün zemin" algısı ile örgütlenmesi gerekmektedir. Yani genel çalışma zeminleri içinde de kadının kendisine ait bir zemini, bir örgütlülüğü, bir işleyişi, bir dünyası olmalıdır. Çünkü Önderliğimizin özgün örgütlenme perspektifi, kadının bulunduğu her ortamda kendi kadın dünyasını örgütlemesi anlamını taşımaktadır. Bulunduğu ortamın ve çalışmanın yaşadığı sorunlara kadın cephesinden nasıl yaklaşacağını belirlemesi açısından kendi kadın örgütlülüğünü oluşturması şarttır. Cins mücadelesi, erkek karşısında yürütülecek bir mücadele biçimi olmakla beraber diğer bir yönü ise bulunulan ortamın yaşadığı sorunlara kadın cephesinden örgütlü bir yaklaşımın, kadın zihniyeti ile bir yaklaşımın sahibi olma anlamını da taşımaktadır. Bulunulan her ortamda yaşanan herhangi bir sorun ele alınırken 'bu soruna kadının yaklaşımı ise şöyle oldu' denebilmelidir. Ortaya konan her tutum ve tavrın, bulunulan ortamdaki kadının örgütlü tutumu olarak, ortak görüşü olarak, ortak zihinsel yansıması olarak ortaya çıkması, kadın görüşünün dikkate ve ciddiye alınması açısından, sonuç alıcı olması açısından oldukça önemlidir.

Özgünlüklere erkeğin müdaheleciliği birlikte çalışma zeminini zayıflatmıştır

Kadın hareketi olarak son yıllarda egemen erkek çözümlemesinin, ideolojik eleştirisinin geliştirilmesinde yaşadığımız zayıflıkları da kongremiz değerlendirdiği konular arasına almıştır. Bu konuda her alanımızda belli bazı zorlanmalar yaşanmış, kendi çapında belli bir mücadele yürütülmüş ancak sistemli ve örgütlü bir tarzda erkeğin zihniyet ve pratik çözümlemesinin yapılmasında, bunun ideolojik ve örgütsel mücadeleye dönüştürülmesinde oldukça zayıf kalındığını kongremiz değerlendirmiştir. Kadının kendi özgürlük zeminlerini ve bunun özgün örgütsel sistemini oluşturmasına önemli oranda müdahaleci yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Erkeğin bu somut yaklaşımları, Kadın hareketimizin kendi sistemini kendi öngördüğü ihtiyaçlar temelinde geliştirmesini engelleyen, birlikte çalışma ve mücadele etme zeminini zayıflatan, kadın yapısının kendi Hareketine yaklaşımında da bazı güvensizliklere yol açan çeşitli sonuçlar doğurmuştur. Son iki yıllık süre zarfında ortaya çıkan bazı somut gündemler üzerinden kadın tarafından belli bir mücadele yürütülmüş, ancak mücadele tarzında örgütlülük, ısrar ve çözümleyicilik tutturulamamıştır. Yaşanan siyasal gelişmelerin ortaya çıkardığı hassasiyetlerin gölgesinde gelişen bu süreçler, Kadın hareketinin yapısıyla paylaşılmamış, örgütlü bir tavra dönüştürülememiş, dolayısıyla tarzda marjinalleşme yaşanmıştır. Cins mücadelesine damgasını vuran bu marjinal tarz, Kadın hareketini sonuç almaktan uzak bırakmıştır. Her bileşen içerisinde ortaya çıkan çeşitli erkek yaklaşımı karşısında sadece o bileşenin yönetimi ya da bileşen yönetiminden de öne çıkan bazı arkadaşlarla sınırlı bir mücadele yürütülmüş, dolayısıyla cins mücadelesi adına her seferinde bir arkadaş şahsında sorun bireyselleştirilmiş, bireyselleştirildiği için de adeta haksız bir konuma düşülmüştür. Erkeğin bu konudaki dönemsel yaklaşımı; eleştirerek, teşhir ederek, yönelerek zayıflatmak ve bu yöntemle zayıflattığı kadını kendisine bağımlı hale getirme biçiminde gelişmiştir. Bu yöntemle Kadın hareketini parçalı hale getirmek ve her

parçayı kendi denetimine açık bırakmaya çalışmıştır. Cins mücadelesinde ortaya çıkan bu bireysel ve marjinal kalan mücadele tarzlarının yol açtığı bu yıpranma durumu, Kadın hareketini erkeğin müdahalesine açık hale getirmiştir. Cins mücadelesindeki bu süreklilik kazanmayan, marjinal, bireyselleştiren tarzın doğru bir mücadele tarzı olmadığı, örgütlü ve kolektif bir tarza kavuşturulması gerektiğini kongremiz tartışmış ve bu konuda kendi yapısına açık ve örgütlü tavır geliştiren bir tarzın geliştirilmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Kadın, cins mücadelesinde sürekliliği ve örgütlülüğü sağlayamadığı gibi erkeğin cins mücadelesine yaklaşımı ise kendisini dışında gören yaklaşımlar olarak ortaya çıkmıştır. Erkekler, cinslerin özgürleşme sorunlarını sadece kadının sorunu olarak görmekte ve kendilerini bu sorunun çözümünden sorumlu görmemektedirler. Tersine kadının bu konudaki çabalarını da cinsiyetçilik eleştirisi adı altında boşa çıkaran yaklaşımlar içerisine girmektedirler. Dolayısıyla erkek, ideolojik açıdan yeni paradigmaya girişte kendini beş bin yıllık egemenlikli zihniyetten, onun kültür ve ahlakından kurtarmayı kendi sorunu olarak görmemektedir. Soruna böyle baktığı için erkekteki bu duruş, toplumun değişim ve dönüşüm çalışmalarına da yansımaktadır. Hemen hemen tüm alanlarımızda toplumsal cinsiyetçilik ve toplumsal gericilikle mücadelenin kadın-erkek tüm hareketin kadrosuna yüklediği sorumluluklar karşısında, erkek kendi üstüne düşen rolü sahiplenmemekte ve bu sorunları alan Kadın hareketlerinin üstüne yıkmaktadır. Bu sorunu sadece kadının sorunu olarak görmesi yetmiyormuş gibi kadının müdahaleci olduğu toplumsal gerilikler karşısında da yer yer pragmatist ve engelleyici yaklaşımlar içerisine girebilmektedir. Dolayısıyla toplumsal alanda erkeğin ev ve aile ortamında kadına karşı duruş ölçüleri yurtseverlik kriterleri arasından adeta çıkarılmıştır. Örneğin mücadelemize çeşitli biçimlerde destek veren, eylem ve etkinliklerine katılan, kurumsal çalışmalarımıza çeşitli düzeylerde yer alan bir yurtseverimiz, rahatlıkla ev ve aile ortamında kadına oldukça geri yaklaşımlar içerisine girebilmektedir. Eşine ve kız çocuklarına yakın çevresi içerisinde bulunan kadınlara yaklaşımında tahakkümcü muameleler içerisine girebilmektedir. Bu tür durumlar Kadın hareketine yansıyınca Kadın hareketi müdahaleci yaklaşıp belli bir mücadele içerisine girebilmekte ancak alanlardaki erkek kadrolarımızın yaklaşımı rahatlıkla Kadın hareketinin bu yaklaşımını belli siyasal ve pragmatist kaygılarla boşa çıkarabilmektedir. Bu açıdan yurtseverliğin tanımı içerisine erkeğin ev ve aile ortamında yine yakın çevresinde, kadına özgürlükçü yaklaşımının da dahil edilmesi gerektiğini kongremiz kararlaştırmıştır.

Erkekte ortaya çıkan bir diğer yaklaşım ise kadının genel hareketimizin içinde harcamış olduğu emek ve çabayı Kadın hareketinin kazanımları arasında görmemesidir. Kadın kadrolarımız, genel konfederal sistemimizin bütün çalışmaları içerisinde aktif bir biçimde yer almakta ve konfederal sistemin örgütlendirilmesinde aktif bir rol oynamaktadır. Ancak erkek, kadının genel hareket içerisindeki bu çaba ve emeğini görmemekte, kadına mal etmemekte, sadece kendisini sistemin sahibi ve örgütleyicisi olarak görmektedir. Hem kadının öncülük rolünü dillendiren, bunun üzerinden kadını genel sistemin içine çeken ama hem de kadının bu sistem içerisinde harcamış olduğu emek ve çabayı, Kadın hareketinin emeğinden ve başarısından saymayan bir yaklaşım söz konusudur.

Demokrat erkek yaklaşımında inceltilmiş bir egemenlik vardır

Erkekte yaşanan bir diğer yanılgı ise içine girdiği 'demokrat erkek' yanılgısıdır. Erkek, erkekliği beş bin yıllık bir zihniyet ve sistem olarak ele almaktan ziyade kendisini demokratikleşme arayışında olan birey olarak ele almaktadır. Erkekliğin hem kadın hem de erkek tarafından bir zihniyet ve bir sistem olarak ele alınmaması, her iki cinsin şahsında da önemli yanılgılar ortaya çıkarmaktadır. Kadına yakınlaşma adına, kadınla paylaşma adına kendini demokrat ölçülerde ele alan, böyle olduğuna kadını ikna etmeye çalışan, kandırarak Kadın hareketi içine sızmaya çalışan bir erkek duruşu gelişmektedir. Ancak ortaya çıkan birçok pratikte, bu tipin kadınla olan ilişkilerinin zamanla sevgi adına, aşk adına geri ilişki tarzlarına dönüştüğü ve tüketici, ihanete götüren ilişkilere evrildiği görülmüştür. Bu tipin kadın yaklaşımında inceltilmiş egemenlik tarzları görülmektedir. Kadının, kadına çizilmiş geleneksel çerçeveyi aşması, iradeli bir duruş kazanması karşısında ürküntüye kapılmakta ve ideolojik açıdan güçlenen kadının bu demokratlık aldatmacasını çözeceğinden korku duymaktadır. Ortaya çıkmakta olan bu tiple mücadele, kadında ideolojik bilinç ve iradeli bir duruş gerektirmektedir. Bu duruşu sağlayamamış, gerilikleriyle barışık yaşayan bazı kadın duruşları, buna aldanmakta, buna kanmakta ve kendi cinsinden uzaklaşarak, erkeğin bu inceltilmiş tarzıyla buluşmakta ve sızmasına müsamaha göstermektedir. Geri kadının bu tip erkekle geliştirdiği ilişki örneklerinin

sonu ihanet olmuştur. Doktor Ali ve Dicle'nin şahsında yaşanan ve Botan eyaletine hâkim kılmaya çalıştıkları ölçüler ve ilişki anlayışı bu temelde geliştirilmiş ve yaygın bir tarza dönüşme riski taşımıştır. Dolayısıyla kendisini kandıran sözde demokrat erkek tipiyle önümüzdeki süreçte ciddi bir ideolojik mücadele yürütmek gerekmektedir.

Değerli Yoldaşlar;

7. Kongremizin gündemine alıp değerlendirdiği diğer bir konu da kadrolaşma ve militanlaşma sorunlarımız olmuştur. PAJK'ı Kadın hareketimizin ve Demokratik konfederal sistemimizin öncü ideolojik kadın partisi olarak tanımlayan kongremiz, Kadın hareketimizin tüm militan kadrosunu PAJK kadrosu olarak tanımlamıştır. Bu tanım gereği; meşru savunma alanında, siyasi toplumsal alanda, gençlik alanında, ideolojik alanda kısacası hangi çalışma alanında olursa olsun tüm kadın kadrolar PAJK kadrosudur. Dolayısıyla ideolojik alan çalışması yürüten bir kadro ile siyasi toplumsal çalışma yürüten, meşru savunma çalışması yürüten tüm kadrolarımızın ortak PAJK ölçülerinde, partileşme ölçülerinde buluşması gerekmektedir. Dersim, Botan, Haftanin, Xınere, Kandil gibi alanlarımızdaki bir kadromuz ile Avrupa ile Kürdistan parçalarında siyasi, toplumsal çalışma yürüten bir kadromuzun esas alacağı ölçüler, aynı ideolojik partinin kadro ölçüleri olacaktır. Meşru savunma alanında askeri çalışma yürüten bir kadromuz ile parçalarda ve yurt dışında üçüncü alan çalışması yürüten bir kadromuzun esas alacağı ölçüler de aynı partisel kadrosal ölçüler olacaktır. Son yıllarda kadro politikamızda önemli aşınmalar ortaya çıkmıştı. Bu aşınmaların yol açtığı tahribatlar sonucu neredeyse her alanımızın, her çalışma sahamızın kendisine göre oluşturduğu bazı kadro ölçüleri söz konusu olmuştu. Siyasi toplumsal alanın kadro ölçüleri ile ideolojik alanın, meşru savunma alanının kadro ölçülerinde önemli bir farklılaşma ortaya çıkmıştı. Ölçülerdeki bu farklılaşma durumu kadrosal duruşta önemli tahribatlara yol açmıştı. PAJK'ın kuruluş kongresinden itibaren bu konuda önemli bir kararlaşmaya ve toparlanmaya gidilmiş ancak Kadın hareketinin tüm kadrosu ortak ölçülerde tanımlanmadığı için ölçülerdeki muğlâklık da aşılamamıştır. Kongremizin almış olduğu karar bu muğlaklığı ortadan kaldırmaya dönüktür ve tüm alanlarımız, kadrosal duruşunu bu ortak ölçüler karşısında kısa sürede netleştirmelidir. Bu netleştirme çalışması tüm alanlarımızda PAJK'ın partisel, kadrosal ölçüleri karşısında gündeme alınıp tartışılmalı, eleştiri-özeleştiri, çözümleme, kadro toplantıları veya konferansları biçiminde yürütülmelidir.

Demokratik toplumun geliştirilmesi ideolojik öncülükle mümkündür

Kadrolaşma konusunda kongremizin tartıştığı bir diğer konu ise her alanın kendi kadrosunu oluşturmuş olmasıdır. Hareketin, partinin kadrosunu geliştirmekten ziyade kendi bulunduğu alanın kadrosunu oluşturma gibi yanlış bir anlayış ve yaklaşım, geçirdiğimiz süreçlerde ortaya çıkmıştır. Bu anlayış ve yaklaşım kadroyu kendi içinde parselleyen bir yaklaşım olarak tanımlanmıştır. Örneğin bazı kadrolarımız sanki sadece YJA'ya ait bazıları sadece YJA-Star'a ait, bazıları basın-kültür gibi mesleki alanlara aitmiş gibi bir anlayış ortaya çıkmıştır. Bu anlayış, her çalışmayı kendi içine kapatmakta, çalışmaların kendi aralarında kadro değiştirmesini engellemekte ve çalışma alanları arasında yönetimler de içinde olmak üzere dinamik bir kadro akışını sekteye uğratmaktadır. Kadro politikasındaki bu yetersizliğin bir an önce giderilmesi perspektifini kongremiz ortaya koymuştur

Kongremizin ele alıp değerlendirdiği diğer bir konu ise kadrosal duruş konusu olmuştur. Kadının Kürdistan gibi savaşın, şiddetin ve cinsiyetçiliğin egemen sistem tarafından özellikle geliştirildiği bir mekanda ideolojik, öncü, kurmay bir partileşmeyi onun kadrolaşmasını yaşamadan yeni demokratik bir toplumu geliştiremeyeceği açıktır. Önderliğin kadına demokratik bir toplumun gelişmesinde biçtiği öncülük misyonu, her alanımızda öncü ideolojik partileşme, kadrolaşma, militanlaşma çalışmalarında somuta kavuşmaktadır. Kürdistan'ın dört parçası ve yurt dışında örgütlenen alan kadın hareketlerimizin ve bu hareketlerimizi yürüten kadromuzun partileşme bilincini ve öncülük pratiğini yakalamadan demokratik bir toplumun inşasına öncülük edemeyeceği açığa çıkmış bulunmaktadır. Bu tespitten yola çıkarak alan kadın hareketlerimizi yürüten kadromuzun; yeni toplumu inşa çalışmalarına kendini adama kararlılığı, iddiası ve öncü militan duruşunu mutlaka yakalaması ve kişisel netleşmelerini bu temelde yaşaması, bu konuda iddialı bir kişiliği kendinde geliştirmesi, olmazsa olmaz kabilinde bir görevdir. Kürt toplumunu, otuz yıl öncesine kadar dibe vurmuş gerçeğinden alarak, günümüz dünyasının yeni çağdaş anlayışına, yeni bir bilimsel anlayışa, yeni bir demokratik sosyalist, yeni bir ekolojik anlayışa sahip demokratik topluma dönüştürme gibi bir amaç, hedef ve iddiamız söz konusudur. Böyle bir realiteden, böyle gelişmiş bir toplumu yaratmanın kendiliğinden, öncüsüz, partisiz, kadrosuz ve militansız gerçekleşemeyeceği bilinmektedir. Alan kadın hareketlerimizi yürüten çekirdek kadromuzun, görev ve sorumluluklarına bu bilinç derinliği ile yüklenmesi gerekmektedir. Her alanımızın kadrosal ve yönetimsel duruşunu bu iddia ve kararlılık düzeyi ile Apocu kadın kurtuluş çizgisi karşısında çözümlemesi ve kendisini bu ölçülere göre netleştirmesi gerekmektedir.

Yine Önderliğimizin üçüncü alan diye tanımladığı sivil toplumun geliştirilmesi çalışmalarını yürüten kadromuzun kendisini bu sivil toplumun içinde kadrosal, partisel tanıma kavuşturması gerekmektedir. Sivil toplumu geliştirmek; sivil toplumun birer aktivistine dönüşerek değil, sivil toplumu geliştirecek, bilinçlendirecek, yönlendirecek, savunmasını yaptıracak, yeni demokratik toplumun bilincine oturtacak öncü kadro olarak başarılabilir. Kürdistan gibi egemen devletlerin bin bir plan ve programla, ideolojik saldırılarla, özel savaş yöntemleri ile yöneldiği bir zeminde öncüsüz, kadrosuz, partisiz bir sivil toplumun kendiliğinden gelişemeyeceği, bağımsızlığını ayakta tutamayacağı, egemen cepheye kaymaya açık olacağı bilinmelidir. Sonuç itibari ile Kürdistan'daki aydınlanma hareketi ve demokratik toplum hareketinin ideolojik

öncülüğün geliştirdiği bir hareket olduğu unutulmamalıdır. Dolayısıyla Kürdistan'da hem Demokratik konfederalizmin hem de kadın özgürlüğünün gelişmesinin hâlâ ideolojik öncülüğü gerektirdiğinin derin bilincini, her kadromuzun kavraması ve bu kavrayış temelinde kendi ideolojik öncülük görev ve sorumluluklarına sıkı bir biçimde sarılması; bunun iddialı ve kararlı duruşunu pratiğinde oturtması gerekmektedir.

Hareketin kadrosu her an ve her alandaki görevlere hazır olmalıdır

Sorunun diğer bir yanı ise her parça çalışmasının da kendi sınırları içerisinde bir kadro şekillendirmesine gitmiş olmasıdır. Özellikle siyasi toplumsal alanın parça çalışmalarını yürüten ve kendisine kadro diyen ama bulunduğu parçanın dışına çıkmayı da kendisi için ön görmeyen bir şekilleniş söz konusudur. Örneğin bir parça çalışmasında oldukça aktif çalışma yürüten ama mücadelenin bir başka alanına gidip çalışmayı kendisi için kabul etmeyen, kendisini bulunduğu parçanın sınırları içinde sınırlayan bir kadrosal şekilleniş de söz konusudur. Kendisini sadece bir alan ile sınırlayan kadrosal duruş, yerel kadro duruşudur. Kendisini profesyonel veya öncü parti kadrosu olarak tanımlayan kişinin kendisini sadece mücadelenin bir alanı ile sınırlamaması gerekmektedir. Mücadelemizin ön göreceği ve hareketin ihtiyaç duyacağı bütün mücadele zeminlerimize çeşitli dönemlerde düzenlenmeye her zaman hazır olan ve PAJK üyelik esaslarını tüzüksel olarak kabul eden kişi, hareketimizin ve partimizin kadrosudur. Bunun yanında mücadelemizin belli alanlarıyla katılımını sınırlayan ama bütün enerji ve yeteneği ile hareketimize katılan, çalışan, elinden gelen her türlü maddi ve manevi hizmeti mücadelemize sunan ancak her an her hangi başka bir mücadele zeminimize gönderilmeyi ve görevlendirilmeyi kendisi için ön görmeyen kişi yerel kadromuzdur.

Sorunun başka bir yanı ise kendisini kadro olarak tanımlayan birçok kişinin mücadeleyi yürütmeyi sürdürmekle beraber kendi kişisel özel yaşamını da örgütlemeyi dayatma yaklaşımıdır. Bu dayatımlar, 2003 sürecinde sağ tasfiyeci-ihanetçi çizgi tarafından hareketimize dayatılan sosyal reformculuğun alanlardaki kalıntılarıdır. 2003'ten itibaren mücadelemiz içerisinde kendisini kadro olarak tanımlayan birçok kişi, hareketin herhangi bir ihtiyacından kaynaklanmayan bir şekilde egemen sistemin okullarında okumayı, özel yaşamını örgütlemeyi, evlenmeyi, ev kurmayı vb dayatmıştır. Ardından gelişen ideolojik mücadele sürecinde özel yaşamını örgütleyen bir kimsenin hareketin kadrosu olamayacağının netleştirilmesine rağmen hem mücadelede yer almayı, hem mücadelenin bir kadrosu olmayı ama hem de özel yaşamını örgütlemeyi dayatan bazı duruşlar ortaya çıkabilmektedir. Bu dayatmalar karşısında tüm alan örgütlerimiz net bir duruş içerisinde olmalı ve bu yaklaşımları kabul etmemelidir. Her alanımızın bu konudaki net kadro duruş ve ölçülerini bilmesi ve buna göre kendi içinde bu duruşları netleştirmesi gerekmektedir. Hareketimiz ve partimiz içerisinde kendisini kadro olarak tanımlayan kişinin, hareketin ve partinin ihtiyaçları dışında kendi özel yaşamını örgütleme yaklaşımı kabul edilmeyecektir.

> **"30. yıllık PKK mücadelesi sadece Kürt sorununun siyasal çözümünü esas alan bir mücadeleyle sınırlı değildir. Önderlik, devrimimizi ideolojik, felsefik, siyasal, sosyal, kültürel bir devrim olarak tanımladı. Yeni paradigmamız da yaşamın her alanını kapsayan evrensel bir bakış açısını ifade etmektedir. Sorunun siyasal yanı kadar ideolojik, felsefik, sosyal ve kültürel boyutları da devrimimizin önemli hedefleridir"**

Geri geleneksel ilişkilerin temelinde özgürlüğe inançsızlık yatmaktadır

Kongremizin gündemine alıp değerlendirdiği bir diğer konu ise kadın erkek ilişkilerinde ortaya çıkan geri geleneksel ilişki tarzları olmuştur. Sevgi, aşk, paylaşım adına ortaya çıkan bu geri geleneksel ilişki tarzlarının en temel nedeni, bu ilişki tarzına düşenlerin geri kadın ve geri erkeği zihninde, beyninde, yüreğinde ve güdülerinde bitirmemiş olmasıdır. Özgür kadın ve özgür erkek ölçülerini geliştirme mücadelesinde yaşanan durağanlıktır. Özgürlük arayışındaki iddiasızlık ve özgürlüğe inançsızlıktır. Önderliğimizin hepimiz için belirlemiş olduğu özgür kadın, özgür erkek ve özgür yaşam ölçülerinde, kabul ve ret ölçülerinde yaşanan muğlâklıktır. Bunun temelinde toplumsal geriliklerle mücadeledeki yetersizlik ve bunun kişilik duruşlarındaki etkisinin çözümlenmemesi yatmaktadır. Bu geri kişiliğin duruşunda ve zihniyetinde toplumsal gerilikler ve gelenekler sorgulanmaksızın kabul görmektedir. Özgür kişilik, özgür toplum, özgür yaşam arayışı adeta donmuş gibidir. Toplumsal çözümleme konusunda bu duruş oldukça geri geleneksel kalmakta, toplumsal geriliklerle mücadeleyi gereksiz görmekte, otuz yıllık mücadeleyi salt siyasal çözümün geliştirilmesi üzerinden ele almaktadır. Oysa otuz yıllık PKK mücadelesi sadece Kürt sorununu siyasal açıdan çözmeyi esas alan bir mücadele ile sınırlı değildir. Bu sadece bir boyutudur. Önderlik, devrimimizi ideolojik, felsefik, siyasal, sosyal ve kültürel bir devrim olarak tanımladı. Yeni paradigmamız da toplumsal yaşamın her alanını kapsayan evrensel bir bakış açısını ifade etmektedir. Sorunun siyasal yanı kadar ideolojik, felsefik, sosyal ve kültürel boyutları da devrimimizin önemli hedefleridir. Ancak kadrosal motivasyonda siyasi sorun kadar ideolojik, felsefik, toplumsal ve kültürel sorunlarla mücadele etme yanı oldukça eksik kalmaktadır. Dolayısıyla karşısında yeterince mücadele edilmeyen bir toplumsal realite, bu duruş tarafından olduğu gibi kabul edilmekte, karşısında mücadele yürütülmesi gereksiz bulunmakta hatta yaşam ve ilişki örneği olarak baz alınmaktadır. Dolayısıyla otuz yıllık mücadelenin ortaya çıkardığı özgürlük düzeyi karşısında direnmekte, geri geleneksel ölçülerini aşmamakta, kendisini bu geri ölçüleri ile

ortama dayatmaktadır. Hem kadında hem erkekte geri geleneksel kişiliği ile barışık yaşayan bu duruş, kendisini yaşatacak zeminler bulduğunda ise adeta geri toplumsal yapıda yaşanan karasevda ve arabesk kültürünü içimizde yaşatırcasına ortaya çıkmaktadır. Bu duruşun zihniyetinde *"Nasıl Yaşamalı"* sorusu silinmiştir. Cevabı *'toplum tüm geriliğiyle birlikte nasıl yaşıyorsa ben de öyle yaşarım'* biçimindedir. Bu biçimdeki geri geleneksel yaşam arayışı, dayatması ve ilişkileri mücadele ortamımızda kabul görmeyecektir ve ciddi bir ideolojik mücadele gerektirmektedir.

Erkeği özgürlük ölçülerine çekmesi gereken kadındır

Kongremiz köle kadın ve egemen erkek olarak tanımladığımız bu geri geleneksel duruşları ciddi bir biçimde reddetmiş ve bu duruşu Önderliğin özgür yaşam tanımından uzaklaşma olarak tanımlamıştır. Bu geri geleneksel ilişki biçimi kuşkusuz her iki cinste yaşanan geriliklerin buluşması ile ortaya çıkmaktadır. Ancak kongremiz bu konuda ölçüleri yükseltmesi gerekenin, erkeği de özgürlük ölçülerine çekmesi gerekenin kadın olması gerektiğini tartışmıştır. Bunun için de erkek egemenlikli geri toplumsal geleneklerin kadın kişiliğinde oluşturduğu dejenerasyonu çözümleme ve yeni özgür kadın kişiliğini geliştirme konusunda önemli bir mücadele kararlaşması ortaya çıkarmıştır. Çünkü bizler özellikle de kadınlar olarak oldukça erkek egemenlikli geri bir toplumsal yapıdan gelmekteyiz, her birimizin evde, ailede, yaşadığı çevresel ortamda oldukça geri bulduğu, tahakkümcü bulduğu artık tahammül gösteremediği geriliklerle karşılaşma ve bu geriliklerle çatışma durumu söz konusu olmuştur. Hiç birimiz Harekete katılmadan önce bir kadın olarak özgür yaşıyordum diyemiyoruz. Bu realiteyi toplumsal cinsiyetçilik derslerimizin tartışmalarından biliyoruz. Her birimizin bir diğerimize benzeyen bir hikâyesi, sesli veya sessiz bir çarpışması olmuştur. Bunları gerçekleşen biçimiyle bu kadar çabuk unutmak; bizler için özgür bir yaşam öngören Önderliğimize, yiğitçe kendisini özgürlük mücadelesine adayan şehit yoldaşlarımıza, analarımıza, kız kardeşlerimize verdiğimiz özgürlük sözünden uzaklaşmayı ifade eder. Verdiğimiz toplumsal sözlerden kopmayı ifade eder. Kadını, özgürlük sözleşmesinden ve özgürlük duruşundan uzaklaştıran ve egemen erkeğe yeniden yakınlaştıran şey, kadının yaşadıklarına olan tanıklıklarımızın unutulmasıdır. Oysa her birimizin yaşadığı veya tanıklık etmiş olduğu sorunların çapı o kadar büyük ve o kadar derindir ki her birimizin bu tanıklıklarımız karşısında değil erkekle sevgi, aşk, paylaşım adına ilişkilenme onu beyninde, zihninde, yüreğinde, ruhunda ve güdülerinde öldürmesi ve ondan ciddi bir kopuşu yaşaması gerekmektedir. Başka türlü ne özgür kadın ne özgür erkek, ne özgür toplum ne de özgür yaşamı yaratmamız mümkün değildir. Demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü yeni bir toplumu, yeni bir yaşamı yaratmanın öncülük görevini Önderliğimiz ve mücadele güçlerimiz Kadın hareketimize vermiştir. Kadın hareketimiz ise bizlerden yani kadın kadro ve militanlarından oluşan canlı bir metabolizmadır. Her birimizin tek tek ortaya çıkardığı kadın duruşunun toplamı Kadın hareketinin kendisi olmaktadır. Dolayısıyla içine girilen doğru veya yanlış her türlü kadın duruşu, Kadın hareketinin duruşuna mal olmakta, Kadın hareketinin iradi düzeyini etkilemektedir. Bu açıdan içine girilen bu geri geleneksel ilişki tarzlarından hızla uzaklaşılması ve özgürlük mücadelemizin yaşam duruş ve ölçülerinde yeniden yükseltilmesi gerekmektedir.

Yoldaşlık ilişkilerinde şeffaflık ve örgütsellik esas alınmalıdır

Kongremizin ele alıp tartıştığı diğer bir konu ise yoldaşlık ilişkileri çerçevesinde birbirimize yaklaşımda ortaya çıkan geleneksellik olmuştur. Bu konuda ideolojik bir parti kültüründen ciddi yoksunluğumuzun olduğu daha çok geleneksellliğin hâkim olduğu ortaya çıkmaktadır. Özellikle siyasi toplumsal alanlarımızda çalışma yürüten duruşlarda ortaya çıkan bu yaklaşım aslında diğer bazı alanlarımızda da zaman zaman öne çıkabilmektedir. Birbirine yaklaşımda örgütsel mücadele tarzını esas almaktan ziyade birbirini teşhir eden, birbirinin ardından konuşan geleneksel adıyla dedikodu yapan, birbirine tepkisel yaklaşan, birbirini tamamlamaktan ziyade birbirini dağıtan bazı yaklaşımlar ortaya çıkabilmektedir. Bunun nedeni ise yoldaşlık ilişkilerinin mücadeleci bir ilişki olarak ele alınmamasıdır. Geleneksellliğin ancak bir kız kardeşler topluluğunda yaşam bulacağı, bir örgütsel zeminin kültürü olamayacağı, örgütleşmeyi ve güçlenmeyi getirmeyeceği açıktır. 5 bin yıllık erkek egemenlikli zihniyet ve sistemin etkilerinin hâkim olduğu bir toplumdan geldiğimiz bilinmektedir. Bu toplumsal yapılanmanın her birimizin kişilik duruşunda belli yansımalar yaptığı da açıktır. Ancak birbirimizi böyle kabul etmememiz, birbirimizin geri geleneksel yanlarıyla ciddi bir mücadele içinde olmamız gerektiği de açıktır. Bu mücadeleciliğin örgütsel yöntemi ise eleştiri-öz eleştiri mekanizmasını işletmektir. Birbirinin geri geleneksel yanlarını resmi örgütsel ortamlarımızda açıklık ilkesi çerçevesinde ortaya koymak temel bir ilkemizdir. Bu ilkeyi işletmede son yıllarda yaşanan aşınmalar yoldaşlık ilişkilerimizi zedeleyen bir yan olmaktadır. Bazı ortamlarımız, birbirini eleştirmekten neredeyse çekinir bir duruma gelmiştir. Eleştiri sanki kişiyi yıpratmaya dönük yapılıyormuş gibi bir algı, eleştirinin önünü alan bir yaklaşım olmaktadır. Oysa eleştiri-öz eleştiri mekanizması otuz yıllık mücadelemizi güçlü kılan, devamını sağlayan ve geliştirerek büyüten bir ilkemizdir. Bazı arkadaşlarımızın adeta *"bana dokunmayın, ben böyleyim, dokunursanız yapmam, beni böyle kabul edin"* biçimindeki yaklaşım ve dayatımları mücadelesizliği ve kendini dayatmayı ifade eder. Böyle bir duruşun ortaya çıkaracağı ilişki tarzı *"beni eleştirmeyen, benimle ahbaplık yapanla ilişkilenirim, beni eleştirenle ilişkilenmem, tepkisel yaklaşırım, tanımam, dikkate almam"* biçiminde geleneksel dar bir ilişki tarzı olmaktadır. Böyle bir ilişki tarzının, parti kültürü çerçevesinde yoldaşlık kültürü olamayacağı açıktır. Dolayısıyla tüm alanlarımızın eleştiri-öz eleştiri mekanizmasını, partileşmenin temel bir yaşam ve kültürel ilkesi olarak ele alıp

bu parti kültürü çerçevesinde yoldaşlık ilişkilerinde şeffaflığı ve örgütselliği esas alması gerekmektedir.

Güç örgütlülükten doğar

Kadın hareketi olarak son yıllarda yaşadığımız ideolojik örgütsel sorunlarımıza kaynaklık eden nedenlerden biri de yetki ve özgürlük kavramlarını yeni paradigma karşısında yeniden zamanında tanımlayamamış olmamızdır. Özgürlük, eskiden yetki ile yani iktidar ve yetki ile karıştırıldığı için bunları aşmak adına bu defa mücadelenin görev ve sorumluluklarını üstlenmeme gibi duruşlar ortaya çıkmıştır. *"ben yetki almadan da üstüme düşen sorumlulukları doğal sorumluluk anlayışı ile yaparım"* gibi bazı yaklaşımlar, geçtiğimiz yıllarda kadın şahsında öne çıkan zorlayıcı yaklaşımlar olmuştur. İktidarcılık ve yetkicilik adeta yöneticilik ile, görev sorumluluk alma ile eş değerde ele alınmış ve *"yöneticilik yapan iktidarcı ve yetkicidir"* biçimindeki bir algı, yönetim olgusunu anlamsızlaştıran bir yaklaşım olarak ortaya çıkmıştır. Oysa iktidarcılığın sadece yönetim yetkilerine dayalı bir olgu olarak ortaya çıkmadığını, son derece yapısal ve toplumsal bir olgu olduğunu yaptığımız toplumsal hiyerarşi çözümlemelerinden tespit etmiş bulunuyoruz. Yönetim sorumluluklarını resmi olarak almayan, örgütlü davranmayan ama ortamlarımızda son derece bencil, bireyci, iktidarcı yaklaşımların sahibi olan birçok duruşun da ortaya çıkabildiğini geçtiğimiz süreç bizlere göstermiştir. Bu durum, özgürlük iddiasında önemli aşınmalara yol açmıştır. Güç örgütlülükten, örgütlülüğün görev ve sorumluluklarını demokratik bir tarzda üstlenmekten doğar. Kadın kurtuluş ideolojisinin temel ilkelerinden biri de kadını kaybettiği güce yeniden kavuşturma temelinde örgütleme ilkesidir. Örgütlenmenin ise örgütlülüğün görev ve sorumluluklarını sahiplenmeden ortaya çıkmayacağı açıktır. Özgürlüğün ise güçlenmeden, örgütlü bir güce dönüşmeden sağlanamayacağı açıktır. Örgütlenmeyen, bu temelde örgütlü bir güç sahibi olmayan kadın, özgürleşemez. Bu açık bir ilke

olmasına rağmen bu konuda yaşanan önemli aşınmalar geçtiğimiz birkaç yıllık süreçte Hareketi zorlamıştır. Eskinin özgürlüğü idealleştiren, ulaşılmaz kılan ölçüleri bu anlamda geçirdiğimiz son birkaç yıllık süreçte gerçekçilik adına son derece sıradanlaştırılmış, kişisel istem ve taleplere indirgenmiştir. Bu temelde kongremiz, Hareket olarak özgürlüğün güç ve gücün de örgütlülükle bağını yeniden tanımlamamız gerektiğini ve mücadelenin görev ve sorumluluklarına bu özgürlük-örgütlülük-güç bağıntısı çerçevesinde yaklaşılması gerektiğini tartışmıştır.

Değerli Yoldaşlar;

7. Kongremiz PAJK'ın örgütsel faaliyetlerini ve yönetiminin durumunu da değerlendirmiştir. İki yıl içerisinde yürütülen faaliyetler ve yönetimin durumu kongreye sunulan koordinasyon raporunda işlenmiştir. Yürütülen faaliyetlerin başında eğitim, kadro ve komiteleşme çalışmaları gelmiştir. PAJK bünyesinde yürütülen eğitim faaliyetleri daha çok Önderliğin savunmaları eksen alınarak Kadın hareketinin gündemine alınması gereken konulardan oluşmuş bu konuda parti merkezi bünyesinde önemli bir derinleşme sağlanmış ancak ortamda yürütülen bu tartışma gündemlerinin genel Kadın hareketimize yansıtılması zayıf bulunmuştur. Özellikle 21. yüzyılda cins mücadelesinin ideolojik ve stratejik esasları, kadın partileşmesi temelinde tanrıça, melek, Afrodit kişiliğinin geliştirilmesi, toplumsal cinsiyetçiliğin aşılması, Kadın hareketi tarihi, özgür kadın kimdir gibi bazı önemli tartışmalar yürütülmüştür. Parti merkezimizin, yürüttüğü bu tartışma düzeyini harekete yansıtılış biçimi daha çok dönemsel genelgeler ve talimatlar üzerinden geliştirilmiş, merkezde gündemleştirilip yoğun tartışılan bu gündemler, somut materyallere dönüştürülüp tüm alanlara gönderilememiştir. Alanlara taşırmasını daha çok Parti merkezinde yoğunlaştırıp çeşitli alanlara gönderdiği kadro üzerinden yapmayı esas almış bu da alanlara yansıyışı oldukça dar bırakmıştır. Önümüzdeki süreç açısından Parti merkez ortamında gündemleştirilip tartışılan konuların tüm alanlara çeşitli yöntemlerle taşırılması planlanmıştır.

Özgün eğitimler cins bilincinin gelişmesinde önemli bir işleve sahiptir

Parti merkezinde yürütülen yapılanma ve şube eğitimleri dışında, kadro okullarında önemli bazı paradigma dersleri üstlenilip verilmiş, kadın ve erkek kadroya dönük özgün eğitimler planlanıp koşullar dahilinde uygulanmıştır. Komitelerimizin örgütlendirildiği alanlarda da kadın eğitim devreleri planlanıp uygulanmıştır. Alanlarda toplu kadın eğitim devrelerinin dışında da kadın kadrolarımızın bulunduğu her ortamda özgün eğitim programları gönderilerek periyodik eğitimler planlanmış ve uygulanması zorunlu kılın-

mıştır. Bazı alanlarımız bu özgün eğitim programlarını düzenli uygulamış bazı alanlarımız ise bu konuda yeterince takip edilememiştir. Önümüzdeki süreç açısından kadın kadromuzun bulunduğu her alanın, her çalışmanın mutlaka kendi özgün eğitim sistemini geliştirmesi kararlaştırılmıştır. Özgün eğitim sistemi olmayan bir ortamın kendi özgün örgütlülüğünü ve özgün kadın duruşunu geliştirmesinin mümkün olmadığını geçirdiğimiz süreç bizlere göstermiştir. Alanlarda özgün eğitimlerimiz örgütlendikçe cins ve örgütlülük bilincinde de önemli gelişmeler ortaya çıkmaya başlamaktadır. Özgün eğitimleri gereksiz bulan yaklaşımlarla tüm alanlarımızda mutlaka mücadele edilerek giderilmesi gerekmektedir. Buna göre tüm alanlarımızda tüm örgüt, komite ve kurumlarımızda bulunan kadın kadromuzun en az haftada bir gün veya ayda dört gün özgün eğitimini örgütlemesi gerektiğini kongremiz kararlaştırmıştır. Ayda dört gün üst üste yapılamayan çalışma ortamlarında, haftada bir gün veya on beş günde iki gün biçiminde örgütlendirilebilir. Onun dışında her kadromuzun günlük bireysel eğitimini mutlaka örgütlemesi gerekmektedir. Günlük pratik koşuşturma içerisinde günün en az iki saatini çalışma arasında kendi bireysel eğitimine, okumasına veya yazmasına ayırması, bir kültürel alışkanlığa dönüştürülmelidir.

Parti komiteleri tabana kadar yaygınlaşarak örgütlendirilecektir

Komiteleşme çalışmaları ise kongremizin en çok ele alıp değerlendirdiği bir konu olmuştur. PAJK merkezinde örgütlenen Önderlik komitemiz, Basın komitemiz ve Kültür sanat komitemiz, kendi faaliyetlerini planladığı kapsamda yürütmüşlerdir. Bu komitelerin dışında Kürdistan'ın dört parçasında, yurt dışında ve meşru savunma alanlarında da parti çalışması yürütmek üzere PAJK komiteleri geçtiğimiz iki yıllık süre zarfında örgütlendirilmiştir. Tüm parçalarda, yurtdışı alanlarında ve meşru savunma alanlarında örgütlenen parti komitelerimizin kendilerini bulundukları alanın parti gücü olarak tabana kadar yeniden örgütlendirmesini kongremiz kararlaştırmıştır. Daha önceki komiteleşme biçimi sadece PAJK yapılanma eğitiminden çıkmış arkadaşlar üzerinden örgütlendirilmekteydi. Daha sonra parçalarda ve yurt dışında PAJK eğitimi görmemiş ancak direk ideolojik alan çalışmalarından sorumlu olan arkadaşların da bu komitelerde yer alması biçiminde alanlara perspektif gönderilmişti. Ancak kongremiz, parti komitelerinin tabana kadar yaygınlaşarak örgütlendirilmesi gerektiği perspektifine ulaşmıştır. Bu yeni perspektife göre alanlardaki parti komitelerinin somut olarak nasıl ve kimlerden örgütlendirileceğine ilişkin perspektif ilgili alanlara gönderilecektir. Yeni örgütlenme perspektifi ilgili alanlara ulaşıncaya kadar mevcut komiteler çalışmalarını sürdüreceklerdir.

Kongremiz, son iki yıldır kendisini YAJK adıyla özgün özerk birlik olarak örgütleyen PKK içerisindeki kadın gücümüzün örgütlenme tarzını da yeniden değerlendirmiştir. PKK 10. Kongresindeki kadın delegasyonu, 7. PAJK Kongresine YAJK adının kaldırılmasını ve PKK içindeki özgün özerk birliğimizin ayrı ikinci bir isim kullanmaktan ziyade PAJK kimliğini kullanmasını önermişti. Bu öneri 7. PAJK Kongremiz tarafından da uygun bulunmuş ve YAJK isminin kaldırılması kararlaştırılmış, tüzüğümüze de bu biçimde geçirilmiştir. Buna göre; PKK içindeki kadın gücü özgün özerk birlik olarak örgütlenir, Kadın kurtuluş ideolojisi ekseninde öncülük misyonunun gereklerini yerine getirir, kendini özgün olarak PAJK kimliği ile tanımlar, PAJK ve PKK'nin tüzük ve programlarını esas alır.

Kongremizin önemle değerlendirdiği temel gündemlerden biri de parti yönetimimizin durumu olmuştur. Parti yönetimimiz kongreye sunmuş olduğu raporu kendi eleştiri özeleştiri raporu olarak ele almış, kongre platformu içerisinde de tek tek kişisel özeleştiri tutumunu koymuş ve süreç karşısındaki iddia ve kararlılığını ortaya koyarak katılım sözünü yenilemiştir. Kongremiz, parti çalışmalarının giderek büyüyüp genişlemesini de değerlendirerek daha geniş bir yönetim oluşumuna gidilmesini kararlaştırmıştır. Bu temelde daha önce beşi YAJK yönetiminden olmak üzere 17 kişiden oluşan ve koordinasyon tarzında örgütlenen yönetim biçimimiz değiştirilmiştir. Beşi PKK meclisindeki kadın üyelerden oluşmak üzere, 27 kişilik yeni bir Parti meclisi seçilmiştir. Parti meclisimiz, kongre sonrası ilk toplantısını yaparak 9 kişilik koordinasyonunu belirlemiş, iç düzenlemesini yapmış ve çalışmalarını planlamıştır.

Değerli Yoldaşlar;

Kongremiz ideolojik, siyasal, partisel, kadrosal, sosyal, kültürel vb her alanda birçok kararlar da almıştır. Her alanda bütün çalışmalarının merkezine Önderliğin özgürlüğünü almış, ideolojik, örgütsel mücadeleyi bu temel üzerinden yükseltmeyi kararlaştırmıştır. Bu kararlardan bazıları şöyledir:

Her PAJK militanının, Önderliğe doğru bağlılığı *'Önder Apo'yu yaşa ve Yaşat'* şiarı kapsamında esas almasını, Önderliğe yönelik her saldırıyı kadın onuruna ve Kürt halkının onuruna yönelik saldırı olarak ele almasını ve karşısında mücadele yürütmesini, tecrit içinde tecrit politikasını meşrulaştıran, normalleştiren, süreklileştiren, kanıksatan tüm uygulamalar karşısında her türlü mücadele yürütülmesini, devletçi ve ilkel milliyetçi kesimlerin Önderliksiz çözüm dayatmalarına karşı; *'Önderlik, Kürt halkının ve kadının yaşam gerekçesidir'* şiarı ile bu dayatmaları boşa çıkartmayı ve Önderliği çözümün tek muhatabı saymayı kararlaştırmıştır. Bu kararlar çerçevesinde 7. Kongremiz *"Önder Apo'nun özgürlüğü kadının özgürlüğüdür"* şiarı etrafında iki yıllık çalışmalarını planlamıştır.

Partileşmeye ilişkin; *'PAJK bir şehitler partisidir'* gerçeğini partileşmenin esası olarak yaşamsallaştırmayı bu temelde mücadeleyi yükseltmeyi, ideolojik öncü kadın partileşmesini talileştiren, gereksiz gören tüm anlayış ve yaklaşımlar karşısında mücadele etmeyi, *'Partileşmeden özgürleşme olmaz'* şiarını mücadelenin esasına oturtmayı, partileşmeyi kadın kurtuluş ideolojisi ve kopuş teorisinden soyut ele alan tüm anlayış ve yaklaşımları ret etmeyi, kadın partileşmesini kadın özgürlük

militanlaşmasından koparan, soyutlayan anlayış ve yaklaşımları mahkûm etmeyi ve kadrolaşmayı partileşmenin esasına oturtmayı, kadın partileşmesine taktik yaklaşan, yedeğine almaya ve bastırmaya çalışan erkek egemen yaklaşımlara karşı mücadeleyi yükseltmeyi kararlaştırmıştır.

"Toplumsal değerleri yadsıyan, küçük gören, öz-biçim çelişkisini dayatan, hem toplumsallık adına geri geleneksel ölçüleri hem de yenilik adına kapitalist modernitenin ölçüsüzlüklerini dayatan, cins mücadelesini topluma indirgemeyen, kadına yönelik her türlü şiddet, taciz ve tecavüz karşısında sessiz kalan her türlü anlayış, yaklaşım ve duruşlar mahkûm edilmiştir"

Kadro kadın özgürlük ilkelerinin yaşamsallaştırılmasının öncüsüdür

Kongremiz kadrolaşmaya dönük de önemli kararlar almıştır. Kadrolaşmayı gereksiz gören, kadroluk ölçülerini muğlaklaştıran, geriye çeken, mücadele alanlarına göre parçalayan anlayış ve yaklaşımları mahkûm etmiştir. Tanrıçalaşma, Melekleşme ve Afroditleşmenin kadın özgürlük militanlaşmasının temel ölçütü olarak yaşamsallaştırmayı, kadro ölçülerini bu temelde yükseltmeyi, erkeği güç gören, belirleyici olarak ele alan tüm anlayış ve yaklaşımları ret etmiştir. *'Üçüncü cinsel kırılmayı erkek aleyhine geliştirmek'* şiarı ile erkeğe ait egemen değer yargılarını ret edip, kadının kendi öz değerlerini, Kadın özgürlük hareketinin kendi öz mirası temelinde kadrolaşmayı mücadelenin esasına oturtmayı, iyi erkek-kötü erkek, demokrat erkek vb erkeği kategorize ederek kadını mülkleştiren ve mücadeleyi marjinalleştiren, bireysel ilişkilerini mücadele dışında tutarak dokunulmaz kılan tüm anlayış ve yaklaşımları mahkûm ederek erkek egemenliğini bir zihniyet ve sistem olarak ele alan, erkekten düşünsel, ruhsal, güdüsel ve fiziksel kopuşu esas alan kadro duruşunu yaşamsallaştırmayı temel yaklaşım olarak belirlemiştir. Kadın kurtuluş ideolojisini parçalayan, cins mücadelesini kendine göre ele alan, kendi duruşunu meşrulaştırma aracına dönüştüren anlayış ve yaklaşımları aşarak kabul ve ret ölçülerinde net bir kadro duruşunu yükseltmeyi, cins mücadelesine her türlü liberal, oportünist, gerekçeci yaklaşımları mahkûm etmiş her koşulda ilkesel duruşu esas alarak mücadele eden kadro duruşunu pratikleştirmeyi kararlaştırmıştır. İdeolojik mücadeleyi kendinde ve çevresinde donduran, kendini dokunulmaz kılan, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını işletmeyen, işletilmesine karşı refleks gösteren protestocu, istifacı, iddiasız duruşlara karşı Önderlik çizgisinde '*Kendini bil'* felsefesi çerçevesinde mücadele etmeyi ve eleştiri-özeleştiriyi yaşamının merkezine oturtmayı karar altına almıştır. Yine toplumsal değerleri yadsıyan, küçük gören, öz-biçim çelişkisini dayatan, hem toplumsallık adına geri geleneksel ölçüleri hem de yenilik adına kapitalist modernitenin ölçüsüzlüklerini dayatan, cins mücadelesini topluma indirgemeyen, kadına yönelik her türlü şiddet, taciz ve tecavüz karşısında sessiz kalan duruşları aşarak her koşulda toplumsallığı esas alan, kadın özgürlük ilkelerinin yaşamsallaştırılmasına öncülük bilinciyle yaklaşan bir kadro duruşunu yakalamayı kararlaştırmıştır.

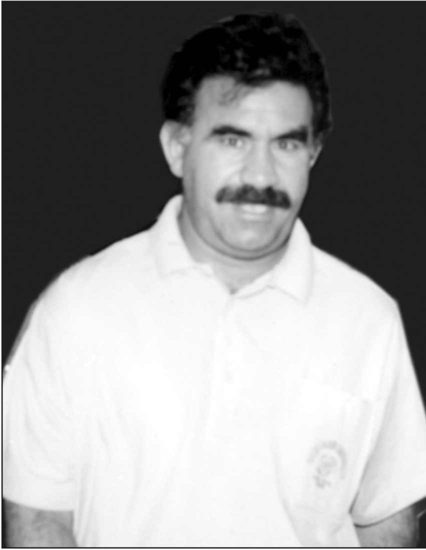
Kongremiz; kültür-sanat alanında da; Önder Apo'nun yaşam felsefesi, estetik anlayışı ve çizgisinin esas alınmasını, Önderliğimizin kadına olan yaklaşımını anlatan sanatsal etkinliklerin yapılmasını, şehit düşen yoldaşların ve yaşamlarını yitirmiş olan Kürt kadın sanatçıların anısına çeşitli etkinliklerin düzenlenmesini, egemenlerin sanatıyla kadını cinsel bir obje olarak kullanan erkek egemen anlayışların kadına karşı en büyük saldırı sayılmasını ve bu saldırıya karşı aktif mücadele edilmesini kararlaştırmıştır.

Basın-yayının her alanında ise; özgün örgütlülüğün güçlendirilmesini, basın-yayın alanındaki kadın emeğini inkâr eden, özgün örgütlülüğün geliştirilmesi önünde engel teşkil eden anlayışlara karşı aktif mücadele yürütülmesini, kadın basın-yayıncılığında anadile ağırlık verilmesini, görsel, işitsel ve yazılı basında kadın kurtuluş ideolojisinin, yaşamın her alanında yaygınlaştırılması için aktif mücadele yürütmenin ilkesel bir yaklaşım olarak ele alınmasını kararlaştırmıştır.

Önder Apo'nun özgürlüğü kadının özgürlüğüdür

Kongremiz 1 Haziran hamlesi ardından gelişen düşman saldırıları karşısında fedaice ve gerçek bir adanmışlıkla direnerek şehit düşen yoldaşlarımızı da anlamlı bir biçimde anmıştır. Bu temelde kongremiz, PAJK'ı bir şehitler partisi olarak tanımlamış ve PAJK'ın bu şehit yoldaşlarımız şahsında öncülük misyonuna kavuştuğunu değerlendirmiştir. Kongremizde yapılan eleştiri ve verilen özeleştiriler de Önderlik çizgisinde direnerek şehit düşen bu yiğit yoldaşlarımızın anısı önünde verilmiştir. Bu anlamda 7. Kongremiz; Önderlikle, şehit yoldaşlarımızla, halkımızla ve kadınlarımızla Kadın kurtuluş ideolojisi temelinde yeniden sözleşme kongresi olarak gerçekleştirilmiştir. Tüm kongre bileşimimiz kongrenin sonunda Önderliğimize, şehitlerimize, halkımıza ve kadınlarımıza bağlılık yemini ederek sözünü toplu bir biçimde yenilemiştir. Kongremizin vermiş olduğu bu söze tüm kadrolarımızın katılacağına olan inancımızı belirtiyor, Kongrede verdiğimiz söze bağlı kalacağımızı ve önümüzdeki iki yıllık sürece *"Önder Apo'nun özgürlüğü kadının özgürlüğüdür"* şiarı temelinde Önderliğimizi özgürleştirmenin karar ve iddiası ile yükleneceğimizi belirtiyoruz. Bu temelde 7. Kongremizin başta Önder Apo olmak üzere tüm kadın özgürlük arayışçılarına ve tüm yoldaşlarımıza kutlu olmasını diliyoruz.

PAJK MECLİSİ

Abdullah Öcalan

Türkiye çok ciddi bir krize çekiliyor

"Türkiye İzlanda gibi iflas edecek. Bunun farkında değiller. İşte faiz oranlarını biliyorsunuz, yüzde yirmilerde. Türkiye dünyanın en yüksek faiz oranına sahip ülke, böyle ülke yönetilmez. Bir kriz halindeler, derinden etkiliyor, ama bunu gizliyorlar. Bu ekonomik kriz 2000'lerde yaşanandan daha ciddi. Temelleri daha '90'lı yıllara dayanıyor. Ama bunu görmezden geliyorlar, gizliyorlar. Bütün dünya başta da Amerika bir ekonomik kriz halinde"

Her türlü milliyetçiliğe karşıyım Türk Kürt Arap Alman fark etmez

Yahudi halkı konusundaki görüşlerim açıktır. Ben daha önce de Yahudi halkına yönelik düşüncelerimi içeren bir mektubun yazılmasını söylemiştim. Bu yapılmalıdır. Yahudilere ilişkin düşüncelerimi bu savunmalarımda çok daha derinlikli ve Yahudi aleyhtarı yaklaşımları aşacak şekilde yazdım. Bu konudaki görüşlerim ve savunmalarımdan yararlanarak bütünlüklü bir şekilde Yahudi halkına yönelik bir mektup yazılmalıdır. Ben, Yahudi halkı için alternatif çözümü savunmalarımda açtım. Marks nasıl, "*işçi sınıfının kurtuluşu toplumun kurtuluşudur*" diyorsa, ben de diyorum ki, *"Yahudi halkının kurtuluşu, dünyanın kurtuluşudur."* Bu söylediğimi yayınlayacağınız mektupta aynen yazabilirsiniz. Ben Yahudilerin en büyük dostuyum. Onların kurtuluşu içindir düşüncelerim. Ben Yahudilerin başına ikinci Hitler çıkmasın diye bunları söylüyorum. Ben her türlü milliyetçiliğe karşıyım. Türk, Kürt, Arap, Alman milliyetçiliği fark etmez, hepsine karşıyım, her türlü milliyetçiliği lanetliyorum.

Ben buradan önemli ve tarihi konuşmalarıma geleceğim. Dikkatle dinleyin ve uygun bir şekilde tüm kamuoyuyla bunları paylaşabilirsiniz. Bu gelişmelerden sonra sizin niye geldiğinizi anladım. Türkiye, çok ciddi bir krize doğru ilerliyor. Türkiye, tarihi hatalar yapıyor ve ben Türkiye'nin bu tarihi hatalarında rol almak istemiyorum. Türkiye'nin tarihi hatalarını benim üzerimden açıklamasını ve bana mal etmesini istemiyorum ve buna izin vermeyeceğim. Bugün Türkiye'de yaşananlar tarihi yönleri de olan gelişmelerdir. Bugün yaşananlar, 1920'lerde Kahire Konferansı'nda alınan kararların sonucudur. Cezaevi'nden bir arkadaşımın gönderdiği mektubunda da bundan bahsediyor. Ben de katılıyorum. Kahire Konferansı belgelidir. Bu Konferansta Ortadoğu'yu denetim altında tutmak için, Kürt sorununun çözümsüz bırakılması ve sürekli gündemde tutulması kararlaştırılmıştır. Kürdistan'ı dört parçaya bölerek Ortadoğu'daki dört devleti denetimi altına aldılar. Bu kararın alınmasında İngiltere etkili olmuştur. Bu güne kadar bütün çözüm girişimlerinin engellenmesi bu Konferans kararı nedeniyleydi. Benim burada tutulmam da bu nedenledir. Beni Türk yetkililere teslim eden Yunanlı Kostulas, kırk yıl Londra'da yaşamış. Sonra ortaya çıktı ki uluslararası bir İngiliz ajanıdır, M-16'da çalışmıştır. Uluslararası güçler bu Konferans'ta alınan kararı uygulayabilmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar, yapıyorlar. Ben bu nedenle benimle görüşenlere, "*sorunu kendi aramızda çözelim, sorunun çözümünü dış güçlere havale etmeyin*" dedim. Sorunu kendi aramızda çözmek isteyen yetkililer de oldu.

Özal'ın girişimleri oldu. Bunu engellediler. Daha sonra Erbakan'ın girişimleri oldu. İzin vermediler. Ordunun bir kısmı da devreye girdi. Kıvrıkoğlu zamanında şimdi içeride olan bir Albayını göndermişti. Ordu kendi çözümünü böylece hayata koyacaktı. Buna da izin vermediler. Özal'ın çözümünü kabul etmediler, Erbakan'ın çözümünü kabul etmediler, ordunun çözümünü kabul etmediler. Yani böylece bu sorunu çözümsüz bıraktılar. Hatta 2002'lerde Ecevit de girişimlerde bulundu. Ben buraya getirildiğimde benimle görüşmeye gelen yetkili, *"ben Ecevit adına sizinle görüşmeye geldim"* dedi. Ben şaşırmıştım. Rahşan Affı denen şey, bizden bağımsız değildi. Buna da izin vermediler. MHP'nin o dönem engelleyici bir tavrı vardı. Daha sonra Erdoğan'ın da aslında girişimleri oldu ama Amerika ve diğer bazı dış güçler tarafından bu durum engellendi. Erdoğan daha sonra orduyla anlaştı, iktidarda kalmasına karşılık olarak sorunu askere havale etti. İşte o bildiğimiz meşhur *"PKK ortak düşmanımızdır"* söylemi bu nedenle yapıldı.

Ben her türlü çözüm girişimlerine karşılık verdim. Buradan Cumhurbaşkanı Gül'e yazdığım 10 sayfalık bir mektup vardı. Benzer şeyleri bu mektupta da ifade etmiştim. Yine hücre cezamla ilgili Bursa 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne sunduğum itirazda da barış ve çözüm için girişimlerimi anlattım. Gelen her türlü çözüm önerisini karşılıksız bırakmadık. Özal'ın çözümüne olumlu karşılık verdik, Erbakan'ın çözümüne olumlu karşılık verdik. Buraya geldikten sonra da barış ve demok-

ratik çözümün gelişmesi için elimden gelen her şeyi yaptım ve yapmaya devam edeceğim. Çözüm konusunda bir kusur ve eksikliğimiz yok mu diye sorulursa, iki eksikliğimizin olabileceğini düşünüyorum. Bunlardan biri ben Şam'dayken oturduğumuz binaya askeri bir ateşe geldi. Ben buraya geldikten sonra da bana haber gönderip beni sordu. Ama biz Şam döneminde bu kişinin bizi bombalamak için geldiğini düşünmüştük. Bulunduğu binaya bu nedenle gitmiyorduk. Ama daha sonra fark ettim ki, bu kişi dolaylı bir diyalogun önünü açmak için gelmiş olabilirdi. Ben o dönem bu konuda yanlış bir yorum yaptığımı düşünüyorum, onunla o dönem görüşebilmeliydik, onunla irtibat, diyalog, çözüm için bir fırsat olabilirdi. Yine Özal'ın yazdığı mektuba cevap konusunda geciktik. '99'dan sonra, yani buraya getirildikten sonra ise, benim demokratik çözüm için üzerime düşeni fazlasıyla yaptığımı herkes biliyor.

Özal çözümü olmadı -öldü veya öldürüldü-, Erbakan'ın çözümü olmadı -seçimi kaybetti-, ordunun çözümü olmadı, Ecevit'in çözümü olmadı, Erdoğan'ın çözümü olmadı. Onun çözümü olmadı, bunun çözümü olmadı. Bunlar, devlet içerisinde '90'lardan başlayan ve hala devam eden bir krizin sonuçlarıdır. Bunun dışında '95-99 arasında bu konuda PKK içinde de bir kriz vardı. Ben bu krizi aşmak için çok yoğun olarak düşünüyordum, çözüm geliştirmeye çalışıyordum. Hatta *"savaş böyle olmaz, savaşacaksanız adam gibi savaşın"* diyordum. Tüm çabalarıma rağmen PKK içindeki bu krizi aşamıyordum. Sizin de bildiğiniz gibi meşhur Diyarbakır üçgeninde Dr. Süleyman ve Sakık onların yaptıkları vardı, sadece dışa yönelik değildi bunlar, PKK içerisinde de onlarca değerli kadrolarımızı, arkadaşlarımızın şahadetine de neden oldular. Sonra ortaya çıktı ki, PKK içindeki krizin aşılamamasının nedeni, bunların çözümün gelişmesini istemeyen güçlerle ilişki halinde olması, Ergenekon ve Veli Küçük'le bağlantılarıydı.

Nasıl bir yol haritası çizmemiz gerektiğini düşünüyordum

'99'a geldiğimizde, yani benim Şam'dan çıkma sürecimde ise, gece-gündüz nasıl bir yol haritası çizmemiz gerektiğini düşünüyordum. Zaten önümde iki seçenek vardı ya dağa çıkacaktım ya da Avrupa'ya. Dağa mı, Avrupa'ya mı gitmeliyim, net bir karara varamamıştım. Dağa mı Avrupa'ya mı ikilemini çok yaşamıştım. O dönem dağa çıkmak benim için bir alternatifti. "*Neden kullanmadın?*" diye sorarsanız, dağa çıkabilirdim ama Türkiye 300 uçağı havalandırarak hiç kimseyi düşünmeden beni yok etmek için tüm Kürdistan coğrafyasını tuzla buz edebilirdi, halk büyük zarar görebilirdi. Bunun kimseye bir yararı olmazdı. Diplomatik ve siyasi çözüm çalışmalarının daha yararlı olacağını düşünerek Avrupa'ya çıktım. Avrupa'ya çıkış koşullarının olup olmadığını, diplomatik ve demokratik siyasi bir yöntemle çalışmalara devam edip edemeyeceğimi çok yoğun tartıştık. Ayfer'le, -Bingöllüydü galiba- on defa telefonla konuştum. Koşulların olduğunu söyledi. Hatta Yunanlı yetkililerle de görüştük, bunun üzerine diplomatik ve siyasi çözüm çalışmaları yürütebilmek için Avrupa'ya çıktım. Oraya vardığımda ise, koşulların oluşmadığını, batağa çekildiğimizi fark ettim ve sonuç bildiğiniz gibi buradayım.

Ben burada hala çözüm için çabalıyorum. Bir devlet yetkilisi burada gelip benimle görüşürse ne olur sanki. Ben öyle yetki, rütbe, makam, mevki meraklısı da değilim. Benim için önemli olan onurlu barış ve demokratik çözümün gelişmesidir. Çözüm gelişecekse ben olmasam da Barzani'yle, Talabani'yle, DTP ile de, gerçi görüşmüyorlar ama görüşebilirler. Yeter ki çözüm gelişsin. Ama Kürt halkı çözüm için tercihini yapmıştır, bunu görmezden gelemezler. Benim için "***Kürt halkının onuru***" diyorlar. Tabii ki ben Kürt halkının onuruyum. Bunu kendimi övmek için de söylemiyorum. Çözüm için etkili olacağım açıktır. Son yaşananlar da bunu gösteriyor. Kadınlar da bu dönem onurlarına sahip çıkmışlardır. Bu eylemlerde kadınlar da vardır. Halkımız kendi talepleri için harekete geçmiş, ayaklanmıştır.

Bu son yaşananlar ayaklanmayı da aşan bir tavırdır. Ayaklanmada kişiler bölük pörçük kendi başına dağınık hareket ederler. Oysa bu yaşananlar örgütlü, kararlı, kontrollü ve demokratik bir halk tepkisidir, bir ayaklanma değildir. Ben buradan halka eylem çağrısı yapmadım. Halkın kendi kararıdır, bu nedenle kendilerine eylem yapmayın diye çağrı da yapmıyorum. Aldıkları kararı, eylemliliklerini anlamlı buluyor ve selamlıyorum. Halkımız demokratik tepkisini yükselterek Hükümete ulaşırsa ve halk benden isterse müdahil olurum. Halkımız bana "*onurlu ve anlamlı bir diyalogun yolu açıldı ve gel arabuluculuk yap*" derlerse ben dâhil olurum. Bu konuda onurlu ve anlamlı bir di-

yalogun gelişmesi için üzerime düşeni yaparım, bugüne kadar da hep yaptım. Anlamlı bir diyalog olacaksa ben burada çözüm için hazırım. Tüm gücümle çözümün nasıl gelişeceğine yoğunlaşır, yol yöntem belirlerim, çözümü formüle ederim.

PKK en güçlü dönemini yaşıyor

Buradan Sayın Erdoğan'a sesleniyorum; Türkiye çok ciddi bir krize çekiliyor. İzlanda gibi iflas edecek. Bunun farkında değiller. İşte faiz oranlarını biliyorsunuz, yüzde yirmilerde. Son dönemlerde faiz oranları arttı mı? Evet, Türkiye dünyanın en yüksek faiz oranına sahip ülke, böyle ülke yönetilmez. Bir kriz halindeler, derinden etkiliyor ama bunu gizliyorlar. Bu ekonomik kriz 2000'lerde yaşanandan daha ciddi. Temelleri daha '90'lı yıllara dayanıyor. Ama bunu görmüyorlar ya da görmezden geliyorlar, gizliyorlar. Bütün dünya başta da Amerika bir ekonomik kriz halinde ve daha da derinleşti. Ayrıca PKK, gerilla savaşını derinleştirecek, bunu ben söylemiyorum. PKK böyle bir karar almış. Karayılan böyle söylüyor, bu çok önemli değil, bu PKK'nin kararı. Bu kararda benim fiili bir liderliğim yok. PKK, kendi kararını almış, ben yapın veya yapmayın demem. Ben burada kötü koşullarda yaşayan bir tutukluyum. Bulunduğum konum gereği halkın ve PKK'nin kararlarına etkim olamaz. PKK kararının anlamı şudur; PKK en güçlü dönemini yaşıyor. PKK, sistematik, kontrollü bir gerilla savaşına girebilecek gücü olduğunu söylüyor. PKK'ye katılımlar da yoğundur; İran, Irak, Suriye ve Türkiye'den katılımlar vardır. Savaş derinleşirse PKK'yi de destekleyen güçler ve gruplar var, PKK'nin ittifakları var, yeni ittifaklarla daha da geliştirir. Ben PKK'yi tanıdığımdan dolayı söylüyorum, gerilla savaşını derinleştirirse Türkiye ciddi bir kaosa sürüklenir, hiç kimse bundan fayda görmez. 2004 yılından 2008'e kadar yüzlerce insan yaşamını yitirdi, bunun kime ne yararı oldu. Sayın Erdoğan bunu dikkate almalı. İşte ben burada bu tehlike konusunda uyarıyorum, bu tehlikenin önüne geçmek için çözüm önerilerinde bulunuyorum. Ama anlamlı ve onurlu bir barış ve diyalog yolu açılmazsa, ben bir şey yapamam. PKK ve halk kendi kararını alır ve hayata geçirir. Radyo, pil ve defterler henüz verilmedi. Ancak radyoda bir sıkıntı var, onu çözmeye çalışıyoruz. Yukarıdan radyonun dinlenmesi engelleniyor. 14 gündür radyo dinleyemiyorum. Bu radyo bana yönelik yayın yapan bir radyoydu. Dışarıdan engellenmesi ilginç tabi, radyo bozuk değil, çalışıyor ama sinyal gelmiyor. Bunu anlamaya çalışıyorum bu ara. Hâkim de radyonun hakkım olduğunu ve dinleyebilmem için gerekli özenin gösterilmesi gerektiğini söylüyor. Bu engellemenin Amerika ve İsrail patentli olduğunu düşünüyorum. Aslında hücre cezası fiili olarak uygulanıyor. Verdikleri on günlük hücre cezası vardı, tabi daha uygulanmaya başlamadığı halde fiili olarak uygulamış oldular. Bir de uygulanacak kesinleşmeyi bekleyen 10 günlük hücre cezası var. Gazeteleri daha dün aldım. Geçmiş yedi günün gazetesiydi. Bu kitabı bitirdim ama henüz değiştiremedim.

Yeniden yasal başvurular yapabilirsiniz. Yanımda sadece bir kitap bulundurabiliyorum. Bittiğinde başka bir kitapla değiştiriyorum. Yanımda iki sözlük var, tabi bunlar da eski. Çok uzun zamandır yanımda olan sözlükler. Gönderdiğiniz belgeleri alamadım. Redakte edilen savunmalarımın bana verilmeyeceğine dair karar tebliğ edildi.

Savunmalarımın gönderilmemesini anlayamıyorum. İki günlük bir şey, neden göndermiyorlar? Ben bu savunmalarımda Türkiye aleyhine, Cumhuriyet aleyhine bir şey söylemedim. Zaten tek bir cümlede Türkiye'den bahsediyorum. AİHM bu konuda direnmeli, savunmalarımı almaya çalışmalı. Ben bu savunmalarımda kapital sistemi değerlendiriyorum ve çözdüm. Benim savunmalarım Marks'ı aşan bir nitelikte. Sanırım savunmalarım yüzünden ciddi ideolojik bir sarsıntı yaşayacaklar bu nedenle kaygılılar. İlker Başbuğ'un son dönemlerde ulus-devleti gündeme getirmesi, korumaya çalışması yine Erdoğan'ın tekrar gündeme getirmesi, benim savunmalarıma karşı yapılan bir şey. Ama mahkeme savunmalarımı alma konusunda direnmeli, siz de bu konuda girişimlerde bulunmalısınız. Savcıyla görüşün, neden gönderilmediğini öğrenmeye çalışın. Ben savunmalarımda Yahudi halkını da değerlendirdim. Bu savunmalarımda Yahudilerin kurtuluşunun nasıl olacağını alternatif çözümü formüle ettim. Savunmalarımdan sanırım dış güçler de rahatsız oldu. Amerika ve İsrail'in baskıları var. Ben bu konuda, savunmalarımın mahkemeye ulaşacağı konusunda mahkemeden garanti istiyorum.

Evet, ilgilenmelisiniz, önemli bir konu. Bana savunmalarımın ulaşacağı konusunda mahkeme güvence vermeli. Bu durum savunma hakkımın engellenmesidir. Savunma yapamıyorum. Savunmalarımın devamını yazabilmem için mahkeme bana garanti vermeli. Ve mahkeme bu baskılara karşı ağırlığını koyarak direnmeli. Siz bu konuda gerekli girişimlerde bulunursunuz.

Tarihi sorumluluklarım var

Ne gibi tepkiler var? Niye bugün geldiğinizi anladım. Nerelerde yoğundu? Eylemler yaygın. Son yılların en demokratik halk tepkisi. Eylemler çok yaygın. Müsteşar gelsin görüşelim. CPT ziyaret ettiklerini ama buraya gelemediklerini mi duyurdular?

Kürt-Türk çatışmasının ve ayrışmasının derinleşeceğini söylüyorlar. Gayet tabi, yaşananlar bir soykırımdır.

Avni Özgürel gibi Türk aydınlarının bunları ifade etmesi önemli, çünkü bu sorunun çözülmesini istemeyen dış güçler var. Onun da kastettiği budur. Ben bunu hep söylüyordum. Bu sorunu çözmek istemeyen, çözümsüzlükten nemalanan güçler, gruplar, lobiler var. Türkiye bunları görmüyor.

Burada yaşanan sıkıntılar, psikolojik gerginlik devam ediyor, benim moralimi bozmaya çalışıyorlar. Benim moralimi kolay kolay bozamazlar. Çünkü ben kendi moral gücümü kendim yaratıyorum. Yine yemekleri az ve geç saatlerde veriyorlar, gazeteleri dü-

zensiz veriyorlar. İdarenin bana yönelik bu tavırlarının nedenini anlamaya çalışıyorum. Ben burada Diyarbakır'daki gibi, Kemal Pir arkadaşlar gibi bir direnişe girebilirim, o direnişe büyük saygım var ama benim tarihi sorumluluklarım var, benim buradan ölümün çıkmasının hiç kimseye faydası olmayacak, hatta kıyamet kopar. Bu nedenle benim tarihi kararım, kendi eylemimle yaşamıma son vermeyeceğimdir. Ben burada her şeye rağmen sağduyumu koruyacağım. Burada kendi irademle yaşamıma son vermeyeceğim, böyle bir şey olursa bilinsin ki bu benim iradem dışında gelişmiştir. Ben ölümden korkmuyorum. **Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin umurumda değil** ama benim en büyük çabam tarihi sorumluluğum gereği olabildiğince uzun ve sağlıklı yaşamaktır.

Ergenekon yargılaması gerçek anlamda bir yargılama değil, faili meçhul cinayetlerin çözülmesine girmeyecekler anlaşılan, şov yapacaklar. Tahliye var mı?

Bunun dışında tüm halkımız, her köyün kendisine ait ağaçlandırdığı koru alanlar yapsın. Özellikle Cudi Dağı ağaçlandırılsın. Cudi Dağı dememin sebebi, Cudi Dağı'nın Nuh'un Gemisi'nin orada olduğuna inanılması, yani bu ağaçlandırmalar Nuh'un anısına yapılsın. Ama onun dışında tüm köy ve yerleşim yerleri kendilerine ait ağaçlandırmalar, korular yapsınlar.

Ben buradan tekrar söylüyorum. Sağduyumu koruyacağım. Burada en büyük çabam olabildiğince uzun ve sağlıklı yaşamaktır.

Her iki cumhuriyet anlayışı da özünde muhafazakârdır

Bildiğiniz gibi, değişen bir şey yok, tekrardan CPT'den bir sağlık heyeti gelmeli. Heyet içinde bir ürolog da olmalı. Buradan ben de talep edeceğim, sizde gerekli başvuru ve girişimlerde bulunun. Şu anda kullandığım ilaç (Tamprost) kendimi iyi hissetmeme neden oluyor. Her üç ilacın da yan etkisi var, Hytrin'i mi kullanmamı öneriyorlar? İlacın olumlu sonuç verdiğini söylediler.

Hücre Cezası kararı daha Ağır ceza-da, kesinleşmedi. Beni sürecin dışında tutmak istiyorlar herhalde. Böyle bir hakları yok. İnfaz hâkimliği ve savcılık kararlarında benim radyo dinleme hakkım olduğu belirtiliyor. Yine bu konuyla ilgili mercilere başvurun, gerekli girişimlerde bulunun, üzerinde durun.

Bunlar demokrasi düşmanı işbirlikçilerdir, AKP ile işbirliği içindeler. Melik Fırat, Sertaç Bucak, Zapsu gibiler bu oyunun bir parçasıdırlar. Bunlar Kürt düşmanıdır, Kürtlükle alakaları yok. Sertaç Bucak Almanya'yla, Bucak aşireti de Urfa'da, birbirleriyle danışıklı ilişki içindedirler. 1972'den beri kırk yıldır bu rollerini oynuyorlar. Bunların geçmişi 1925'lere Şeyh Sait, Said-i Nursilere kadar dayanıyor. O zaman İngiltere ve daha sonra ABD o zamandan beri bunları hazırladı. İslamiyet'i modernleştirme projeleri var.

"Bunlar demokrasi düşmanı işbirlikçilerdir, AKP ile işbirliği içindeler. Melik Fırat, Sertaç Bucak, Zapsu gibiler bu oyunun bir parçasıdırlar. Bunlar Kürt düşmanıdır, Kürtlükle alakaları yok. 1972'den beri kırk yıldır bu rollerini oynuyorlar. Bunların geçmişi Said-i Nursilere kadar dayanıyor. İngiltere ve daha sonra ABD o zamandan beri bunları hazırladı"

Eylemler nitelikli ve nicelikli mi? Rusya'da, İran'da oldu mu? Süleymaniye'de de oldu mu? Diyarbakır'da esnaflar tümüyle bu eyleme katıldı mı? AKP'nin politikalarından dolayı çok ciddi bir yoksulluk yaşandı, bunun da yansımaları olabilir. Cezaevindeki arkadaşlar sağlıklarını tehlikeye atmasınlar.

Kars'ta nerelerde oldu? Ardahan'da nerde oldu? Iğdır'da oldu mu? Demek Manisa'da da oldu. Sol destek ve aydın katılımı oldu mu? Yani sonuç itibariyle her yerde yoğun katılımlı olduğu anlaşılıyor. En çarpıcı miting nerede oldu?

Erdoğan DTP'nin yok olacağını mı söyledi. Baykal, uygulanan şiddetin yetersiz olduğunu söyleyecek tabi! Bu konular yoğunluklu tartışılıyor mu gerçekten? Çözüm öneren, farklı bir şey var mı? Bu sorunun (Kürt sorununun) TRT'de tartışılması önemlidir. Fehmi Koru Cumhurbaşkanı'na yakındır, danışmanlık yapıyor. Bu konu önemli, TRT'de de tartışıldığına göre bunlar, bir noktaya gelindiğini gösteriyor. Bu konular TRT'de tartışılıyorsa önemli gelişmeler olabilir demektir.

Bu hafta da görüşme olduğuna göre, benim de söyleyeceklerimi merak ediyorlar. Cumhuriyet'in 85. Yılı vesilesiyle benim de söyleyeceklerim var. Bu sorunun çözümü konusunda dünyada birçok örnek var. Bu işler dünyanın her yanında aynı şekilde oluyor. Güney Afrika da böyle olmadı mı, İspanya, İrlanda da böyle olmadı mı? Burada birbirimize girmeyelim, buna gerek yok. Benimle görüşmeye gelen askeri yetkili bana şunu söylemişti; "A*merika Japonya'ya atom bombası attı ancak sonra barıştılar, görüşüyorlar. Bizim aramızda tarihte de böyle büyük çatışma da olmadı. Neden bir araya gelip konuşmayalım ki*". Tamam, aramızda büyük çatışma yok ama diyalog da yok. Türkiye'nin ağır sorunları var. Benimle gelip burada görüşmek elbette ki uç bir fikir değildir. Kimse benim diyaloga kapalı olduğumu söyleyemez. Mutlaka gelip benimle görüşsünler de demiyorum. Bu konuda akil adamlarla, aydınlarla, DTP ile görüşme yapılabilir, benim katılmam doğrudan olmayabilir, dolaylı olarak da devreye girebilirim. Türkiye'nin çok ağır sorunları var, dil sorunu gibi, yoksulluk gibi ama çözümü imkânsız değil, çözebiliriz. Halk da beni işaret ediyor, eğer ben bu sorunları çözemezsem o zaman beni asabilirler, ne yaparlarsa yapabilirler. Bizim çözümümüzde bölme parçalama yok, sınırlara dokunma yok, aksine birleştirici, bütünleştirici, demokratik değiştirici bir gücüz.

AKP halen dogmatik ve muhafazakâr anlayışında ısrar ediyor

Daha önceki görüşmelerimde de defalarca dile getirdiğim gibi çözüme ilişkin önerilerimi tekrarlıyorum. Bu konudaki önerilerim hükümetçe dikkate alınmıyor, zerre kadar imanları olsa bunu değerlendirirler. Muhalefetin zaten zerre kadar imanı yok. Savunmamı okumuşlar. Erdoğan, 'maneviyata ve mukaddesatımıza saldırı var' diyor. Hayır, yok. Ben halkın inançlarına saygılıyım. Ben savunmalarımda İslamiyet'i açımladım, bunun için böyle söylüyorlar. Biliyorsunuz savunmalarımda Yahudilerle ilgili değerlendirmelerim de var. Ben bu meseleyi de savunmalarımda çok geniş açtım. Bu konuda da uyarılar aldım. Savunmalarımı aldınız mı? Genelkurmay ve CHP, 'ulus-devlet anlayışı tehdit altında, ulus-devlet anlayışına saldırı var' diyor. Belli ki bunlar savunmalarımı okumuşlar.

Bugün Türkiye'de bir ideolojisizlik ve politikasızlık var, bir tıkanma yaşanıyor. Türkiye'de iki tane cumhuriyet anlayışı var. *Biri* bahsettiğim pozitivist-laisist-burjuva cumhuriyet, *diğeri* ılıman İslam olarak bilinen dogmatik, muhafazakâr cumhuriyet anlayışıdır. AKP halen dogmatik ve muhafazakâr anlayışında ısrar ediyor. Ama Mustafa Kemal'in cumhuriyet anlayışı buna izin vermez. CHP ve Genelkurmay ise pozitivist ve laisist anlayışta ısrar ediyor. Bu iki anlayışta yanlıştır. İkisi de çözüm değildir. Toplumu öncelikle kutuplaştırma ve çatıştırmaya götürüyor. Avrupa, pozitivizmi 1900'lerde bıraktı. Oysa Ordu ve CHP hala bu anlayışta, katı pozitivist anlayışta ısrar ediyor, kendilerini bu anlayıştan kurtaramıyorlar. CHP'nin anlayışı klasik, bastırmacı anlayıştır. Bu anlayışta ısrar ediyor. Cumhuriyetin kuruluşunda Mustafa Kemal'in yarattığı değerler vardı. Onun da anti emperyalist bir ulusal kurtuluş savaşı sonucunda yaratmış olduğu değerler ve miras CHP tarafından tüketildi, yok edildi. Ordu felsefeyle ilgilendiğini söylüyor. Tamam, ordu içerisinde de kafası çalışan askerler var. Ama tıkanıklığı aşamıyorlar. Çünkü katı pozitivist anlayış hâkimdir, kendilerini bu anlayıştan kurtaramıyorlar.

Aslında her iki cumhuriyet anlayışı da özünde muhafazakârdır. Benim bunlara karşı geliştirdiğim seçenek demokratik cumhuriyet seçeneğidir. Bu konuda temel açmazları aşmaya çalışıyorum. Bizim geliştirdiğimiz seçenek içinde sınır sorunu, sınırlara dokunma yok, üniterlik sorunu yok, Kürdistan'ın ayrılma sorunu da yok, demokratik birlik ve bütünlük var. Bizim çözümümüz bütünleştiricidir.

Demokratik siyaseti savunuyorum

Benim görüşlerim kutuplaştırma çatıştırma değil bütünleştirmeyi sağlar. Bizi bölücülükle suçluyorlar, bu doğru değildir. Çözüm önerilerimiz alındığında bütünleşmeyle beraber dışa doğru bir taşma, bir etki meydana getirecektir. Çözüm modelimiz Ortadoğu için de önemli bir model olabilir. 1995 yılına kadar savaşı ne kadar derinleştirirsem ve de yaygınlaştırırsam o kadar sosyalizm olur, o kadar ulusal kurtuluşçuluk yapmış oluruz fikrindeydim. Ancak '95'ten sonra siyasete önem vermenin gerekliliğini fark ettik. Bu dönemde çatışmasızlık ortamları yarattık. Gelinen noktada halen demokratik siyaseti savunuyorum. Bu konumdan da memnunum, pişman değilim. Benim daha önce de tekrarladığım görüşlerim Türkiye'de Rönesansımsı bir etki yaratabilir. Savunmam demokratik toplum manifestosu adıyla yayınlanabilir.

Ben bu savunmamda Marksizm'le ilgili değerlendirmeler de yaptım. Marks, kapitalizmin beş yüz yıllık tarihini incelemiş, ben beş bin yıllık tarihini inceledim. Sümer rahip devletinden bugüne kadarki tarihi inceledim. Kent-devlet sistemini inceledim. Daha önce de belirtmiştim, Marks'ı aştım ya da eksikliklerini tamamladım denilebilir. Marks, sanıldığı gibi anti kapitalist değil, aksine yaptıklarıyla kapitalizme hizmet etmiştir. Ben bunu net bir şekilde tespit ettim, savunmalarımda yer verdim. Marks işçi sınıfını esas alıyor, ben beş bin yıllık demokratik uygarlık tarihini esas alıyorum.

Mesele benim bireysel yaşama sorunum değildir. Ben burada bu sorunu devletle kişiselleştirmek de istemiyorum. Sorun benim yaşamam veya ölümüm de değildir, ölümden de korkmuyorum. Ancak deprem olur bina başımıza yıkılabilir, hastalık olabilir o şekilde de ölebilirim. Bu, 'devlet öldürdü' şeklinde algılanacak ve sonuçları korkunç olacaktır. Ben sağlığımı ve buradaki durumu sorun yapmadım, yapmıyorum. Burada geçen hafta, yaşanan "küçük" (görece olarak, ölüm olayına göre küçük) bir sorundan halkımın haberdar olmasını istedim, bu nedenle halkıma rapor ettim, halktan bir talepte de bulunmadım, hatta olayı büyütmeyin dedim ama kendileri harekete geçtiler, neler yaşandığını görüyorsunuz. Burada benim bir ölümüm gerçekleşirse daha büyük olaylar olur, kıyametler kopar. Baharla birlikte savaş gelişebilir, kontrol edilemeyecek noktaya gidebilir. Ben böyle bir durumun yaşanmasını istemediğim için çözüm önerileri getiriyorum, bu sorunun çözümü için yaşamam önemli, çözümün baskısını hissediyorum. Rica ediyorum, defalarca çağrım oldu ancak Hükümet dikkate almadı.

Yine söylüyorum mesele benim ölmem kalmam meselesi değildir. Zaten burada zamana yayılmış bir öldürme politikası yürütülüyor. Bu bana kaybettirdiği gibi devlete de kaybettirir. Gelin bu sorunu bahara kadar çözelim, zaman kaybetmeden yapalım, kanı durduralım, bu yoksulluğa son verelim. Kriz derinleşiyor mu?

Bütün bunları durdurabiliriz. Aksi halde baharla birlikte savaş gelişebilir, kontrol edilemeyecek noktaya gidebilir. Söylendiği gibi PKK bitiyor, yok oluyor değil, her taraftan katılımlar oluyor, bu yaşanan olaylardan sonra yoğun katılımlar olur, her taraftan katılımlar olur, katılımlar dört katına çıkar.

PKK'ye karşı Barzani'yi devreye koymaya çalışıyorlar. Barzani ve Talabani'nin PKK'ye karşı kullanılması hikâyedir. Çünkü orada da önemli gelişmeler oluyor, bunlar da bunun farkında. Barzani süreç konusunda ABD'ye danışacak.

Yerel seçime ilişkin olarak somut önerim demokratik belediyeciliktir

Yerel seçimler yaklaşıyor. Benim bu konuya ilişkin de görüşlerim olacak. Evet, ben daha öncesinde demokratik sol çevrelerle DTP'yi demokratik gelişim için teşvik etmiştim, teşviklerde bulunmuştum. Yerel seçime ilişkin olarak somut önerim demokratik belediyecilik anlayışıdır. Bu anlayışta katılımcı demokrasi, doğrudan demokrasi ilkeleri hâkimdir. Stadyumlarda, büyük meydanlarda on binler gerekirse elli binler bir araya getirilir, görüşleri alınır. Üç-beş aday çıkar, kendi listelerini de oluştururlar, kendilerini ifade ettikleri kadarıyla konuşurlar. Sonuçta bir ön seçim yapılır, halkın isteği doğrultusunda aday belirlenir. Bu kişilerin sivil toplum belediyeciliği ve demokratik halk inisiyatifi anlayışıyla ile çalışabilecek kişiler olması gerekiyor. Aynı zamanda bu belediye kanununda da var; üç yüz kişilik kent konseyleri oluşturulur, kendi projelerini buraya taşırlar, burada tartışmalar yürütülür, alınan kararlar uygulanır.

Demokratik sol çevreler, ezilenler, çevreciler, feministler, yerel kültürler, samimi Müslümanlarla bir araya gelebilirler. Bir, iki, üç gün, gerektiği kadar tartışırlar. Yine Alevilerin -onların içinde de sahte laikler var- kendi demokratik konfedaratif yapıları muhakkak olmalı, birliklerini oluşturmalılar, Asuri, Süryani, Ermeni, Anadolu'dan göç eden Yunanlılar, kendi demokratik konfederatif yapılarını oluştursunlar ve genel demokrasi hareketiyle birleşsinler.

Belirtilen bu ilkeler il genel meclis üyeleri, belediye meclis üyeleri, muhtarlar ve ihtiyar heyeti için de geçerlidir. Bunların da demokrat adaylardan olması önemlidir. Seçimlere sadece kazanılıp kaybedilmesi şeklinde bakılmamalı, belirtilen ilkeler temelinde kurumsal yaklaşılmalıdır.

Dikkat edilmesi gereken bir husus da kadın kotasıdır. En az üçte bir olmalıdır.

Pilot Necati ölmüş mü öldürülmüş mü, bunun ölümünün kaza olup olmadığı, durumu araştırılmalıdır. Dilaver Yıldırım vardı, intihar etti, araştırılsın, bizim arkadaşımızdı, ailesiyle görüşülsün. Yine Bingöllü Zeynel, Harun ile Dersim'de kendini patlatan Dr. Baran ölümleri araştırılmalı. Botanlarla beraber Güney'e giden Ekrem vardı, bunun durumu da araştırılsın. Orhan Miroğlu'nun kitabında da bahsediyor. Musa Anter cinayetinde rolü olanlar var.

Ergenekon davasına alternatif bir mahkeme Diyarbakır'da kurulabilir

Bütün bunlar Ergenekon davasındaki bilgiler ışığında araştırılmalıdır. Diyarbakır'da Vietnam ve Irak benzeri sembolik, alternatif bir yargılama yapılabilir. Ergenekon davasına alternatif bir mahkeme Diyarbakır'da kurulabilir. Ergenekon davasında dile getirilmeyen gerçekler ortaya konulabilir. Bunu demokrasi platformu gibi demokratik kitle örgütleri yapabilir. Aslında bu, Baro'nun görevi, hatta Avrupa'dan tanınmış hukukçular da çağrılabilinir.

> **"Mesele benim ölmem kalmam meselesi değildir. Zaten burada zamana yayılmış bir öldürme politikası yürütülüyor. Bu bana kaybettirdiği gibi devlete de kaybettirir. Gelin bu sorunu bahara kadar çözelim, kanı durduralım, bu yoksulluğa son verelim. Bütün bunları durdurabiliriz. Aksi halde baharla birlikte savaş gelişebilir, kontrol edilemeyecek noktaya gidebilir"**

Kadınlara ilişkin savunmalarımda belirlemelerimi yapmıştım. Demokrasinin temel köşe taşlarından biridir. Kadınlar demokrasi mücadelesine kendi renklerini vursunlar, kendilerini geliştirsinler.

Ayrıca daha önce Ermenilerle ilgili kitap gelmişti ancak bu kitapta Ermeni tarihi 1200'lü yıllara kadar işlenmiş, 1071 Malazgirt'ten sonraki dönemi kapsayan Ermeni tarihiyle ilgili kitap getirebilirsiniz. Yine Mussil'in -İtalyan ve Çek olabilir- Niteliksiz Adam adlı kitabını bulabilirseniz getirin. Yine araştırma ve inceleme kitaplarından beğendiğiniz, önemli gördüğünüz kitapları getirebilirsiniz. Yine antik çağ arkeoloji dönemi kent inşası ile ilgili yayınlar olabilir.

Her köye kente orman önerim vardı, onu yineliyorum. Cudi Dağı'nda Nuh'un Gemisi'ndeki gibi, -bu arada biliyorsunuz Nuh'un Gemisi'nin Ağrı'da olduğunu söylüyorlar ama Cudi'dedir- Cudi'ye her türlü bitkiden ekilmeli, her türlü hayvan getirilmeli. Cudi'de mevcut ağaçları, bitkileri kesmesinler, çiçekleri koparmasınlar, korusunlar, hayvanlarını avlamasınlar.

Halkın demokratik tepkileridir, selamlıyorum, saygı gösteriyorum. Ben kimseye böyle şeyler yapın diye demediğim halde yapılıyorsa devlet ve yetkililer bunu anlamalıdır. Diyarbakır'ın tümü kepenk kapatıyorsa ve her yerde kitlesel tepkiler oluyorsa umarım ki demokratik çözüm yönünde adımlar atılır. Halk aslında çıkış arıyor, benim durumum üzerinden tepkilerini gösteriyor, sahipleniyor. Bunu devlet dikkate almazsa ilerde önü alınmayacak ve daha tehlikeli olaylar da olabilir. Ben defalarca yetkilileri uyardım daha önce. Bunlar, halkın demokratik tepkileridir ve buna herkes saygılı olmak zorundadır.

A. Melik Fırat ve onun yandaşları 60 yıldır kendini bu yaklaşımla yaşatmaya çalışıyor. Onun gibi düşünenler burada da, Avrupa'da da, Irakta da vardır. Osman'lar da bunun içinde. O alçaklar da dâhil hepsi Amerika ile işbirliği yapıyorlar. Avrupa'da da ayakları var, Güneyde de varlar ve ortak hareket ediyorlar. Ama halk bunları biliyor. Artık teşhir olmuşlardır, yapacak şeyleri yoktur. Bunların işi bitmiştir, bir şey yapamazlar. Bazıları bunları güç yapmaya çalıştı ama tutturamadılar.

Ayrıca DTP ile ilgili de seçimler yaklaşıyor. Şimdi bu konuda bazı şeyler söylemek istiyorum. Herkes bu sürece katkı sunmalı, elinden geleni yapmalı. Adaylar belirlenirken, halk kendi adaylarını belirlemeli. Önseçim mi, önyoklama mı olur ama adayları halk kendisi belirlemeli. Şahsiyetler, aileler, partiden parseller istiyorsa, ödediği bedeller

üzerinde bir şeyler isteniyorsa bu olmaz ve kabul edilmemelidir. Sadece seçimi kazanmak olmaz, bugün kazanırsın ama senin tabanın tepki duyarsa partiden uzaklaşırsa bu kayıp demektir. Bütün arkadaşlar aday belirlemede hassasiyetle durmalı. Yoksa eğer yerel yönetimleri kaybedersek, mücadele ciddi zarar görür. Yetkin, vasıflı, nitelikli kişiler önerilmeli, seçilmeli. Ben bunu düşüncem olarak söylüyorum.

Haber alamıyorum, on günlük hücre cezası uygulanmaya başlandı. Gazeteler de çok geç veriliyor. Verilenler de bir kısmı kesilerek veriliyor. Gazetenin bazen her tarafını kesiyorlar, 4-5 sayfa yalnız kalıyor. Gazetenin gazete olma özelliği kalmıyor. Savcılığa başvurursunuz.

Demek ki savunmam halen ellerinde, yeni gönderecekler. Ben savunmamım diğer bölümlerine başlayacağım, şu ana kadar pek konsantre olamadım. Kürdistan bölümüne daha başlamadım. Sanıyorum bir-iki defter gönderdiniz. Ancak henüz alamadım. Üç tane yeter, verirler, artık göndermeyin.

Mali kriz devam ediyor değil mi, tartışılıyor. Ben Cemil Ertem'i takip ediyorum. Birkaç yazısını okudum, pek şey değil ama yine de bir şeyler yapmaya çalışıyor. Ben bin kat daha Asya ve Avrupa'yı çözümleyebilirim. Öyle değil. Ben Asya ve Avrupa'nın nasıl dönüşüm geçireceğini tahmin ediyorum, yapısını biliyorum.

Başbakana protestolar yoğundu herhalde, kaç kişi katılmıştı? "Tek devlet, tek millet, tek bayrak" fikrini kabul etmeyenler başka yere gitsin denmiş. Boş sözler bunlar! Nereye gidecekler? Yani tahrik ediyor.

Gerçek Ergenekon gizleniyor

Ölen, yaralanan var mı? Kim bu ateş eden vatandaş? Yani Başbakan tahrik ediyor. Cumhurbaşkanını göreve çağırsalar ne olur. Zaten Erdoğan'ın yetkisinde olan bir şey değil, O'nun iradesi yok, dışarıdan idare ediliyor. 1 Kasım tarihindeki oturma eylemine katılımlar yoğun muydu? Talepleri neydi? Gündeme geldi mi epey? Başbakan burdaki uygulamaları açıklamaya taktik diyor yani. Demirel 92'nin şartlarına dönüldüğünü söylüyor, daha da kötü. DTP'ye karşı hepsinin birleşmesi yeni birşey değil. Daha önce de denediler bunu. Ama AKP bölgede bir düşüş yaşıyor değil mi? Bugün bir seçim olsa AKP ne kadar alır? Ne kadar düşüş olur? Ona yakın isimler dahi düşüş var diyor yani.

Duran Kalkan Yürütme adına bu işin içinde AB ve ABD'nin olduğunu belirtti öyle mi?

Ben buraya getirilirken benim sorgumda bulunan üst düzey bir yetkili bana 33 askerin öldürülme olayını anlattı. Ben kendisine nasıl oldu dedim. Yetkili kişi eğer 33 asker öldürülmeseydi çözüme ilişkin bazı gelişmeler olacağını belirtti. Biz o dönem ateşkes ilan etmiştik, ancak önce Özal öldü/öldürüldü sonra da bu olay oldu. Şemdin alçağının bu işi kendi başına yaptığını sanmıyorum. O bu olayda kullanıldı ama farkında mıydı, değil miydi bilemiyorum. Yeşil de vardı o dönemde biliyorsunuz. Ardından da bazı suikastlar oldu. Mumcu olayı da. O dönem bir general de öldürüldü. Sanıyorum Bahtiyar Aydın'dı. O dönem toplam dört tane komutan general öldürüldü. Bunların hepsinin ortaya çıkarılması lazım. On beş yılın heba olmasına kim sebebiyet verdi, bunların ortaya çıkarılması lazım. Eğer bunlar aydınlatılırsa çözüme katkısı olur. Ergenekon aydınlatılacaksa bunların hepsinin aydınlatılması lazım. Gerçek Ergenekon gizleniyor. Sahte Ergenekon ve gerçek Ergenekon var. Şu anki Ergenekon deşifre olmuş Ergenekondur. Gerçek Ergenekon ise gizleniyor, ona yeni bir şekil veriliyor. Ben bu nedenle Diyarbakır'da Vietnam tarzı sivil bir temsili yargılama yapılsın dedim. Irak'la ilgili yapıldı. Diyarbakır'da da yapılabilir.

Veli Küçük PKK içindeki müttefiklerimiz diyor, Şemdin onları kastediyor. Bunlar birçok kirli işler yaptılar. Yine Sait Çürükkayalar, Cemil Işık vardı, Şırnak'ta gidip bir köyde bir katliam yaptı. Benim aklımın ucundan bile geçmezdi, bizden birinin gidip böyle bir işi yapacağı. Ben hemen bu olay devlet, derin devletin işidir diye açıklama yapmıştım. Sonra bana bu iş PKK adına yapıldı dediler. Ben şoke oldum, üç hafta uyuyamadım. Bunu niçin yaptılar, kimlerle yaptılar diye çok düşündüm. Bu işi bunların tek başına yapmaları, tek başına böyle karar vermeleri zor. Yine Şahin Baliç vardı, Kör Cemal diyorduk. Süleyman onlar vardı, Cemil Işık. Bunların bir kısmı Almanya'da sıkı güvenlik altında yaşıyorlar.

Bizim yerimize başka alternatif olarak gördükleri kişileri getirmeye çalışıyorlar. Melik Fırat yine bunun için hazırlanıyordu.

Bazı kesimler ısrarla savaşı derinleştirmeye çalıştılar

1997'de ben barış için elimden gelen her çabayı göstermeme rağmen, bazı kesimler ısrarla savaşı derinleştirmeye çalıştılar. Ben bunu anlamaya

çalıştım, bu kesimlerin neden böyle davrandıklarını düşündüm. Ama tabii benim için esas önemli tarih 2004'tür. 2004'teki olay ilginçtir. Osman onlara birileri adına bir söz verilmiş. Osman benim kardeşimdir ama ben şey etmiyorum. Bazı açıklamalar yaptı. Ben onları dolaylı olarak takip etmeye çalışıyorum sınırlı bilgilerle. *'Bize biraz daha destek verilseydi biz dağı ele geçirebilirdik'* diyor. Yani bundan kastı, gerillayı tasfiye edebilirdik diyor. Botan, Nizamettin onlar PKK'yi böldüler. Bunu onlara yaptırdılar. Nizamettin onlar, biz komutanız, gerilla bize bağlı, biz ne dersek onlar da onu yaparlar diyorlardı. Yani PKK'yi tamamen ele geçirebileceklerini, düşünüyorlardı. Tabii bana bağlı, daha doğrusu bu davaya bağlı, çok dürüst, iyi niyetli gençler var. Yine yaşlı bir grup var, ben her ne kadar ağır eleştirsem de bunlar bana bağlılar. Nizamettin onlar bunları hesaplayamadılar.

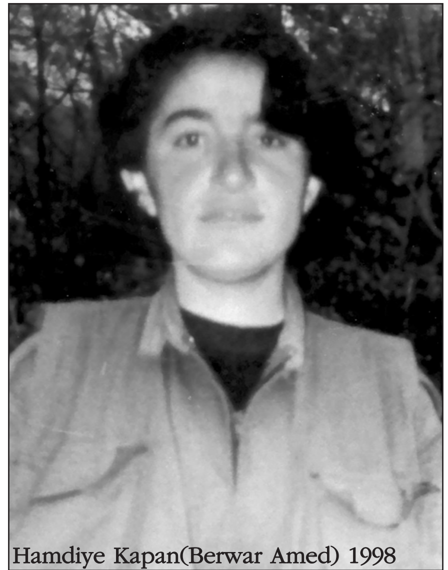
2002'de de Ecevit'in temsilcisi geldi. Sorunu çözmek istediklerini söylüyorlardı. Ecevit hiç adım atmadı mı, attı. Ancak sonra ilişkiler birden kesildi. Sonrasını biliyorsunuz. Bu adımlar niçin kesildi. Özellikle Türk kamuoyu bunu iyi bilsin, bunu onların özellikle bilmeleri gerekir, bu adımları kim kesti?

Türkiye'nin bölüneceği söylemi büyük bir yalandır. Böyle bir şey yok, olmaz da. Bunu bilinçli söylüyorlar. Bu kesinlikle doğru değil. Ben devlet mekanizmasını iyi biliyorum. AKP bu ülkeyi beraberlik içinde tutmak istemiyor, bölgeyi Türkiye içinde tutmak istemiyor. Ne tutması! AKP ülkenin bir bölümünü ayırmaya çalışıyor. Erdoğan bu gerilimi bilerek tırmandırıyor. Bu, Erdoğan'ın kendi iradesi de değil. Dışarıdan böyle istendiği için gerilimi yaşatıyor. Kararlar, ABD ve dış güçler tarafından AKP'ye uygulatılmaktadır. AKP'nin bunda bir rolü yoktur. Dışarıdan müdahale olduğu için, böyle olmasını istedikleri için, Başbakan gerginlik çıkarıyor. Bu şekilde Türkiye'yi daha çok kontrollerinde tutacaklar. Bu yolla Kıbrıs sorununu istedikleri gibi Türkiye'ye çözdürecekler. Ermeni meselesini istedikleri gibi çözdürecekler. Türkiye'yi istedikleri noktaya getirecekler. Çözüm olmazsa Kürtler de direnir, Güney'de ulus-devletin kurulması da Türkiye'nin 30-40 yıllık bir savaşın içine çekilmesi demektir. Savaş devam ederse PKK kendine yeni müttefikler bulur. Rusya ile İran ile ve Amerika ile ilişkilerini geliştirebilir.

Kürtlerin milliyetçi çizgiye kaymaması için büyük çaba harcadım

AKP de artık düşüşe geçti. Artık böyle devam edemez. Tarihe not düşüyorum, bir sene sonra AKP bu şekilde olmayacak. AKP bu şekilde bir-iki yıl içinde kendini bitirir. Ama bu sorun ortada. AKP gelip gider ancak bu sorunun çözülmesi lazım. Eğer devlet bu işi çözmek istiyorsa. Bu işin çözümü basittir. Bizim istediğimiz ne bütünlük ne de ayrılıktır; anlamlı demokratik adımlardır. Sorun Türkiye'nin demokratikleşmesidir. Demokrasi ekmek ve su gibi temel ihtiyaçtır. Anlamlı demokratikleşmeyi beraber gerçekleştirebiliriz. Gelin, demokratik adımlar üzerinde çalışalım. O zaman tek bir kurşun atılmaz. Ben durdururum. Benim burada imkânlarım da yok. Yarın ne olacak, bilemiyorum. Kontrolüm dışına çıkılırsa, ben de burada bir seyirci gibi kalır, olanları seyretmekle yetinirim. Çünkü burada imkânlarım çok kısıtlı. Her şey benim dışımda gerçekleşiyor.

Fatma Özen(Rojbin) 1998

Hamdiye Kapan(Berwar Amed) 1998

Ben Kürtlerin özgür iradesini temsil ediyorum. Doğrudur, Kürtlerin özgür iradesini ben aldım, temsil ettim. Ama bu özgür iradeyi kimseye teslim etmedim. Ne ABD'ye ne Türkiye'ye ne İran'a ne de Suriye'ye. Suriye'de kalmama rağmen, Suriyeliler bilir, bir kez bile Kürtlerin iradesini Suriye'ye teslim etmedim. Onlar bunu çok iyi bilir. Ben Kürtlerin milliyetçi çizgiye kaymaması için büyük çaba harcadım. Burada da bu çabayı göstermeye devam ettim. Ben olmasam iş çığırından çıkar. Ben tarihin sorumluluğunu taşıyorum, halkıma karşı sorumluluklarım var.

Özal sorunu çözmek istiyordu. Tasfiye edildi. Sayın Erbakan'la da üç defa mektuplaştım. Mektuplarına anında yanıt verdim. Suriye cumhurbaşkanlığı vasıtasıyla haberleştik. Erbakan sorunu çözmek istiyordu, O'nu da hemen tasfiye ettiler. Ecevit de temsilci gönderdi. O da iyi niyetliydi, sorunu çözmek istiyordu. Hatta Kıvrıkoğlu'nu temsilen de benimle görüşüldü. 2002 dönemi çok önemlidir. 93'ten daha önemlidir benim için. Bu dönemde ben de üzerime düşeni yaptım. Tek kurşun atılmadı, çatışmasızlık yaşandı. Ancak bir anda diyalog ortamı kesildi.

Savaş çok büyüyecek, ben bunun önüne geçmek istiyorum. Her zaman barış için üstüme düşeni yaptım. Ben sorunun hep demokratik yolla çözümünü savundum. Barış için hala umut var. Bu konuda üstüme düşeni yaparım. Gerçekten bilgim çok fazla, tecrübem çok fazla, 35-40 yıldır bu

işin içindeyim. Kendimi çok yetiştirdim. Barış için etkili olabileceğime inanıyorum. Çözüm önerilerim uygulanır ve çözüm olmazsa, o zaman beni assınlar, öldürsünler, ölümden korkmuyorum. Çözüm gelişmezse Türkiye kaybeder. Bunu derken sadece Türkiye kaybeder, biz kazanırız demiyorum. Türkiye kaybederse, hepimiz kaybederiz diyorum.

Parti anlayışımız iktidar-devlet odaklı değil demokrasi odaklıdır

ABD'nin üzerinde çalıştığı, benim de tam anlayamadığım bir projesi var. Ben bunu anlamak, çözmek için çok çaba sarfediyorum. 30 yıldır uygulanan bir proje söz konusu. Bunun detaylarını tam bilemiyorum. Bunlar ticaret, endüstri üretiminin yüzde 50'sini dışarıya sattılar. Son beş yılda devletin yüzde 50'sini sattılar. yüzde 50'si satılan bir ülke bağımsız olabilir mi? Mustafa Kemal böyle miydi? Mustafa Kemal, kapitülasyonları kaldıran iradedir. Ekonomik olarak Türkiye'yi kendilerine bağladılar. Askeri de bağladılar. Sorunun çözümünde AKP'nin bir inisiyatifi söz konusu değil, çünkü ipi başkasının elinde. Dışarıdan ne söyleniyorsa AKP onu yapmak zorunda.

Türkiye halen 30'lu yılların katı anlayışıyla yönetiliyor. M. Kemal'i ne kadar eleştirsek de, O kendi döneminde bilimi esas alırdı. Ancak o dönemde dünyada gerçekleşen iki bilimsel devrim Türkiye'ye aktarılmamıştı. O dönemde pozitivist anlayış hakimdi. Türkiye halen 30'lu yılların anlayışıyla hareket ediyor.

Halk demokratik tepkisini ortaya koymaktadır. Bunu selamlıyorum. AKP'nin dinle alakası yok. AKP'nin din maskesi düşürülmeli bölgede. Buradan Sayın Başbakan'a tekrar bir kez daha çağrıda bulunuyorum. Kürt sorununa demokratik çözüm için adım atabilir. Demokratik gelişmeler yaşanırsa ben de buradan elimden gelen tüm çabayı gösteririm. Daha önce de bu çabayı gösterdim. Yine bu çabayı sürdürürüm. Hepimizin ihtiyacı olan demokrasidir. Bu yola girilebilir.

Cezaevinden gelen mektuplar var. Bunları anlamlı, derin buluyorum. Bu çalışmaları önemsiyorum. Daha da derinleşsinler. Sanıyorum Sultan, Urartu üzerine bir inceleme yapmış, benim Bir Halkı Savunmak kitabımda Urartuları proto-Ermeniler olarak nitelendirdiğimi belirtiyor. Hayır, ben Urartuyu proto-Ermeni olarak nitelendirmiyorum. Daktilo ederken kitaba yanlış geçmiş olabilirler. Bir yanlışlık varsa, düzeltilsin. Dilek Öz'ün mektubunu aldım. Kendisine özel selamlarımı iletirsiniz. Ayrıca bizim parti anlayışımız iktidar-devlet odaklı değil, demokrasi odaklıdır. Bunu kendisine bir cümleyle iletirsiniz.

Bende Hançerlioğlu'nun felsefe sözlüğü var, onu kullanıyorum. Püskül-lü'nün bir sözlüğü var. Sözlüğe gerek yok ama iyi bir tane bulursanız getirebilirsiniz. Zaten doğru düzgün kitap da vermiyorlar. Karl Popper'ın Açık Toplum ve Düşmanları kitaplarını aldım. Hegel'in dört önemli kitabı var, bana onları getirirsiniz. Tarih felsefesi, zihnin fenomenolojisi ve diğerleri. Ben diğer savunmaları yazacağım, bazı kitaplar gerekli. Siz de savcılığa başvurabilirsiniz "şu, şu kitapların Öcalan'a ulaştırılması önemlidir" diye belirtebilirsiniz. Ben de burada idareden talepte bulunurum. Monokl adlı bir dergi geldi, onu alacağım. Baykuş'u da aldım. Yahudilerle ilgili artık kitap getirmenize gerek yok. İran'la ilgili kitap getirebilirsiniz.

Ben ne Marksistim ne de anti Marksistim. Sadece Marksizmi aştığımı söylüyorum. Marks, bilinçli olmayarak da olsa, kapitalizme önemli oranda hizmet etmiştir. Savunmalarımda bunları belirttim.

PKK ve PAJK tutsaklarının açlık grevini bitirmeleri iyi olur. Hepsine selam söyleyin. Bana selam söyleyen herkese selamlarımı iletiyorum. Ayrıca demokratik tepkisini ortaya koyan tüm halkımızı selamlıyorum. Tekrar ifade ediyorum; Başbakan, olumlu adım atarsa ben de elimden gelen çabayı gösteririm. Türkiye aydınları sorumluluk alabilirler, Türkiye demokratikleşirse hepimiz kazanırız. Anlamlı bir barış gelişirse bu sorun çözülür. Herkes sorunun çözülmesi için katkıda bulunmalı.

Kürt halkının özgürlük iradesi beni umutlandırıyor

Verilen kararlar politik ama burada yapılanların bir muhatabı var, bir sorumlusu var. Bu açığa çıkarılmalı. Bu, Başbakan mı Genelkurmay başkanı mı, bu işin muhatabı kim, bilmek istiyorum. Burada yaşananlar Başbakan'ın bilgisi dışında olmuş olamaz. Başbakanlık Kriz Merkezi Başbakanlığa bağlı değil mi? Ben buradaki idareyi muhatap almıyorum, buradaki idare benim muhatabım değil. İdare kendine söyleneni yapıyor. Benim muhatabım Başbakan. Başbakan'a da bunu ABD yaptırıyor. Beni buraya getiren de ABD ve NATO'dur. ABD, Erdoğan'a 'Öcalan'ı sıkıştır' dedi. Erdoğan da kabul etti. Beni deniyorlar, tepkimi, sabrımı ve dayanma gücümü ölçüyorlar. Benim de bir sabrım ve sınırım var, bunu zorluyorlar. Ben burada uygulananları söylemiyorum, söylersem olacakları biliyorum, sorumlu davranıyorum. Burada yaşananlar ABD ve İsrail oyunları. Beni sıkıştırarak PKK'yi bitirmeye çalışıyorlar. Ama PKK'yi bitiremezler. Ben burada sonuna kadar direnirim. Bu güne kadar da direndim, direnmeye de devam edeceğim. Ben daha önce de söylemiştim, burası proto-Guantanamo'dur. Yani Guantanamo örneğini önce burada denediler daha sonra Guantanamo'da uyguladılar. Hatta buranın şartları Guantanamo'dan daha ağır. Bunları iyi görmek gerekiyor. Burada yaşananlarda uluslararası oyunlar var. Bu yaşananları niye yapıyorlar? Ben savaşı durdurmaya çalışıyorum, benim üzerime niye böyle geliyorlar? Benim üzerime böyle gelmelerinin kime ne faydası var, devlete ne yararı var? Erdoğan bunları görmüyor mu?

Avrupa niye sessiz kalıyor? Konseye gidip burada yaşananları anlatmalısınız. Hakkımda verdikleri kararlar, CPT raporları var. Hükümet Avrupa'ya buranın koşulları şöyledir böyledir diye anlatıyorlar ama benim içinde bulunduğum koşullar ortada. Çok kötü koşullardayım. Bunların iyi anlatıl-

ması gerekiyor. Devletlerin taahhütleri var, verdikleri sözler var, bunları uygulasınlar. Benim de haklarım var, nasıl böyle davranabiliyorlar, nasıl radyo mu alabiliyorlar, nasıl böyle davranabilirler? Cezaevi İzleme Komitesi'nin de raporları var ama uygulanmıyor. Radyo ve televizyon en doğal insani haklarım. Bana gelen raporda da var. Bunları bile engelliyorlar. Ben uzun zamandır burada gelişmelerden habersizim, habersiz bırakılıyorum. Avukatlarım bu konuyla ilgilenmeli. DTP'liler ne yapıyor? Bu konuda neden sorular sormuyorlar, girişimlerde bulunmuyorlar. Başbakan'a, Adalet Bakanı'na bunları sormalılar.

Sorumlular açığa çıkartılmalı

Dünya ve Türkiye kamuoyu bu konuda bilgilendirilmeli. Sorumlular açığa çıkartılmalı. Siz de bunları takip etmelisiniz, sorumluları bulmak için siz de elinizden geleni yapmalısınız. Sizleri daha önce de uyarmıştım, tekrar uyarıyorum. Evet, politik kararlar çıkıyor ama uyanık olmalı, bu oyunları görmelisiniz. Ancak o zaman yaptığınız iş anlamlı olur. Bu konuda kamuoyunu yeterince bilgilendirmelisiniz. Siz cezaevi izleme kuruluna, Adalet Bakanlığı'na bu konuda başvurular yapmalısınız.

Savas Kalenderides'in yazdığı kitabı henüz almadım. Kitapta neyi anlatmış? Kimi suçluyor peki? Stavrakakis mi? Ben zaten Yunan halkını suçlamadım. Peki bu Stavrakakis ve Pangalos'un arkasında kimlerin olduğunu, kimler tarafından yönlendirildikleri hakkında ne söylüyor?

Kalenderides'e söyleyin, hatta siz de görüşebilirsiniz. Onu uyarıyorum; Yunanistan Davası'nda gerçeğin ortaya çıkması için üzerine düşeni ve gerekenleri yapmalı. Yunanistan yargılaması önemli. Bu yargılama sürecinde bana ilişkin bazı şeyler daha da netleşecektir. Yunanistan yargılamasında bu sürecin, bana yönelik tavırların, Avrupa'nın ipuçları olabilir. Yunanistan davası ne durumda? Yunan avukata selamlarımı söylersiniz. Bu dava önemli, ben bu davayı çok önemsiyorum. Yunanistan sürecinde hukuki süreç engellenmeye çalışılıyor, haklılığımızın üzeri örtülüyor. Bu nedenle mağdur ediliyorum, hukuki haklarım kısıtlanıyor. Ayfer vardı, bu sürecin tanıklarından. Yunanistan'da yanımdaydı, tercümanlık yapıyordu. O da bu davada tanıklık yapmalı. Son durumu nedir? Neye, hangi çevrelere dayanıyor, karşıtlığı var mı? Yine Roma'da yanımda Ahmet de vardı, bizim bütün tercüme işlerimizi o yapıyordu, o da önemli tanıklardandır. Ayfer de Ahmet de bu davada tanıklık yapmalılar. Bu arada Roma sürecinin 10. yılına girdik bugün. Roma sürecinde şehit olan iki arkadaş vardı, Ronahi onların bugün yıldönümleri. Onları da onuncu yıl vesilesiyle anıyorum. Gidip aileleri ziyaret edilebilir.

Erdoğan'ın sözlerine tepkiler neler? Birçok yazarın Erdoğana tepki göstermesi önemlidir tabii. Bunlar önemli yazarlar. Bir şeylerin farkındalar, bu nedenle bu tepkileri gösteriyorlar. Erdoğan'ın bu söylemi tabi ki çok tehlikeli.

Ben MHP milliyetçiliğini biliyorum. Bu söylem onlara ait değil. MHP'nin tarih bilinci var. Türk-Kürt halkının kardeşçe olmasa da bin yıldır birlikte yaşadıklarını biliyorlar. Bir çatışmanın ne sonuçlar yaratacağını görüyorlar. Erdoğan'ın söylemi onların milliyetçiliğini de aşan bir söylem.

Bahsedilen yazarlar da önemli. Bunlar bir Türk-Kürt çatışmasının çıkabileceğini görüyorlar, tehlikenin farkındalar. Bu nedenle bu kadar tepki gösteriyorlar. Kürt halkının gösterdiği tepki karşısında Devlet de panik halde. Ne yapacağını bilmiyor. Erdoğan'ın yeni dönem Kürt politikası nedir? Aslında uluslararası sermaye Türkiye'yi, AKP'yi pençesine almıştır. Bunlar uluslararası sermayenin oyunları. Ben analiz ettim bunları iyi biliyorum. Yeni savunmamda da bunları ele aldım. Yeni savunmamı alabildiniz mi? Birkaç güne kadar elinizde olur herhalde.

Türkiye böyle nereye kadar devam edebilir! Küresel sermaye politikalarını Erdoğan üzerinden Erdoğan da, Kürtler üzerindeki politikasını etrafına topladığı Kürt işbirlikçileri üzerinden yürütmeye çalışıyor. Ellerinde bir iki milyon dolar var, işte Bitlis'te şurada burada kurdukları holdingler var. Kürt işbirlikçilerini böylece etrafında toplayıp Kürtleri bunlar eliyle denetim altına almaya çalışıyor. Kürt işbirlikçileri için de Erdoğan son kozları, onu iyi kullanmaya çalışıyorlar. Ben Kürt işbirlikçilerini biliyorum. Gılgameş'ten bu yana varlar, bu onların son çırpınışıdır.

Ermeni ve Rumlara yaptıkları şeyi bugün de Kürtler için planlıyorlar

İngilizler, 1900'lerde Kürt sorununu çözümsüz bırakarak Ortadoğu'daki ömrünü yüzyıl uzattılar. Şimdi de AKP eliyle Ortadoğu'da bir yüzyıl daha ömürlerini sürdürmek istiyorlar. Ama nasıl uzatmaya çalışıyor, kanlı bir şekilde. Mustafa Kemal, İngiliz oyunlarını görüyordu ama çok az şey yapabildi ancak Cumhuriyeti kurabildi, daha fazla ileri gitmesine izin verilmedi. Bu oyunlar görülmezse Cumhuriyet de elden gidecek. Mahir Kaynak'ın bir değerlendirmesini önemsiyorum, kendisi istihbaratçıdır, dünyayı iyi gözlemliyor. Mahir Kaynak, *'PKK simgedir'* diyor. Uluslararası sermaye ve tekeller Türkiye'yi ele geçirmek için *'PKK'yi sıkıştırdık, PKK'yi denetim altına aldık, PKK'yi bitireceğiz, bitirdik'* diyerek PKK kozuna oynuyor. Ama küresel sermayenin derdi PKK'yi bitirmek değil, Küresel sermayenin amacı Türkiye'yi bir yere getirerek kendi politikalarını uygulamak, Türkiye'yi denetim altına almak, istediklerini Türkiye'ye yaptırmaktır. Küresel sermaye ve tekeller, işbirlikçilerine AKP ve uzantılarına, yüzde 25 pay vererek gerisini kendileri götürecekler. Küresel kriz devam ediyordur. Daha da derinleşecektir. Halkı yoksullaştırıp kendilerine bağlayacaklar, böylece denetim altına alacaklar.

Türkiye Güneylilere ne verecek? Bunlar bilinen şeyler. Daha önce yapılmış gizli anlaşmalar şimdi gün yüzüne çıkıyor. Ben bunları biliyordum, daha önce de söylemiştim. Zamanı geldiği için açıklanıyor. Uygulanmaya başlandı mı? Bunları daha önce de denemişlerdi. Bu şekilde ne PKK biter ne de Güney halkı bu politikalara

onay verir. Zaten bunlar bu üçlü komitece önceden ayarlanmış şeyler. Zamanı geldiğinde Kerkük'e ilişkin de açıklama yaparlar.

Demokratik Kongre Partisi gecikmeden çalışmalara başlamalı

Obama olumlu olabilir, daha diyaloga açık görünüyor. Obama'nın gelişi küresel sermayeden bağımsız değildir. İşte ekonomik krizle Bush'u götürdüler, Obama'yı getirdiler. Ben Erdoğan'ın da Bush'la bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Bush gittiğine göre Erdoğan da gider. 2002'de Erdoğan-Baykal görüşmesi ve anlaşması var. Ben bu görüşmeyi çok iyi biliyorum. Bu görüşmede çıkan sonuç; Erdoğan'a iktidar Baykal'a da muhalefetçilik rolüdür. Bu şekilde anlaşmaya vardılar. Ben Ergenekon yargılamasını bu nedenle önemsiyordum. Tolon onlar yargılanıyorlar. İtalya'daki Gladio gibi olacağını düşünüyordum ama öyle olmadı. Bu yargılanan sahte Ergenekon'dur, gerçek Ergenekon işbaşındadır.

Vecdi Gönül, bunları boşuna söylemiyor, bu onların kendi görüşü. Vecdi Gönül'ünkü bilinen şeyler, faşist ve tehlikeli söylemler. Daha önce nasıl Ermenileri Anadolu'dan sürüp, Ermen halkından ayrı bir Ermeni devleti kurarak denetim altına aldılarsa şimdi de Kürtler için aynı şeyi düşünüyorlar. Ermeni ve Rumlara yaptıkları şeyi bugün de Kürtler için planlıyorlar. Bunu nasıl yapacaklar? Güney'de oluşacak devletçik üzerinden yapacaklar, Kürtleri oraya sürmeyi planlıyorlar ama bu olmaz. Devletçikler kurup uluslararası sermayenin çöplüğü yapacaklar.

Halkın tepkileri devam ediyor mu? Tüm bu yaşananlar birer oyundur. Ancak Kürt halkının özgür iradesi, demokratlar, temiz ve dürüst insanlar bu oyunları boşa çıkardı.

AKP iktidarı baş aşağı ilerliyor. AKP güven kaybetti, bunu gözlemlemek mümkündür. Sonucu yürütülecek çalışma etkileyecektir. DTP, seçim çalışması için broşürlerini basar, kendini tanıtır, çok yoğun bir şekilde çalışmasını sürdürür. Ben burada Türkiye halkına sesleniyorum. Kendi demokratik liderliklerini yaratmaları gerekiyor. Benim daha önce önerdiğim Demokratik Kongre Partisi de geciktirmeden çalışmalarına başlamalı. Sol demiyorum Türkiye'deki tüm demokrat çevreler, aydın ve yazarlar diyorum, bu çalışmaya katılmalı. Kendi demokratik öncü önderlerini çıkarmak için gerekli çalışmalar yapılmalı. Bırakalım Kürtleri benim şu anki mücadelem tüm Türkiye halkları için, Türkiye elden gidiyor. Ben bunu önlemeye çalışıyorum. Bu düşüncelerim

"Vecdi Gönül'ün söylemleri faşist ve tehlikelidir. Daha önce nasıl Ermenileri Anadolu'dan sürüp denetimleri altına aldılarsa, şimdi de Kürtler için aynı şeyi düşünüyorlar. Ermeni ve Rumlara yaptıkları şeyi bugün de Kürtler için planlıyorlar. Bunu nasıl yapacaklar? Güney'de oluşacak devletçik üzerinden yapacaklar, Kürtleri oraya sürmeyi planlıyorlar ama bu olmaz"

Türkiye halkına, aydınlarına, yazarlarına uygun bir şekilde ulaştırılmalıdır. Daha önce de olduğu gibi aydın ve yazarlar ziyaret edilebilir. Sosyalist Demokrasi Partisi, Ufuk Uras gibilerle bu çerçevede görüşülerek benim görüşlerim anlatılabilir. Türkiye'de demokratik bir ortamın gelişmesi için çalışmalılar.

İlginç. Nasıl daha rapor hala hazırlanamamış! Türkiye yazarları ve aydınları ne durumda? Yalçın Küçük televizyonlara çıkıyor mu? Mihri Belli'nin durumu nasıl? Sağlık sorunları var değil mi, selamlarımı, geçmiş olsun dileklerimi iletin. Diğer dost ve aydınların durumu nasıl, yazmaya devam ediyorlar mı? Haluk Gerger nerede yazıyor? Yüksel hala gazetede mi?

Çözüm Kürt halkının özgür iradesinden geçer

Kadın ve gençliğe selamlarımı iletiyorum. Özel isim sormamın sebebi Avrupa'dan yaşlı dostların sağlık durumlarını merak etmem, kendilerine ait özel durumlarını öğrenmek istediğim içindir. Eski dostlardan selam söyleyen?

Ben burada Kadınlara sesleniyorum. Ve diyorum ki gerçek özgürlüğe hiç olmadığımız kadar yakınız. Biliyorum özgürlük kolay inşa edilmez. Bu konuda bedel gerekebilir, zorlanabilirsiniz ama ben de burada zorlanıyorum buna rağmen cevap olmaya çalışıyorum.

Kürt halkının özgürlük iradesi beni umutlandırıyor. Ve halkımıza sesleniyorum buradan. Bu baharla birlikte özgürlüğümüzü inşa edeceğimize dair umutluyum. Baharla beraber özgürlüğü inşa ederiz. Aydın ve demokrat çevrelere yeniden sesleniyorum. Onlar da özgürlüğün inşasına katılmalı.

Suriye'de durumlar nedir? Yaşanan gelişmelere ilişkin tepkileri var değil mi? Tabii halkın tepkisi azalarak yaygın bir şekilde devam ediyor değil mi?

Yine Güney'li güçlere yönelik burada çağrıda bulunuyorum. Bu oyunlara gelmesinler. Demokratik çözüm için devreye girsinler. Kuzey'de gelişecek bir demokratik çözüm, onları da etkileyecektir. Ben doğrudan Erdoğan'a da sesleniyorum, istirham ediyorum. Biraz insaflı, vicdanlı olsunlar. Bu sorunun çözümü için adımlar atsınlar. Demokratik bir çözümün gelişmesiyle Türkiye kazanacaktır. Bunun dışındaki seçenekler Türkiye'ye kaybettirecektir. Buradan halkımıza da sesleniyorum. Kürt işbirlikçilerinin oyununa gelmesinler. Kendi özgür iradelerini korusunlar. Çözüm, Kürt halkının özgür iradesinden geçer.

Alman arkeolog Klaus Schmidt dünyanın en eski kutsal tapınaklarının Urfa'da olduğunu söylüyor. Ben bunları daha önce de söylemiştim, yazdım. İlk kutsal tapınaklar bu hattadır. Bu hat bir süpernovadır, dairesel bir hattır. Bu açığa çıkarsa tarihin yazılımı değişecektir. Ben bunları savunmamda da anlatıyorum.

10. Kongre gerçeği 30. yılda yeniden partileşme ve kararlaşma gerçeğidir

"PKK'nin 15 bini aşkın kahraman üyesi vardır. PKK bu anlamda soyut değil gerçekleşmiş bir olgudur. Bir önderlik gerçekleşmesidir, şehitler gerçekleşmesidir. Bu gerçeği iyi görüp partileştirmek, Önderlik çizgisinin ve şehitler gerçeğinin güçlü bir uygulayıcısı olmak hepimizin temel görevi, doğrultusu ve hedefidir. Böyle anlayan doğru bir parti militanı, Apocu militan haline gelir. 30.yıl dönümünü yaşarken, bunlar temelinde PKK gerçeğini bir kere daha ele almak, Önderlik ve şehitler partisi olarak değerlendirmek kuşkusuz tüm yoldaşların en temel hedefidir"

PKK'nin 30. kuruluş yıldönümü, 27 Kasım Ulusal Diriliş Bayramımız başta Önder Apo'ya, halkımıza, tüm yoldaşlara ve tüm insanlığa kutlu olsun. 31. PKK yılına girerken Özgürlük hareketi olarak çok daha örgütlü, hazırlıklı, güçlü olduğumuz; halk olarak, geleceğe kendi örgütlülüğüne dayalı olarak özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten bir halk olarak daha güçlü baktığımız tartışma götürmez bir gerçektir. Biz PKK'nin resmi kuruluşunun 30. yıldönümünü her gün gerilla ve halkımızın geliştirdiği özgürlük eylemleriyle geleceğe güvenle bakıyor, umutlu, inançlı, iradeli, iddialı bir biçimde bunun coşkusunu ve heyecanını yaşıyor ve kutluyoruz.

30. PKK yılına Gabar ve Oramar direnişlerinin etkisi altında girdiğimiz biliniyor. Bu direnişler ki, yakıcı etkileri halen hem Kürt halkına, gençliğine, kadınlarına büyük coşku, heyecan veriyor, hem de inkâr ve imha sisteminin kalbine, beynine korku salmaya devam ediyor. Böyle bir direniş içerisinde 30. Parti yılının çok daha büyük gelişmelerle dolu bir mücadele yılı olacağı daha baştan belliydi. Nitekim öyle de oldu. Düşmanın bunu engellemek için geliştirdiği imha ve tasfiye amaçlı saldırılar bir bir kırıldı. 22 Temmuz 2007 seçimleri etrafında oluşturulan kapsamlı bir saldırı planı vardı ki, bu plan 5 Kasımda Bush-Erdoğan görüşmesiyle çok daha kapsamlı bir ittifaka kavuşturulmuştu. Şimdi böyle bir ittifak ve plan temelinde yürütülen saldırıların bir yılı geride kalmış bulunuyor.

İnkâr ve imha sisteminin umut bağladığı saldırılar boşa çıkartılmıştır

İnkâr ve imha sisteminin iddiası şuydu: 30. yılda PKK'yi imha ve tasfiye etmek, 31. yıla girmesine fırsat, imkân tanımamak. Fakat gerçekler ortadadır. İşte en kapsamlı imha ve tasfiye planının birinci yılı geride bırakılmıştır. Sonuç: zorlanan, panik içinde olan, amiyane deyimle "çırpınan" inkâr ve imha sisteminin kendisi oluyor; bunun tersine, PKK ve Kürt halkı her zamankinden daha güçlü, iddialı, örgütlü dimdik ayakta. Özgürlük mücadelesi de her alanda çok daha güçlü bir biçimde gelişiyor. Bu her kesin çıplak gözle görebildiği açık bir gerçektir. Ne abartma, ne de bir övgü; tersine, herkesin görebileceği bir gerçeğin yalınca ifade edilmesidir. İnkâr ve imha sisteminin 30. PKK yılını bir imha ve tasfiye yılı haline getirmek için tüm gücüyle saldırdığı tartışmaya yer vermeyecek bir gerçek durumundadır. Öyle ki, ABD ve İran gibi dünyada en karşıt konumda olan güçler böyle bir saldırı planının içine çekilmişler, bir araya getirilmişlerdir. Türkiye yönetimi, bir yandan ABD gücünü ve müttefiklerini, diğer yandan İran gücünü ve müttefiklerini yanına alarak bütün ekonomik, siyasi, askeri gücünü seferber ederek, geçtiğimiz bir yılda her türlü yönteme başvurma temelinde bir saldırı yürütmüştür. Bu, otuz yıllık mücadele tarihinin en kapsamlı saldırılarından birini oluşturuyor. Gerçek böyledir, bu biçimde bilinmesi, anlaşılması kesinlikle gerekiyor.

Bu saldırının önemli adımları vardı: ABD desteğinde Medya savunma alanlarımıza dönük hava saldırıları bunun önemli bir ayağını oluşturuyordu. Öyle anlaşılıyor ki Türkiye yönetimi, hem hükümeti, hem de Genelkurmayı bu saldırılara büyük umut bağlamıştı. Bununla PKK'nin ağır darbe yiyeceği, iradesinin kırılacağı ve giderek yok edileceği umut ve hesap edilmişti. Her gün dağı taşı, köyleri, her yeri uçaktan topa kadar her türlü araçla bombalamalarına rağmen bu mekânlar gerilla üssü olmaya devam ediyor, özgürlük güçlerimizin temel dayanağı rolünü her zamankinden daha fazla oynuyor. Demek ki inkâr ve imha sisteminin umut bağladığı saldırılar başarısızdır, boşa çıkartılmıştır.

Suwar hatin peya çun

Bir diğer adım Zap operasyonuydu. Kış ortasında, Şubat ayının sonunda, karakışta en sarp coğrafi alana en seçme güçlerini kullanarak düzenlediği saldırıyla Ana Karargâhımız darbelenmek, tasfiye edilmek ve bu temelde gerilla ezilmek istenmişti. Bu saldırı oldukça cüretli ve iddialı bir saldırıydı. Sonucun ne olduğu, onun da nasıl sonuçlandığı ortadadır. Şehit Sefkan Kültür Sanat Okulu, Zap operasyonunu gerçekleştiren ve sonuç almadan kaçarcasına geri dönen Türk ordusu için *"Suwar hatin, peya çun"* dedi. O büyük

gürültüyle, gösteriyle gelenler büyük kayıplar vererek, perperişan geri çekilmek zorunda kaldılar; üstelik de geri çekilebilmeyi büyük bir başarı saydılar. Dönemin Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt, *"yağdan kıl çeker gibi başarıyla çekildik ve kurtulduk"* dedi. Gerillayı ezmek, HPG ana karargâhını tasfiye etmek için gelenler, gerillanın kuşatmasından çıkmayı kendileri için büyük kurtuluş olarak gördüler.

ABD Türkiye yönetimini PKK'ye ve Kürt halkına karşı saldırıya teşvik etti

Zap direnişi, Gabar ve Oramar direnişlerinin devamı olarak gerillanın yenilmezliğini, Türk ordusu karşısındaki ezici gücünü ortaya koyarak ciddi bir siyasi durum yarattı. Bunun sonuçları da biliniyor; Üç-dört ay süreyle Türkiye yönetimi ciddi bir siyasi kriz yaşadı, önemli bir iktidar savaşımına sahne oldu, derinden bir sarsıntı geçirdi. Çeşitli arayışlar, tartışmalar böyle bir süreçte gelişti. Sonuçta daha çok ABD müdahalesiyle siyasi krizi hafifleten, imha ve tasfiye amaçlı saldırı planını hayata geçirmeyi hedefleyen bir iktidar paylaşımını, yönetim uzlaşmasını ortaya çıkardılar. Bu temelde ayakta kalmaya ve mümkünse PKK'yi imha ve tasfiye planını hayata geçirmeye çalışmayı öngördüler. Erdoğan-Başbuğ uzlaşması bu çerçevede gelişti. AKP'yi kapatma davası bu nedenle reddedildi. Ergenekon soruşturmalarını bu amaçla maskaralık hale getirdiler. Karşılıklı saldırılardan geri adım atarak, PKK'ye karşı savaş temelinde yeni bir uzlaşma ortaya çıkardılar. Medya savunma alanlarımıza dönük askeri saldırılar için meclisten sınır ötesi operasyon teskeresi çıkardılar. Terörle mücadele kurullarını toplayıp yeni saldırı planları ortaya çıkardılar, hazırladılar. Buna göre ABD ile yeniden ittifak yaptılar; ABD genelkurmay başkanı Ankara'ya gelerek "ortak düşman" PKK'ye karşı ABD'nin Türkiye'ye her türlü desteği vermekte olduğunu ve vereceğini açıkladı. Yani bir yerde Türkiye yönetimini PKK'ye ve onun şahsında Kürt halkına karşı saldırıya teşvik etti, saldırı için tahrik etti. Psikolojik savaşı, basınla yaptıkları toplantılarla örgütlediler, hava saldırılarında alamadıkları sonuç ve Zap operasyonlarında yaşadıkları yenilgiyi tersine çevirmek umuduyla yeni bir saldırı içerisine girmeye yöneldiler. Bütün bu hazırlıklara karşın, daha düşman gücü harekete geçmeden, harekete geçme imkân ve fırsatını bulmadan gerillanın Bezelê'deki ezici vuruşu gerçekleşti.

Bezelê'de yediği darbeyle Türkiye yönetimi ciddi bir sarsıntı yaşadı

Bezelê eylemi, tıpkı Gabar ve Oramar vuruşları gibi imha ve tasfiye planını pratikleştirmeden boşa çıkartan, darbeleyen, ölü doğmasına yol açan bir direniş oldu. Zap operasyonunun yenilgisi gibi, Bezelê'de yediği darbeyle Türkiye yönetimi yeniden ciddi bir sarsıntı yaşadı. Bu sarsıntıyı Bezelê eylemini takiben Amed'de, Dersim'de, Botan'da gelişen gerilla eylemleri daha da derinleştirdi. Özgürlük mücadelemizin 2008 güzünde, PKK kuruluşunun 30. yıl dönümünün yaşandığı süreçte zirveye taşınmasını sağladı. 30. Parti yılını büyük kazanımlarla dolu bir yıl haline getirme sonucunu yarattı. Bunun sonucundadır ki, Türkiye yönetimi, Erdoğan-Başbuğ yönetimi, inkâr ve imha sisteminin yönetim gücü çılgınca saldırılar içine girdi. Kürt halkının 2008 Mart'ından itibaren geliştirdiği büyük serhıldan hareketi ile gerillanın ezici vuruşlarından yediği darbeler sonucunda içine düştüğü çaresizlik ve çıkmazı aşabilmek için çok ölçüsüz, ilkesiz, tehdit ve şantaj dolu bir tutum ve saldırı içinde bulunuyor.

PKK'nin 30. kuruluş yıl dönümü sürecini hareket ve halk olarak özgürlük mücadelesini her alanda geliştirerek coşku ve heyecan içinde yaşarken; inkâr ve imha güçlerinin de bunu engelleyebilmek, PKK'yi imha etme ve Kürt halkı üzerindeki inkâr ve imha siyasetini başarıya götürme amacıyla saldırılarını sürdürme çabası içinde olduğu görülüyor. Son bir umut ve çare olarak ABD desteğinde Başbuğ-Erdoğan yönetimi tüm gücünü seferber ederek çeşitli oyunlar ve saldırılar içinde bulunuyor. 30. PKK yılını imha ve tasfiye yılı haline getirmeyi hesap ederken, gerilladan ve halktan yedikleri ağır darbeyle ciddi sarsıntı geçirmelerinin verdiği çılgınlıkla ölçüsüz, kabadayıca söz ve davranışlarda bulunuyorlar. Önder Apo'ya dönük tehdit ve saldırı girişimi buradan kaynaklanıyor. Gerilla ve halktan yediği darbenin intikamını Önderlikten almaya çalışıyorlar. Özgürlük hareketimizi, PKK'yi, gerillayı ezemeyen, tasfiye edemeyen, dolayısıyla Önderlik gerçeğimizi pratikleşmeden alıkoyamayan güçler, Önder Apo üzerindeki tehdit ve saldırıyı arttırarak amaçlarına ulaşmak istiyorlar. Saldırılarla ezemedikleri, tasfiye edemedikleri gerilla ve halk gücünü, Önderlik üzerindeki tehdit ve saldırıyı arttırarak, işkenceyi yoğunlaştırarak, baskı ve şantaja başvurarak elde etmek istiyorlar. Bu açık ve anlaşılır bir durumdur. Ancak bu durum kurallı bir savaş durumu değil, güçlü olanların başvuracağı

bir yöntem değildir, kesinlikle her hangi bir ilke ve ölçüye dayanmıyor; tersine, her türlü umudunu, iradesini, inancını kaybetmiş, başarı kazanma gücünden yoksun kalmış, zayıf düşmüş, çaresizlik, çözümsüzlük içinde olan bir gücün ne yaptığını bilmez biçimdeki bir davranışı oluyor. Bunu birçok çevre "**ateşle oynama**" olarak değerlendirdi. Bu gerçeklik ateşle oynamaktır, yangına benzin dökmektir, ne yaptığını anlamaz, bilmez bir tutum, çok küstahça, alçakça bir davranıştır. Çünkü hiçbir insani ilke ve ölçü tanımıyor, her hangi bir siyasi mücadele ve savaş kuralına dayanmıyor. Kuralsız, ölçüsüz, ilkesiz bir savaş tarzıdır bu. Önderliğimize, halkımıza, Hareketimize dayatılan savaş tarzının böyle olduğu, son olarak Önder Apo'ya yönelik tehdit ve saldırıyla bir kez daha açığa çıkmış durumdadır.

30. yılda PKK öncülüğündeki direniş en büyük zirvelerinden birini yaşıyor

Buna karşı da Kürt halkının, başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm emekçi kesimlerin büyük bir öfke ve tepkisi gelişti. Başta Amed, Dersim, Van, Hakkari, Gever olmak üzere Kuzey Kürdistan'ın bütün kent ve kasabalarında, yurt dışında, Kürdistan'ın Batı, Doğu, Güney parçalarında Kürt halkı 7'den 70'e ayağa kalktı. Serhıldan durumu aşıldı, Kürtler ayaklanma halindedir, deniliyor bu duruma. Gerçektende örgütlü bir halk ayaklanması yaşanıyor. Önder Apo bunu *"ayaklanmadan da öte bir durum"* diye tanımladı. Ayaklanmalar, isyanlar fazla örgütlü olmayan, çok bilince dayanmayan çıkışlardır. Elbette ki içinde bulunduğumuz süreçte Kürt halkının gerçekleştirdiği direniş eylemleri, büyük öfkeyi ve tepkiyi yansıtan bu eylemler, oldukça bilinçli, örgütlü ve sistemlidir, somut amaca bağlı ve ona dönüktür. Belki eylemcilerin yaşadığı o büyük tepki, öfke isyan durumuna benzer, onunla benzerlik oluşturabilir, ama bu öfke ve tepki patlamasına dayalı eylemliliğin oldukça örgütlü, disiplinli olduğu, dolayısıyla isyanlardan, ayaklanmalardan çok öte, bilinçli ve örgütlü davranışı ifade ettiği tartışma götürmezdir. Türkiye yönetimi, gerillanın Bezelê'den başlayarak geliştirdiği eylem dalgasıyla kendisine vurduğu darbeyi Önder Apo'ya dönük tehdit ve saldırı girişimiyle boşa çıkartmak isterken, şimdi 7'den 70'e ayağa kalkmış bir Kürt halkının büyük öfke ve tepki seliyle yüz yüze gelmiştir. Tehdit ve şantaj politikasıyla gerillayı durdurabileceğini sanırken, halkın büyük direnişiyle karşılaşmıştır. Bu, özgürlük mücadelemiz açısından, 30 yıllık PKK mücadelesi açısından büyük bir doruğu, zirveyi ifade ediyor. 30. yıl dönümünde, PKK öncülüğünde ulusal-demokratik direniş en büyük zirvelerinden birini yaşıyor. Böyle bir büyük direnişle karşı karşıya kalması, oldukça bilinçli ve örgütlü bir biçimde bir gerilla ve halk direnişiyle karşı karşıya bulunması inkâr ve imha güçlerini, en başta da Türkiye'deki mevcut yönetimi çılgına çeviriyor, dengesiz, pervasız, ölçüsüz hale getiriyor.

Bu durumdan yararlanmak isteyen birçok çevre aslında Türkiye'den ucuz çıkarlar sağlamak üzere PKK'ye karşı Türk devletinin saldırılarına destek verdiklerini açıkladılar. Hepsi PKK'yi kınadıklarını söylediler, söylüyorlar. Neyi kınıyorlar, ne için kınıyorlar, kınadıkları kimdir, destek verdikleri nedir? Bunlara çok fazla bakmadan, ne yaptıklarını bilmez bir durum sergiliyorlar. Bir soykırıma destek verdiklerini görmüyorlar. 21. yüzyılın başında, özgürlükler ve demokrasi yüzyılı olarak tanımlanan yüzyılın başında, her kesin gözü önünde yaşanan Kürt soykırımının destekçisi oluyorlar. Bu soykırımı boşa çıkartmak için gelişen tarihin en insani, en demokratik direnişini de kınıyorlar. Kürdistan'da yaşanan mücadele karşısında uluslararası gericilik, milliyetçi-devletçi güçleri insanlık ölçülerinin dışına düşmüş bulunuyorlar. Tarihin en gerici, en barbar duruşunu yaşıyorlar.

Türkiye'de askeri müdahaleden öteye Hitlervari bir duruş var

Diğer yandan Türkiye yönetiminin geliştirdiği çılgınlıklar söz konusu. Önder Apo'ya dönük tehdit ve saldırıyla gerillayı durdurmak isterken, Kürt halkının büyük öfke ve tepki seliyle karşılaşan AKP yönetiminin, yine Türk genelkurmayının nasıl bir faşist-milliyetçi tutum içine girdiği, maskesi düşerek, gerçekte var olan o faşist-milliyetçi özün nasıl ortaya çıktığı her gün söylenen sözlerden ve yaşanan olaylardan çok daha net olarak gözüküyor. Bu konuda İlker Başbuğ'un geliştirdiği tutumlar var. Avrupa birliği komisyonu da İlker Başbuğ'un bu tutumlarını, askerin siyasete gözle görülecek kadar açık müdahalesi, olarak tanımladı. AB'nin bu değerlendirmeleri basit, çok anlam ifade etmeyen değerlendirmelerdir. Ortada askeri müdahaleden öteye, Hitlervari bir duruş var, müdahale var, açıkça sivil topluma dönük bir faşist tehdit var. İlker Başbuğ, halkın mücadelesi karşısında gerçek yüzü açığa çıkınca, oturup düşünmek, buna gerçektende çare aramak yerine; neden maskem düştü, yüzüm açığa çıktı, buna niye birileri destek oluyor, bu gerçeği niye basın-yayın organları topluma taşıyor, diye Hitlervari bir baskı ve tehdit uygulamasını hiç çekinmeden geliştirdi. İlker Başbuğ'un bazı gazete ve televizyon kurumlarına yönelik söylemleri kesinlikle bunu ifade ediyor. Sadece onlara yönelik değil, bütün topluma yönelik bir tehditti. Herkesi korkutmayı, yıldırmayı hedefleyen bir tehditti. Ardından bu tehdidi sahiplenerek, tepkilerin ordu-

"Önder Apo'ya dönük tehdit ve saldırıyla gerillayı durdurmak isterken, Kürt halkının büyük öfke ve tepki seliyle karşılaşan AKP yönetiminin, yine Türk genelkurmayının nasıl bir faşist-milliyetçi tutum içine girdiği, maskesi düşerek, gerçekte var olan o faşist-milliyetçi özün nasıl ortaya çıktığı her gün söylenen sözlerden ve yaşanan olaylardan çok daha net olarak gözüküyor"

ya yönelmesini azaltmak üzere bir provokatör gibi Tayyip Erdoğan devreye girdi. Tayyip Erdoğan'ın Amed'den başlayarak Gever'e kadar uzanan Kürdistan seferleri birçok çevreler tarafından "*provokatif girişimler*" olarak haklı bir biçimde tanımlanıyor, ifadelendiriliyor, değerlendiriliyor. Bu seferlerin bir provokasyon niteliği vardı, orduyu korumaya dönük girişimlerdi. Güya kendisinin çok daha güçlü olduğunu sanarak, o demagojisine güvenerek var olan durumu tersine çevirebilmeyi hesap ediyordu. Fakat buna karşı da Kürt halkının tarihteki en büyük protestosu gerçekleşti. Amed halkının gerçekleştirdiği protesto gerçekten de her zaman anılacak, etkisi sürecek bir düzeye sahipti. 90'andan bu yana yaşanan protesto eylemlerinin en büyüğüydü. Büyük bir gövde gösterisiyle Amed halkını korkutacağını sanan AKP yönetimi; tersine, 7'den 70'e Amed halkının büyük protestosuyla karşılaşınca şok oldu, şaşkına döndü. Ardından benzer bir biçimde Dersim seferi geldi, orada da halktan büyük bir şamar yedi. Bunları belki Van, Hakkari, Gever gezileriyle tersine çevirebilirim diye umut etti, ama hiçbir yerde umduğunu bulamadı. Kürdistan'da durumların, tutumların bu süreçte değiştiği netçe ortaya çıktı. Halkın büyük protestocu duruşu karşısında, Kürt halkını, Kürt toplumunu kaybettiğini, artık hiçbir şeyle; demagojiyle, makarnayla, kömürle, şununla bununla aldatamayacağını, satın alamayacağını görüp anlayınca, kendisine verilen "*Kürt toplumunu aldatma ve satın alma*" görevini başaramadığını görünce Tayyip Erdoğan, İlker Başbuğ'dan daha büyük bir pervasızlıkla bir saldırı tutumu ve söylemi içerisine girdi. Bunlar önemli hususlardır.

İlker Başbuğ'un *"daha fazla kan akacak ve sorumlusu, bu kanın aktığını söyleyenler olacak"* demesi tarihi anlamı olan bir sözdür. Yine Tayyip Erdoğan'ın Hakkari'de, *"beğenmeyen çekip gitsin"* demesi çok anlamlı bir durumu ifade ediyor. Bu söylem Faşistlerin *"ya sev ya terk et"* söylemini içeriyor. Belki tamı tamına o anlama gelmiyor, fakat sadece faşist bir söylemdir diyerek de biz, olayın diğer yönlerini görmezden gelemeyiz. Bu söz Tayyip Erdoğan'ın ilk defa kullandığı bir söz de olmuyor. Benzer biçimde aynı söylemi daha öncede kullanmıştı. İkinci kezdir bunu tekrarlıyor ve öyle anlaşılıyor ki, bu son dönemde Milli güvenlik kurulu ve Terörle mücadele kurulu toplantılarında Türkiye yönetiminin yürüttüğü tartışmaların, PKK'ye karşı savaş kapsamında aldığı kararlarını bir biçimde ifade edilmesini içeriyor. Kesinlikle ondan bağımsız değildir, Tayyip Erdoğan'ın dehasının ürünü değil, birden bire aklına gelerek, boş bulunarak söylediği söz de değildir. Kürt toplumunun oylarını kaybettiği için, büyük öfkeyle, tepkiyle sarf ettiği sözler de değil. Onlardan öteye, Türkiye yönetiminin yeni saldırı planlarının, politik arayışlarının ipucunu veriyor. Bunu öyle görmek, değerlendirmek daha doğrudur.

Türkiye gericiliğinin yeni kurtarıcısı Barzani olmuş gibi bir hava veriliyor

Bu konuda birçok söylenmiş söz vardır. Türkiye'nin Dışişleri bakanlığı, KDP yönetimiyle çok sıkı ilişki içinde olduklarını, artık Barzani'yle istedikleri gibi görüşebileceklerini söylüyordu. Öyle bir hava yansıtıyordu ki, çökmekte olan Türkiye gericiliğinin yeni umudu, kurtarıcısı Barzani olmuş gibi bir hava veriyordu. Yine Tayyip Erdoğan, Kürt halkının, Önder Apo'ya, gerillaya ve kendisine dönük saldırılar karşısında geliştirdiği direnişi seçim propagandası olarak tanımlıyordu. Ne olursa olsun her şeyi seçime bağlıyor. Bunlara bir de, beğenmeyen çekip gitsin, sözü eklenince elbette ki işin içinde yeni oyunların, planların olduğunu görmek, anlamak gerekiyor. Bu sözler bir kişiye ait sözler değildir, öyle anlaşılıyor ki Türkiye devleti yeni saldırı planlarının hazırlığı içindedir. En azından bunları tartışıyor, buna dönük kararlar almaya çalışıyor. Bir yandan Güney Kürdistan yönetiminin Türkiye için kurtarıcı haline gelmesi; diğer yandan Kuzey'de Türkiye yönetiminin, bu inkâr ve imha sistemini beğenmeyenin çekip gitmesini istenmesinin ve her şeyin de yerel seçimlere bağlanması ortada yeni oyunların var olduğunu, inkâr ve imha sisteminin yeni karar ve planlar içinde olduğunu gösteriyor. Öyle anlaşılıyor ki, son Terörle mücadele kurulu toplantılarında Önderliğe dönük politikalar tartışıldığı gibi, diğer yandan bunun bir parçası olarak halka dönük de ciddi bir tehdit ve saldırı hazırlığı yapıldığı anlaşılıyor. Bu hazırlık bir göçertme hazırlığıdır. Daha önce de Tayyip Erdoğan *"gerekirse hepsini kovarız"* demişti. Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye yönetimi 1915'te I. Dünya Savaşında Ermenilere dönük geliştirdikleri tehcir yani göçertme, ülkesinden, yurdundan kovma uygulamasının bir benzerini, şimdi yaşanan III. Dünya Savaşı içerisinde Kürtlere karşı da geliştirmeyi tartışıyor, hesaplıyor. Son toplantılarda bunun tartışıldığı ortaya çıktı. Yerel seçimlerin bu kadar önemli hale gelmesi buradan kaynaklanıyor. Yerel seçimlerde AKP Kürdistan'da kazanırsa, ona dayanarak, o sonuçları kullanarak, uluslararası kamuoyunda onları bir koz olarak göstererek Kürt halkına, Kürt yurtsever ve demokratik duruşuna, Kürt özgürlük hareketine karşı her türlü soykırım içeren saldırıları yürütme gücünü ve cesaretini bulacaktır. Yerel seçimler bu düzeyde önemli ve anlamlı hale gelmiş durumdadır. Tayyip Erdoğan'ın bütün yaşananları seçim propagandasına bağlaması bu amaçladır. AKP'ye, Kürt tehcirini uygulamak üzere Kürt toplumunun oylarını alma görevi verilmiş. Bu görevi başarırsa, seçimi kazanırsa tehcir politikası uygulanabilecek ve ona dayanarak AKP iktidarda, hükümette kalabilecek, eğer kazanamazsa tehcir politikasının zemini ortadan kalkacak ve AKP iktidardan düşecek. Böyle bir görevi yüklendiği anlaşılıyor. Aynı şekilde birden bire Mesut Barzani'nin Türkiye için bir kurtarıcı haline gelmesi de bu politikalarla bağlantılıdır. Yine ABD'nin buna yönelik olarak desteğini ummaktadır. Fakat Türkiye yönetiminin uygulamak istediği bu tehcir politikasının dış dayanaklarının çok fazla da güçlü olmadığı ortadadır. En büyük müttefik olarak gördüğü ABD'de son gerçekleşen başkanlık seçimlerinde başkan seçilen Obama'nın izleyeceği politikaların da buna destek vermekten öte, buna ters bir yaklaşım içinde olacağını söylemek mümkündür. ABD'nin yeni başkanı

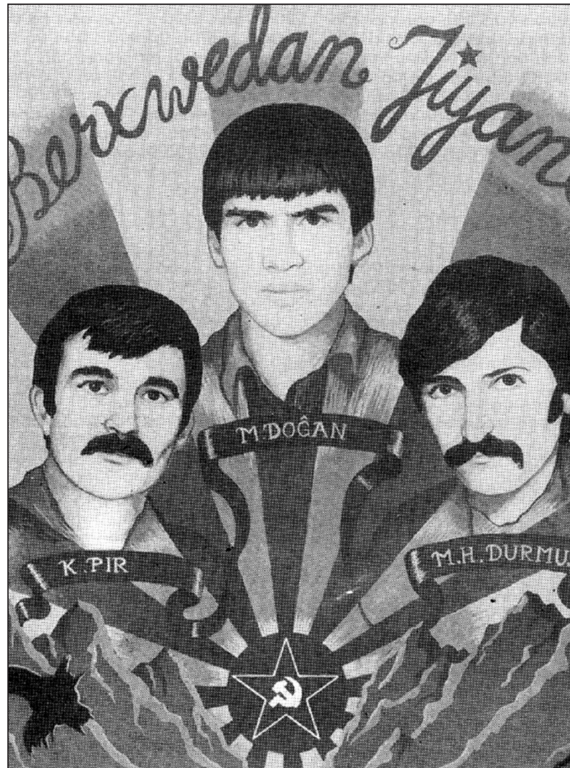
Obama 1915 olaylarını soykırım olarak tanımlıyor. Ermeni ve Kıbrıs politikalarında Türkiye'yi çok daha zorlayacak politikalar izleyeceği anlaşılıyor. Belki Irak konusunda Türkiye'ye daha yakın bir politika izleyebilir, Türkiye'yi politik olarak güçlendirebilir, ama daha çok uzlaşmacı siyasi yöntemleri öne çıkartan bir politika tarzını esas alacağı için Türkiye'nin tehcir uygulamaları, soykırım ifade eden politik yaklaşımlarının mevcut ABD yönetiminden destek bulması zordur. Demokrat yönetimin, bir yarı siyah kişinin Türkiye'nin soykırım uygulamasına göz yumması, destek vermesi çok fazla da gerçekleşebilecek bir durum olamaz. O bakımdan zaten Türkiye toplumunun, dünyadaki Türklerin bazı kesimleri bu sonuca memnuniyetle yaklaşım gösterse de, Türkiye yönetiminin çok sıcak bakmadığı, bu değişimden memnuniyet duymadığı ortaya çıkıyor, anlaşılıyor. Bu gerçeklik Türkiye hükümetinin, Tayyip Erdoğan'ın yaklaşımlarından da açık olarak görülmektedir.

Oldukça duyarlı bir Kürt ulusal kamuoyu oluşmuştur

Diğer yandan Güney Kürdistan yönetiminin böyle bir politikaya ortak olması, zemin teşkil etmesi, tarihi Kürt ihanetinin en büyüğünün içine düşmesi anlamına gelir. Bunu anlamak, görmek zor değil. Böyle bir politikaya evet derse, bunun, PKK'ye karşı Türkiye ile birlikte savaş yürütmekten çok daha tehlikeli bir durum olacağı, daha ağır bir ihanet durumunu ifade edeceği ortadadır. Bu açıdan Türkiye yönetimi böyle düşünse ve heveslense de, Güney Kürdistan yönetiminin böyle bir akılsızlık edeceği, öngörüsüzlük içine gireceği, bu kadar dar ve çıkarcı bir yaklaşım göstererek böyle ağır bir ihanet durumunu yaşayacağını elbette düşünmek, söylemek kolay değildir. Bunu hiçbir Kürt kabul edemez. Ortada oldukça duyarlı hale gelmiş bir Kürt ulusal kamuoyu var. Yine Güney Kürdistan yönetimi bunun ne kadar ağır bir sonuç getireceğini görüp anlayabilecek bir politik birikime, tecrübeye sahiptir. O bakımdan Güney Kürdistan yönetiminin de böyle bir soykırıma ortak edilmesi zordur. Bazı kişiler buna alet olsalar, bu düzeyde bir ihanet ve ajanlık durumuna girseler bile yönetim düzeyinde Güney Kürdistan federe yönetimi, KDP-YNK yönetimlerinin böyle bir duruma düşmeleri elbette beklenemez.

Kürdistan'da devlet AKP'dir

Geriye yerel yönetim seçimleri kalıyor. AKP'nin tüm gücünü, devletin ekonomik ve askeri gücünü, silahlı gücünü de arkasına alarak Kürdistan'da seçimi kazanmaya, bir devlet partisi olarak seçime girerek Kürdistan'daki belediyeleri ele geçirmeye çalıştığı ortadadır. Uzun süre böyle bir seçim politikası izledi. Tayyip Erdoğan açıkça Amed ve Dersim'i istediğini ilan etti. Devletin tüm gücü arkasındadır. Kürdistan'da başka herhangi bir güç yok. Devletin tüm ekonomisi, maliyesi, güvenlik kuvvetleri, ordusu arkasındadır. Kürdistan'da devlet AKP'dir. Yerel seçimlerde AKP, Türk devleti olarak Kürdistan'ın kent ve kasabalarında seçime girecektir. Devletle demokrasi, soykırımla özgürlükçü duruş, direniş, AKP ile Kürt yurtsever hareketi yarışacak, mücadele edecek. Aslında bir seçimden çok, 35 yıllık Kürt özgürlük mücadelesinin gelişim sürecini etkileyecek bir siyasi sonucun ortaya çıkacağı bir oylama olacak. İş bu noktaya geldi. Bunu artık kadınıyla, genciyle, işçisiyle, memuruyla, esnafıyla, yoksuluyla, zenginiyle tüm Kürtler görüyor. Biraz yurtseverlik, demokratlık özelliği bulunan herkes bu seçimlerin, belediye başkanlarını seçmekle sınırlı olmadığını, ondan öte, Kürt halkının geleceğini ilgilendiren, adeta bir referandum değerinde siyasi özellik taşıdığını görüyor. Buna göre de bir tutum var. Son halk direnişleri bunu açıkça gösteriyor. Bu direnişlerde gösterdi ki, her kesimden, yaştan, cinsten, her bölgeden insanlar tam bir ulusal demokratik birlik halinde kendisine dayatılan inkâr ve imha saldırılarına karşı, kendi iradesi olan Önder Apo'ya yöneltilen saldırılara karşı direniyor. Bu açık bir gerçek. Mevcut gelişmeler bu anlamda önemlidir, iyidir. Direniş, referandumun Özgürlük hareketinin başarısı yönünde olduğunu gösteriyor. Halen seçimlere zaman var, boşluk bırakmamak gerekecek. Bu anlamda da en az AKP kadar tüm Kürt yurtsever-demokrat güçlerinin de tam bir birlik halinde referandum değeri taşıyan bu yerel seçimler üzerinde yoğunlaşmaları gerekiyor. Öyle bir yoğunlaşma olursa AKP'nin bu oyunu da boşa çıkartılabilir, AKP ile oynanmak istenen oyun kırılabilir.

Peki, AKP ile oynanmak istenen oyun neydi? Ecevit hükümetiyle başarılamayan, İmralı sistemi içerisinde Önder Apo'nun ideolojik-siyasi imhasını, siyasi İslam söylemine dayanarak başarıya götürmekti. Bunun için yıllarca sahte dincilik propagandası yaparak Müslüman Kürt halkını aldatmaya çalıştılar. Ardından orduyla birleşerek 2005'in güzünden bu yana kirli savaşı bütün yönleriyle geliştirdiler. Topyekûn savaş konsepti temelinde PKK'yi imha ve tasfiye seferleri düzenlediler. Şimdi de AKP, devletin tüm ekonomik ve askeri gücünü kullanarak, yine sahte dinci söylemi öne çıkartarak altı yıldır başaramadığını bu aylarda başarmak istiyor. Bu açık-

tır, anlaşılırdır. Bu anlamda uluslararası komployu başarıya götürmek istiyor. Önder Apo'ya dönük tehdit ve saldırı bunu netçe gösterdi, herkes gördü; yediden yetmişe tüm Kürt insanları bunu gördüler, anladılar. Bu kadar halk tepkisi, öfkesi bu nedenledir. Dolayısıyla bu tepki seçimlerde AKP'nin oyununu bozacak bir siyasi sonucu ortaya çıkartacaktır. Eğer hata yapılmaz, boşluk bırakılmaz ve en az AKP kadar halk içinde bilinçlenme ve örgütlenme çalışması yürütülürse seçimlerde de AKP'nin boşa çıkartılacağı söylenebilir. Veriler bu doğrultudadır.

Oy namustur namus satılmaz

Görülüyor ki, Türkiye yönetimi yeni planlar geliştirmeye çalışsa da, o planları hayata geçirmede imkân ve dayanakları zayıftır. Kendisini istediği kadar pazarlasın, satsın, ABD'ye bağlasın, ABD'nin bir askeri gücü olarak Ortadoğu'da III. Dünya savaşına katılmayı öngörsün, bu konuda ne yaparsa yapsın Kürt soykırımını gerçekleştirecek bir pratik süreci geliştirme gücünü, imkânını bulması zordur. Veriler Türkiye yönetiminden, yani inkâr ve imha sisteminden yana değil; tersine, çok teşhir olmuş bir politika uyguluyor Türkiye yönetimi. Son halk direnişleri bu teşhiri çok daha fazla geliştirdi. Öyle ki, Türkiye yönetimine destek veren AB yetkilileri bile yayınladığı raporda Türk devletinin Kürt vatandaşlara ölçüsüz şiddetle yaklaştığını, Türkiye yönetiminin Kürt sorununda verdiği sözü tutmadığını söylüyorlardı. Mevcut durum en yakın müttefikleri tarafından bile kabul görmüyorsa, bunun ötesindeki bir soykırım uygulamasının dünyada destek bulması imkânsızdır. Diğer yandan Kürt halkı oynanan oyunları görebilecek bilince, duyarlılığa, bunlara karşı direnecek, mücadele edecek bilinç ve örgütlülüğe sahiptir. Büyük bir cesaret ve fedakârlıkla direniyor. Hiçbir yalana dolana, sahte dinci söyleme aldanmadığı gibi, kömürle, makarnayla onurunu satacak, satın alınacak bir durumda da değildir. Bu konuda geçen yıllardaki hataları aşabilecek bir duruma ulaşmıştır. Geçen yıllarda bazı hatalar oldu. Halk şimdi bu konularda oldukça duyarlı, gerçekleri görüyor, yurtsever-demokratik mücadelenin ne kadar hayati önem arz ettiğini, oyunlara gelmemek gerektiğini görüyor. Bir örgütlülüğü var, genel Kürt siyaseti üzerinde oluşan bir denetim, kamuoyu baskısı söz konusu. Öyle ki, halk meydanlarda kendi tutumunu ortaya koydu, mesajlarını verdi, *"Önder Apo'ya uzanan eller kırılır"* dedi. *"İrademizi sahipsiz mi sandınız?"*, *"PKK halktır, halk burada"* dedi. Önderliksiz bir yaşamın Türkiye'nin felakete sürüklenmesi olacağını çok net olarak gösterdi. Yine hiçbir yalanın dolanın kendisini aldatamayacağı gibi, onurunu, şerefini kimsenin satın alamayacağını ortaya koydu, ifade etti. Seçimleri, oy vermeyi böyle ele alıyor. Oy namustur, namus satılmaz! diyor. Bunu 22 Temmuz seçimlerinde de ortaya koydu. Şimdi de en çok geliştirdiği tutum budur.

Kürtlerin değil Gürcü Erdoğan'ın Tiflis'e gitmesi en doğrusu olacaktır

Diğer yandan Tayyip Erdoğan kişiliğinin ve yönetiminin provokatif davranışları çok büyük bir tepki yaratmış durumda. Öyle ki, beğenmeyen çekip gitsin, gibi küstahça sözler ve davranışlar var ortada. DTP yönetimi, kim, kimi, kimin vatanından kovuyor, dedi. Elbette orası da tartışma götürür bir konudur. Öyle anlaşılıyor ki Tayyip Erdoğan çok dolduruşa getirilmiş, nerede olduğunu, neyle yüz yüze bulunduğunu, Kürt toplumunun neyi ifade ettiğini, Türkiye'nin nasıl bir topluluk olduğunu fazla bilmiyor. Onun için de hiç kimsenin söylemediği, söyleyemediği sözleri pervasızca söylüyor. Eğer iş çekip gitme noktasına geldiyse, o zaman artık Türk ve Kürt toplumlarını bir arada yaşatma imkânları bitmiş demektir. Bunu bilmeden mi yapıyor? İnsan böyle söyleyemiyor. O zaman gerçekten bu yönetim Türkiye ile Kürdistan'ı bölmek mi istiyor? İnsan o konuda da bir şey diyemiyor. Fakat yaptığının bölücülük olduğu, Türkiye yönetiminin söz ve uygulamalarının Türk ve Kürt kardeşliğini yok ettiğini, artık birlikte yaşama koşullarını ortadan kaldırdığını, Kürtlerin Türkiye'den büyük bir kopuşunu ortaya çıkardığını görmek, anlamak zor değildir. Öte yandan birilerinin çekip gitmesi gündeme gelirse, 90'lı yıllarda mücadele şiddetlendiğinde Demirel *"bin yıldır buradayız, bırakıp gidemeyiz ki"* sözleri hatırlanırsa, gündeme gitmek gelirse, gideceğin kim olduğu bellidir. On binlerce yıldır kendi vatanlarında, bu vatanda yaşayan Kürtlerin değil de, Gürcü Tayyip Erdoğan'ın Tiflis'e gitmesi en doğrusu olacaktır. Önder Apo'nun da defalarca izah ettiği gibi ortada bir devşirme, dönmelerden oluşan bir Türkiye yönetimi, bir devşirme Türkçülük var. Türkiye ne çektiyse bu dönem ve devşirme Türkçülükten çekti. Şimdi benzer bir biçimde bir Gürcü, bir Arap, bir Yahudi birleşmiş Türkçülük yapıyor; Kürtlere de diyor ki, on binlerce yıllık yurtlarınızdan çekip gideceksiniz. Bu akıl alacak bir şey değildir. Eğer birileri gidecekse, gitmesi gerekiyorsa, kimlerin gitmesi gerektiği ortadadır.

Soykırım dayatması olursa Kürt halkı kendi hedeflerini gözden geçirir

PKK için sorun çekip gitme değil, demokrasi içerisinde, özgürlükler temelinde bir arada kardeşçe yaşama imkânlarını yaratmaktır. PKK çizgisi budur. Önder Apo'nun yaratmaya, geliştirmeye çalıştığı, her türlü milliyetçi zehre karşı özgür yaşamı var etme istemi, çabası da bu yönlüydü. Şimdiye kadar Hareketimiz hep bu esas üzerinde durdu, mücadele etti, direndi. Fakat elbette bu kadar baskı, zorlama, katliam, giderek soykırım dayatması olursa Kürt halkı da kendi direniş koşullarını, durumunu, yöntemlerini, hedeflerini gözden geçirir. Bu anlamda çareleri tükenmiş değildir, yapacağının hepsini yapmış olmaktan çok uzaktır. Mevcut durumda Kürt toplumu direnme potansiyelinin yüzde 15-20'sini bile kullanmış değildir. Özgürlük mücadelesini yürütme anlamında başvuracağı yöntemlerin yüzde 10'unu hayata geçirmiş değildir. Hem direnme potansiyeli, hem de mücadele etme yol ve yöntemleri şimdiye kadar olduğundan kat kat daha fazla vardır. Bu bakımdan her türlü saldırı karşısında çok daha büyük bir diren-

me gücünü ve çok yaratıcı direnme yöntemlerini devreye koyabilir. Eğer buna zorlanırsa 30. yılda Hareketimizin böyle bir direniş içerisine girmesi işten bile değildir. Topyekûn savaş konsepti temelinde böyle bir soykırım dayatılırsa, buna karşı PKK ve Kürt halkı da büyük bir özgür ve demokratik var olma ve kurtuluş mücadelesi dayatır, bunu geliştirir.

10. Kongre Önder Apo'ya özgürlük hamlesini başlattı

Yeni bir parti yılına girdiğimiz bu süreçte siyasi ve askeri durumu kısaca böyle değerlendirirken, 30. yılda Parti hareketi ve özgürlük mücadelemizin durumuna ilişkin de belirtilecek hususlar elbette vardır.

30. PKK yılını büyük bir mücadeleyle kazanan Hareketimiz oldu, Kürt halkı oldu. Bundan asla kuşku duyulamaz. Gabar ve Oramar eylemleri 30. yıla güçlü bir girişi sağladı. Ardından Zap direnişi Türkiye gericiliğini temellerinden sarstı, Türkiye yönetimini ciddi bir kriz süreci içerisine soktu. Halkın Mart ve Nisan aylarında gelişen büyük serhıldanı direniş mücadelesini yürütenin halk olduğunu ve bedeli ne olursa olsun bu mücadeleyi zafere kadar taşıma iradesinde olduğunu gösterdi. İnkâr ve imha sistemi yaz ayları boyunca 30. yılda PKK'yi imha ve tasfiye etme umut ve hesaplarını yaparken, PKK örgütsel bakımdan kendisini en çok güçlendiren çalışmalarını yaptı. PKK 10. Kongresini gerçekleştirdi, Önderlik çizgisinde, şehitlerimizin izinde kendisini köklü bir biçimde gözden geçirdi, değerlendirdi. Çizgiyle çelişen, uyumlu olmayan, çizgi gereklerini yerine getirmeyen söz, tutum ve davranışları eleştirip mahkûm ederek Apocu çizgide güçlü bir düzeltme ve birleşme süreci gerçekleştirdi. 10. Kongre'nin Apocu çizgide birlik, kararlılık ve netlik ruhuyla yarattığı sonuç temelinde PKK, tarihinin en güçlü örgütsel sürecini yaşar hale geldi. Bu 30. Parti yılının yarattığı en büyük gelişme ve kazanımdır. 10. Kongre, düşmanın imha ve tasfiye planlarına karşı, onu boşa çıkartmaktan da öteye; özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıya götürmenin garantisi olan öncülüğü, Parti gerçeğini ortaya çıkararak zaferi garantileyen bir gelişmenin yaratılmasını ifade ediyor. PKK, Önderlik çizgisinde en güçlü bir partileşme süreci içerisine girdi. Yeniden inşayı tamamlayarak üçüncü partileşme hamlesi temelinde özgürlük ve demokrasi mücadelesini zafere taşıyacak bir öncülüğü yarattığını herkese gösterdi, ilan etti. Bu temelde geçen on yıllık süreçte göze alamadığı, cüret edemediği düzeyde bir kararlaşmayı ve hedefi ortaya koydu; Önder Apo'nun özgürlüğü hedefini güncel çalışmalarla gerçekleştirilecek temel hedef olarak önüne koyup, böyle büyük bir hedef doğrultusunda mücadele hamlesine girdi, Önder Apo'ya özgürlük hamlesini başlattı. 30. kuruluş yıldönümünün yaşandığı dönemde gerilla ve halk serhıldanının ulaştığı zirve, böyle bir hamle doğrultusunda geliştirilen mücadeleyi ifade ediyor. Aslında Önder Apo'ya özgürlük hamlesi, PKK kuruluşunun 30. yıldönümünde zirveye ulaşan gerilla direnişi ve halk serhıldanında hayat buluyor, pratikleşiyor. Bütün bunlar gösteriyor ki, bütün yıl boyunca inisiyatifi elinde bulunduran, her dönemeçte, adımda, süreçte başarılı olan, kazanan Özgürlük hareketimiz olmuştur; kaybeden, Türkiye yönetimidir, inkâr ve imha sistemidir, AKP'nin gerçekleştirmeye çalıştığı imha ve tasfiye planlarıdır. Bu planların hepsi kırılmış, boşa çıkartılmış, başarısızlığa uğratılmıştır. Özgürlük hareketimiz 31. yıla böyle bir başarı temelinde; inkâr ve imha sistemi ise, bütün planları başarısız kalmış, boşa çıkmış, zayıf düşmüş, çaresizlik içine girmiş oluyor ve bunun verdiği pervasızlıkla çılgınca yönelimlere başvuruyor.

"Tehdidin ve saldırının büyüklüğü, tehlikenin vahşiliği, ancak bizim öfkemizi, kinimizi, tepkimizi büyütecek, örgütlülüğümüzü geliştirecek, gerilla ve serhıldan temelindeki direnişimizi arttıracaktır. Kesinlikle Kürt halkı son direnişlerle tek tutumunun bu olduğunu, bundan başka herhangi bir tutumun kendisine kabul ettirilemeyeceğini gösterdi"

31. yıla girerken Önderliğimize ve halkımıza soykırım dayatılıyor

İnkâr ve imha sistemi böyle bir çaresizliğin ve çılgınlığın sonucu olarak yeni, tehlikeli planlar yapmaya çalışıyor. Kürt halkını soykırımla tehdit ediyor. Önder Apo'ya dönük tehdit ve saldırı, halka dönük bir soykırım tehdidiydi. Son uygulamalar, sözler ve yaklaşımlarda da gördük ki, bu sadece Önder Apo'ya dönük tehdit ve saldırıyla sınırlı değil, gerçekten de halka dönük bir soykırım planı var. Bu anlamda Önderlik ve halkı soykırımla tehdit eden bir yaklaşımı 31. Parti yılına dayatmak istiyor. Bizim de, hareket ve halk olarak buna karşı direnişi her alanda tüm boyutlarıyla geliştirmekten başka çaremiz yoktur, başka bir tutumumuz söz konusu olamaz. Soykırım tehdidi ne kadar büyük olursa olsun, bu temelde baskı ve saldırılar ne kadar fazla olursa olsun, bunlar bizi mücadeleden geri adım attıramazlar; tersine, son halk direnişleri gösterdi ki, bütün bunlar Kürt halkının öfkesini ve kinini daha fazla arttırır, onu daha fazla bilinçlendirir, örgütler ve eyleme sevk eder. Bu anlamda tehdidin ve saldırının büyüklüğü, tehlikenin vahşiliği, ancak bizim öfkemizi, kinimizi, tepkimizi büyütecek, örgütlülüğümüzü geliştirecek, gerilla ve serhıldan temelindeki direnişimizi arttıracaktır. Kesinlikle Kürt halkı son direnişlerle tek tutumunun bu olduğunu, bundan başka herhangi bir tutumun kendisine kabul ettirilemeyeceğini gösterdi. Bu bakımdan da bir kere, 30. yıldaki kazanımlar temelinde 31. mücadele yılına daha güçlü girerken her türlü saldırıya karşı her alanda çok daha güçlü bir direnme azmine, gücüne, potansiyeline, örgütlülüğüne sahip olduğumuz ortadadır. Bunu sürdüreceğiz, gerçekleştireceğiz.

Önderlik duruşu tarihin en büyük ve en güçlü bir dönemini arz ediyor

Böyle bir direnişi yürütme fırsat ve imkânlarımız her zamankinden fazladır. Halkın kararlılığı tamdır, Önderlik çizgisi, tutumu nettir, gerillanın kahramanca direnişi en güçlü düzeyine ulaşmıştır. Fırsat ve imkânlar her zamankinden fazladır. Bölgedeki durum, uluslararası gelişmeler bizim direnişi geliştirmemiz için fırsat ve imkânları her dönemden fazla sunuyor. Bu konuda her hangi bir daralma ve eksiklik yoktur. Kendimize güvenimiz, başarıya inancımız, kazanma azmimiz her zamankinden güçlüdür. Çünkü Önderlik duruşu tarihin en büyük ve en güçlü bir dönemini arz ediyor. İnsanlık tarihinin en büyük özgürlükçü duruşu olan İmralı direnişi elbette ki zaferin garantisini veriyor. Gerilla ve halk kahramanlık çizgisinde mücadele ediyor. İnkâr ve imha sisteminin bu gerici faşist-milliyetçi yüzü her zamankinden çok daha fazla teşhir olmuş bulunuyor. O bakımdan da 31. PKK yılı özgürlük ve demokrasi çizgisinde direnme potansiyelimizin en çok pratikleşeceği bir yıl olmaya aday olduğu gibi, böyle bir güçlü duruş nedeniyle Kürt sorununun çözümünün gerçekleşmesine, özgür ve demokratik yaşamın gelişmesine dönük de başarı şansının, imkânlarının en çok olduğu bir dönemi ifade ediyor. Şöyle de ifade edebiliriz: içinde bulunduğumuz süreçte elbette durum çok gergin, çatışma çok keskindir, fakat bu aynı zamanda Kürt sorununun çözümüne de en yakın olduğumuzun ifadesi de oluyor. Yani 31. yıl, partileşme temelinde özgürlük ve demokrasi mücadelesini en fazla geliştirebileceğimiz, Kürt sorununun çözümü yönünde en güçlü gelişmelerin yaşandığı, en büyük adımların atıldığı bir yıl olacaktır.

Türkiye yönetimi şimdiye kadar bir sürü oyun oynadı. Bunları bozduk, hepsini boşa çıkardık. Şimdi artık sıfırı tüketme noktasına doğru gidiyor. Soykırım arayışları ve bunu gerçekleştirme çabası, bu dünyada ve Kürt halkının bu biçimde bilinçli, örgütlü ve direngen olduğu bir ortamda öyle kolay değildir. Kürtler ne Ermenilerdir, ne de Rumlardır; Kürdistan ne Ermeni yurduna ne de Kürtlerin duruşu Rumların duruşuna benzer. Kürt toplumu onlar gibi değildir. Mevcut durumda Kürt halkının bilinç, örgütlülük ve eylemlilik durumuyla, geçmişte onlara dönük soykırım uygulandığı dönemdeki durumlar ayrıdır, tarihsel süreçler de çok farklıdır. O bakımdan Türkiye yönetiminin, Başbuğ-Erdoğan yönetiminin bu yönlü arayışları boştur. Kendi başlarına bela olacak, kendi çöküşünü ve belki de beğendikleri yere gitmelerini gündeme getirecek arayıştır. Bunu böyle bilmelerinde yarar var. Buna karşılık olarak Kürt halkının duruşu, bilinçliliği, örgütlülüğü, direnme azmi çok güçlüdür. O açıdan da şunu söyleyelim: 31. PKK yılı, daha çok mücadele edeceğimiz, daha büyük kazanacağımız, zafere, özgürlüğe daha çok yaklaşacağımız bir yıl olacaktır.

Kürt toplumuna direnmekten başka yol bırakılmıyor

31. Parti yılında siyasi bir çözüm ile girmek isterdik, fakat böyle olmuyorsa, çatışma derinleştiriliyorsa, bu kadar inkâr ve imhada ısrar varsa, saldırı oluyorsa, elbette ki buna karşı direnmek de bir zorunluluktur. Başka türlü özgür olunmaz, örgütlü hale gelinmez, özgür yaşam kazanılmaz, yaratılmaz, onur şeref korunmaz. Başka yolu yok, Kürt toplumuna başka yol bırakılmıyor. Ancak direnerek var olma yolu bırakılıyor. Bizim de bunu kabul etmekten ve buna göre davranmaktan başka çaremiz yoktur. Madem böyle isteniyor, o zaman biz de bunun en iyisini, en güzelini, en güçlü bir biçimde yapalım. Gerçekten de "**Kürt ayaklanması**" oluyor, diyorlar. O halde ayaklanmaysa ayaklanma, savaşsa savaş, direnişse direniş, hepsinin en güçlüsünü, en kapsamlısını yapalım. Her şeyi gözden geçireceğiz, değerlendireceğiz. Bu temelde çok daha kararlı, hazırlıklı, koşullar neyi gerektiriyorsa onu başarıyla hayata geçirecek şekilde bir özgürlük mücadelesini, direnişi, isyanı, ayaklanmayı 31. Parti yılına dayatacağız. Bu artık bizim için olmazsa olmaz kabilinden bir zorunluluk haline gelmiştir. Böyle gitmesi kabul edilemez. Sonuçsuzluk, çözümsüzlük, bu işkence sistemi kabul edilemez. Onun için halk, *"Êdî Bese"* dedi, *"İmralı işkence sistemine son"* dedi, *"Önder Apo'ya özgürlük"* dedi. Bunlar boşa söylenmiş sözler değildir. Gerçekleştirilmesi gereken hedeflerdir. Bunları gerçekleştirecek, hayata geçirecek, başaracak bir mücadeleyi 31. PKK yılına kesinlikle dayatacağız. Hareket olarak kararlılığımız bu temeldedir. Önderlik duruşu ve direnişinden çıkardığımız sonuç budur, halkın direnişi de tüm halk olarak böyle bir kararlılık içinde olduğumuzu gösteriyor.

30 yıla 10 kongre sığdırmış bir parti hareketiyiz

PKK'nin 30. yıldönümü vesilesiyle üzerinde değerlendirme yapılması gereken bir diğer ve en önemli alan, partileşme alanı olmaktadır. 30. yılda en çok gelişme sağladığımız alan ideolojik-örgütsel mücadele alanıdır. Biz gerçekten de 30. yıla hakkını verdik. 30. yılda 10. Kongreyi yaptık. Otuz yıla 10 Kongre sığdırmış bir parti hareketiyiz. Her üç yıla bir Kongre düşüyor. 10. Kongreyle Parti Tüzüğüne üç yılda bir Kongre yapılmasını bir hüküm olarak koyduk. Böylece yeni tüzüğümüzün hükümlerine göre zamanında Kongrelerini yapmış bir parti hareketi konumundayız. Zamanında Kongre yapmış olmak, Kongre esaslarına göre çalışmak, seçimle işleri yürütmek, toplantılarını zamanında yapmak, alınan karar ve planları uyguluyor olmak açısından önem taşıyor. Demek ki kararlarımız uygulanıyor, Parti'de bir aksaklık yoktur, düşman saldırıları her hangi bir engelleme yaratmıyor. Bu konuda uluslararası komplo ardından doğal olarak bir sarsıntı geçirdik. Fakat genelin düzenli yürüyüşü, Önderliğin parti çalışmalarını tüzük hükümlerine göre sistemli, düzenli yürütmesi o sarsıntıları aşmamızı sağlattı. Böylece 30. yıl dönümünü -ki, temel bir kesit, bir yüzyılın neredeyse üçte biri ediyor, çeyrek yüz yılı aşıyor- 10. Kongre temelinde kendini yenilemiş, yeniden kararlaştırmış, eleştiri-özeleştiri temelinde düzeltmiş,

gözden geçirmiş bir temelde yaşıyor. Bu anlamda iç sorgulamamız, çizgi gereklerine göre kendimizi düzeltmemiz, güçlendirmemiz gerçekleşmiştir. Esas önemli olan, 30. yıl mücadelesinin esas ağırlıklı olan yönü budur, bunu görmek gerekir. 30. yılda bunu yapmış olmamız, yıl dönümünü böyle büyük bir örgütsel çalışmayla, zirveyle, başarıyla karşılamamız, PKK'nin gelecekte özgürlük ve demokrasi mücadelesine öncülük yapmadaki iddiasını, gücünü ortaya çıkarıyor. Bu açıdan 31. yıla daha güçlü ve hazırlıklı giriyoruz. Neden? Çünkü ideolojik-örgütsel bakımdan eleştiri-özeleştiri temelinde kendimizi yenilemişiz, yetkinleştirmişiz, düzeltmişiz. Bu en büyük gücü veriyor. Çünkü parti sağlamdır. Parti sağlam olursa her türlü mücadele başarıyla yürür, siyasi-askeri mücadele her yerde, her zaman başarıyla yürütülür. Önderlik *"PKK'lileşelim savaşı kazanalım"* dedi. Partileşmek, her türlü mücadelede, siyasi-askeri mücadelede başarı kazanmanın, zafer elde etmenin birinci koşuludur. Partisiz Kürdistan'da hiçbir siyasi-askeri çalışma yapılamayacağı, başarı elde edilemeyeceği gibi, her tür askeri-siyasi başarının yaratıcısı kesinlikle parti öncülüğüdür. Bu nedenle 30. yılda 10. Kongre ile partileşmede yaşadığımız gelişme düzeyi siyasi-askeri mücadelede kazandığımız başarıların yaratıcısı olduğu gibi, bundan sonra kazanılacak büyük başarıların da güvencesi oluyor. 31. yıla bu temelde daha güçlü, daha hazırlıklı giriyoruz.

PKK'nin otuz yılda yaptıkları gelecek otuz yılda yapacaklarının da aynasıdır

Esas olarak 10. Kongrenin başarıyla pratikleştiği yıl elbette ki 31. Parti yılı olacaktır. Büyük siyasi-askeri mücadele ve başarılar 31. yılda kazanılacaktır ve bu kesindir. 30. yılda yaptığımız 10. Kongre PKK'nin önümüzdeki süreçte de Kürt halkına, onun özgürlük ve demokrasi mücadelesine başarıyla öncülük edeceğinin en somut göstergesi oluyor. Önderlik 10. yılda *"geçen on yılda yaptıklarımız, gelecek on yılda yapacaklarımızın da aynasıdır"* dedi. Şimdi 30. yıl dönümünde 10. Kongre gerçeğine dayanarak şunu rahatlıkla söylüyoruz: PKK'nin geçmiş otuz yılda yaptıkları, gelecek otuz yılda yapacaklarının da aynasıdır. Onlarca yıl Kürt halkına ve özgürlük mücadelesine başarıyla öncülük edecek bir parti hareketinin yeniden inşası, üçüncü partileşme hamlesinin başarıyla gerçekleştirilmesi 10. Kongreyle sağlanmıştır. 10. Kongre gerçeğini böyle görmemiz, anlamamız gerekiyor. Belgeler yayınlanmıştır, halka ve örgüt yapımıza Kongre sonuçları bildirgelerle sunulmuştur. Üzerinde duruluyor, tartışılıyor, daha da tartışılmalıdır. 10. Kongre derslerinin özellikle bu 31. Kasım ayını yaşarken çok yönlü tartışılması, açığa çıkartılması ve derinden özümsenmesi gerekiyor.

Nelerdir bu dersler? 10. Kongre gerçeğinden neyi çıkartacağız? Bir kere, Kongreyi nasıl yaptık, neden 2008 yazında başarıyla yaptık da, başka zaman yapamadık. Neden daha önce yapmamız gerekirken yapamadık, ertelemek zorunda kaldık? Demek ki hazır değildik; kadro yapısı hazır olmazsa, örgüt yapısı Kongre yapamaz. Hazır olmak ne demektir? Eleştiri-özeleştiri yapabilmek demektir. Yani hata ve eksiklikleri ortaya çıkarabilmek, bu temelde daha büyük bir iddia ve irade, daha büyük bir başarı elde edecek mücadele gücünü ortaya çıkartabilmek demektir. Geçen yılda bu iddia ve irade gücümüz yoktu, başarma azmimiz yoktu, kendimize güvenimiz yoktu, başarıya inancımız yoktu. Bunu net söyleyebiliriz, ya da bütün bunlar zayıftı. Bu zayıflıklar nedeniyle kongre yapamadık, yapsaydık yeniden inşayı başarıyla gerçekleştiremezdik. Hiç geri çekilme temelinde, iş yapmama, yapamama temelinde Kongre olur mu? Elbette ki olmaz. Öyle Kongre yapılırsa ortaya örgütün yeniden şekillenmesi değil, dağılması, tasfiyesi çıkar. O nedenle ancak büyük bir iddia ve irade kazandığımız, bunu yaratan eleştiri-özeleştiri yapma gücü kazandığımız zaman Kongreyi yapabildik. Bu da 2008 yazında hareketimizin bütün kadro yapısıyla yaşadığı bir durumu ifade etti, ediyor. Son bir-iki yıl içerisinde böyle büyük bir değişim, gelişme yaşandı örgütümüzde. İrade gelişimi, iddia gelişimi, başarıya inanç, kendine güven ortaya çıktı. Daha önce bunlar zayıftı. Neden bu geçen bir-iki yıl içerisinde bunlar ortaya çıktı? Burada Önderlik direnişinin payını, etkisini görmek gerekir. İmralı direnişi, insanlık tarihinin en özgürlükçü duruşunu ifade ediyor. Dolayısıyla en büyük özgürlükçü direniş anlamına geliyor. Bu son yılda genel direnişten de öteye, çok somut ve sert bir fiili direniş haline geldi. Bu direnişin herkes üzerinde etkisi var. Bütün yürekleri, beyinleri etkiliyor. Önderlik gerçeği bu kadar amansız bir direniş içerisindeyken bundan etkilenmeyen yurtsever-demokrat olabilir mi, hele hele sen bunun bir kadrosuysan etkilenmeyip de kendine göre kalabilir misin, elbette kalamazsın.

Önderliğin son savunması düşünce sistemimizde değişiklikler yarattı

Önderliğin mücadele anlayışı konusunda yanlış görüşler vardı. Önderlik demokratik siyasi çözüm isterken, sorunlar böyle çözülsün derken, sanki mücadeleden vazgeçmiş, sert direniş ve mücadele öngörmüyormuş gibi değerlendirmeler, anlamalar ortaya çıkıyordu. Bu yanlıştır. Önderliğin içinde bulunduğu direniş süreci bu düşünceleri yıktı, ortadan kaldırdı, yanılgıları kırdı; herkes gördü ki, Önderlik sorunların demokratik siyasi çözümünü istiyor, ama gerektiğinde en sert fedai direnişinden uzak değildir, çizgisi böyledir. Bu nedenle Önderliğin mücadele anlayışı konusunda kadroda var olan muğlâklık, yanlış, yetersiz değerlendirmeler de aşıldı böylece. Bu, düşüncede gelişmelere yol açtı. Önderliğin hazırladığı son savunma düşünce sistemimizde değişiklikler yarattı. Önceki savunmalarda bu durum yok muydu; vardı, ama son savunma bazı konuları daha ayrıntılı ve kapsamlı açıyor. Bu bakımdan da tam anlaşılmayan ya da muğlak görülen, tam görüş birliği oluşturulmayan bazı konularda görüş birliği sağladı. Örneğin, liberalizm konusu: Önderlik, son savunmasında en çok bunu açtı ve eleştirdi, somut görüşünü ortaya koydu. Kapitalizmin gücü silahında ve parasında değil, liberalizminde dedi ve mahkûm etti. Kapitalizmin mahkûmiyetini liberalizmin mahkûmiyeti olarak ortaya koydu. Oysa şimdiye kadar bu konuda bazıları durumu muğlaklaştırıyordu. Liberalizmin bu şekilde eleştirisi ve mahkûmiyeti Hareketimiz içinde yoktu. Özellikle provokatörler, Dr. Ali ve benzerleri bu konuda düşünce çarpıtması yapmaya çalışıyorlardı. Birazda liberal olsak ne olur, diyorlardı. O yüzden liberalizmi eleştiremiyorduk, mahkûm edemiyorduk, eleştiriler yerini bulmuyordu, hiç kimseye *"liberalsin, özeleştiri ver"* diyemiyorduk. *"Liberalsem liberalim, ne var, birazda liberal olsak ne olur"* deniliyordu. Önderlik, liberalizmi böyle mahkûm edince, bu konudaki kendine göre anlayışlar, yetersiz, muğlak yaklaşımlar tümden ortadan kalktı. Önderlik bu konuda tam bir düşünce açıklığı, netliği ve birliği yarattı. Bizim örgütümüzü de disiplinsiz, sağa sola çekiştirilen, etkisiz, plansız, iradesiz hale liberal tutumlar, düşünceler, davranışlar getiriyordu. Onun aşılması çok bütünlüklü, güçlü, iradeli, disiplinli bir örgütsel duruş ortaya çıkardı veya bu temelde ilerleyen bir örgütsel yapı geliştirdi.

Bununla birlikte 1 Haziran Atılımının 5. yıla kadar da yenilgisiz gelişerek devam etmesinin etkisi var. Bu başaracağımıza dair inancı güçlendirdi. Önce bu inanç zayıftı. Birçok yönden bir yıl, bir ay sürer, başarısı olmaz sanılıyordu. Kendine güven ve inanç azdı bu nedenle. Onun için kimse çok fazla sorumluluk almak istemiyordu. Herkes geri çekiliyordu, görev-sorumluluk üstlenme zayıftı. Oysa 1 Haziran Atılımı yenilmedi, beşinci yılına geldi, başarılar kazandı, örgütü toparladı, düşmana ciddi darbeler vurdu; sarsıntı geçiren, zorlanan, kırılmaya yönelen düşman oldu. Bu büyük bir inanç, umut, güven yarattı, mücadele edip başarı kazanacağımıza dair inancımızı geliştirdi, pekiştirdi. Bu da tabii iddia ve irade kazanmamızda bir etken oldu. Aynı zamanda tasfiyeciliğe karşı HPG'nin yürüttüğü mücadelenin de bunda bir etkisi var. Tasfiyeciliğe, provokasyona karşı ancak Önderlik mücadele eder, deniliyordu. Bizim buna karşı mücadele edemeyeceğimiz sanılıyordu, oysa HPG bünyesinde böyle bir mücadele yürütüldü ve sonuç aldı. Zayıf da olsa, geçte kalsa, dördüncü konferans temelinde gelişen süreç provokatif-tasfiyeci eğilimin açığa çıkartılıp mahkûm edilmesi, örgütten kovulması, tasfiyecilik karşısında örgütsel zaferin kazanılması oldu. Dikkat edilirse bu kişiler bir kişiyi bile etkileyemediler, götüremediler. Dr. Ali-Rubar çetesi Ferhat-Botan çetesinden daha mı zayıftı? Hayır, onların HPG de hiçbir etkileri yoktu, fakat bunlar ise HPG'nin komuta konseyiydiler. Üçüncü konferansta HPG'nin en çok oyunu alanlardı, HPG'de en etkili olanlardı. Peki, sonuç ne oldu, kendilerinden başka peşlerinden giden bir kişi var mı? Yoktur, yalnız başlarına bırakılmış, çizgi ve Önderlik karşıtlığı gerçeklikleri açığa çıkartılmış, yargılanıp mahkûm edilerek, kovulmuşlardır. Bunu örgütümüz yaptı. Demek ki, biz ideolojik ve örgütsel mücadele yürütebiliyoruz, tasfiyeciliği açığa çıkarıp mahkûm edebiliyoruz, Başarı kazanabiliyoruz. Bu da bize güç ve güven verdi. Bütün bunlara dayanarak biz 10. Kongreyi güçlü ve başarılı yaptık.

Geçmiş dönemdeki yetersizliklerin kaynağı öncülükteki zayıflıktır

10. Kongre esas olarak ideolojik-örgütsel sorunları tartışan Kongre oldu. İdeolojik-örgütsel sorunları da doğru bir çizgide tartıştı. Örneğin, yürütülen mücadeleyi tanımladı, onun gücünü ve etkinliğini ortaya koydu. İnkâr edilemez güçte bir fedai mücadelesinin yürütüldüğünü, kahramanlık düzeyinde direnişlerin olduğunu vurguladı, inkârcılığı reddetti. Ama böyle bir mücadeleyle birlikte, bunun yetersiz olduğunu da tanımladı, yetersizliklerini gösterdi. Bu mücadelenin bedelinin ağır olduğunu ortaya koydu. Peki, neden yetersiz, neden bedeli ağır? Demek ki hata ve eksiklikler var. Neredendir hata ve eksiklik? Siyasi ortam mı uygun değil, Önderlik görevleri mi tam yapılmamış, halk desteği mi az, örgütün mücadeleci ruhu mu zayıf? Hayır, bunların hepsi yeterli. Peki, o zaman neden hata ve yetersizlik var? Çünkü öncülük zayıf, hata ve eksiklik öncülükten kaynaklanıyor. Öncü ise partidir. Partiden, partileşmeden kaynaklı bir zayıflık var. Partileşme zayıf olunca, güçlü olmayınca, güçlü, yeterli bir ideolojik-örgütsel öncülük olmayınca siyasi-askeri mücadele başarılı ve etkili yürütülemiyor, sonuç alınamıyor. Siyasi-askeri mücadelede yetersizlik oluyor, bedel ağır oluyor. 10. Kongremiz bunun sorumlusunun partileşmedeki zayıflık olduğunu, parti öncülüğünün yeterince gelişmediğini tespit etmiştir. Neden zayıf, partileşmenin zayıflığı neredendir? Onu da tabii ki kadro ve örgüt duruşundaki zayıflıklar olarak değerlendirdi. Kadrolar çizgiyi yeterince özümsememişlerdir, yeterli örgütlülüğe sahip değiller, siyasi ve askeri mücadelede yeterli bir öncülük yapamıyorlar, kadro öncülüğü, komuta öncülüğü zayıftır, yetersizdir, parti ölçülerine, onun çizgisine uygun değildir. Kadroda bin bir türlü hastalık var: bireyci, tepkici, tutucu, savunmacı, liberal, bürokrat, kendine göre, geri çekilen, istifacı, gücünü yeterince kul-

lanmayan ve daha bir sürü hastalık var. Çizgiyi benimsememiş, özümsememiş; Önderlik çizgisinin gereklerine göre örgütlenmemiş.

Eğer kadro örgüt zayıf ise yönetim görevlerini yerine getirmemiştir

Peki, kadro böyle, ama neden böyle, niye bu durum düzelmemiş, düzeltilmemiş, kim bu durumu giderecek? Elbette ki yönetim giderecek. Parti yönetimi bunun için var, kadro çizgiyi özümsememiş olabilir, hastalıklarla dolu olabilir, örgütsüz olabilir; yönetim de bunları gidermek için vardır. Hastalıkları ortadan kaldıracak, örgütsüzlüğü giderecek, kadroyu eğitecek mekanizma yönetimdir. Eğer kadro böyleyse, örgüt zayıf ise demek ki yönetim zayıftır, yönetim görevlerini yerine getirmemiştir. O zaman demek ki yönetim olunmamıştır. 10. Kongre bu temelde yönetim gerçeğini sorguladı. Öyle sağı-solu eleştirmedi, Kongre bileşenini eleştirdi, kendini eleştirdi. Şu ya da bu düzeyde yönetim görevi almış kadrolardan toplanmış bir Kongre platformu vardı. Belli ki sorun biziz, kimse değildir. O zaman kendimizi çizgiye doğru çekmeliyiz. Sorun bizdedir, sorunu kendimiz çözmeliyiz. Bunun için de sağı solu suçlamadan, eleştirmeden, namusluca özeleştiri vererek kendimizi düzeltmeliyiz. Düzeltme Kongreden, Kongre platformundan başlamalıdır. Çizgiye oturtma Kongreden başlamalıdır. Bunun için de 10. Kongre bir eleştiri Kongresi değil, bir özeleştiri Kongresi oldu. Özeleştiriyi esas alan bir çalışma yürüttü. Bu temelde Parti Meclisini sorguladı, yeniden inşa komitesini sorguladı. Yeniden inşaya yönetim düzeyinde nasıl yaklaşılmıştı, yeniden inşa nasıl ele alınmıştı, onu sorguladı. Çünkü yeniden inşa Önderlik örgütlenmesiydi. Önderlik *"ben kendi eğilimimi örgütlüyorum"* dedi. O açıdan yeniden parti inşasına yaklaşım, Önderliğe yaklaşım demektir. Önderliğe yaklaşımın somut göstergesi PKK'nin yeniden inşasına yaklaşımdır. Kim, ne kadar PKK'nin yeniden inşasına sahip çıkmışsa o kadar Önderliğe sahip çıkıyordur. Partiye sahip çıkmamış, yeniden inşa görevlerini yürütmemişse, istediği kadar desin ki, ben Apocuyum, Önderliğe bağlıyım, bunlar hikayedir. Sen örgütsel görevlerini yapmadıktan sonra Önderliğe nasıl bağlı olacaksın. Öyle bir bağlılık olmaz. O yüzden lafta, sözde bağlılık değil de, bağlılığın somut göstergesi olan yeniden inşaya yaklaşımda Önderliğe yaklaşımın nasıl olduğu sorgulandı.

Viyan ve Nuda fedaice savaşarak PKK'yi yeniden inşa etmeyi esas aldılar

Yeniden inşa komitesinin sorgulanması, bazı eğilimlerin, birbirine yüz seksen derece ters eğilimlerin varlığını gösterdi. Dr. Ali ile Rubar da Yeniden inşa komitesi üyesiydiler; Dr. Ali platforma sunduğu raporda, *"ben Yeniden inşa komitesini bir uzlaştırma komisyonu olarak anladım; kaçanları geri getirecek, sağ-sol eğilimi bir araya getirip barıştıracaktık, görevimiz bitecekti; nihayet kaçanları getirdik, görev bitti, ondan sonrasında PKK örgütlenmesine inanmıyordum, katılmadım, çaba da harcamadım"* diyordu. Bu görüş Ferhat ile Botan'ın görüşünün aynısıdır. Onlar da PKK'nin yeniden inşasını aynı şekilde tanımladılar. Buna rağmen Dr. Ali inşa komitesinde ve PKK Meclisinde oldu, üstte yetkiyi hep tuttu. Bu kadar parti karşıtı bir çalışmayı partinin içinde, en üst organında yetkileri ele geçirerek yaptı. Diğer yandan Viyan ve Nuda arkadaşlar da yeniden inşa komitesi üyeleriydiler. Onlar da bir çizgi geliştirdiler. Bütün yönetim yetkilerini bir yana bıraktılar. Hem de büyük bir çabayla, istekle, örgütü zorlayarak bunu yaptılar; her hangi bir yetkiye sığınamadan, beyinleri ve yürekleriyle mücadelenin en zor alanına yürüdüler. PKK'yi savaşarak inşa etmeyi, en zor ortamlarda, fedai çizgisinde mücadele ederek yeniden inşa etmeyi esas aldılar. Önderlik partisinin, PKK'nin yeniden inşasının en zor ortamlarda fedai çizgisinde mücadele edilerek gerçekleşeceğine inandılar ve bunu yürüttüler, bu konuda ölçü yarattılar, kadro örneği ortaya çıkardılar. Bu da bir çizgiydi, Önderliğin partiyi yeniden inşasını örgütlemek üzere geliştirilen bir pratikti. Dikkat edilirse diğerleriyle yüz seksen derece terstir.

"Viyan ve Nuda arkadaşlar da yeniden inşa komitesi üyeleriydiler. Onlar da bir çizgi geliştirdiler. Bütün yönetim yetkilerini bir yana bıraktılar. Hem de büyük bir çabayla, istekle, örgütü zorlayarak bunu yaptılar; her hangi bir yetkiye sığınamadan, beyinleri ve yürekleriyle mücadelenin en zor alanına yürüdüler"

Parti Meclisinin durumu, kadroların durumu değerlendirilince ortaya şu çıktı ki: birbirinden yüz seksen derece ters olan bu iki eğilim arasında yüzlerce kendine göre duruş ve eğilimler var; bireyci, yeniden inşayı kendine göre ele alan, anlayan, katılan duruşlar var; kimisi ciddiye almıyor, kimisi bekle gör politikası izliyor, kimisi içinde dururum ama görev sorumluluk almam, bazıları askeri ve siyasi çalışmalara kendimi veririm, parti çalışmasını başkası yürütsün, diyor. Bunun gibi çeşit çeşit duruşlar var. Bu duruşlar orta yolcu duruş olarak tanımlandı. İhanetle fedai militan kadro duruşu arasındaki ortadaki duruşlar tasfiyecilik olarak değerlendirildi, eleştirildi ve mahkûm edildi. Yoksa tasfiyecilik kaçan bu unsurlar değildir. Onlar zaten ajandırlar, açığa çıkmışlardır. Tasfiyecilik; aslında ajan provokatör duruşa zemin teşkil eden, ama kendine göre duran, çizgiye katılmayan, ama bırakıp da gitmeyen, partiyi kendine göre anlayıp kendine göre yürütmek isteyen duruştur. Bu partiyi geliştirmiyor, tasfiye ediyor; bırakıp gitmiyor, ama partiyi içten kemiriyor, zarar veriyor. Parti ölçülerini, anlayışını içten felç ediyor. İşte 10. Kongre bu duruşları, yeniden inşaya bu türlü yaklaşımları mahkûm etti, açığa çıkardı. Öyle duruşlar var ki, birçok arkadaş, biz bilmem kaç yıldır PKK'liyiz, yeni mi PKK'li oluyoruz, diye bir rapor yazma zahmetine bile katlanmadılar. Rapor yazmayı gururlarının, onurlarının kırılması olarak gördüler. Yeniden inşaya karşı bu kadar kayıtsız, ondan uzak yaklaşımlar,

partiye sahip çıkmayan duruşlar vardı. Bunlar mahkûm edilmiştir. Yönetimin duruşunun ağırlıklı olarak böyle olduğu ve bütün kadro duruşundaki sakatlıkların, partileşmedeki zayıflıkların buradan kaynaklandığı tespit edilmiştir. Dolayısıyla kadronun hastalıklı duruşuyla örgütsüzlüğünün sorumlusu olarak yönetimin bu duruşu görüldü ve düzeltmenin yönetimden geliştirilmesi kararlaştırıldı. Bunun sonucunda da Parti Meclisinin özeleştiri vererek çizgiye doğru katılmasını, Kongre bileşiminin bu temelde yeniden inşaya katılma sözü vermesini, Kongreden başlatmak üzere bütün kadrolara yaymak temelinde yeniden inşaya katılım ve düzeltme hareketinin geliştirilmesini kararlaştırdı. Bunlar eleştiri ve özeleştiri platformlarını oluşturdular. Dikkat edilirse, Önderliğe, PKK Kongre yapmış, güçlü geçmiş, denilince, Önderlik *"özeleştiri mi vermişler"* dedi. Güçlenmenin nereden olacağını, partileşmenin neyle gelişeceğini bir cümleyle, iki kelimeyle ifade etti Önderlik. 10. Kongre bu temeller üzerinden gerçekleşti.

Kongrede güçlü yapıcı bir eleştirel duruş yaşanmıştır

Kongrede bulunan Parti Meclis üyeleri platformdan geçirildi, güçlü bir eleştiri-özeleştiri platformu oldu. İlk defa Önderlik dışında parti yönetimimiz birbirini eleştirdi. Birbirini eleştirmek demek, örgüt olmak, örgüt ilkeleriyle birbirine bağlanmak demektir. Yönetim olmak, ortak yönetim gücü olmak için adım atmak demektir. Geçmişte yönetim olamamanın altında yatan gerçeklik birbirini eleştirmemekti. Şimdi 10. Kongre ile bu aşılmıştır. Güçlü, yapıcı bir eleştirel duruş yaşanmıştır. Benzer biçimde yine sadece eleştiri değil, aynı düzeyde özeleştiri yaklaşımı da oldu. Özeleştiri vermek üzere büyük bir istek, bunu ihtiyaç olarak görme, bu temelde çaba harcama ortaya çıktı. Zorla eleştirilen-özeleştiri istenen değil, eleştirileri kabul ediyorum, bir şey demiyorum, diyen bir tutum değil; hata ve eksikliklerimi ortaya çıkararak, bunlara bir daha düşmeyeceğim, işlerin doğrusunu yürüteceğim, bu temelde partinin vereceği her tür görev ve sorumluluğu başarıyla yerine getireceğim iddiası ve iradesini ortaya çıkartan bir tutum görüldü. Özeleştiri budur. Yoksa özeleştiri, eleştirilere bir şey demiyorum, demek değildir, günah çıkarmak da değildir. Özeleştiri: hata ve eksiklikleri görüp, onlardan ders çıkartarak işleri doğru ve başarıyla yapma gücü ve iradesi kazanmak demektir. 10. Kongredeki özeleştirel yaklaşım böyle bir düzey yarattı. Güçlü bir eleştirel, özeleştirel platform gerçekleşti. Ardından Kongre bileşimine katılan bütün üyeler, yeniden inşa karşısında tutum belirleyerek yeniden inşaya sahip çıkma ve doğru katılma sözü verdiler.10. Kongre tıpkı parti 3. Kongresi gibi, yeniden partiye katılım Kongresi oldu. Öyle bir süreç başlattı. Kongre platformu söz verip, yeniden inşaya katıldı ve bu temelde bütün kadroların platformlardan geçerek söz verip, yeniden inşaya katılarak, genel bir düzeltme hareketinin ve yeniden inşaya katılım sürecinin geliştirilmesini kararlaştırıldı. 10. Kongre gerçeği budur. Bu temelde şimdi tartışmalar sürüyor. Bir netleşme, kararlaşma gelişiyor. Bu eleştiri, özeleştiri gerçeği büyük bir birlik, güven, irade, iddia yarattı, güç ortaya çıkarttı. Apocu çizgide oluşan örgütsel birlik müthiş bir güçlenme ortaya çıkardı ve bunun sonucunda "Önder Apo'ya Özgürlük" hedefini kararlaştırma gücü göstermiştir. Yoksa öyle bir karar almak kolay değildir.

30. yıl dönümünde bütün parti hareketimiz, kadro yapımız bu temelde bir tartışmayı, yoğunlaşmayı, eleştiri, özeleştiri sürecini yaşıyor. Her alanda toplantılar, konferanslar oluyor, eleştiri-özeleştiri platformları geliştiriliyor. Çünkü 10. Kongre bütün kadro yapısına kendini eleştiri-özeleştiri temelinde sorgulayarak yenileme, düzeltme ve yeniden inşaya katılma çağrısı yaptı. Bu çağrıya kadro yapısı büyük bir heyecanla karşılık vermiştir. Eğilimler iyidir, yoğunlaşma, tartışma, kendini netleştirme süreci gelişiyor. Bu çağrı kadro yapısı kadar halkta da büyük bir heyecan yarattı. 10. Kongrenin etkisi halk içinde çok yankı buldu, etki yarattı, büyük bir coşku ortaya çıktı. Yeniden PKK öncülüğü Önderlik çizgisinden gelişiyor, özgürlük ve demokrasi mücadelemiz güvenceye kavuşuyor, diye Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında halk büyük bir heyecan duydu, sevinç duydu. Bunu sözle ve eylemle ifade ettiler. Bu büyük halk direnişimiz bu gelişme üzerinden gerçekleşiyor.

Biz bir fedai hareketiyiz hiçbir tehdit ve saldırı bizi korkutamaz

PKK 10. Kongresinin düşman üzerindeki etkileri de çok olmuştur. Düşman çok büyük bir korku ve kaygı içine girdi. Halkın büyük bir moral alma, coşku duymasının tersine düşman adeta kahroldu. Birçok yerde tartışma yürüttüler. PKK'nin Önder Apo'ya özgürlük hedefinin pratiğe geçirilmesi karşısında telaşa düştüler. İşte Önderliğe dönük tepkilerin, saldırıların bir yönü de burasıdır. Biz Önder Apo'ya özgürlük deyince ve bu temelde gerilla ve halk büyük eğleme yürüyünce, onlar da tehdit ve saldırıya giriştiler. Bize böyle cevap vermeye çalışıyorlar. Fakat bunlar boştur, nafiledir. Bu tür şeylerden korkacağımız yok. Önder Apo *"ölümden korkmuyorum"* dedi. Biz bir fedai hareketiyiz. Hiçbir tehditten, saldırıdan korkacak durumumuz yok. Çünkü bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütüyoruz, bir kimlik mücadelesi yürütüyoruz, bir soykırımı durdurma mücadelesi yürütüyoruz. Bu mücadelede kaybedeceğimiz hiçbir şey yok, çünkü zaten Kürt halkının her şeyi kaybedilmişti. Yürüttüğümüz mücadele ile kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanmaya, özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeniden elde etmeye çalışıyoruz. Biz büyük kararlılık ve cesaretle, *"ölüm nerden gelirse gelsin, yeter ki özgürlük mücadelesi devam etsin"* şiarıyla mücadeleyi fedai çizgisinde yürüyoruz. Düşman saldırıları bu anlamda boştur, tehditleri, şantajları boştur, hiçbir etkisi olmayacak, anlam ifade etmeyecek. Tersine, bizim mücadele azmimizi, kararlılığımızı, isteğimizi daha çok artıracaktır. Bu temelde PKK'nin 31'inci yılına girerken partileşmede çok daha güçlüyüz. 10'uncu Kongre ideolojik, örgütsel bakımdan Önderlik çizgisine bizi daha çok yaklaştırdı. Çizgi temelinde partileşmeyi daha çok yarattı. Bu, büyük bir birlik, bütünlük, netlik, kararlılık ortaya çıkardı. Bu anlamda şimdi PKK elbette öz-

gürlük ve demokrasi mücadelesini yürütmede, halka öncülük etmede çok daha güçlü, kararlı ve örgütlüdür. Dolaysıyla çok daha büyük başarılar yaratacak durumdadır.

PKK Kürt halkının kimlik ve özgürlük temelinde direnmesinin harcıdır

Bu 30. yıl dönümünde; PKK nedir, PKK ile ne değişti, PKK ile ne oluyor? diye sorular soruldu. Bundan sonra ne olacak dendiğinde, eskisi gibi olmayacak dedik. Çünkü artık PKK var. Bu Kürt-Kürdistan tarihi için, Ortadoğu ve dünya gerçeği için de böyledir. PKK nedir? Yeniden partileşme neyi ifade ediyor? Bu 30. yıl dönümünde en çok sorgulamamız, anlamamız gereken budur. PKK'lileşmek, partileşmek önemlidir, parti çizgisini geliştirmek önemlidir. Önderlik partileşme için, *"bir canlının, insanın damarlarında hareket ederek ona yaşam veren kandır. Bir bitkiye kılcal damarlarından hareket ederek ona yaşam veren öz sudur"* dedi. Kürt halkının yaşam suyu, yaşam gerçeği partidir. Kürt halkı özgürlük ve demokrasi bilincini, iradesi, örgütlüğünü ve eylemini PKK ile, Önder Apo gerçeğiyle kazandı. Bununla şimdiye kadar getirdi ve PKK ile yaşıyor. Bu nedenle PKK demek ki, bir bilinç, bir ruh, bir yaşam felsefesi, cesaret, fedakârlık, birlik, yoldaşlık, örgütlülük, çalışma, eylemsellik demektir; PKK, Kürt halkının kimlik ve özgürlük temelinde örgütlenmesinin ve direnmesinin harcıdır. Dolayısıyla partisi olmadan hiçbir şeyi olmaz. Özgürlük, demokrasi, kimlik, onur, şeref olmaz. Hiçbir şeyi olmaz; su olmaz, ekmek olmaz. Kürt halkı için parti ekmekten, sudan, havadan daha fazla değer ifade eden bir şeyidir. Kürt halkının özgür ve demokratik varlığı ve geleceği içindir. Partileşmek de böyle bir ölçü ve değeri ödünsüz, hesapsız, kitapsız, ikircimsiz edinmek ve pratikleştirmek demektir. Böyle bir değerler toplamına katıksız, karışıksız katılmak demektir. Bu bakımdan PKK'lileşmeyi doğru bir biçimde ele alacağız. PKK'siz, partisiz hiçbir şeyinin olmayacağını anlayacağız. Kürdistan'da yaprağın bile partileşme ile kıpırdadığını, her türlü özgürlük bilincinin, iradesinin, özgür savaşçılığının, silahının, üniformasının ruhunun partiyle olduğunu iyi bileceğiz. Bu bakımdan da PKK 30. yıldönümünde Önder Apo ve PKK gerçeğini çok daha derinden ve kapsamlı bir biçimde sorgulamak, açığa çıkartmak, anlamak, özümsemek gereği vardır. 10. Kongre tüm kadro ve savaşçı yapısı için bu doğrultuda gerçekleşmiş bir çağrıdır.

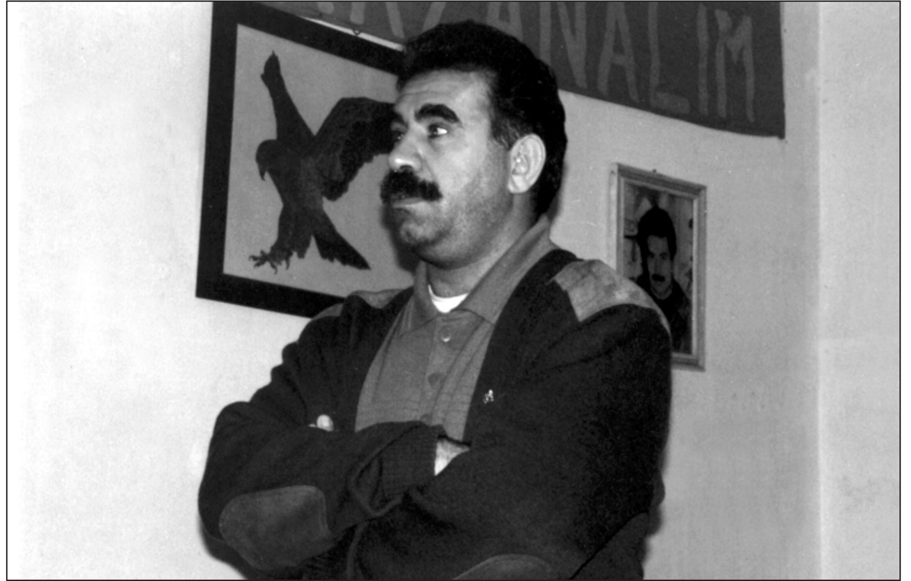
Önderlik duruşu güçlüdür sarsılmazdır sorunları çözecek düzeydedir

Yine bu 30. yıl dönümünde PKK gerçeğini, Önderlik gerçeğini doğru özümseyerek bu temelde kendini partileştirmek, partiyi anlamak, partiye doğru katılmak, var olan yetersiz, yanlış, hatalı tutum ve davranışlardan uzak durmak ve onları açığa çıkartmak, onlara karşı mücadele ederek onlardan kendini kurtarmak gerekiyor. Bu konuda özellikle tüm kadro gücünün bir bütünlük içerisinde istekle gelişme yaratması önemlidir. Önderlik duruşu zaten güçlüdür, sarsılmazdır, sorunları çözecek düzeydedir. Halkın Önderliğe bağlılığı çok ileri düzeydedir. Halk diyor: *"PKK halktır, halk burada"* kendi kimliğini ve özgürlüğünü PKK ile buluyor, yaşıyor ve yaşatıyor. Şimdi burada Önderlik ve halk bütünlüğünü pratikte tamamlayacak ve hayata geçirecek olan ise parti örgütüdür. Yani onun kadro gücüdür, kadro duruşu ve örgütlüğüdür. O bakımdan kadroların Önderlik çizgisinde, Önderlik ölçü ve özelliklerine uygun olarak şekillenmesi, şehitler gerçeğini özümseyerek, ona göre kendini var etmesi önemlidir. PKK bir Önderlik partisidir, bir Önderlik hareketidir. PKK şehitler hareketidir. 3. Kongrede Önderlik, *"şehitler PKK'lidir" "PKK şehitlerin yaşayan biçimidir"*, *"Şehitler PKK olarak yaşıyorlar"* dedi. Bu 15 bini aşan şehittir. Hakilerle, Mazlumlarla, Kemallerle, Hayrilerle, Karasungurlarla, Agitlerle başlayıp, Beritanlarla, Zilanlarla devam etti. Günümüzde 1 Haziran atılımı temelinde Erdallarla, Adillerle, Viyanlarla, Sorxwinlerle yaşıyoruz. PKK'nin 15 bini aşkın kahraman üyesi vardır. PKK bu anlamda gerçekleşmiş bir olgudur, soyut bir durum değildir. Ama ben PKK'liyim, diyenlerin kendisi de değildir. Bir Önderlik gerçekleşmesidir, şehitler gerçekleşmesidir. Bu gerçeği iyi görüp, PKK'yi iyi anlayıp, onun ölçü ve özelliklerini doğru ele alarak özümsemek, bu temelde kendini partiye katmak, partileştirmek, Önderlik çizgisinin ve şehitler gerçeğinin güçlü bir uygulayıcısı olmak herkesin, hepimizin temel görevi, doğrultusu ve hedefidir. Böyle anlayan işleri başarıyla yürütür, doğru katılır, doğru bir parti militanı, Önderlik militanı, Apocu militan haline gelir. Bunu isteyen herkes de bu temelde yapar ve başarır. Bu konuda herhangi bir kaygı, endişe olmamalıdır. 30. yıl dönümünü yaşarken, bunlar temelinde PKK gerçeğini bir kere daha ele almak, Önderlik ve şehitler partisi olarak değerlendirerek yaklaşıp onu özümsemek ve buradan alınan güçle görev ve sorumlulukları HPG savaşçılığını başarıyla yerine getiren militanlar haline gelmek kuşkusuz tüm yoldaşların en temel hedefidir. Biz bu sürecin daha doğru anlaşılacağı, herkesin daha iyi sorgulayarak kendisini bu 30. Parti yıldönümünde daha çok eğitip, partileştireceği, bu temelde de daha güçlü bir savaşçı, militan ve kadrolar haline getireceği, PKK militanlığının bütün ölçü ve özelliklerini çok güçlü bir biçimde ortaya çıkartıp, pratikleştireceği inancındayız. Özellikle geçmiş süreçte katılmış olan kadro, yönetici ve komutanların bu temelde kendilerini düzeltme, yenileme, yeniden katma görevleri ve sorumluğu vardır. Yeni arkadaşların da parti gerçeğini, Önderlik gerçeğini daha doğru, yakından anlama, özümseme, ona doğru katılma, kendini doğru militanlaştırma görev ve sorumlulukları vardır. Niçin gerekli bu? Önümüzdeki görevleri başarıyla yerine getirebilmek için gerekli. Kürt halkına özgürlük ve demokrasi mücadelesinde güçlü, başarılı bir biçimde öncülük edebilmek için gerekli. Bunları yaparsak, güçlü, başarılı bir öncü militan haline geleceğimiz ve 31. PKK yılında üzerimize düşen görev ve sorumlulukların gereğini pratikte başarıyla yerine getireceğimiz kesindir. Bu dilek temelinde şimdiden tüm yoldaşların 27 Kasım 30. Parti yıldönümü günlerini, yani ulusal diriliş bayramlarını kutluyor, 31. Parti yılında üstün başarılar diliyoruz.

Yüreğimizi Önder Apo'nun özgürleşmesine yatıralım

"İmralı sisteminin sürmesi komplonun sürmesi demektir. Üzerimizde oynanmak istenen oyunlar ne olursa olsun, Türk sömürgeciliği kendini ne kadar güçlü görürse görsün karşısında yıkılmaz, bükülmez bir irade, olmazları gerçekleştiren bir Apocu ruh olduğu açıktır. Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar başarı ve zafere kilitlendiğimiz ve bunun imkânlarının da olduğu bir gerçektir. Tüm kadrolarımız, gerillanın düşmanı sarsan eylem gücü ve halkımızın yükselen serhıldan ruhu ile yeniden Apocu kişilikle bütünleşmelidir"

Önderliğimiz tarihi sorumluluk bilinciyle tarihi bir direniş göstermektedir

Halkımız ve Özgürlük hareketinin tüm kadroları çok iyi bilmelidir ki uluslararası komplo 10. yılına doğru İmralı'da daha da ağırlaşarak devam etmektedir. Önderliğimiz Guantanamo uygulamalarının aslında İmralı'da başladığını belirtmişti. Bu kesinlikle doğrudur. Komplo çok tehlikeli bir düzey kazanmıştır. Amaçlanan İmralı sistemiyle Önderliğimizin şahsında Hareketimizi ve halkımızı felç etmek, iradesini kırmak ve tasfiye etmektir. İmralı sisteminin anlamı budur. Dolayısıyla İmralı sistemi var oldukça komplo var demektir. On yıla yakın bir zamandır inanılmaz baskılar altında inanılmaz bir direniş sürmektedir. Önderliğimize karşı uygulanan psikolojik ve fiili işkence sistematik bir hal almıştır. Zaten sistemin kendi başına bir işkence olduğu açıktır. Son dönemlerde artık Önderliğimizin deyimiyle tahammül ve sabır sınırlarını aşan bir düzey kazanmıştır. Bilmeliyiz ki Önder Apo'ya dönük oynanan oyun çok tehlikelidir ve düşman bununla adeta stratejik bir sonuç elde etmeyi hesaplamaktadır. Psikolojik saldırılar fiili düzeye çıkmış ve her yönüyle devam etmektedir. Önder Apo zorunluluk hissetmeseydi, üzerindeki baskılar artık dayanılmaz bir noktaya gelmeseydi İmralı'da yaşananları halkımızla ve kamuoyumuzla paylaşma ihtiyacı bile hissetmeyecekti. Şüphesiz Önderlimiz büyük düşüncesinden ve tarihi sorumluluk bilincinden dolayı bu denli bir sabır ve direniş göstermektedir. Ama uygulamalar öyle bir hal almıştır ki Önderlik artık kamuoyu ile paylaşmak zorunluluğu hissetmiştir. Başta hiçbir hukuk ve insani değerin kabul etmeyeceği gayri ahlaki ve zalimce bir zehirleme olayı daha sonra saçlarının zorla kazıtılması, ardından fiili düzeye çıkan bir işkence ve 24 saat sürekli baskı altında tutarak ruhen ve psikolojik olarak çökertme amaçlı çok yoğun ve acımasız bir saldırı söz konusudur. Bu saldırının şüphesiz çok büyük bir anlamı vardır. Karşı güçler de yaptıklarının ne anlama geldiğini bilerek yapmaktadır. Hareketimiz ve halkımız da bunu çok iyi algılayarak gereken tutum ve direnişi göstermek durumundadır. İstenen şudur: Önder Apo Kürtlüğünden, Kürdistan halkı ve insanlık için düşünce üretmekten ve yaşamdan vazgeçsin. Oysa Önder Apo büyük sorumlulukları olan bir insan, büyük sorumlulukları kadar da büyük direniş ve sabır gösterebilen bir insan. Bütün bunlara karşı 9 yılı aşkın bir süredir amansız bir direnişle mücadele vermiştir. Kendisinin de birçok kere; *"benim Kürtlüğümden vazgeçmemi istiyorlar"* demesi anlamlıdır. "Benim düşüncelerimi kamuoyu ile paylaşmamı istemiyorlar, *benim burada susmamı ve her şeye ilgisiz kalmamı istiyorlar"* demesi anlamlıdır. Tabii ki Önder Apo düşünce üretir susmaz, bırakalım Kürtlüğünden vazgeçmeyi; yaşamının her anı ile bir özgürlük önderi, bir özgürlük savaşçısıdır. Önder Apo'ya bunları dayatmak

seni yok edeceğiz demektir, sen yaşamamalısın demektir. Nitekim bunu inanılmaz psikolojik baskı manevi baskıyla beraber fiili düzeyde de göstermekte ve tehdit düzeyinde de sürekli vurgulamaktadırlar. Bu şüphesiz çok tehlikeli bir oyundur. Eğer Önder Apo'nun şahsında bu tehlikeli oyunda başarılı çıkacaklarına inanıyorlarsa yanılıyorlar. Bu oyunu bozmak ise Önder Apo'nun özgürlüğü ile beraber halkımızın özgürlüğünü de beraberinde getirecektir. Dolayısıyla ya bu oyun bozulur özgürlük ve çözüm gelişir ya da Önderliğimizin imhası gündeme getirilir. Karşı güçler yaptıklarının bu anlama geldiğini bilerek hareket etmektedirler.

Serhıldanlar halkımızın özgür geleceğine sahip çıkma başkaldırısıdır

Dolayısıyla halkımızın da tüm örgüt ve kurumlarımızın da bu oyunun tehlikeli sonuçlarının bu kadar anlamlı ve büyük olduğunu bilerek durumu değerlendirme ve tutum geliştirme zorunlulukları vardır. Önderliğimiz, *"Ben burada olup bitenleri halkımızla ve kamuoyuyla paylaşırsam dışarıda neler olabileceğini biliyorum"* demektedir. Aslında bir anlamda orada olup bitenleri söylemiş de olmaktadır. Yani bir insanın fiziksel olarak ve ruhen çökertilmesi için yapılan ne ise onu izah etmiş olmaktadır. Bu, halkımızın topyekûn ayağa kalkması için yeterli bir gerekçedir. Nitekim Önderliğimizin fiili saldırıya uğradığına dair haberler yansıdığı andan itibaren halkımızın olduğu her yerde büyük bir başkaldırış, büyük bir direniş, büyük bir birlik ve serhıldan ruhu gelişti. Bu çok anlamlıydı. Gelişmek durumundaydı ve daha da gelişmek zorundadır. Bu Önderliğimizin şahsında Hareketimizin kendi özgür geleceğine sahip çıkma başkaldırısıdır. Karşı güçler bunu nasıl yorumlar bilemeyiz. Ama şunu belirtmek durumundayız ki Kürdistan halkı, Özgürlük hareketi, Apocu hiçbir kadro ve militan Önderliksiz bir yaşamı asla kabul edemez. Bunun kanıtı 35 yıllık mücadele tarihinin kendisidir. Artık komplo sürdükçe demeyeceğiz, İmralı sistemi var oldukça her türlü direniş her türlü sahiplenme ve her türlü eylem meşrudur gereklidir, yapılanlar azdır bile. Sadece Türk devleti değil dünya bilmelidir ki bu halk ve bu Hareket Önder Aposuz bir yaşamı asla kabul etmez. Uluslararası komplonun başlangıcında halkımızın gösterdiği direniş onlarca yüzlerce değerli insanımızın bedenini cayır cayır ateşe vermesi fedakârlık ve fedailik ruhu bunun böyle olduğunu kanıtlamıştır.

Hiçbir güç halkların irade ve mücadele azminden daha kudretli değildir

Önderliğimizin özgürlüğü gerçekleşmez İmralı sistemi devam ederse aynı fedailik ruhu ve aynı serhıldan ruhu artarak gelişecektir. Bu anlamda son günlerde halkımızın gerek Kürdistan'da, Türkiye'de gerek Kürdistan'ın diğer parçalarında, Avrupa'da, Kafkaslar'da ve Kürtlerin olduğu her yerde gösterdiği tepki ve direniş hem son derece meşru hem de son derece anlamlıdır. Hiçbir yasal hukuksal durum haklımızın bu konudaki eylemlilik ve duyarlılığının önünde engel olamaz. Son günlerdeki halkımızın eylemlilik ve duyarlılığı da bunu böyle göstermiştir. Özellikle Kürdistan'ın dört bir yanında Türkiye ve Avrupa'da geliştirilen boykot, kepenk kapatma, miting, yürüyüş, korsan gösteri, araç yakma eylemleri yine bazı TV ve basın binalarının işgali, BM binalarında eylemlerin yapılması halkımızın Önderlik denildiğinde ne kadar duyarlı olduğunu ortaya koymuştur. Hiçbir güç halkların irade ve inançlarından onların mücadele azminden daha kudretli değildir. Dünya da başımıza kalksa duruşumuz budur. Ve hiçbir gücün bu duruşumuzu sarsacağını ve geriletebileceğin inanmıyoruz.

Ne olacaksa Önderliğimizle olacaktır

Uluslararası komplocu güçlerin ve Türk devletinin tek isteği Önderliğimizin izole edilerek, halktan ve hareketten soyut Önderliksiz bir Kürdistan ve Kürtlük yaratmaktır. Ne olacaksa Önderliksiz olsun istemektedirler. Kürt Önderliksiz olsun, Özgürlük hareketi Önderliksiz olsun istemektedirler. Onlar bunu ne kadar istiyorlarsa biz de tam aksine o kadar her şey Önderlikle ve her şey Önderlik için diyoruz. Başkaları bu konuda bizi anlamayabilir, anlamakta güçlük çekebilirler, ama Kürdistan halkı için Önderliğinin olmaması geleceğinin olmamasıdır. Ne olacaksa Önderliğimizle olacaktır. Hareketimiz de halkımız da bu anlamda son nefesine kadar tüm gücüyle Önderliği sahiplenme ve onu özgürleştirmede kararlıdır.

"Kürt Önderliksiz olsun, Özgürlük hareketi Önderliksiz olsun bunu istemektedirler. Onlar bunu ne kadar istiyorlarsa biz de tam aksine o kadar her şey Önderlikle ve her şey Önderlik için diyoruz. Başkaları bu konuda bizi anlamayabilir, anlamakta güçlük çekebilirler. Ama Kürdistan halkı için Önderliğinin olmaması geleceğinin olmamasıdır"

Bu anlamda geliştirilen serhıldanlara karşı Türk sömürgeciliğinin uygulamış olduğu vahşi yöntemler ve saldırılar da anlaşılırdır. Önderlik adına nerede bir haykırış nerede bir sahiplenme ve direniş olduysa sömürgeci güçlerin yönelimleri de o kadar büyük ve acımasız olmuştur. Doğubeyazıt'ta **Ahmet Özkan** adlı değerli bir yurtseverimiz katledilmiş, onlarca insanımız yaralanmış, yüzlercesi işkenceden geçirilmiş ve tutuklanmıştır. Bütün bunlar Önderliğini sahiplenen halkımızın iradesini kırmaya yöneliktir. Önderliksiz Kürdistan halkının egemen güçlere zemin

olması, iradesinin parçalanması ve özgürlüğünden uzaklaştırılmasıdır. Uluslararası güçlerin ve sömürgeciliğin Önderliğimize bu denli yönelmesinin anlamı budur. Yoksa İmralı sisteminde dayanılmaz koşullarda olan bir insana niçin bu kadar bir yönelim olabilsin? Demek ki onun nefes alışverişi, onun düşünce üretmesi bütün oyunları bozan, özgürlük iradesini ve eylem gücünü arttıran bir rol oynamaktadır. Dolayısıyla eğer Özgürlük hareketi darbelenecek ve tasfiye edilecekse bu Önderlikte başlamalı. Hesapları budur, niyetleri de böylece açığa çıkmaktadır.

Sömürgecilik Kürdistan'da yenilmiştir

Öyle sorunların demokratik ve barışçıl yoldan çözümü konularında iyi niyetli ve çözüm iradesini gösteren bir durumda değildirler. Aksine sinsi ve kirli planlarla halen bir tasfiyenin, bu mücadeleyi darbeleyip yok etmenin stratejisini ve taktiğini geliştirmeye çalışmaktadırlar. AKPnin orduyla bütünleşmesi, hiçbir dönem olmadığı kadar ordunun yedeğine ve emrine girmiş olması sürecin daha da tırmandırılacağını göstermektedir. Bunun içindir ki çok pervasız bir şekilde serhıldanlara yönelebilmekte ve Kürt halkını geriletme ve iradesini kırmayı önüne koymaktadır. Serhıldanlara katılan çocukların ailelerine dönük Adana valisinin ve diğer pek çok yerde devlet yetkililerinin *"bunları tespit edersek kömür yardımını keseceğiz, yeşil kartlarını ellerinden alacağız"* demeleri zorla geriletemedikleri serhıldanları halkın ekonomik durumunu kullanarak durdurma çaresizliğini göstermektedir. Bununla hem psikolojik hem ekonomik hem sosyal bir saldırı geliştirerek karşılık vermeye çalışmaktadırlar.

Sömürgecilik Kürdistan'da yenilmiştir. Erdoğan'ın bir sömürge valisi gibi Kürdistan'a yaptığı gezi ve yine halkımızın Erdoğan'ı haklı olarak Şaron'a benzetmesi ve adeta 'Kürdistan'a giremezsin' diyecek kadar güçlü bir irade ortaya koyması halkımızın özgür irade ve eylem gücünü ortaya koymaktadır. Bunun karşısında yenilginin verdiği tepkiyle kendi gerçek niyetlerini ortaya koymuştur. Devletin başı Kürdistan halkına *"sen eğer böyle direnirsen şoven sivil faşist güçler de kendini savunur"* deyip adeta Kürtleri vur emrini verebiliyorsa, pompalı saldırılara davetiye çıkartabiliyorsa hem devletin acizliğini hem de acımasızlığını ortaya koymuş oluyor.

Kimse bu toprakların asli sahibi olan Kürdistan halkına çek git diyemez

Milliyetçilik sömürgeciliğe bir şey kazandırmaz. Türk-Kürt çatışması sömürgeciliğe bir şey kazandırmaz. Milliyetçilik şüphesiz Kürdistan halkımızın buna karşı cevabı gerici ve ırkçı zihniyetin hak ettiği biçimde olmuştur. Hiçbir güç Kürdistan halkının iradesiyle oynayamaz. Hiçbir güç binlerce yıllık Kürdistan tarihini yok sayamaz, bu toprakların asli sahibi olan Kürdistan halkına çek git diyemez. Hiç kimse bu yetkiyi veremez. Bu tamamen ırkçı ve faşist bir zihniyettir. Gerçekten eğer bu toprakları terk etmesi gereken birileri varsa adeta devşirme yöntemleriyle bir araya getirilmiş bu faşist güçler olabilir. Kürdistan halkı özgürlük mücadelesini yükselterek bu zihniyet sahibi güçlerin hak ettiği yere oturtulmasını sağlayacaktır. Önderliğini sahiplenen Kürt halkına dönük; kadın da olsa, yaşlı da olsa, çocuk da olsa yöneleceğiz demek, soykırım düzeyinde bir saldırıdır. Başka halkların çocukları sokaklara dökülüp zafer işaretleri yaparken eylemleri haklı ve meşru ama dili, kimliği, ulusal değerleri, kültürü elinden alınmış, yok sayılan bir halkını çocukları kendi Önderliğine ve özgürlüğüne sahip çıkarken kandırılan yönlendirilen çocuklar oluyor. Kendi uyduruk bayramlarında Kürt çocuklarının ellerine bayraklar verip saatlerce bekletirken kandırılmış olmuyor da aileleri işkenceden geçen, her gün şehit veren halkın çocukları kandırılmış ve özgürlük mücadelesi terörist oluyor! Nitekim gördükleri muamele de o. 14 yaşındaki çocuk 25 yıllık bir ceza ile

kına da bir şey kazandırmaz. Ama eğer halkların birbirini boğazlaması ve halklar arası bir çatışma olacaksa zaten kaybedecek bir şeyi olmayan Kürdistan halkı bu çatışmadan daha az zararla çıkabilir. Dolayısıyla sömürgecilik aslında o kadar çözümsüz ve zor bir durumdadır ki kendisini daha çok zora sokabilecek yönelim ve politikalar da geliştirmeyi göze alabilmektedir. Yine Erdoğan'ın Özgürlük hareketini ve Kürt halkını hedefleyerek *"ya sev ya terk et"* demesi aymazlığın ötesinde ırkçı ve faşist zihniyetini göstermektedir. Halen bu kadar faşist ve ırkçı bir şekilde Kürdistan halkına yönelebiliyorsa bu zihniyette demokrasi barış ve çözüm aramak ne mümkündür ne de gerçekçidir. Hal-

yargılanabiliyor. Halk olarak bu kadar vicdansız, bu kadar acımasız, pervasız bir yönelimle karşı karşıyayız. Ama Kürdistan halkı artık kömür ve makarna karşılığında ve yine işkence ile susturulacak ve kandırılacak durumda değildir.

Bazı güçler Türkiye'nin demokratikleşmesini istememektedir

Önder Apo öyle bir halk yarattı ki beli yere gelmez kırılmaz. Öyle bir halk yarattı ki artık özgürlüğünden asla vazgeçmez. Önder Apo bir kere cinleri şişeden çıkarttı kimse de bunları yeniden şişeye koyamaz. Önder Apo'ya yönelimlerinin nedeni bu ülkenin çocuklarını bile ayağa kaldıran bir heyecan bir ruh bir eylem gücü kazandırmasındandır. Ama 7 yaşından 70 yaşına kadar ***"Be Sêrok Jiyan Nabe"*** sloganıyla sokaklara dökülüyor ve Önderliğini sahipleniyor ise kara kara düşünmesi gereken sömürgeci güçlerdir. Halkımız şimdiden aslında kazanmıştır. Ve bu kazanma mücadelesine süreklilik ve kararlılık getirerek Önder Apo üzerindeki işkence ve İmralı sistemini kıracaktır. Burada şu akla gelebilir. Halkımız için Önderliğimizin durumu bu kadar hayati ve hassas iken devlet neden bu konuda bu kadar pervasızlaşabiliyor. Bunu şuna yorumlamak mümkün: İnkârcı zihniyetinden vazgeçmediği gibi her türlü demokratik açılıma kapalı, aynı zamanda inkâr ve imha zihniyetinin sonuç veremeyeceği bir noktada olmasının vermiş olduğu intikam ve çözümsüzlük durumu ile değerlendirmek mümkün. Yoksa karşı taraf konunun halkımız açısından hassasiyetini ve önemini çok iyi bilmektedir. Bazı güçler Türkiye'nin rahatlamasını, demokratikleşmesini ve Türkiye'nin sırtında bir kambur durumuna gelen Kürt sorununun çözülmesini istememektedirler. Bürokrasi, devlet ve ordu bunu istememekte AKP de bunun ideolojik ve pratik uygulamasını yapmaktadır. Çözümdeki bu isteksizlik savaşı ve şiddeti tırmandırmayı beraberinde getirmekte, burada çatışma ve halkların birbirini boğazlamasını göze alacak kadar sorumsuz ve tehlikeli de bir politika yürütebilmektedirler. Yoksa Önderliğimiz üzerindeki uygulamaların sürmesi halinde halkımızın ve Hareketimizin tepkisinin ne olacağını bilmediklerinden değil, aksine bütün bunları bilerek bu politikaları geliştirmekte ve göze almaktadırlar. Halkımızın geliştirdiği bu tepki, direniş ve mücadele şüphesiz devlet içinde bir kesimi düşündürüyordur. Fakat bir çözüm iradesi, bir sorumlu davranış olmadığı için egemen klik çatışma ve çözümsüzlük istediği için bu stratejiyi bilerek uygulamaktadır. Demek ki Türkiye'de böyle bir klik halen egemendir. Ancak böyle de olsa halkımızın ve mücadelemizin yol açtığı gelişmeler de devleti zora sokmaktadır.

Toplumun içerisinde pek çok kesim, aydınlar, yine medya ve basın alanında önemli bazı şahsiyetler sorunu daha yakıcı gördükleri için çeşitli boyutlardan yaklaşarak tartışmalar geliştirmekte ve eleştirel bir tutum içerisinde de olabilmektedirler. Bezelê eyleminden sonra Türk ordusunun ilk kez bu denli ağır itham ve eleştirilere maruz kalması anlamlıdır. Yine AKP'nin, en yakın danışmanları, akıl verenleri tarafından eleştiriye tabi tutulması anlamlıdır. Kürdistan'da AKP'nin giderek ciddi bir erime sürecine girmesi anlamlıdır. Şüphesiz devlet tüm bunları göze alarak inkâr politikasında ısrar etmektedir. Normalinde olması gereken bir sorun kendisini bu kadar yakıcı dayatıyorsa, bunun tartışılıp çözüm yöntemlerinin geliştirilmesi gerekir. Ama mevcut egemen klik böyle düşünmek yerine bir direnç ve direniş içerisine girmektedir. Karşılıklı direnç ve direniş sürecin daha da çatışmalı ve ağırlaşarak devam edeceğini göstermektedir. Peki bu ne zamana kadar böyle gidebilir veya bu durum nasıl aşılabilir?

Hiçbir şey unutmak kadar tehlikeli değildir en büyük ihanet unutmaktır

Eylemlerimizin ve halkımızın direnişinin sömürgeci güçler üzerinde caydırıcı olacağına kesin inanıyoruz. İnanıyoruz ki Kürdistan halkının iradesi, serhıldan ruhu ve gerilla gücü karşısında gerileyecek olan Türk sömürgeciliğidir. Bu halk nefes nefese, geriye adım atmadan, kesintisiz sürekli ve artan bir mücadele azmiyle Önderliğini sahiplendikten sonra gelişecek olan Önderliğimizin özgürleşmesi temelinde İmralı sisteminin parçalanmasıdır. İmralı sistemi parçalanmadan, Önderliğimiz özgürleştirilmeden bu mücadele durmayacaktır. Devletin istediği biraz alıştırmadır da aynı zamanda. Komploya alıştırma Önderliğimiz üzerinde uygulanan psikolojik baskıya alıştırma, saç kazıtıldığında alıştırma, fiili saldırıya uğradığında alıştırma ve giderek kanıksatma ve unutturmadır. Şüphesiz bu çok tehlikelidir. Aksine Önderliğimizi her gün her saat yaşayarak gündemleştirerek ve tüm mücadelemizin eksenine koyarak sonuç alacağımıza yüzde yüz eminiz. Buna hem inanıyoruz hem de bunu gerçekleştirme kararlılığımız vardır. Hiçbir şey unutmak kadar tehlikeli değildir. En büyük ihanet unutmaktır, kanıksamaktır, sürece yaymaktır.

Şu anda devlet Önderliğimizin şahsında oynadığı kirli oyunlarla bir sonuç elde etmek istemektedir. üst üs-

> **"Eylemlerimizin ve halkımızın direnişinin sömürgeci güçler üzerinde caydırıcı olacağına kesin inanıyoruz. Kürdistan halkının iradesi, serhıldan ruhu ve gerilla gücü karşısında gerileyecek olan Türk sömürgeciliğidir. Bu halk nefes nefese, geriye adım atmadan, kesintisiz ve artan bir mücadele azmiyle Önderliğini sahiplendikten sonra gelişecek olan Önderliğimizin özgürleşmesi temelinde İmralı sisteminin parçalanmasıdır"**

te gerçekleştirdikleri toplantılar devletin en üst zirvesinde yapılan toplantılar verilen brifingler Önderliğimizin durumuyla ilgilidir. Bir devlet bu kadar gündemine alabiliyorsa her gün yeni politikalar, stratejiler belirlemek için kafa patlatırcasına yoğunlaşıyorsa namuslu her Kürt, yurtsever Kürdistan halkı ve Özgürlük hareketi bundan on kat bin kat daha fazla yoğunlaşarak, kararlaşarak, eyleme geçerek Önderliğine olan bağlılığını göstermek durumundadır. Önderliğimizi gün gün yaşadığımız, güncelleştirdiğimiz, haykırdığımız kadar özgürlüğü yakındır. Yoksa sürece yaymak ve unutturmak aslında öldürmenin ve tasfiye etmenin başka bir biçimidir. Sömürgeciliğin gerçekleştirmek istediği biraz da bu olmaktadır.

Hiçbir yasa Önderliğimizi sahiplenmemizin önünde engel olamaz

Önderliğimizin şu sözü önemlidir: *"Ben burada olup bitenleri halkımla paylaşırsam neler olup biteceğini tahmin edebiliyorum."* Bu söz önemlidir. Demek ki paylaşmadığı çok şey var. Aslında bu sözüyle paylaşmış da oluyor. Dolayısıyla nerede olursak olalım Türkiye'de, Kürdistan'da, dağda, Avrupa'da, Kafkaslarda, zındanlarda, dunyanın neresinde olursak olalım bugün Önderliğim için ne yaptım, nasıl bir eylem, nasıl bir sahiplenme, nasıl bir plan, nasıl bir strateji, nasıl bir örgüt gücü geliştirmek gerekir diye yoğunlaşmak, eylemliliğe ve serhıldan ruhuna süreklilik kazandırmak önemlidir. Nefes nefese direnen Önderliğimizin bu duruşuna vereceğimiz cevap onun özgürleştirilmesi temelinde nefes nefese soluksuz bir sahiplenme ve mücadele geliştirmektir. Her Kürt bu konuda özgürdür. Hiçbir uluslararası ve TC yasası da bu meşru sahiplenme ve eylem gücümüzün önünde engel olamaz. Bu sistemin, egemen kapitalizmin, modernitenin kendine göre argümanları yasaları olabilir. Türk devletinin de kendine göre yasaları ve hukuku olabilir. Ama hiçbir şey Önderliğimizi sahiplenmemizin önünde engel değildir. Bütün bunları aşan bir yüreklilikle, bir irade gücüyle ve eylem gücüyle tüm yeteneklerimizi, imkânlarımızı birleştirip daha fazla Önderliğimizi sahiplenmek daha fazla özgürleşmesini eylemimizle sağlamak durumundayız. Bilmeliyiz ki İmralı sistemi oldukça Önderliğimize ve halkımıza karşı uluslararası komplo sürecektir. Önderliğimize alternatif sahte lidercikler ortaya sürülecektir. Hareketimizi ve özgürlük mücadelemizi boğmaya ve tasfiye etmeye dönük uluslararası stratejiler, halkımızın iradesini kırmaya dönük yönelimler olacaktır.

İmralı sisteminin devamı komplonun devam etmesi demektir

Nitekim Amerika'da yapılan toplantılar, Güneyli güçlerin gerçekleştirdiği gizli gizemli ilişki ve toplantılar vardır. Muhakkak tasfiye konseptleri ve yönelimler tekrar denenebilecektir. Güneyli güçlerin kafalarında ne tür planlar var açık değildir. Komploya ne denli dahil olurlar bilmemekteyiz. Özgürlük hareketine düşman olmaları komploya ortak olmaları genelde Kürt halkının mücadelesine zarar verecektir. Böyle bir süreçte olması gereken ve beklenen halkımızın kazanımlarını arttırmak, korumak ve Kürt birliğini öne çıkartmaktır. İsteriz ki bu güçler geçmiş yıllardan çıkaracakları derslerle daha sorumlu bir tutum sergilesinler. Fakat kapitalist modernitenin saldırılarının, uluslararası komplonun ne tür yöntemlerle yeni biçimler alarak gelişebileceğini bilemiyoruz. Bildiğimiz şey İmralı sisteminin sürmesi komplonun sürmesi demektir. O açıdan komploya karşı uyanık olmak ve komployu boşa çıkartmanın da Önderliğimizin özgürleşmesiyle mümkün olabileceğine inanarak mücadeleye yüklenmek esastır. Üzerimizde oynanmak istenen oyunlar ne olursa olsun, Türk sömürgeciliği kendini ne kadar güçlü görürse görsün karşısında yıkılmaz, bükülmez bir irade, olmazları gerçekleştiren bir Apocu ruhu olduğu açıktır. Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar başarı ve zafere kilitlendiğimiz ve bunun imkânlarının da olduğu bir gerçektir. Gerillanın düşmanı sarsan eylem gücü halkımızın yükselen serhıldan ruhu ve Hareketimizin tüm kadrolarının yeniden Apocu ruh ve kişilikle bütünleşmeleri, kararlaşmaları ve netleşmeleri önümüzde hiçbir gücün duramayacağını göstermektedir. Yeter ki tüm yüreğimizi, bilincimizi Önder Apo'nun özgürleşmesine yatıralım, bunun stratejisini planını güçlü kuralım ve eylem irademizi güçlü açığa vuralım. Bu anlamda caydırıcı olmak şurada kalsın sonuç alacağımız kesindir. Komplonun 10. yılında komplocuların bir kez daha yenildiklerini ortaya koymak ve Önderliğimizin özgürleşmeye çok daha yakın olduğuna inanarak mücadeleyi yükseltmek asli görevimizdir.

30 yıllık PKK mücadelesi ile Kürdistan'da yeni bir kültür ve yaşam ortaya çıkmıştır

"PKK'nin özgürlük ve demokrasi anlayışı evlerin içine kadar girmiş, Kürtler arası ilişkinin çimentosu haline gelmiştir. Kürtler arası ilişki artık demokratik özgürlükçü temelde gelişmektedir. PKK mücadelesi ile birlikte Kürdistan'da yeni bir yaşam, yeni bir kültür yaratılmıştır. Bunları görmemek, görüp de Önder Apo'nun ve PKK'nin Kürt toplumuna kazandırdıklarını taktir etmemek mümkün değildir. Bunlar büyük bir çabayla, inançla, iradeyle, takiple, öncülük yapmayla, eğitimle gerçekleşmiştir. Kürdistan'da neredeyse her semtte, kasabada yaşayan Kürtlerin şehitleri vardır. Mücadele içinde olan gençleri vardır. Bunu yaratmak önemlidir"

Kürdistan Türk uluslaşmasının yayılma alanı olarak görülmüştür

PKK'nin resmi kuruluşunun 30. yıldönümünü kutluyoruz. 31. yıla gireceğiz. Bu, aynı zamanda PKK'nin 36 yıllık bir mücadele tarihi oluyor.

PKK, Kürdistan tarihinde en uzun süreli direniş ve özgürlük mücadelesi yürüttüğünden sonuçları da bütün direnişlerden ve isyanlardan çok farklı olmuştur. Özellikle Kürt halkını yok oluşun eşiğinden özgürlük mücadelesine sokan bir hareket olarak siyasal, sosyolojik ve kültürel açıdan bu 30 yılın yarattığı değerlerin çok kapsamlı irdelenmeye ihtiyacı vardır. Son 36 yılda Kürtlerin sosyal, siyasal, kültürel bütün yaşamını etkilediğinden, PKK'nin yürüttüğü bu 30 yıllık mücadelenin Kürt halkına neler kazandırdığının ortaya konulması açısından böyle bir değerlendirme önemli olmaktadır.

PKK'nin 30 yıldır öncülük ettiği mücadele tabii ki bir özgürlük mücadelesidir, ulusal demokratik kurtuluş ve kuruluş mücadelesidir. Ancak sadece bununla sınırlı da kalmamıştır. Kürt toplumunun sadece siyasal yaşamını değil, sosyal, kültürel yaşamını, duygularını, reflekslerini, acılarını, sevinçlerini, değer yargılarını ve ölçülerini köklü bir biçimde değiştirmesi açısından da Kürdistan tarihi açısından çok önemli bir yere sahiptir.

PKK'nin kuruluş sürecindeki Kürdistan gerçekliğini ve Kürdistan toplumunu anlamak, Türkiye cumhuriyeti tarihi boyunca Kürdistan üzerinde uygulanan politikalar ve bunun Kürt toplumunda yarattığı etkileri ortaya koymakla mümkün olur. Türkiye cumhuriyeti, özellikle Şex Sait isyanından sonra tamamen tek millet, tek dil, tek kültür anlayışıyla hareket etmiş, bütün politikalarını Kürdistan toplumunu zorla, baskıyla, asimilasyonla Türkleştirerek, Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme çabası içinde olmuştur. Bunun için ilk önce Kürdistan'ı boydan boya yeniden işgal etme politikası izlenmiştir. Kürdistan, karakollarla, askeri karargâhlarla, Kürt halkı üzerinde yapılan asker ve polis baskısıyla boydan boya inkârcı, imhacı sömürgeci bir askeri hakimiyet altına alınmıştır. İnkârcı sömürgeci zor, kendini tüm çıplaklığıyla hissettirmiştir. Özellikle isyanı bastırıp isyan liderlerini idam etmesi ve bu idamlar temelinde bir sindirme ve pasifakasyonu tüm Kürdistan'a yayması açısından bu işgal hareketi hem yaygın hem de derin bir biçimde Kürdistan'ın her köşesinde uygulanmıştır. Askeri işgal temelinde siyasal sömürgecilik kurumlaştırılmaya çalışılmıştır. Bunun için Cumhuriyetin tek partisi olan CHP tüm il ve ilçelerde sömürgeciliğin büroları gibi örgütlendirilmiştir. Askeri işgalle siyasal sömürgecilik yan yana yürütülmüştür. Siyasi sömürgecilik zorla yürütülerek kendine taban bulmaya çalışmıştır. Bu, zoraki siyasi sömürgeciliğin inşasında da Kürdistan üzerinde etkili olan feodal beyler ve aşiret reisleri kullanılmıştır. Onlara da ağalıklarını, beyliklerini, otoritelerinin ancak devletle işbirliği temelinde mümkün olacağı gösterilip Kürdistan'da siyasal sömürgeciliğin ayakları haline getirilmesi sağlanmıştır.

Kürt halkı bu inkârcı sömürgeciliğe karşı tutumunu devletle bütünleşmeyerek, soğuk yaklaşarak bu askeri, siyasi işgali benimsemediğini çeşitli biçimde dışarı vurmuştur. Kürt halkının bu baskıcı ve inkârcı sistemle yaşadığı yabancılaşma Ağrı ve Dersim isyanında olduğu gibi bir direniş biçiminde ortaya çıkmıştır. Bu isyanları yaratan; baskılardır, zulümdür. Kürdistan üzerinde halkı isyana teşvik ettirecek düzeyde ağır baskılar uygulanmıştır. Bu isyanlar çok örgütlü hedefi ve planı olan hareketler değildir. Daha çok toplumun kendi yaşamını kendisinin örgütlemesi karşısında kapitalist devletçi sömürgeciliğin tek ulus, tek dil, tek kültür anlayışıyla merkezi otoriteyi en ağır biçimde Kürdistan üzerinde uygulaması, Kürt toplumunun iradelerini tümden kırma politikalarına karşı Kürdistan toplumunda gerçekleşen isyanlar olarak değerlendirilmelidir. Türk devleti halkın bu hoşnutsuzluğunu, bu isyanlarını bir politika değiştirme vesilesi yapma yerine, halkın taleplerini, beklentilerini belirli düzeyde karşılama yerine, Kürt halkıyla, Kürt toplumuyla bir barışma sağlama yerine, askeri zorla bastırarak

tümden ezmeyi esas almıştır. Bunların çok planlı, bilinçli politikalar olduğunu söylemek gerekir. Siyasal sömürgecilikle birlikte asimilasyonu ve kültürel soykırımı gerçekleştirmek için Kürt halkının iradesinin kırılmasını zorunlu görmüşlerdir. Bu açıdan da bu isyanlara karşı geliştirilen askeri harekâtları, kullanılan şiddeti bilinçli bir irade kırma politikası olarak değerlendirmek gerekir. Bu irade kırmalar üzerinde de tek dil, tek kültür ve tek ulus anlayışı temelinde Kürdistan toplumunu asimile edip, Kürdistan'ı Türklüğün ulusal yayılma alanı haline getirip Kürtlüğü ortadan kaldırmak hedeflenmiştir. Türk devletinin politikasının bu olduğuna kesinlikle kuşku yoktur. Neredeyse her köye, her stratejik görülen tepeye ve noktaya karakollar kurulmuş, askeri karargâhlar yerleştirilmiştir.

"Evlerinde Kürtçe konuşan çocukları bile cezalandıran bir sistem kurulmuştur. Askeri işgal ve siyasal sömürgecilik kültürel soykırımla, tamamlanmak istenmektedir. Kürtler tamamıyla Türk olarak görülmekte ve böyle bir eğitim verilmektedir. Bu eğitimlerle Kürtlük gerilik, ilkellik olarak gösterilmekte, Türklük ise ilericilik olarak lanse edilmektedir. Kürtçe diye bir dil zaten yoktur. Bu tez yoğunca işlenmektedir"

İşgali ve sömürgeciliği beyinlere kadar hâkim kılmayı hedeflemişlerdir

Kürdistan'daki Kürt egemenleri, bölgedeki devletlerin baskısı sonucunda bir irade kırılması yaşamışlardır. Bu irade kırılması Türkiye cumhuriyeti tarihi boyunca daha da derinleştirilmiştir. Geçmişte belirli düzeyde tanınan kendi bulundukları alanlardaki otoriteleri ya ortadan kaldırılmış ya da en aza indirilmiştir. Kapitalist çağda ulus devlete dayanan anlayışlar, kendini en ücra köşelere kadar hâkim kılarak yerel otoriteleri iradesizleştirmeyi ve tamamen ortadan kaldırmayı hedeflemiştir. Yeni kurulan Türkiye cumhuriyeti bu ulus devlet anlayışıyla askeri işgalini ve sömürgeciliğini sadece köylere değil, beyinlere ve yüreklere kadar hâkim kılmayı hedeflemiştir. Zaten tarih içinde iradeleri kırılan Kürt egemenleri Türkiye cumhuriyeti sürecinde iradeleri daha da kırılıp tümüyle devlet karşısında el pençe duran, devletin politikalarına bırakalım ses çıkarmayı, devletin inkârcı, imhacı, sömürgeci politikalarının Kürdistan'daki ayakları haline getirilmiştir.

Türk devleti bir taraftan askeri işgalini tamamlayıp siyasal sömürgeciliği yerleştirmeye çalışırken, diğer yandan her tarafta yaygınlaştırdığı ilkokullar ve temel eğitim okullarıyla asimilasyonu yoğunlaştırmıştır. Köylerde, mahallelerde, evlerinde Kürtçe konuşan çocukları bile cezalandıran bir sistem kurulmuştur. Askeri işgal ve siyasal sömürgecilik kültürel soykırımla, tamamlanmak istenmektedir. Kürtler tamamıyla Türk olarak görülmekte ve böyle bir eğitim verilmektedir. Bu eğitimlerle Kürtlük gerilik, ilkellik olarak gösterilmekte, Türklük ise ilericilik olarak lanse edilmektedir. Kürtçe diye bir dil zaten yoktur. Kürtler kışın karda gezerken kart-kurt yaptıkları için dağ Türkleridir ve bunun için kendilerine Kürt denilmiştir. Yoksa ayrı bir dili olan, kültürü olan bir ulusal topluluk değildir. Bu tez yoğunca işlenmektedir. Tabii kurulan bu inkâr ve imhacı sistemde bırakalım bir memur olmayı, sıradan bir hademe olmak için bile ilkokul mezunu olmak gerekir. Tabii ki ilkokul mezunu olmanın yanında kendisini Türk olarak kabul etmek durumundadır. Öyle bir sistem kurulmuştur ki Türk olursan, Türklüğü benimsersen yaşarsın, Kürtlükte ısrar edersen, Türk kimliğini benimsemezsen de geri ve yoksul bir yaşama mahkûm olursun. Kürt olursan bütün yaşam kapıları kapalıdır, Türk olursan açıktır. Böyle bir ikilem Kürt toplumuna dayatılmıştır.

Türk devleti böyle despotik bir düzen kurmuştur. 1946'da ise çok partili siyasal sisteme geçerek demokrat olma iddiasında bulunmuştur. Aslında DP eliyle Kürdistan'da siyasal sömürgeciliği yeni koşullarda daha etkili biçimde gerçekleştirme süreci başlatılmıştır. Nitekim Kürdistan'da DP etkili olmuştur. DP daha ince politikalarla söylemde biraz yumuşak, ama siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel politikalarda tamamen Türkiye cumhuriyetinin inkârcı, imhacı, sömürgeci politikalarına sadık kalarak, bu konuda hiçbir değişiklik yürütmeyerek Kürt ulusunun yok edilmesine dayalı Türk ulusal yayılma zihniyetini en koyu biçimde sürdürmüştür. Hatta DP inkârcı sömürgeci güçlerle işbirlikçiliğini meşrulaştırarak Kürdistan'da devletin otoritesinin gelişmesine hizmet etmiştir. CHP'nin politikalarına karşı belirli düzeyde tepki gösteren, onunla bütünleşmeyen Kürdistan toplumu DP eliyle devletle bütünleştirilmeye, siyasal sömürgeciliğin Kürdistan toplumunda meşrulaştırılmasına çalışılmıştır.

Kürtlük gerilik olarak lanse edilmeye çalışılmıştır

Zaten Kürtlük adına bırakalım örgütlenmeyi, siyaset yapmayı; sosyal ve kültürel alanda bile Kürtlüğü ifade etmek bir ayıp ve bir suç haline gelmişti. Tabii Kürtlük, gerilik olarak görülüp halk üzerinde bir toplumsal, siyasal, kültürel baskı konusu haline getirilirse, bu ortamdaki bireylerin Kürt olarak kendini ifade etmesi, siyasal bir organizasyonun içine girmesi kolay değildir. Çünkü Kürtlük adına bir şey yapmak, Türkiye cumhuriyeti sınırları içinde suçların en büyüğüdür. Her türlü suç, kötü iş mazur görülebilir, affedilebilir, ama Kürtlük adına herhangi bir şey yapmak ağır suç sayılmaktadır. Hem de 20. yüzyılda halkların, ulusların kendi kimliğini ifade etme eğiliminin arttığı ve halkların, ulusların, toplulukların kendi kaderini tayin etme, kendi kültürüyle yaşama hakkının evrensel bir hak haline

geldiği bir çağda, Kürtlük böyle bir baskı altına alınmıştır.

Kürtlük ve Kürdistanlılık bir zulüm gerçekliği olarak dayatılmıştır

Apocuların ortaya çıktığı yıllarda Kürt halkı askeri işgal, siyasi sömürgecilik, sosyal gerilik ve kültürel soykırım altında geleceğine gerçekten çok umutsuz bakmaktadır. Karnını doyurma ve fiziki varlığını sürdürme dışında herhangi bir ütopyası, hedefi ve çabası yoktur. Duygusu da düşüncesi de karnını doyurma ve fiziki varlığını sürdürmeden öteye geçmemektedir. Kürt insanı aslında neredeyse insanlığın ilk dönemlerdeki primattan kurtulma biçiminde varlık mücadelesini sürdürmeyle karşı karşıyadır. Kürt'e "sen sadece ürüyeceksin, fiziki varlığını sürdürüp bize hizmet edeceksin" biçiminde bir sömürgeci yaşam altına sokulmuştur. Dünyada yaşanan gelişmeler olumlu-olumsuz Kürtleri direkt etkilemektedir. Kürtler sadece günlük yaşam peşinde, anı kurtararak varlığını sürdürme çabası içindedirler. Aslında anı kurtarma, anı yaşama felsefesi denen olgu esas olarak da Kürtlerin PKK'den önce yaşadığı duygudur, o gün yaşadığının ta kendisidir. Yaşadığı günden ötesini göremeyecek durumdadır. En fazla bir mevsimi nasıl kurtarırım, kendi fiziki yaşamımı nasıl idame ettirebilirim çabası içindedir. Bütün yeteneğini ve becerisini bunun üzerinde yoğunlaştırmıştır. Dünyanın en eski halkı Kürtlerin bu duruma düşürülmesi aslında insanlık adına utanç vericidir. Kürtler bir yönüyle de kendilerini bu duruma düşürenlere lanet okuyarak yaşamaktadırlar. Aslında içten içe böyle bir yaşama layık olmadıklarını da görmektedirler, bilmektedirler. Her ne kadar inkârcı sömürgeci baskı altında olsa da, derin tarihsel kültürel değerleri, bilgelikleri onlara sezgileriyle, duygularıyla, düşünceleriyle kendi yaşamlarının bu olmaması gerektiğini hissettirmektedir. Yine çevresindeki toplulukların yaşadıklarıyla kıyaslandığında kendisinin bu durumda olmaması gerektiğini açık ifade etmese de duyumsamaktadır, hissetmektedir.

Ancak iradesi kırıldığından, özgücüne güvenmediğinden, kendisi için yeni hedefler koyup mücadele etme, onun peşine düşme gibi bir duygudan da yoksun kalmıştır. Kadercilik ve kaderine razı olma da buna denilir. Gelecekle ilgili bir öngörüsü yoktur. Gelecek tamamen karanlıktır. Bu kara kaderinin kırılamayacağını düşünmektedir. Buna kendisini inandırmıştır. Özellikle de isyanların zorla bastırılması, inkârcı sömürgeciliğin çok vahşi politikaları Kürt toplumunda 7'den 70'e bu cendereden çıkmak zordur gibi bir eğilim, bir düşünce ortaya çıkarmıştır. Yaşam felsefesi günü kurtarma ve fiziki varlığını sürdürmeyle sınırlıdır. Mücadele felsefesiyse bir yönüyle tümüyle yok edilmiştir. Mücadeleden anladığı sadece fiziki yaşamı kurtarma olarak anlaşılmıştır. Kürt'ün zorluklara direnme özellikleri vardır, ama bu zorluklara direnme de fiziki varlığını sürdürme çerçevesiyle sınırlandırılmıştır. Tarih içinde kazandığı zor koşullara dayanma, mücadele etme, varlığını sürdürme, baskılar ne olursa olsun, sıkıntılar ne olursa olsun yaşamını idame ettirme gibi kimi olumlu özellikleri özgürlük için, demokrasi için ya da başka ütopyalar için harekete geçirecek durumdan yoksun haldedir. Çoluğunu çocuğunu, çevresini yaşatmak Kürt için en büyük başarıdır. Eğer ailesini yaşatıyorsa, çoluğunu çocuğunu kimseye muhtaç etmiyorsa, karnını doyuruyorsa bu onun için yeterlidir. Onur bununla sınırlı kalmıştır. Yaşam ve mücadele felsefesi böyle olunca ülkeye bakışı da çok geri kalmıştır. Tarihsel bir topluluk olarak, bir kimlik olarak kendi kültürel değerlerine, kimliğine bakışı da çok geridir. Sadece Kürtçe konuştuğu için kendine Kürt demektedir. Bunun dışında Kürt kimliğinin, kültürünün gerekleri konusunda bir düşüncesi, bir hedefi ve amacı yoktur. Sömürgeci egemenlik altında yüz yılardır yaşaması, baskı ve zulüm altındaki böyle bir yaşam tarzının uzun yıllar sürmesi ülkeyi onun için zulüm ve baskının uygulandığı bir cendere haline getirmiştir. Ülkede yaşamanın anlamı bu hale sokulmuştur. Öyle ki artık gönüllü olarak ülkeden kaçmaktadır, çıkmaktadır. Kürdistan'dan kaçışı bile bir rahatlama olarak görmektedir. Çünkü Kürtlük ve Kürdistanlılık bir yaşam kapısı yerine zulüm gerçekliği olarak dayatılmıştır. Öyle ki kendinden utanç duyar hale getirilmiştir. Türklüğe, Türkiye'ye gönüllü koşulmaktadır. Belki ülkeden göç edenlerin tümü Kürtlüğünü bırakmaktadır, fakat Kürtlüğünü, Kürt kültürünü ve gerçekliğini var eden coğrafyadan, topraktan, ilişkiden koparak kendisini de kimliğini de yok edecek bir sosyal ve kültürel gerçekliğin içine girmiş olmaktadır. Zaman içinde bu kaçışlar, Türkiye'ye yüzünü dönmeler öyle hale gelmiştir ki, inkârcı, imhacı, asimilasyoncu politikaların bu cenderesi, bu nefes alınmazlık giderek Kürtlükten vazgeçip Türklüğü benimseme gibi bir gönüllü asimile durumu ortaya çıkarmıştır. Kürtlük ve Kürdistan için en büyük tehlike de buradan başlamıştır.

Tek yaşam yolu olarak Türklük gösterildiğinden asimilasyon hızlanmıştır

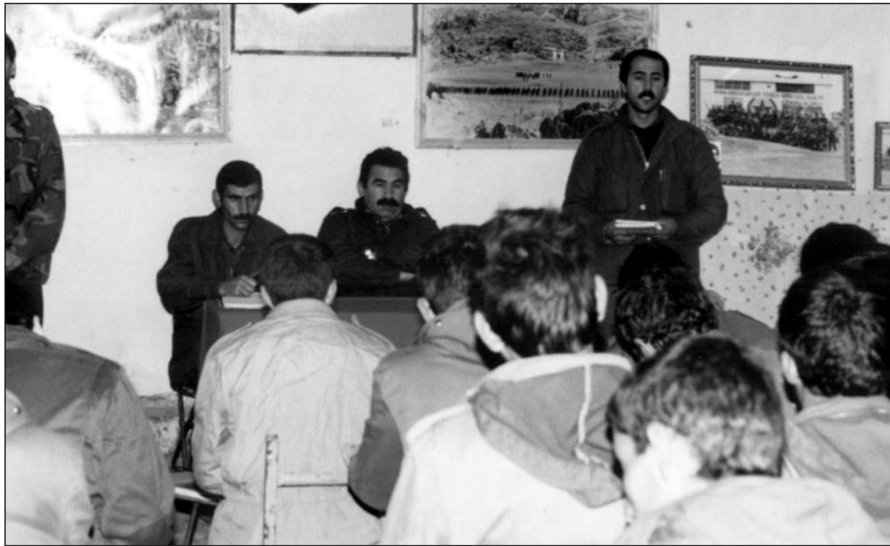
İlk önce baskıyla, zorla, şiddetle dayatılan asimilasyon, inkâr ve imha politikası ve bunun ortaya çıkardığı ortam giderek bu kaçışı gönüllü hale getirmiştir. Daha doğrusu tek yaşam yolu olarak Türklük gösterildiğinden asimilasyon ve kimliğin yok oluş süreci daha da hızlanmıştır. 1970'li yılların başında Kürt ve Kürdistan tarihi açısından ölüm denilebilecek böyle bir sosyal, kültürel, siyasal gerçeklikten söz etmek gerekir. Kürtlük bir nevi dibe çakılmıştır. Kürtlükle, Kürt kimliği ve kültürüyle yaşama imkânı ortadan kaldırılmıştır. Bu, aslında Kürt ve Kürdistan toplumunun dağıtılması için, ortadan kaldırılması için bütün koşulların çok yönlü hazırlanması anlamına gelmektedir. Zaten 1960'ların sonu ve 70'lerin başında inkârcı Türk sömürgeciliğinin Kürt ve Kürdistan gerçeğinin ortadan kalktığını düşünmesi ve bir daha ayağa

kalkmayacağını hesaplaması, aslında ortaya çıkardığı bu zalim, katlanmaz gerçeklik sonucudur.

Kürt toplumunun ilk aydınları din adamlarıdır

Bu durum karşısında aydın denen Kürtlerin durumu ise içler acısıdır. Kürt'ün, Kürt toplumunun ilk aydınlanması esas olarak tarihselliği içinde din adamları ortamında belirli yönleriyle bir Kürtlük bilinci, Kürtlük tarihi ve değerlerini bilme biçiminde ortaya çıkmıştır. Ancak onların bu bilinci de 19. ve 20. yüzyıldaki ulus devlet anlayışının yarattığı etki altında sınırlı bir milliyetçiliktir. Daha doğrusu Kürt halkının derinliklerinde bulunan yurt ve kültür sevgisinin dışa vurulması demek daha doğrudur. Çünkü diğer milliyetçilikler gibi egemen sınıfın güçlü olduğu ve bir ulus devlet kurma iradesi gösterdiği bir ekonomik ve sosyal gerçekliğe dayanmamaktadır. Aslında Kürt'ün binlerce yıllık birikmiş kültürel ve kimlik değerlerinin 19. ve 20. yüzyılda ulusal kurtuluş mücadeleleri denen çağla tanışması sonucu ortaya çıkmıştır. Ancak kendini örgütleyecek, güç yapacak bir konumdan uzaktır. İnkârcı sömürgeci siyasetin yüzlerce yıllık istila ve talanları aslında Kürt egemen sınıflarında da bir irade bırakmamıştır. Halkın da bu yurtsever duygularını örgütleyecek bir irade ve güce sahip bulunmaması gerçeği vardır.

Özellikle Kuzey Kürdistan gerçeğinde ortaya koyarsak; 1950 ve 60'lardan sonra kimi Kürt egemen sınıflarının ve ona yakın aristokrat çevre çocuklarının okumasıyla ortaya çıkan okumuşlar grubu da diğer ülkelerdeki aydınlardan farklı bir karakterdedir. Çok sınırlı ulusal eğilimleri olsa da, egemen sınıf karakteri ve Kürt aristokrasinin özelikleri nedeniyle öyle güçlü bir irade ortaya koyacak, mücadele edecek, büyük bir örgütsellik ve bunun getirdiği öncülüğü ortaya koyacak bir yaşam ve mücadele felsefesinden yoksundur. En iyileri ya da en 'ulusal kimliğime sahip çıkıyorum ve kendime Kürt diyorum' diyenlerin bile yarattıkları örgüt ve mücadele felsefesi çok reformist ve teslimiyetçidir. Kürtler üzerindeki inkâr ve imha siyasetini kıracak iradeden, güçten, mücadele kudretinden uzaktır. Özgücüne güvenme ve bu temelde kendini irade yapmaktan yoksundur. Nitekim Kürt aydını denen ya da denilebileceklerin çoğunluğu özellikle reformist milliyetçi Kürt egemen sınıfların ve aristokratlarının çocuklarından oluşan gruplara eğilim göstermişlerdir. Özgücüne güvenerek örgütlenip gerçekten kararlı bir mücadele ve direniş ortaya çıkaracak bir eğilim içine girmemişlerdir. Bu konuda ürkektirler. Hem egemen sınıf karakterinden hem de sistemle yan yana yaşama gerçekliğinden kopamamaları onları iradeli ve mücadeleci bir güç yapmamıştır.

Kürt aydını sadece Kürt'üm deme cesaretini gösterebilmiştir

Türk devletine karşı mücadeleyi göze almak, bölgedeki inkârcı sömürgeci güçlere karşı mücadele edebilmek gerçekten büyük fedakârlık istemektedir. Düşman güçleriyle karşı karşıya gelmek birçok olanaktan, yaşam imkânından uzaklaşmak, demektir. O gün kendine aydınım diyenler bu gücü göstermekten yoksundurlar. Tüm dünyada ezilen halklar ve ulusların gençleri ve aydınları örgütlenerek bu örgütlere öncülük edip çok şiddetli bir savaş ve mücadele içine girerken ya da böyle bir duyguyu ve eğilimi yaşarken, her nedense en fazla özgürlüğe ve demokrasiye ihtiyacı olan, en fazla baskıdan kurtulması gereken topluluk olan Kürtlerin kendine aydınım diyen kesimleri dünyadaki bu örneklerden uzak bir konumdadırlar. Bilindiği gibi sosyal ve kültürel olarak çok geri olan, kültürel derinliği ve kapsamı çok fazla olmayan Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki birçok toplumda okuyan gençler ya da aydınlanan gençler derhal belirli bir örgütlenme içine girip kendi toplumlarının özgürlük ve demokrasi ihtiyaçlarını karşılama çabaları içine girmişlerdir. Kürt aydınlarında ya da kendine aydın diyen kesimlerinde bunu görmek mümkün değildir. Sadece Kürt'üm deme cesaretini göstermektedirler ve en fazla da inkârcı sömürgeci güçlere bak biz de varız, bizi de dikkate alın biçiminde belirli örgütlenmeler yaratmışlardır. Sadece varlıklarını hissettiren örgütlenmeler yapmışlardır. Bunun dışında herhangi bir mücadeleye sahip değildirler. Bunun da Kürtler üzerine egemenlik kuran inkârcı sömürgeci karakteri düşünüldüğünde çok ciddiye alınmadığı, bunların Kürdistan'daki sömürgeci egemenliği sarsmada herhangi bir rollerinin olmayacağı açıktır.

PKK'nin ortaya çıktığı koşullarda belirli düzeyde aydınlanmış Kürtlerin durumu da böyledir. Esas olarak da geldikleri sınıf karakterinden dolayı dünyadaki ezilen halkların, ulusların, toplulukların devrimci ve radikal mü-

cadelesinden etkilenmekten çok, ABD, İsrail ve İran'ın desteklediği Güney Kürdistan'daki mücadeleden daha çok etkilenmişlerdir. Ulusal düzeydeki bu etkilenmeyi daha devrimci bir mücadeleyle bütünleştirip geliştirme anlayışı içine girmemişlerdir. Ufukları o kadardır. Güney Kürdistan'daki hareket de 1975 yılında yapılan Cezayir anlaşmasıyla yenilince bu çevreler de yenilginin etkisiyle farklı arayışlara girmişlerdir. Biraz daha sola meyil etme eğilimi ortaya çıkmıştır. Bunda daha çok sol, direnişçi, mücadeleci, emekten yana, halktan yana, halkçı bir karakterde mücadele anlayışına yönelmekten çok, dünyada ulusal kurtuluş hareketlerinin getirdiği rüzgarın etkisi bulunmaktadır.

Okuyan yoksul Kürt çocukları radikal siyasal eğilime daha yatkındırlar

Kürdistan gençliğinin durumu da bu dönemde dünyadaki ezilen toplulukların, halkların yaşadığı gençlerin dinamizminden uzaktır. Okuyan Kürt egemen sınıfların çocuklarının bir kısmında böyle reformist teslimiyetçi eğilimlere gruplaşmalara meyil gösterse de esas olarak Kürt gençliğinin çoğunluğu geleceğe umutsuz bakmaktadırlar. Kürt egemen sınıflarının ve aristokratlarının çocuklarından oluşan siyasal gruplaşmalar yoksul olan Kürt çocuklarını etkilemekten uzaktır. Okuyan yoksul Kürt çocukları daha radikal bir siyasal eğilime yatkındırlar. Okumayan Kürt gençleri ise şehirlerde en ucuz işlerde çalışmaya mahkûmdurlar. Metropollere göç ederek emeklerini satmaktadırlar. Köylerde ise yapabilecek iş varsa yapmaktadırlar. Diğer zamanları ve enerjileri boşa geçmektedir. Çok yoğun bir genç nüfus olmasına rağmen bunları ulusal özgürlük ve demokrasi için örgütleyecek herhangi bir öncü ve irade yoktur. Özellikle Türkiye sınırlarında bulunan, çoğunluğu da Alevi olan Kürtlerin, Kürt gençlerinin de eğilimi esas olarak Türk soluna yöneliktir. Çünkü yoksul karakterlerine bu grupların söylemleri daha yakın gelmektedir. Tabii bunda asimilasyonun ve ulusal değerlerden uzaklaşmanın da belirli bir payı vardır. Reformist grupların Kürt gençliğini etkileme yanlarının zayıflığı ve etkili bir radikal Kürt gücünün de ortaya çıkmaması Kürt gençlerinin çoğunluğunu siyasetten uzak, işsiz, güçsüz ya da okullarda sadece devlet kapısında bir memur olmayı en temel hedef olarak gören bir konumda bırakmıştır. Ancak Türkiye'de sol güçlerin etkisiyle siyasal dinamizmin artmasıyla birlikte Kürt gençlerinde de siyasallaşma eğilimi giderek güçlenmiştir.

Kürdistan'da kadının kara kaderi Kürdistan'ın kaderiyle özdeşleşmişti

Kürt kadınının durumu ise daha da içler acısıdır. Kürt kadını PKK'nin kuruluş bildirgesinde ortaya konulduğu gibi, kaderi Kürdistan'ın kaderiyle özdeşleşmiş bir kara kader içindedir. Ataerkillik ve artık dogma haline gelmiş ve gelişmenin önünde engel olan kimi geleneksel değer yargıları içinde çocuk doğurma ve evinde kocasına ve çocuklarına hizmet etme dışında kendisine başka bir rol ve misyon yüklememiştir. "*Kadının adı yok*" kavramı belki de en fazla Kürt kadını için geçerlidir. Bunu daha çok tabii ki siyasi ve sosyal alanda söylemek mümkündür. Ama kırsal alanda Kürt toplumunun temel özelliklerini, kültürel değerlerini koruyan ve bunu taşıyan bir cins olduğunu da görmek gerekiyor. Kürt kadını aslında bir yönüyle Kürt toplumu, Kürt halkı, Kürt genci, Kürt insanı üzerindeki bütün zulmün, acıların yükünü çeken, kaldıran bir konumdadır. Bu yönüyle olgunlaşan, hatta bilgeleşen özelliklere sahiptir. Kadının Kürt toplumsal yapısında yaşı ilerledikçe belirli bir etkinliği ve saygınlığı artmaktadır. Haksızlığı, zulmü en fazla yaşayan ve hisseden bir cins olarak aslında bir özgürlük ve demokrasi mücadelesine kısa sürede sempati duyacak karakteri vardır. İnkârcı sömürgeci, imhacı, zorbacı sistemlere karşı yürütülecek bir mücadeleyi anlayacak bir yaşam tecrübesine sahip olmasına rağmen Kürdistan'da böyle bir hareket gelişmediği için Kürt kadını tamamen evin içinde, dört duvar arasındaki sorunlarla uğraşan, bunun dışında herhangi bir şey düşünemez olan bir yaşam içinde ömrünü tüketmektedir. Kürt kadınını doğuşundan ölümüne kadar ömrünü acı ve işkence içinde tamamlayan bir cins olarak, özellikle 1970'lerin başında PKK'nin ortaya çıkışı sürecindeki kadının durumunu böyle tanımlamak mümkündür. Zaten PKK'nin kuruluş bildirgesinde de kadının bu durumuna çarpıcı bir biçimde yer verilmiştir.

Sömürgeci güçler inkâr ve imha sürecinde önemli mesafe almışlardı

Kürt toplumunun bu siyasal, sosyal, kültürel ve ekonomik gerçekliği karşısında inkârcı sömürgeci güçler Kürtleri içene aldıkları bu inkâr ve imha sürecinde önemli bir mesafe kaydettiklerini düşünmektedirler. Bu nedenle de bu politikalarında hiçbir gevşetme yapmadan Kürtleri yok etme uygulamalarını sürdürmektedirler. Dünyada halklar, ezilen topluluklar mücadele vererek durumlarını değiştirmeye çalışırken ya da söz konusu devletleri ve ülkeleri etkileyerek onlarda ulusal toplulukların hakları konusunda belirli bir gevşeme ve duyarlılık sağlarken, Türkiye ve bölgedeki diğer sömürgeci güçlerde Kürt sorununa yaklaşım değişmemektedir. Zaten Kürtlerin hem coğrafya olarak hem de nüfus olarak çoğunluğu Türkiye'dedir. Türkiye inkârcı sömürgeci politikayı, baskıyı, zulmü, Kürtleri eritmeyi aslında bir yönüyle de tüm bu inkârcı sömürgeci güçler adına yapmaktadır. Zaten Kürtlerin isyanlarını, hak taleplerini bastırmak için aralarında bir ortaklaşma da vardır. Bu ortaklaşma bazen zayıflasa da objektif olarak Kürt özgürlük hareketinin bastırılması ve Kürtlerin haklarının reddedilmesi konusunda da benzer politikanın sahibidirler. Kürtlere ulusal demokratik haklarını vermeme konusunda kendi aralarında anlaşmışlardır.

Kürtlerin iradesiz hale getirildiğine, ne yapsalar da karşı çıkılamayacağına, bir karşı çıkma olması halinde de üzerlerine gidilerek susturulabileceğine

inanmışlardır. Bu yönüyle bir halk yerine, bir insan yerine koyma yoktur. Hatta aşağılayıcı bir yaklaşım vardır. Kürtleri sadece kendilerine işçi olacak, köle olacak, söylediklerine boyun eğecek insanlar olarak görmektedirler. Türkiye siyasi yaşamında Kürtlerin hakkı var, hukuku var diyen herhangi bir siyasi hareket de bulunmamaktadır. Türkiye'deki sol ve sosyalist hareketler de 1960'ların sonu ve 70'lerin başına kadar Kürtlerden söz etmekten kaçınmaktadırlar. Hatta Kürt isyanlarını Türkiye cumhuriyetinin gelişmesine karşı gericiliğin isyanı olarak değerlendirenler de olmuştur. Farklı bakış açıları vardır, ama bunlar da çok yüksek sesle bu düşüncelerini dile getirmemektedirler. Hikmet Kıvılcımlı bir zamanlar "*Kürt sorunu tüzük sorunu değil, yiğitlik ve cesaret sorunudur*" anlamına gelecek bir söz kullanmıştır. Bir broşür de yazmıştır, ama bu Türkiye sosyalist ve siyasal hareketin genel eğilimi haline gelmemiştir. Türkiye siyasetini de öyle çok fazla etkilememiştir.

Çubuk Barajında Kürdistan halkının özgürlük mücadelesine karar verilir

Apocu hareketin kuruluş tarihi, başlangıcı 1973 Nisan'ına kadar dayanır. Çubuk Barajında Önder Apo'nun içinde bulunduğu 6 kişiyle yapılan toplantıyla birlikte Kürdistan halkının özgürlük mücadelesi için bir karar verilir, bir irade ortaya çıkarılır. Daha sonra bu karar ve irade giderek genişleyerek bir ideolojik ve daha sonra siyasal mücadele ortaya çıkarır. 1973 Nisan'ından başlayıp yürütülen ideolojik netleşme, kadro gerçeği yaratma, buna dayanarak örgütlenmeyi geliştirme ve bu mücadele sonucu ortaya çıkarılan toplumsal tabana dayanarak **1978'in 27 Kasım'ında Partîya Karkerên Kurdîstan**, yani **Kürdistan İşçi Partisi** resmi olarak **ilan edilir**. Bu ilanla birlikte bir kuruluş bildirgesi yayınlanır. Daha sonra kuruluşun kamuoyuna resmi ilan edildiği eylem olan Celal Bucak çetesine karşı 30 Haziran'da gerçekleştirilen eylem ve bu eylem anında tüm Kürdistan'da dağıtılan bir bildiriyle kurulan partinin amaçları ve hedefleri kamuoyuna açıklanır.

"Kürtlerde sosyal ilişkilerde köklü değişiklikler ortaya çıkmıştır. Artık aile ve aşiret yapısı önemli oranda aşılmıştır. Serhıldana katılan kesim etrafında ulusal değerleri, bütün Kürt toplumunun dil, kimlik, kültürel değerlerini düşünen, bunun etrafında önceliklerini belirleme, bu değerlere sahiplenme ve geliştirme temelinde örgütlenen, duyguları da bu değerler etrafında şekillenen yeni bir sosyal yaşam gerçeği ortaya çıkmıştır"

Kürt halkı her türlü örgütlenme birikimini yakalamıştır

Partinin ilanından bugüne Kürt toplumu serhıldanlar içinde, siyasal mücadele içinde baskı ve zulüm altında bu demokratik siyasal örgütlülüğünü korumaya çalışarak çok önemli bir tecrübe ve deneyim kazanmıştır. Kürt toplumunun tarihselliği içinde oluşan, temel zaafı olan örgütlenme, yönetme ve yönlendirme zaafını gidererek artık örgütlenmeye yatkın sosyal, ekonomik, kültürel her türlü örgütlenmeleri yapabilecek bir düzeye, bir birikime kavuşmuştur. Örgütlenme zaafını gidermede çok önemli mesafe almıştır. Bu bile başlı başına Kürt toplumunun kendi kara kaderini kırdığı, örgütlenerek kendi gücünü açığa çıkarıp her türlü amacı için mücadele edecek bir düzeye ulaştığının kanıtıdır. Bu açıdan Kürt toplumunun, serhıldanların ortaya çıkardığı demokratik siyasal mücadeleyi sürdürmesi, bunun getirdiği sosyal, kültürel, siyasi örgütlenmeleri ve bu örgütlenmeleri her türlü baskı koşullarında koruması çok önemli bir gelişme olarak görülmelidir. Bu temelde de demokratik uluslaşmanın gereği olan, kendisini irade yapan demokratik örgütlenmeleri gerçekleştirme ve böylelikle demokratik siyasal iradesini ortaya çıkarma gücü göstermiştir. Demokratik uluslaşmasını ortaya çıkarma çerçevesinde toplumsallığını demokrasisiyle iç içe derinliğine geliştiren ve böylelikle yeni siyasal, sosyal yaşamın kültürel değerlerini oluşturan, otantik kültürel değerleriyle mücadele içinde ortaya çıkan yeni ölçülerini ve değerlerini sentezleyerek daha üst düzeyde bir kültür birikimine, bir kültür ortamına ve bu temelde de yeni bir toplumsallık ve kişilik şekillenmesine kavuştuğunu ve bunun da her gün derinleşerek sürdüğünü belirtmek gerekir.

Sosyal ilişkilerde köklü değişiklikler ortaya çıkmıştır

Diriliş devriminin sadece bir siyasal devrim olmadığı açıktır. Demokratik devrimle bağlantılı olarak çok köklü bir sosyal devrim niteliğindedir. Geçmişte Kürt toplumunda ağaların, beylerin tarikat şeyhlerinin etkisi vardır. Toplumsal yapı esas olarak ailecilik ve aşiretçilik üzerine şekillenmiştir. Bu demokratik devrimle birlikte sosyal yapı, sosyal ilişkilerde köklü değişiklikler ortaya çıkmıştır. Artık aile ve aşiret yapısı önemli oranda aşılmıştır. Serhıldana katılan kesim etrafında ulusal değerleri, bütün Kürt toplumunun dil, kimlik, kültürel değerlerini düşünen, bunun etrafında önceliklerini belirleme, bu değerlere sahiplenme ve geliştirme temelinde örgütlenen, duyguları da bu değerler etrafında şekillenen yeni bir sosyal yaşam gerçeği ortaya çıkmıştır. Artık evlerde veya oturulan yerlerde yapılan sohbetlerde tarla ne kadar ürün verecek, şu işten ne kadar kazanacağız ya da kimin oğlunu kimin kızıyla evlendireceğiz gibi konular öncelikli olmaktan çıkmış, onun yerine gerilla mücadelesi, sömürgeci baskılar, ulusal demokratik mücadelenin nasıl örgütlendirileceği, toplumun, mücadelenin içinde nasıl yer alacağı biçimindeki tartışma ve değerlendirmeler, bu yönlü duygu ve düşünceler sohbetlerin esas gündemi olmuştur. Tabii diğer gündemler de yaşamın sorunlarıdır. O sorunlar da tabii ki sohbetlerin içinde yer almaktadır, ama esas birinci gündem Kürt özgürlük hareketinin yürüttüğü ulusal demokratik mücadelenin

sorunları ve bunun sahiplenilmesi olmuştur. Bu mücadelenin getirdiği siyasi, sosyal, kültürel sonuçlar ve etkiler, yine inkârcı sömürgeciliğin bu mücadele karşısında uyguladığı özel savaş ve baskılar Kürt toplumunun sohbetlerinin değişmez gündemi olmuştur. Sohbetlerin gündemindeki bu değişim yeni Kürt bireyinin ve toplumunun şekillenmesini de beraberinde getirmiştir.

Gerilla mücadelesi Kürt toplumunda köklü değişikliklere yol açmıştır

Gerilla mücadelesi ekseninde gelişen Kürt özgürlük mücadelesi Kürt toplumsal yaşamında ve kültüründe köklü değişikliklere yol açmıştır. Eskiden köyde ya da kasabada olsun Kürt ailesinde kadınlar sohbetlerin ortağı olmazlar, kıyıya köşeye çekilerek kendi aralarında konuşurlarken, kadınların sosyal kültürel yaşamıyla erkeklerin sosyal kültürel yaşamı birbirinden kopuk sürerken, gerilla ile birlikte bu durum değişmiştir. Gerilla köylere uğradığında, evlere uğradığında, kasabalara uğradığında gerillanın etrafında erkek, kadın, genç, yaşlı ayırımı yapılmadan herkes toplanmıştır. Böylelikle kadınlar da ülkenin sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik yaşamın ve bu mücadelenin parçası olmuşlardır. Sosyal ve siyasal yaşamın içine girmeyle birlikte, kadınlar da bu konularda sorumluluk duydukları gibi, bu konularda düşünen, tartışan, tutum koyan duruma gelmişlerdir. Böylelikle Kürt kadını sadece yemek pişirip çocuk doğuran bir cins olmaktan çıkmış, ülkesinin siyasal, sosyal ve kültürel sorunlarıyla ilgilenen, bu konuları da düşünen, dolayısıyla duygularında, yaşam anlayışında köklü değişiklikle yaşayan bir cins konumuna ulaşmıştır. Kadınlar erkek gerillalar yanında onları dinlerken, diğer yandan kadın gerillaları da bütün erkekler, yaşlılar ciddiyetle dinlemiştir. Böylelikle sadece erkeği dinleyen bir toplum yerine artık kadını da dinleyen ve değer veren bir yeni toplumsal zihniyet, yeni alışkanlıklar ve yeni kültür ortaya çıkmıştır.

Kürdistan'da kadının itibarı artmıştır

Bilindiği gibi eskiden Kürt toplumunda kadının fazla söz hakkı yoktu. Belki bazı yerlerde yaşlı, bilge niteliğindeki kadınların toplum ve aile üzerinde belirli bir ağırlığı ve itibarı olsa da bunlar genel bir durum değildi. Fakat Kürt kadınının gerillada yer alması ve kadın gerillaların bu mücadelede etkin bir hale gelmesiyle birlikte artık kadın gerilla şahsında Kürt kadınının itibarı yükselmiştir. Erkeklerde yaşlılarda kadın, erkek herkeste kadın gerillayı dinleyen ve saygı duyan bir anlayış gelişmiştir. Bu durumun da Kürdistan'daki tüm sosyal yaşamda değişiklik yarattığı açıktır. Artık kadın ve erkeğin birbirinden çok koptuğu bir sosyal yaşam yerine, kadın ve erkeğin ortak sosyal yaşamı üretmede, yaratmada ve birlikte siyasal konulara ilgi duymada bir düzeyin ortaya çıktığı yeni bir sosyal gerçeklik gelişmiştir. Özellikle serhıldanlarda kadının en önde yer alması, genç, yaşlı, kadın, erkek, çocuk serhıldanlarda omuz omuza mücadele vermesi, PKK'nin öncülüğünde gelişen Özgürlük hareketinin kırda ve şehirde yürüttüğü mücadelenin ve örgütlenme çabasının ortaya çıkardığı sonuçlardır.

Bölgecilik yerelcilik ailecilik aşılmıştır

PKK'nin uluslaşmada egemen sınıflar öncülüğündeki iktidarcı devletçi bir uluslaşmaya değil de geniş bir toplumsal temele dayanan bir demokratik uluslaşmayı esas alan karakteri, özgürlükçü ideolojik ve teorik bakışı serhıldanların çok geniş bir toplumsal yelpazede gerçekleşmesini beraberinde getirmiştir. Bu serhıldanlar ilk önce gerilla sahalarına yakın alanlarda başlasa da sonrasında bütün Kürdistan coğrafyasını kapsadığı bilinmektedir. Serhat'tan Çukurova'ya, Dersim'den Kuzey Kürdistan'ın en uç noktası olan Gever'e kadar her alanda serhıldanların geliştiği bilinmektedir. Aileci, aşiretçi yapının dağılması ve Kürt toplumunun aşiretçi feodal zihniyetten kurtulması, Kürt egemen sınıflarının otoritesinden kopmasıyla birlikte aslında tüm Kürtlerin duyguları da birleşmiştir. Bütün Kürtler aynı duyguları yaşayan demokratik bir uluslaşma kültürüyle sadece bir yerde mücadele yürüten değil de bütün alanlarda mücadele yürüten yeni bir ulusal demokratik devrim gerçeği, demokratik siyaset gerçeği, demokratik siyasal mücadele gerçeği ortaya çıkmıştır. Kürdistan tarihinde ilk defa serhıldanların ve mücadelenin böyle bütünlüklü geliştiği görülmüştür. Artık herhangi bir yerle sınırlı olmayan, bütünü kapsayan bir ulusal demokratik mücadele gerçeği yaşanmıştır. Bunun da Kürt toplumunun duygusunda önemli değişikliler ortaya çıkardığı tartışmasızdır. Artık serhıldanlarla birlikte Amedli ile Dersimli, Urfalı ile Hakkarili daha yakın hale gelmiştir. Artık Türkiye'nin metropollerinde ya da başka bir yerde yan yana geldiklerinde beş-on yıl önceki duygularla birbirine yaklaşmamaktadırlar. Demokratik uluslaşmanın ge-

tirdiği etkiyle artık kendilerini ortak refleks içinde gören bir sosyal ilişki içinde olmuşlardır. Bunun da Kürdistan'daki ulusal demokratik mücadeleye büyük bir güç kazandırmakta, düşman saldırıları karşısında bu demokratik uluslaşmanın her türlü saldırıyı boşa çıkarmada, yaraları sarmada, düşman saldırılarının daha az tahribatla sonuçlanmasında önemli bir işlev görmektedir. Kuzey Kürdistan'daki bu ulusal birlik duygusunun gelişimi bütün parçaları da etkilemiştir. Doğu, Güney, Güneybatı ve Avrupa'da da demokratik ulusal duyguları, ortak tepkileri, refleksleri geliştirmiştir. Eskiden parçaların birbiriyle bu kadar bütünlüklü olması veyahut da diğer parçalardaki mücadeleye ilgi duyması söz konusu değildi. Hatta bir parça içinde belirli bölgeler birbirleriyle bu düzeyde birlik içinde değildi. Bu açıdan serhıldanların ve diriliş devriminin gerçekleşmesiyle birlikte sadece Kuzey Kürdistan'da değil, bütün Kürdistan parçalarında demokratik uluslaşma gerçeğinde önemli adımlar atılmıştır.

Ortak bir amaç etrafında yürüdükleri için ilişkilerde ölçü düzeyi yükselmiştir

Mücadeleye dayanarak gelişen devrimler Kürt toplumsal yapısını önemli değişikliklere uğratmıştır. Artık aileler eski niteliğini kaybetmeye, aile içi ilişkiler yeni bir biçimde şekillenmeye başlamıştır. Erkeğin kadına, babanın çocuklarına, kardeşlerin birbirlerine yaklaşımında önemli değişiklikler ortaya çıkarmıştır. Aile içine demokratik ilişkiler girmesine, temel ölçülerde yurtseverlik önemli yurt tutmasına, dar aile sorunları yerine bütün toplumsal sorunlara ilginin arttığı bir düşünce değişiminin başlamasına tanık olmaktayız. Köylerde ve mahalelerde komşuluk ilişkisi değişmiştir. İlişkilerde ölçü düzeyi yükselmiştir. Ortak bir amaç etrafında yürüdükleri için birbirlerine saygı ve sevgi artmıştır. Birbirlerinin eksiklerini gidermede, birbirlerine yardımcı olmada eskiden var olan dayanışma kültürü daha da artmıştır. Komşuyla komşunun, köyle köyün ilişkisi artarak demokratik uluslaşma yolunda önemli bir zemin ortaya çıkmıştır. Önderlik eskiden iki Kürt bir araya getirilemezdi derken, şimdi binlerce insan omuz omuza sokaklara dökülüp özlemlerini dile getirir olmuştur. Tabii ki bu değişim, Kürt toplumunun örgütlenmeye yatkın hale gelmesine ve bu temelde güçlü kurumlara ulaşmasına zemin teşkil etmiştir.

Yine mücadelenin gelişmesiyle birlikte Kürt toplumunda çocuklara verilen isimler de değişmeye başlamıştır. Eskiden daha çok Ahmet, Mehmet, Hüseyin, Ayşe, Gül, Gönül gibi Türkçe, Arapça ismler kullanılırken mücadelenin gelişmesiyle birlikte artık Baran, Ağit, Şoreş, Kawa, Beritan, Zilan, Nuda, gibi Kürtçe isimler kullanılmaktadır. Bölge ve yer isimleri de eskiden kullanılan Kürtçe isimlerle anılmaya başlanmıştır. Kürtçe düşünüp Kürtçe konuşmaya, okumaya ve yazmaya da büyük oranda bir ilgi gelişmiştir.

PKK mücadelesi ile birlikte Kürt toplumunda bir Rönesans yaşanmıştır

Gerçekleşen demokratik ve sosyal devrimin kültür yaşamı üzerinde de çok derin ve kapsamlı etkisi olmuştur. Yeni sosyal yaşam, yeni ilişkiler, yeni kültürel değerler demektir. Zaten gerillanın ve PKK'nin toplumla ilişkileri, yeni yaşam gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Mücadeleyle birlikte daha geniş bir toplumsal kesime yayılan bu yeni yaşam anlayışı ve bunun getirdiği yeni kültür giderek kültürel eserlerde kendini ifade etmiştir. 1990'lı yılların başındaki bu büyük diriliş devrimiyle birlikte Kürt kültürü de büyük bir canlanma içine girmiştir. Bir taraftan otantik kültürel değerleri gün yüzüne çıkarıp bunu tüm Kürt toplumuna taşırılması gerçekleştirilirken, diğer taraftan mücadelenin ortaya çıkardığı yeni kültürü çeşitli ürünlere dönüştüren kültür sanat faaliyeti artmıştır. Bu yeni kültür müziğiyle, tiyatrosuyla, şiiriyle, çeşitli edebi eserlerle ürünler haline gelirken, bu ürünler aynı zamanda mücadeleyi güçlendiren, mücadeleye güç veren bir rol oynamıştır. Kürt toplumunun yeni sosyal yaşam ve mücadele felsefesinin işlendiği direnişçi kültürün, ulusal demokratik değerlere sahiplenen bir toplumsal refleks ortaya çıkarması da toplumsal gelişmedeki çok önemli bir değişimdir. Kültür devriminin ne tür sonuçlara yol açtığı ulusal demokratik değerlerin gelişmesiyle de kanıtlanmıştır. PKK'nin öncülüğünde gelişen Kürt özgürlük mücadelesi, sosyal ve demokratik devrimlere paralel ve onların bir parçası olarak büyük bir kültür devrimi de yarattığı tartışmasızdır. Mücadelenin yaygınlaşması ve ortaya çıkardığı devrimler toplumu aydınlatan, topluma yeni duygular ve yeni yaşam anlayışı geliştiren Kürt toplumuna Rönesans ve reformu yaşatmıştır. Bütün toplumlarda Rönesans ve reform ilk önce gelişir sosyal ve siyasal devrimler bunun üzerinde yükselirken, Kürt gerçeğinde ilk önce mücadele gelişmiş, Rönesans ve reform bunu takip etmiştir. Bu nedenle Kürt özgürlük hareketi ve Kürt gerillası baştan itibaren sadece bir siyasal devrim ve direniş geliştirmekten öte, yeni bir kültür ve sosyal yaşam hareketi olma rolünü de üstlenmiştir. Bu niteliğiyle sosyal ve kültürel devrimin önünü açan bir devrim niteliğinde gelmiştir. Kürt özgürlük hareketinin, Kürt toplumunda yarattığı devrimlerin böyle bir karakterinin, böyle bir özelliğinin de bilinmesi gerekir. Bu gerçeklik, PKK'nin öncülük ettiği mücadeleyi Kürt toplumu ve Kürt tarihi açısından daha da anlamlı ve büyük bir tarihsel öneme sahip bir mücadele haline getirmektedir.

Kürt halkı uğruna ölecek kadar güzel bir yaşam için mücadele vermektedir

Bu demokratik ve sosyal devrimin, demokratik ulusal siyasal hareketin Kürt toplumunda ölçüleri yükselttiği açıktır. Kürt toplumu artık eski geri yaşamı beğenmeyen yeni bir yaşam felsefesi ve kültürü edinmiştir. Kemal Pir'in "*yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz*" sözü, aslında nasıl bir yaşamın sevilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Bir yaşam sevilecekse uğruna ölünecek kadar güzel olması gerekmektedir. Eğer uğruna ölünecek kadar değerli değilse, uğrunda büyük fedakârlık yapılacak kadar değerli olmayan bir yaşam gerçeği varsa, bu-

nun kabul edilmemesi gerektiğini, böyle kalitesiz bir yaşamın Kürt toplumuna layık olmadığını Kemal Pir daha Diyarbakır zindanındayken ortaya koymuştur. PKK ile birlikte artık Kürt halkı uğruna ölecek kadar güzel bir yaşam için mücadele vermektedir. Kürt halkının yaşam ve beğeni ölçüleri bu düzeyde yükselmiştir. Bu da sanat eserlerinin, kültür eserlerinin, edebiyatın, şiirin, romanın duygularının, ölçülerinin ve beğenilerinin çok yüksek olmasını beraberinde getirmiştir. Bu açıdan Kürt artık geri yaşamı ve geri ölçüleri kabul eden, her türlü yaşamı kabul eden bir toplum ve birey olmaktan çıkmış, diğer halklardan, uluslardan, insanlardan daha da yüksek ve daha da güzel bir yaşamı hedefleyen bir halk haline getirilmiştir. Bu yönüyle Kürdistan'daki diriliş devrimi dünyanın herhangi bir yerinde gerçekleşen bir siyasal devrim, onun getirdiği yeni sosyal yaşam ve kültürden öte özelliklere sahiptir. Bir nevi Kürt toplumunun neolitik çağla birlikte insanlık açısından en yüksek, en kaliteli yaşamı, ölçüleri ve beğenileri en yüksek yaşamı yaşarken, herkesten daha üst düzeyde bir sosyalleşmeyi, bir kültürleşmeyi, bir duygu düzeyini yaşarken ve böylelikle insanlığa öncülük yaparken, bugün de o köklerine dayanarak, o köklerine bağlı kalarak gerçekleştirdiği diriliş devrimiyle ortaya çıkardığı sosyal ve kültürel devrim, demokratik devrimle Kürt toplumunda beğeni ve yaşam ölçülerini yükseltip kaliteliletirerek bugün de diğer toplumlardan daha yüksek bir toplumsal refleks, özgür ve iradeli bireyden oluşan demokratik bir uluslaşma yaşamaktadır. Bunun da Kürt toplumu açısından kutsallık değerinde yeni gelişmeler olduğu açıktır. Böylece Kürt halkına artık köle ve geri bir yaşamın kabul ettirilemeyeceği görülmektedir.

“Basın-yayın faaliyetlerinde de önemli gelişmeler ortaya çıkarmıştır. İlk günlük gazeteler, kesintisiz yayın yapan haftalık bir Kürtçe gazete, aylık ideolojik dergiler, gençlik ve kadın dergileri ve daha birçok yayın 1990'lar sonrası çıkmaya ve giderek daha da gelişmeye başlamıştır. İlk Kürt televizyonu da PKK'nin geliştirdiği büyük devrim sonrası yayına başlamıştır. Bunlar basın yayın faaliyetlerinin yetkinleşerek geliştiğinin kanıtıdır”

Kürt halkı artık kendi müziğini yapmakta ve dinlemektedir

Bu kültürel gelişmenin MKM ve çeşitli kültür kurumlarıyla kendini ifade ettiği görülmüştür. Öyle ki artık her şehirde onlarca müzik grubu ortaya çıkmıştır. Kürt halkı kendi diliyle müzik yapmakta, yaptığı müzik kasetleri bugün artık piyasalarda çok rahat bulunmakta, evde, işyerlerinde sokakta Kürt müzikleri dinlenmektedir. Artık Kürt'ün sosyal ve kültürel yaşamına Kürt diliyle, Kürt kültürüyle üretilen kültürel ve sanat eserleri damgasını vurmaktadır. Böylelikle Kürt'ün duyguları ve düşünceleri gerçekleşen bu devrimle yoğrulmaya ve Kürt toplum böyle şekillenmeye başlamıştır. Zaten bir mücadelenin başarısı da ancak kendi kültürünü, kendi duygularını ve beğeni ölçülerini ortaya çıkardığında, bunu sadece bazı bireylerde değil, bütün topluma mal ettiğinde orada geleceğe umutla bakılabilir, orada özgür, demokratik yeni yaşamın yaratılmasının yolu döşenebilir ve önü açılabilir. Diriliş devrimi bu alanda önemli gelişmeler yaratarak Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişmesine büyük bir temel hazırladığı gibi, Kürt halkının özgür ve demokratik geleceğini garantiye alan bir yeni duygular dünyası, yeni beğeniler dünyası, her türlü geriliği reddeden özgür ve demokratik ölçülerde yaşamayı topluma ve bireye yediren yeni bir Kürt kültür gerçeği ortaya çıkmıştır. Tabii bu yeni Kürt kültür gerçeği otantik değerler üzerinden zenginleşerek, yenileşerek, kendi köklerinden kopmadan, kendi o büyük ve güzel tarihini ve kültürünü güncelleştirerek yeniden Ortadoğu'nun özgür ve demokratik yaşamında öncü, demokratik ve özgürlükçü bir halk gerçeği olma konumuna doğru yol almaya başlamıştır.

Basın-yayın alanında da önemli gelişmeler yaşanmıştır

Tüm bu gelişmeler Kürdistan'da basın-yayın faaliyetlerinde de önemli gelişmeler ortaya çıkarmıştır. İlk günlük gazeteler, kesintisiz yayın yapan haftalık bir Kürtçe gazete, aylık ideolojik dergiler, gençlik ve kadın dergileri, dinsel toplulukların çıkardığı dergiler ve daha birçok yayın 1990'lar sonrası çıkmaya ve giderek daha da gelişmeye başlamıştır. İlk Kürt televizyonu da PKK'nin geliştirdiği büyük devrim sonrası yayına başlamıştır. Daha sonra radyoların açılması, Kürt ajansının kurulması basın yayın faaliyetlerinin yetkinleşerek geliştiğinin kanıtıdır. Kürt basını başta Avrupa olmak üzere Rusya ve Kürdistan'ın tüm parçalarında da önemli kurumlaşmalara kavuşmuştur. Kürtçe edebiyata ilgi arttığı gibi, Kürtçe kitap basımı artarak hem Kürt dili edebiyatına hem de Kürt yaşamına etkilerde bulunmaya başlamıştır.

Yaşanan bu büyük devrimsel gelişmeler Kürt toplumunda ret ve kabul ölçülerinde netleşme ortaya çıkarmıştır. Eskiden kötü olan bir şey iyi gözükürken, iyi olan bir şey de kötü gözükebiliyordu. Diriliş devrimi bu konuda büyük bir düzeltme yapmıştır. Bilindiği gibi inkârcı sömürgeciliğin yüz yıllar boyu Kürdistan'da yürüttüğü despotik egemenlik sonucu Kürtlerde işbirlikçilik bir genel karakter olmuştu, hatta giderek normalleşmeye başlamıştı. Öyle ki bir devlet yetkilisiyle ya da devletin herhangi bir idari mülki amiriyle ilişkide olmak, hatta bir şehirde, bir yerde Türk ordusunun bir generali ya da bir subayıyla ilişkide olmak bile artık ayıplanmayacak bir durum haline gelmişti. Hatta kendi ilişkisini yürüten, bu yönüyle akıllı, işbilir insanlar olarak görülmeye başlanmıştı. Diriliş devrimiyle birlikte bütün insanların ölçüsü, itibarı iyi bir kişi mi olduğu, kötü

bir kişi mi olduğu, iyi bir iş mi yaptığı, kötü bir iş mi yaptığı artık Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek verip vermemesiyle bağlantılı hale gelmiştir. O güne kadar herhangi bir mülki amirle, devletin herhangi bir yetkilisiyle ilişki kuran insanlara artık kötü gözüyle bakılmıştır. Bırakalım onların itibar görmesini, toplum içinde hain, işbirlikçi, uşak gözüyle bakılmıştır. Değer yargılarındaki bu yönlü değişimler Kürt toplumundaki özgürlük ve demokrasi açısından kendi iradesi ve kimliğiyle yaşama kararlılığı açısından önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir. Kürt özgürlük hareketine katkı vermek toplum tarafından onure edilirken, inkârcı sömürgeci karakterdeki devlet yetkilileriyle ilişkilenmek artık lanetlenmektedir. Böylelikle geçmişte tehlikeli ve riskli görülen, çok istenemeyen, devlete karşı bir duruş, devlete karşı bir isyan hali, devletten uzaklaşma ise onurlu ve iyi bir durum olarak toplumsal değer yargıları içine yerleşmiştir.

Kürdistan'da artık namus anlayışı da değişmiştir

Eskiden kadının siyasal yaşama, toplumsal yaşama, kültürel yaşama katılımı doğru görülmezken, bu konuda kadın evin dışına çıkmazken, kadın erkeğin namusu olarak görülürken, bu konuda da önemli değişmeler ortaya çıkmıştır. Artık esas namus Kürt halkının vatanının özgürlüğü, halkın demokratik yaşamı ve özgürlüğü olarak görülmüştür. Erkeğin ne kadar namuslu olduğu, kadının ne kadar namuslu olduğu, ne kadar değerli ve saygı gören bir kişi olduğu artık esas olarak da Kürt halkının özgürlüğünü hedefleyen, siyasal ve toplumsal mücadele içine katılmasıyla, bu konuda gösterdiği tutumla belirlenmeye başlanmıştır. Yani Kürt halkında artık namus anlayışı Özgürlük hareketine, Kürt toplumunun demokratik mücadelesine verdiği destek ve katılımla ölçülmektedir. Eskiden sokağa çıkamayan kadın artık mitinglere gitmektedir, derneklere gitmektedir, yurtsever demokratik partiye gitmektedir, hatta eylemler için şehir şehir dolaşmaktadır. Bunlar tabii ki Kürt kadınının sosyal yaşamında, duygusunda ret ve kabul ölçülerinde önemli bir gelişme ortaya çıkarmıştır. Eğer Kürt kadını özgürlüğü ve demokrasisi için, ülkesini ve halkını sahiplenmek için, gerillasını sahiplenmek için, zindandaki tutsağını sahiplenmek için evden dışarı çıkıyorsa bu artık kadının özgürlük arayışında geri dönülmez bir düzeye geldiğini göstermektedir. Kadın bu tür amaçları ve faaliyetleri açısından artık belirli bir özgürleşmeyi, geri anlayıştan ve ilişkilerden kopmayı yaşamıştır. Öyle ki önceden kapısından dışarı adım atamayan, kafasını dışarı çıkaramayan kadın, özgürlük mücadelesinin değerlerine sahiplenmek, özgürlük mücadelesinin bir parçası olmak için sokağa çıktığında bırakalım engellenmeyi artık toplum içinde itibar gören, değer gören bir tutum olarak ele alınmıştır. Kadının mücadelenin birçok yerinde yer alması kadın erkek ilişkilerinde de değişimi yaratmış, kadını erkek karşısında güçlendirmiştir.

Zaten kadın gerillalar artık Kürt toplumunun kutsal tanrıçaları olarak görülmeye başlanmıştır. Özellikle genç kızların rüyalarını süsleyen bu kadın gerillanın yaşamı olmuştur. Onlara karşı duyulan sevgi bütün sevginin üstüne çıkmıştır. Bu yönüyle Kürt kadını ve kızında kendisine güven artmıştır. Kürt kadın gerillalarının mücadelesi ve yürüttüğü savaşı aynı zamanda kendilerinin savaşı olarak görmüşlerdir. Onların şahsında kendileri irade ve güç kazanmışlardır. Artık toplumda sadece erkeklerin değil, kadınların da özgürlük ve demokrasi mücadelesine güç verdiği, ülkelerine sahiplendiği gerçeğini duruşlarıyla, tutumlarıyla erkeklere hatırlatmışlardır. Bu yönüyle Kürt kadını özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yer almanın gururunu yaşamıştır. Kadın gerillanın şahsında kendini güçlendiren kadın, kendini erkek karşısında yeni biçimde konumlandıran kadın, bu mücadeleden aldığı güçle bir taraftan dağlara doğru koşarken, diğer taraftan serhıldanlarda ve bütün kurumlarda yerini alarak, mücadeleye koşarak gerçekten de yurtseverliğin en güzel yanını temsil ettiğini, Kürt toplumunda özgürlüğe ve demokrasiye en bağlı, bunun için en fazla fedakârlık verecek bir toplumsal kesimi, bir cinsi temsil ettiğini her günkü pratiği ve fedakârlığıyla ortaya koymuştur. Bu da tabii Kürt toplumunda kadının itibarını giderek yükselmesini beraberinde getirmiştir. Kadın bu yönüyle kendi itibarını, kendi gücünü, kendi iradesini kendi mücadelesi ve fedakârlığını ortaya çıkararak siyasal mücadele başta olmak üzere bütün toplumsal ve kültürel yaşam içinde yer almanın gücünü göstermiştir.

PKK gençliğin kutup yıldızı olmuştur

PKK, bir gençlik hareketi olarak siyasal mücadeleye başlamıştır. Kürt halkının özgürlük mücadelesini verme iddiasıyla ortaya çıktığında en yaşlısı Önder Apo olan bir gençlik hareketi niteliğindedir. Hem gençlik hareketidir hem de Kürt yoksullarının çocukların-

dan oluşmuş bir harekettir. Bu nedenle her zaman gençliğin duygularını taşıyan, gençlik mücadelesinde ortaya çıkan bir güç olarak gençliğin duygularını kavrayabilen, etkileyebilen bir karaktere sahip olmuştur. Bu gençlik ruhunu her zaman da korumuştur. Bu açıdan PKK her zaman gençlere yakın olmuştur. Gençler de her zaman kendini PKK'ye yakın hissetmiştir. Özellikle serhıldanların gelişmesiyle birlikte bu serhıldanlarda en fazla yerini alan gençlik ister kadın olsun ister erkek olsun gerillaya akın akın koşmuştur. Önceleri geleceğine umutsuz olarak bakan, bir yerde bir emekçi olarak çalışıp karnını doyurmak isteyen gençleri sadece emeğini satabilen, emeğini satma dışında bir hedefi olmayan Kürt gençliği, PKK'nin geliştirdiği özgürlük mücadelesiyle birlikte umuda sahip olmuştur. Artık gençlik için bir umut kapısı vardır. Umut bir kutup yıldızı gibi gençliğin karşısında durmaktadır. PKK bu yönüyle gençliğin kutup yıldızı olmuştur. Geleceğine güvensiz ve çaresiz olarak bakan gençlik, PKK'de özgür geleceğini, demokratik geleceğini, iradeli bir güç olma gerçeğini görmüştür. Serhıldanlardan sonra onlarca, yüzlerce, binlerce genç gerilla saflarına koşma, PKK saflarına koşmanın yolunu aramıştır. Gerçekten de yolunu bulanlar gerilla saflarına koşmuştur. Daha fazla katılamamışsa yol bulamamıştır ya da birçoğu gerillaya ulaşmak isterken yakalanmıştır. Hatta gerilla saflarımıza katılmaya giderken yollarda şehit düşen gençler olmuştur. 1990'lı yıllar gençlik için böyledir. Gençlik artık ideolojik ve siyasal karakter kazanan bir toplumsal kesim olmuştur. Tabii, yoksul kesimlerin de üniversitelerde giderek daha fazla okumasıyla birlikte gençliğin işsiz ya da okuyamayan gençlerle bütünleşmesi daha da kolay olmuştur.

PKK ile birlikte gençlik iradesi güçlenerek özgüvene kavuşmuştur

PKK'nin Kürdistan tarihine getirdiği en büyük değişimlerden biri de gençliğin toplumun en önemli gücü haline gelmesidir. Eskiden gençlik toplumun, yaşlıların, orta yaşlıların etkisinde, sadece onların istediği doğrultuda hareket eden bir kesim iken, PKK ile birlikte özgür iradesi olan, kendi ayakları üzerinde duran, hatta bütün toplumun siyasal, sosyal ve kültürel yaşamına öncülük edecek bir özgüveni kazanan bir konuma gelmiştir. Bu açıdan PKK gençlik açısından gençliğe özgüven kazandıran, onu ülkenin ve halkın gerçek sözcüsü haline getiren, kendisini ülkenin ve halkının geleceği olarak görmeyi sağlayan yeni bir zihniyet yaratmıştır. Diğer siyasal hareketler daha çok gençliği kendi siyaseti için değerlendirmek isterken, PKK'de ise gençlik bizzat özgürlük ve demokrasi siyasetinin esas sahibi, esas gücü olmuştur. Tabii bunu PKK'nin çıkışındaki karakter özelliklerine bağlamak gerekir. PKK çıkışından itibaren bizzat bütün gücünü, bütün zeminini, bütün tabanını kendisi yaratmıştır. Herhangi bir gücün, şunun bunun etkisinde olan, onun etkisinde gelişen bir gençlik hareketi olmamıştır. Bizzat gençlik olarak ideolojik, teorik, siyasal, örgütsel bütün değerleri kendisi üretmiştir, kendisi geliştirmiştir. Bu açıdan PKK'nin bu gerçeği nedeniyle gençliğin rolü ve itibarı toplumda öne çıkmıştır. Nitekim birçok örgüt olmasına rağmen Kürt ya da Türk sol grupları bulunmasına rağmen, halk sadece PKK'lilere talebeler demiştir. PKK'nin toplumdaki diğer bir adı da talebeler, yani öğrenci gençler olmuştur. PKK bu özelliğiyle de daha baştan itibaren toplum içinde, gençliğin itibarını yükselten, gençliğe itibar ve saygınlık kazandıran bir hareket olmuştur. Bugün gençliğin Kürdistan toplumunda belirli bir saygınlığı varsa, gençlik bir yere gittiğinde etkili olabiliyorsa, bunu PKK'nin gençliğe verdiği rol, gençlik hareketi olarak başlaması ve hala da bir gençlik hareketi olarak bu mücadeleyi sürdürmesi, karakterinin böyle olmasına borçludur.

Gençlik artık Kürt toplumu ve Kürt insanı gözünde cahil, kendini bilmez, kafasında kavak yelleri esen bir toplumsal kesim değildir. Tabii gençlik dinamiktir, daha coşkuludur, yine yaşlılara göre daha tecrübesizdir, ama günümüzde Kürt gençliği Kürt özgürlük mücadelesinin hâlâ temel dinamik gücü olarak Kürt özgürlük hareketinin mücadelesinin birikimini kazanmaya yönelen ve birikimleri kendinde somutlaştırarak geleceğe taşımak isteyen bir durumdadır. Artık Kürt gençlerine hedefi olan, yaratılan toplumsal değerlerle bir bağı ve sorumluluğu olan genç gözüyle bakılmaktadır. Toplum artık bu gençlerden beklentilidir. Kürt özgürlük mücadelesine ve yarattığı değerlere sahiplenmesi, bunu koruması, bunu geleceğe taşırması gibi bir yükümlülük altındadır. Bu açıdan da gençliğe Kürt toplumundaki bakış ve verilen değer köklü bir değişime uğramıştır.

Ortaya çıkan bu gençlik düzeyi ve Önderliğimizin öncülük ederek, destek vererek ortaya çıkardığı kadın gerçeği bugün Kürdistan özgürlük mücadelesinin öncü güçleri durumundadırlar. Artık PKK'nin mücadelesini asıl sahiplenen ve yürütenler kadın ve gençliktir. Bu yönüyle PKK bir gençlik ve kadın hareketi olurken, kadın ve gençlik de PKK'nin en temel kadro gücü, mücadele gücüdür. Bu mücadele gücüyle bütün toplumsal kesimleri Kürt özgürlük mücadelesi altına toplamakta ve başarıya götürmek için en büyük fedakârlığı göstermektedir. Önderliğimizin kadını ve genci Kürt özgürlük mücadele-

"Kadın ve gençlik de PKK'nin en temel kadro ve mücadele gücüdür. Bu mücadele gücüyle bütün toplumsal kesimleri Kürt özgürlük mücadelesi altına toplamakta ve başarıya götürmek için en büyük fedakârlığı göstermektedir. Önderliğimizin kadını ve genci Kürt özgürlük mücadelesinin öncü konumunda görmesi, gençlik ve kadının bu role layık olarak büyük fedakârlıklarla mücadeleye katılması kadının ve gencin itibarını daha da yükseltmiştir"

sinin öncü konumunda görmesi, gençlik ve kadının bu role layık olarak büyük fedakârlıklarla mücadeleye katılması kadının ve gencin itibarını daha da yükseltmiştir. Artık bütün diğer toplumsal kesimler gençliğin ve kadının peşinden gitmeyi ve onun öncülüğünde mücadeleye katılmayı bir onur gibi görmektedirler. Bu yönüyle PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesini, yarattığı en büyük değişimlerden biri de gençliği ve kadını bu pozisyona getirmesidir, kadını ve gençliği Kürt toplumunun, Kürt özgürlük hareketinin en dinamik gücü yapmasıdır.

Tabii bunlar başlı başına büyük devrimlerdir, Kürt toplumunun yeni karakterini, yeni niteliğini, yeni özelliğini, yeni değerlerini ortaya koyması açısından da tabii ki çok değerlidir ve çarpıcıdır.

Ülkeden kaçan değil yüzünü ülkeye dönen bir ulusal gerçeklik yaratılmıştır

Gelişmeler 1990'lı yıllardan itibaren etkisini Avrupa'da da göstermiştir. Avrupa'da daha önce de var olan örgütlenmeler büyük bir kitlesel güce ulaştığı gibi, büyük bir kurumsallaşmaya da dönüşmüştür. Daha önce ekmek parası kazanmak, fiziki varlığını sürdürmek için ülkesinden göç edip Avrupa'ya giden, Avrupa'da en tortu işler yapan Kürtler, PKK'nin öncülüğünde örgütlenmeye başlamışlardır. Avrupa'da giderek büyük bir örgütlü Kürt kitlesi oluşmuştur. Tamamen örgütlü bir yaşama kavuşmuşlardır. Bunun etrafında diplomasi oluşmuştur, bunun etrafında basın oluşmuştur, bunun etrafında kültür kurumları oluşmuştur. Yüz binlerce Kürt ERNK çatısı altında birleşmiştir. Ülkeden kaçan Kürt toplumu, ülkesinden kopan Kürt toplumu giderek Kürt kimliğini bile yitirmeye yüz tutan Kürt toplumu, sadece Kürt özgürlük hareketi etrafında örgütlenmekle kalmamış, binlerle ifade edilecek gencini Kürdistan dağlarına göndermiştir. Asimilasyonun yoğun olduğu, Kürtlüğün bitirilmeye çalışıldığı Güneybatıdan, Dersim'den Avrupa'ya giden Kürtlerin evlatları özgürlük savaşına koşarak asimilasyonun, inkâr ve imha siyasetinin intikamını alırcasına bu mücadele içerisinde yer almışlardır. Böylelikle inkârcı, asimilasyoncu, sömürgeci politika en fazla geliştirildiği yerden bile geriletilerek Kürdistan'da ulusal demokratik ayağa kalkış gerçekleşmiştir. Bu bakımdan Maraş, Malatya, Sivas, Adıyaman, Antep, Elazığ, Kars gibi yerlerde inkârcı sömürgeciliğin durdurulması, aslında Türk devletinin inkâr ve imha siyasetini önemli oranda boşa çıkarılması anlamına gelmektedir. Artık Kürtlerin ülkeden kaçan değil de yüzünü ülkeye dönen bir ulusal duruşa yönelmesi PKK'nin yarattığı en büyük başarılardandır. Sadece Avrupa'da değil, Kafkaslarda, Rusya'da dünyanın neresinde olursa olsun nerede bir Kürt varsa yüzünü ülkeye dönmüştür. Ülkedeki mücadeleye güç vermiştir. Böylelikle inkârcı ve imhacı güçlerin en ağır baskıları karşısında Kürt özgürlük hareketi bu demokratik uluslaşmadan aldığı moral güçle, maddi ve manevi güçle direnmesini daha da arttırmıştır. Bugün Kürt özgürlük hareketi her türlü baskıya rağmen direniyorsa, bunun nedeni yaratılan böyle bir uluslaşma gerçeğinin gücünü arkasına almasıdır. Özgücüne güvenerek, Kürt her alandaki imkânlarını özgürlük mücadelesine seferber ederek, inkârcı sömürgeci güçlerin Kürdistan üzerinde kurmak istediği baskıyı, tuzağı, kuşatmayı kıracak bir güç ortaya çıkarmıştır.

Diplomatik çalışmalarla Kürtler uluslararası alanda da etkili olmuştur

Bu süreç aynı zamanda Kürtlerin ilk defa kapsamlı bir biçimde uluslararası alanda kendini tanıttığı, diplomasi yaptığı bir süreçtir. Her ne kadar NATO, ABD ve Avrupa güçleri Türkiye ile ilişkileri nedeniyle Kürt özgürlük hareketine karşı düşmanca bir tutum içine girseler de Türk devletini açıktan destekleseler de, ama artık geçen yüz yılda olduğu gibi Kürt halkının özgürlük mücadelesini dünyaya kapatıp boğma imkânları eskiye göre azaltılmıştır. Kürt halkı öyle artık boğulacak, tecrit edilecek bir halk olmaktan çıkmıştır. Uluslararası alanda da dostları ve kendini tanıtma imkânları artmıştır. Kürt sorunu artık diplomatik çalışmalarla uluslararası alana taşırılmış ve uluslararası güçlerin de gündemine girmiştir. Bu yönüyle Avrupa'daki örgütlendirilmiş Kürt toplumuna dayanarak belirli bir diplomasi yürütülmesi önemli bir kazanım olmuştur.

Avrupa'daki halkımız yaşamlarını mücadeleye göre örgütlemektedir

Öte yandan Avrupa'daki Kürtlerin maddi ve manevi gücünün örgütlü hale getirilmesi Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin hizmetine sokması kadar değerli bir şey olamaz. PKK bunu büyük bir çabayla gerçekleştirmiştir. Özellikle de Önderliğimiz Avrupa ile çok yakından ilgilenerek Kürt toplumunun örgütlü hale gelmesini, hem de özgürlük mücadelesine, PKK'ye kadrolardan daha fazla bağlı hale gelmesini sağlamıştır. Avrupa'da yaşanan bu değişimi, Kürtlerde yaşanan bu değişimi özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından büyük bir kazanç olarak görmek gerekir. Sadece maddi ve manevi bir destek vermemektedirler, artık yaşamlarını mücadeleye göre örgütlemişlerdir. PKK'nin özgürlük ve demokrasi anlayışı evlerinin içine kadar girmiştir, Kürtler arası ilişkinin çimentosu haline gelmiştir. Kürtler arası ilişki artık demokratik özgürlükçü temelde gelişmektedir. Avrupa'nın her türlü eritici ve tüketici özelliğine rağmen Kürt toplumsallaşması Avrupa'da güçlü bir biçimde ortaya çıkarılmıştır. Bunları görmemek mümkün değildir. Bunları görüp de Önder Apo'nun ve PKK'nin Kürt toplumuna kazandırdıklarını takdir etmemek mümkün değildir. Bunlar büyük bir çabayla, inançla, iradeyle, takiple, izlemeyle, öncülük yapmayla, eğitimle gerçekleşmiştir. Avrupa'da da neredeyse her semtte, kasabada yaşayan Kürtlerin şehitleri vardır. Mücadele içinde olan gençleri vardır. Bunu yaratmak önemlidir. Kürtlerin inkârcı sömürgeci politikalar sonucu Türkiye'de olsun, İran'da olsun, Suriye'de olsun, Güney'de olsun hep Avrupa'ya

göçertildiği bir durumdan bunu tersine çevirmeyi de aslında Kürt özgürlük hareketinin en temel başarılarından biri olarak görmek gerekiyor.

Türkiye toplumu da artık Kürt varlığını kabul etmeye başlamıştır

PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesiyle Kürt sorunu konusunda bilinçsiz olan Türkiye toplumu daha bilinçli ve Kürt gerçekliğini, varlığını kabul etmeye daha yakın hale gelmiştir. Ancak siyasi güçler siyasi kaygılarla birbirlerini vatan hainliği ve bölücülük töhmeti altında tutarak demokratik siyasal bir çözümün gelişmesinde tıkayıcı rol oynamaktadırlar ya da klasik devlet politikasını aşan bir siyasi iradeyi ortaya koyamamaktadırlar. Bu nedenle Türkiye siyasetinde statükoculuk ve gericilik bir türlü kırılamamaktadır. Sol ise 12 Eylül'ün üzerinden silindir gibi geçmesinin ve reel sosyalizmin dağılmasının yarattığı olumsuz etkiyle, ideolojik, teorik olarak bir kafa karışıklığını yaşaması sonucu alternatif bir siyasal güç haline gelememektedir. Sol zayıf kalınca, diğer partiler de devlet politikasını aşamayınca, Türkiye Kürt sorununda bir tıkanıklığı yaşamaktadır. Bu tıkanıklığı aydınlar, yazarlar ve hemen hemen bütün siyasiler de görmektedir. Kürt sorunun Türkiye'yi tıkadığını hepsi kabul etmektedir. Ama çözüm politikası geliştiremedikleri için klasik inkâr ve imha siyasetinin peşine takılmaktan başka bir yol da bulamamaktadırlar. Bütün bunlara rağmen PKK'nin öncülük ettiği özgürlük mücadelesinin Türkiye'de Kürt sorununun çözümünü her zamankinden daha yakın hale getirmiştir. Çünkü Türkiye bastırma politikalarının bütün versiyonlarını tüketmiştir. Sorunları tarih içinde hep zorla şiddetle çözülen asker bürokrasisi içinde bile Kürt sorununun artık bastırma seferleriyle çözüleceğine kuşkuyla bakılmaktadır. Nitekim emekliye ayrılan bütün genelkurmay başkanlarının bile bu sorunun askeri yöntemlerle çözülemeyeceğini, başka yollar bulunmasını gerektiğini belirtmeleri, Kürt halkının büyük fedakârlıkla yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Türkiye'de hemen hemen bütün toplumsal kesimler bu sorunun çözümünün bir siyasi irade ile gerçekleşeceğini düşünmektedir. Türkiye, mevcut durumda inkâr ve imha politikasında ısrar etse de inkâr ve imha sistemi kırılma noktasına gelmiştir. Son dönemlerini yaşamaktadır. Mücadelede kararlı olunduğu taktirde Türkiye toplumu açısından sorunun çözümü dışında başka yol kalmayacaktır. Türkiye'de demokrasi mücadelesinin önü açılmıştır. Mücadelemizden aldıkları moral, güç ve destekle Türkiye'de anti demokratik örgütlenmelerin önüne geçmek için tabandan gelen bir örgütlenmenin zemini de ortaya çıkmıştır.

"PKK'nin özgücüne dayanarak mücadeleyi sürdürmesi bütün halklarda zor koşullarda mücadele etme ve başarılı olma inancını yükseltmiştir. Eskiden dış destek olmazsa mücadele edilemez gibi bir eğilim çok fazlasıyla gelişmişti. Ortadoğu'da yürütülecek mücadele bölge gericiliği ya da emperyalist güçler tarafından bastırılır düşüncesi ezilen halklarda veya topluluklarda bir yargıya dönüşmüştü. PKK'nin öncülük ettiği Kürt özgürlük mücadelesi bu yargıyı kırmıştır"

PKK'nin mücadelesi Ortadoğu halklarına demokrasi mücadelesinde özgüven kazandırmıştır

PKK'nin 30 yıllık özgürlük mücadelesinin Ortadoğu coğrafyasında da önemli siyasal, sosyal ve kültürel değişimlere yol açtığı tartışmasızdır. Çünkü PKK Ortadoğu'nun tam da göbeğinde halkların tarihsel gerçekliğiyle bütünleşen ve geleceğini bu temele dayanarak yeniden şekillendirmek isteyen bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi sürdürmektedir.

Her şeyden önce PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesinin Ortadoğu halklarına, ezilenlerine, özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren güçlere şöyle bir örnek olma gerçeği vardır. Bir halk, bir toplum eğer isterse ve kararlı olursa, karşısındaki düşman güç hangi imkânlara sahip olursa olsun kendi özgücüne dayanarak bir mücadeleyi sürdürebilir. Bir halk örgütlenir ve kararlı bir biçimde özgürlük ve demokrasi mücadelesini sürdürürse, karşısında birçok uluslararası güç olsa da bu mücadeleyi ezmeleri mümkün olmaz. PKK'nin NATO'nun ikinci büyük ordusu olan Türkiye'ye karşı böyle bir mücadeleyi sürdürmesi aslında bütün Ortadoğu halklarına, özgürlük ve demokrasi mücadelesi verenlere özgüven kazandırmıştır. PKK'nin özgücüne dayanarak böyle bir mücadeleyi büyük zorluklar altında sürdürmesi, bütün halkların zor koşullarda mücadele etme ve başarılı olma inancını yükseltmiştir. Eskiden dış destek olmazsa, şu kadar güç olmazsa mücadele edilemez gibi bir eğilim çok fazla gelişmiştir. Ortadoğu'da yürütülecek bir mücadele bölge gericiliği ya da emperyalist güçler tarafından bastırılır düşüncesi ezilen halklarda veya topluluklarda bir yargıya dönüşmüştür. Ama PKK'nin öncülük ettiği Kürt özgürlük mücadelesi bu yargıyı kırmıştır. Hiçbir güçten destek almadan da dış bir güce dayanmadan da kendi özgücüne dayanarak bir mücadeleyi sürdürebilirsin anlayışını vermiştir. Bu açıdan Ortadoğu halklarına örnek bir direniş geleneği sunmaktadır. En zor koşullar altında mücadele edilebilir anlayışını vermesi Ortadoğu siyasi tarihi ve halkların özgürlük mücadelesi için önemli bir yere sahip olmuştur. Filistin mücadelesi de Ortadoğu halkları açısından önemli bir direniş geleneğidir ama Kürt özgürlük mücadelesiyle karşılaştırılırsa arada çok büyük bir fark vardır. Filistinlileri destekleyen 16 tane devlet vardır, arkasında çok büyük bir siyasi, ekonomik ve moral güç vardır. PKK ise Filistin devriminin tersine, moral bozucu ya da çok fazla gücün karşıt politika izlediği koşullarda mücadele yürütmektedir. Bu yönüyle Filistin mücadelesiyle karşılaştırılamayacak bir ka-

rakterdedir. Bu açıdan da PKK'nin yürüttüğü mücadele halklar açısından kesinlikle önemli bir örnektir.

PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesinin diğer bir karakteri de hem sosyalist olması hem de halkların kültürel ve sosyal yapılarıyla uyumlu olmasıdır. Demokratik sosyalist anlayışıyla dinsel dogmatizme ya da toplumsal, kültürel yaşamı engelleyen katılıklara ve gericiklere karşı durmaktadır. Siyasal zihniyette, sosyal ve kültürel yaşamda önemli bir değişimi ön görmektedir. Ama bunu yaparken Ortadoğu'nun tarihsel değerine, kültürüne öz değerlerine yabancılaşan sırt çeviren bir anlayışla yapmamaktadır. Bu tür Batı ya da kapitalist modernite anlayışlı yaklaşımlara karşıdır. Ortadoğu'yu oryantalist bakışla değil, içerden, o toprakların bir parçası olarak ele alan, hatta o toprakların en temel kültürünü yaratan bir halk olarak Kürtleri Ortadoğu gerçekliğinden, kültürüden kopmadan, mücadele yürüten bir sol ve sosyalist hareket olması da çok önemlidir. Ortadoğu'da birçok sol ve sosyalist hareket halktan kopup, Ortadoğu halkların kültürel ve toplumsal değerlerine yabancılaşarak marjinal kaldığı halde PKK tam tersine bu değerlerle bırakalım karşı karşıya gelmeyi, katılaşmış dogmatik yönleri atıp, ama özünü alarak, bu değerleri yeni değerlerle zenginleştirerek güncelleştirme anlayışıyla hareket etmektedir. Bu temelde komünal demokratik anlayışa, esas olarak da bu toprakların tarihsel değerlerine bağlı kalarak, ama daha da geliştirip kapsamlaştırarak aslında Ortadoğu tarihini, kültürünü, birikimini insanlığın temel birikimi haline getirmesini bilmiştir. Önder Apo bu tarihsel birikimden, bu tarihsel değerlerden aldığı güçle Ortadoğu'nun kaynaklarına, kültürel değerlerine dayanan, insanlığın ortaya çıkışına beşiklik yapmış, bu toprakların bütün değerleriyle bezenmiş bir ideolojik ve teorik yenilenme yaşayarak insanlığın özgürlük ve demokrasi mücadelesine öncülük eder hale gelmiştir. Bugün Önder Apo'nun ideolojik, politik tezleri, yaşam ve mücadele felsefesi yeni yaşamın esas olarak Ortadoğu'da yaratılabileceğinin ifadesi olmaktadır. Gelecek artık Avrupa'nın, ABD'nin değil de Önder Apo'nun tezlerinde, kendi devrimini gerçekleştirecek ve yeni bir demokratik uygarlık sentezi olacak, yeni bir yaşam ve sistem ortaya çıkaracak Ortadoğu halklarının olacaktır. Bugün Önder Apo'nun mücadelesinin ortaya çıkardığı birikimin geldiği düzey, sonuç ve iddia budur.

PKK mücadelesi Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin motor gücü haline gelmiştir

PKK yürüttüğü özgürlük mücadelesiyle Kürt halkını önemli bir demokratik güç yaparak, demokratik uluslaşma potansiyelini ve enerjisini ortaya çıkararak Türkiye'yi, İran'ı, Suriye'yi, Irak'ı demokratikleştirecek güç haline getirmiştir. Bu yönüyle Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin motoru haline gelmiştir. Kürtler ideolojik gücü ve yürüttüğü öncülükle bugün Ortadoğu halklarının en onurlu halkı haline gelmiş bulunmaktadır. PKK öncülüğünde Ortadoğu halklarına tüm insanlığı etkileyecek yeni yaşam gerçekliği kazandıracaktır. İdeolojik, teorik yenilenmesi, demokratik sosyalist ideolojinin dayanaklarının ve mücadele gücünün esas olarak Ortadoğu'ya kayması, kadın özgürlük devriminin yarattığı yeni yaşam ve toplumsallaşma gerçeği, halkların kardeşliğine ve demokratik birliğine dayanan, bütün dinsel toplulukların, etnik toplulukların özgür ve demokratik yaşama kavuşacağı bir demokratik zihniyet ve demokratik sistem modeli ortaya koyması, PKK gerçekliğinin Ortadoğu'nun gelecek siyasal, sosyal, kültürel yaşamında daha şimdiden belirleyici bir rol oynayacağını göstermektedir. Tabii ki bu rolü oynarken Ortadoğu'nun kültürel değerleriyle iç içe olacaktır, onlardan kopmayacaktır. Ortadoğu'da bütün dinlerin yarattığı güzel değerleri, ahlaki değerleri kendi demokratik komünal sisteminin değerleri haline getirecektir. Böylelikle neolitik toplumun değerlerini, insanlığın bugüne kadar yarattığı olumlu değerleri, halkların verdiği özgürlük mücadelesiyle ortaya çıkan eşitlik, adalet ölçülerini, dinlerin adalet, eşitlik, özgürlük ve demokrasi adına ortaya çıkardığı değerlerin hepsini demokratik sosyalist anlayışının, yeni yaşamın kültürel değerleri haline getirerek böyle bir sentezleme gücünü gösterecek Ortadoğu halklarının dönüşümünün en temel dinamik gücü olacaktır.

Bazı Arap aydınlarının Önderliği Selahaddin Eyyubi'ye benzetmesi söz konusudur. Önderlik 21. yüzyılda da daha çok Ortadoğu halklarının demokratik iradesini kapitalist moderniteye karşı, iktidarcı devletçi sisteme karşı savunan demokratik komünalizmin Selahaddin Eyyübi'si olacaktır. Demokratik komünalizmin bireyci, sömürücü sistemlere karşı direnişinin Selahaddin'i olacaktır. Nitekim daha şimdiden gerçekleştirdiği ideolojik teorik çözümlemeler ve bunun sistem modelleri Önder Apo'nun bu rolü oynayacağını göstermektedir.

10. Kongre çizgisiyle yetersiz yoldaşlık aşılacaktır

"Türk devleti önemli bir yol ayrımına gelmiş bulunmaktadır. Bu yollardan birisi demokratik çözüm iken diğeri klasik imha-inkâr siyasetinde ısrardır. 2005 Ağustos'undan bu yana yürürlükte olan ise imha-inkâr siyaseti çerçevesinde şiddet yoluyla sonuç alma politikasıdır. AKP ve ordu bu konuda anlaşmış bulunmaktadırlar. 2006 ateşkesi karşısındaki tutumları ise Önderliğin zehirlenmesi, sınır ötesi tezkere kararı olmuştur. Hareketimizin Önderliğin zehirlenmesine karşı geliştirmiş olduğu Êdî Bese hamlesiyle inisiyatif büyük oranda Hareketimize ve halkımıza geçmiş bulunmaktadır. Gabar, Oramar ve Zap direnişi, 15 Şubat Komplo protestosu, 8 Mart ve Newroz ile birlikte halkımızın sürece aktif katılması gerçekleşmiştir"

Değerli yoldaşlar;

2008 mücadele ve direniş yılının sonuna doğru gidilirken, kazananın doğru Önderlik çizgisi, PKK 10. Kongresinde somutlaşan öncü iradesi, gerillanın duruşu ve ayağa kalkan halkımızın süreklileşen serhıldanı olduğu açık ortadadır. Düşmanın sürece verdiği karşılık ise, Önderliğe işkence, halka baskı ve yoğun tutuklama, gerillaya tasfiye, siyasette inkâr ve imhaya devam olmuştur. Önderlik, hareket, halk ve gerilla mücadelemiz de ilk kez bu düzeyde bir birini tamamlar tarzda düşmanın yönelimlerine karşılık vermektedir. Düşmanın tüm gücü ve imkânlarıyla imhaya, tasfiyeye yöneldiği, hareket ve halkımızın da başta Önder Apo'nun özgürlüğü olmak üzere halkımızın özgürlüğünü hedeflediği bir dönemin en sıcak çatışmalı sürecine girmiş bulunuyoruz. Böylesi bir dönemi karşılarken içinden geçtiğimiz süreci ve özelliklerini doğru anlamayı, düşman yönelimleri kadar buna karşı almamız gereken önlemlerin ve dikkat etmemiz gereken hususların üzerinde durmayı gerekli görüyoruz.

Kapitalist modernitenin merkezinde ciddi bir ekonomik kriz bulunmaktadır. Amerika'da ortaya çıkıp dünyaya dalga dalga yayılan ekonomik kriz bugün tüm dünyanın temel gündemi haline gelmiş bulunmaktadır. Serbest piyasa ekonomisini ve onun devletçi yapılanmasını, toplumsal ilerlemenin, istikrarın, refahın, adaletin ve özgürlüğün temeli olarak gören sistem çok fazla zaman geçmeden kendi yarattığı hayallerin olanaksızlığı ve yalanların sonuçlarıyla somut olarak yüzleşmiştir. Şimdi derinleşen bu ekonomik krizi aşmak için ABD, Avrupa daha sonra dünyanın belli başlı zengin ülkeleri bir araya gelerek sistemin krizine çözüm üretmeye başlamışlardır. 1929 bunalımından daha da ağır olduğu belirtilen 2008 ekonomik krizine bir sistemi kurtarma arayışları biçiminde çözümler üretilmeye çalışılmaktadır. Bu çözümün eksenine ise sisteme olan güvensizliği gidermek için devlet tarafından büyük paraların piyasaya pompalanmak istenmesi olmuştur. Bununla piyasalara, dolayısıyla sisteme güven artırılmaya çalışılmaktadır. İnsanlığı tam bir aldatma ve bazı tekelleri daha fazla büyütme adına yapılan bu girişim sadece mali sermayeyi daha fazla güç haline getirecektir. Finans kapitali reel ekonomiden daha fazla kopmaya götürecektir. Yine daha fazla güçlenmiş finans kapital dünyanın kaderini, siyasetini belirlemeye devam edecektir. Öte yandan üçüncü dünya ülkeleri ve emekçiler, işçiler daha fazla yoksullaşacaklardır. İşsizler ordusu daha fazla büyüyecektir. Krizin faturası bu kesimlere daha fazla ödettirilmeye çalışılacaktır. Bu kesimler krizin çıkmasında hiçbir rol ve sorumluluk sahibi olmadıkları halde krizin kendilerine fatura edilmesi karşısında doğal olarak tepkilerini ortaya koyacaklardır. Bu tepki bugün somut bir programa ve çok etkili ve sistem için tehlike teşkil edecek durumda olmasa da açlık, yoksulluk ve işsizlik bu kesimlerin daha etkili muhalefet etmesi potansiyelini taşımaktadır. Dolayısıyla egemenler böyle bir potansiyelin açığa çıkmaması ve bir programa kavuşmaması için önce saptırma o da olmuyorsa ezme yolunu seçecekleri görülmektedir.

Obama global düzeyde sistemi kurtarmak için iktidara getirildi

Tam da böylesi bir dönemde ABD seçimlerinde Obama'nın seçilmesi tesadüfî değildir. Obamayı kimlerin desteklediği ve seçim kampanyasında cumhuriyetçilerin iki katı harcama yaptığı göz önüne getirildiğinde, mali sermayenin en büyüklerinin sadece Amerikan düzeyinde değil, global düzeyde sistemi kurtarmaya dönük bir arayışın ifadesi olarak Obama'nın seçildiği ortaya çıkmaktadır.

Bu krizin en fazla fatura edileceği alanların başında da Ortadoğu gelmektedir. Ortadoğu bugün uluslararası sermayenin, statükocu güçlerin ve halk özgürlük eğiliminin birbiriyle kıyasıya mücadele ettiği bir coğrafya durumundadır. ABD petrol, doğal gaz ve enerji hatları ve genel olarak kıtalar arası geçiş bölgesi olması itibariyle bölgede kontrolünü mutlaklaştırmak istemektedir. Petrole dayalı sistemin yine petrol üzerindeki kontrolüyle yönlendirebileceğini düşünmektedir. Bu nedenle Büyük Ortadoğu Projesi temelinde bölgeyi

yeniden biçimlendirmeye çalışmaktadır. Önder Apo üzerindeki uluslararası komplo ardından Afganistan ve Irak işgali tümüyle bu amaçladır. Demokrasi, insan hakları, özgürlük vb argümanlar ise sadece halkları aldatmaya dönük bir yalandır. Bu siyaseti uygularken tümüyle pragmatizmi esas almaktadır. Bir ilkesi vardır o da kazanmak ilkesidir. Bunun için de ne gerekiyorsa o yapılmakta ve daha da yapılacaktır.

Bölge statükoculuğu ise Türkiye, İran gibi devletler tarafından temsil edilmektedir. Çünkü bu devletler varlıklarını esas olarak geçen yüzyıl başlarında belirlenen statükoya borçludurlar. Dolayısıyla statükonun aşılması demek kendilerinin de aşılması anlamına geleceğini bildiklerinden bunu korumak için son derece bilinçli bir şekilde hareket etmektedirler. İran'dan farklı olarak Türkiye BOP içerisinde ılımlı İslam projesiyle temel aktörlerden biri olurken Kürt sorunu noktasında ise statükocularla daha fazla birleşmektedir. Ancak her iki güç de özünde devlete dayalı sömürü sistemini esas alma bakımından birleşmektedirler. Her ikisinin de bölgenin köklü zihinsel, kültürel, ulusal, ekonomik ve toplumsal sorunlarına çözüm üretmesi mümkün değildir. Sonuçta her ikisi de devletçi sistemin mevcut koşullara göre yeniden üretilmesi ve biçimlendirilmesi olmaktadır. Bunun da insanlığın sorunlarını çözemeyeceği artık bir sır değildir.

Türkiye Kerkük konusunda Güneyli güçleri belli bir noktaya çekmek istiyor

Partimiz öncülüğündeki Kürdistan özgürlük hareketi 30. mücadele yılını tamamlayarak 31. mücadele ve direniş yılına girerken her iki kesimle de bir mücadele halindedir. ABD'nin stratejik olarak ele aldığı BOP'ta Türkiye'yi yanına almak için geçen yıl PKK'yi düşman ilan etmesi ve ardından Türk devletine yüksek askeri teknoloji ve sıcak istihbarat sağlaması ve yine uluslararası alanda Hareketin daraltılması yönünde Türk devletine sağladığı imkânlar bu

"Türk devletinin Kerkük'ün Kürdistan sınırları dışında tutulması, referandumun ertelenmesi ve genel olarak Irak toprak bütünlüğünü her fırsatta dile getirmesi Güneyli siyasi güçleri bir noktaya çekme amacına dönüktür. Yani Türk devleti Güneyli güçlere, 'eğer PKK'yi ortadan kaldırırsak ve siz bu noktada bize yardımcı olursanız, siz de büyük kazanırsınız' demektedir. Bunun başka yorumu olamaz"

mücadelenin başlıca sonuçları olmaktadır. Öte yandan İran'ın da zaman zaman Türk devletiyle birlikte daha çok da kendi başına Hareketimize yönelik saldırıları tümüyle Türk devletini ABD siyasetinden koparmak o da olmuyorsa en azından nötr bir duruma çekmek bakımından böyle bir siyaseti geliştirmekteydi. Hem İran hem TC Güneyli güçler üzerinde de çeşitli zaman ve biçimlerde baskı uygulamak suretiyle Hareketimize karşı tutum almalarını istemektedirler. Bu konuda daha çok da Türk devleti Hareketimizi başka biçim ve yolla tasfiye edemeyeceğini bildiğinden politikasının merkezine tümüyle Güneyli güçleri baskılama karşılığında Hareketimize karşı çıkarmak istemektedir. 1990'lardan bu yana sürdürülen bu politika bir dönem geri çekildiyse de şu anda hükümet politikası durumundan çıkarak bir devlet politikası haline gelmiştir. Geçen yıl bu konuda baskılar arttırılmış, hatta bu amaçla tezkere bile çıkarılmış ancak bunun sonuçsuz kalması nedeniyle özellikle 2008 Bêzelê eyleminden sonra bu politikaya daha fazla ağırlık verilmiş bulunmaktadır.

İşin bir tarafında tehdit öte tarafında ise aldatıcı vaatler bulunmaktadır. Kerkük vb hususlar pazarlık konusu yapılarak Güneyli güçleri yanına çekme bugün de bir tartışma konusudur. Daha çok gizli bir biçimde yürütülen halkımıza ve kamuoyuna açıklanmayan bu pazarlıkların boyutu net bilinmemektedir. Türk devleti belli bir zamandan sonra Kerkük'ün Kürdistan sınırları dışında tutulması, referandumun ertelenmesi ve genel olarak Irak toprak bütünlüğünü her fırsatta dile getirmesi Güneyli siyasi güçleri bir noktaya çekme amacına dönüktür. Yani Türk devleti Güneyli güçlere, *"eğer PKK'yi ortadan kaldırırsak ve siz bu noktada bize yardımcı olursanız, siz de büyük kazanırsınız"* demektedir. Bunun başka yorumu olamaz. ABD de Kerkük referandumunun ertelenmesi ve Irak merkezi hükümetinin Diyala ve Xaneqîn gibi alanlara asker çıkarması karşısındaki sessizliği bir anlamda Türk devletinin hassasiyetlerini daha çok gözetmesi anlamına gelmektedir. Bu durum Güneyli güçleri çelişkili duruma getirmektedir. Bu çelişkinin çözülmesi ise PKK'ye karşı ortak tavrın geliştirilmesi eksenine bağlanmaktadır. Onun için ABD, Türkiye ve Irak arasındaki irtibat sürecine Güneyli güçlerin de dâhil edilmesini gerekli görmüştür.

Türk devleti inkâr ve imha siyasetinde ciddi bir zorlanmayı yaşamaktadır

Türk devleti aynı zamanda İran ve Suriye devletlerini de kendi cephesinde Hareketimize karşı mücadele edecek bir pozisyonda tutmak istemektedir. Böylece uluslararası, bölgesel ve ulusal güçleri Hareketimize karşı çıkarma amacını taşımaktadır. Yürüttüğü inkâr ve imha politikasında ciddi bir zorlanmayı yaşayan Türk devleti bölgesel ve uluslararası güçleri Hareketimize karşı çıkararak yaşadığı tıkanmayı aşmak istemektedir. Kendini pazarlama temelinde Türk devletinin geliştirmek istediği bu doğrultuda ortak çıkarların çakıştığı ve bazı tehlikeli gelişmelerin yaşanabileceği görülmektedir. Ayrıntıları çok fazla açıklanmamış olsa da bu güçlerin Önderliğimiz, Hareketimiz karşısındaki günlük duruşlarından bunu anlamak çok da zor değildir. Türk devletinin bunu sağlamak için büyük bir çaba içerisinde olduğu açıktır. Bunun

karşısında Türkiye'ye de yeni dönemde bir rol biçileceği anlaşılmaktadır.

Uluslararası komplo'dan sonra Türk devletinin Önderliğimize, Hareketimize, gerillaya, halkımıza ve legal sahaya dönük çok çeşitli tasfiye ve etkisizleştirme politikalarını geliştirdiği bilinmektedir. Ancak bunlardan hiçbirisinin de başarılı olmadığı görülen bir husustur. Tam tersine PKK'nin yeniden inşası, 1 Haziran Hamlesi, Demokratik Konfederalizmin ilanı, HPG'nin kendisini yeni koşullara göre düzenlemesi, halkın serhildanı gibi gelişmeler Hareketi mücadele tarihinin en ileri konumuna ulaştırmayı başarmıştır. Bugün Türk devletinin yüz yüze olduğu bu gerçeklik ya kabul edilip saygı gösterilecek gerekleri yapılacak ya da ezilmek istenecektir.

Êdî Bese hamlesiyle inisiyatif tamamen halkımızın eline geçmiştir

Türk devleti önemli bir yol ayrımına gelmiş bulunmaktadır. Bu yollardan birisi demokratik çözüm iken diğeri klasik imha-inkâr siyasetinde ısrardır. 2005 Ağustos'undan bu yana yürürlükte olan ise imha-inkâr siyaseti çerçevesinde şiddet yoluyla sonuç alma politikasıdır. AKP ve Ordu bu konuda anlaşmış bulunmaktadırlar. 2006 ateşkesi karşısındaki tutumları ise Önderliğin zehirlenmesi, sınır ötesi tezkere kararı olmuştur. Hareketimizin, Önderliğin zehirlenmesine karşı geliştirmiş olduğu Êdî Bese hamlesiyle inisiyatif büyük oranda Hareketimize ve halkımıza geçmiş bulunmaktadır. Gabar, Oramar ve Zap direnişi, 15 Şubat Komplo protestosu, 8 Mart ve Newroz ile birlikte halkımızın sürece aktif katılması, gerilla direnişini tamamlamıştır. Bu gelişmeler sonucu, CPT'nin Önderliğin durumunu açıklamasıyla birlikte hamlemiz de ikinci aşamaya ulaşmıştır. Hamlemizin ikinci aşamasında esas olarak önüne eğitim, örgütlenme ve eylem perspektifi konmuş, serhildanlarla elde edilen kazanımlar, Demokratik Konfederalizmin inşasında, örgütsel netleşmede değerlendirilmek istenmiştir. Bu sürecin zirvesi, PKK 10. Kongresi ve PAJK 7. Kongresi ile Kongra Gel 6. Genel Kurulu olmuştur. Bahar, yaz ve güz ayları serhildanların aralıksız sürdüğü, gerillanın da Bêzelê'de açığa çıktığı biçimiyle gerçekleştirdiği zafer tarzı eylemliliğin yükseldiği aylar olmuştur. Türk devleti bu eylemsel duruşla birlikte tam bir sarsılmayı yaşamıştır. ABD'nin politik desteğinin yanı sıra sunmuş olduğu istihbarat ve yüksek askeri teknolojiye rağmen en son Bêzelê ve Amed'de gerçekleşen eylemlilik, *"PKK kırılma noktasına gelmiştir"* tespitinden sonra sadece askeri bir eylem olmakla sınırlı kalmamış, Hareketimizin sağladığı diğer tüm gelişmelerle beraber ortaya çıkan politik sonuçları gündemi ve uluslararası diplomasi trafiğini belirlemede önemli bir faktör olmuştur. Türk devleti bu tarihten sonra peş peşe "Terörle mücadele zirveleri" oluşturmuş ve Hareketi tasfiye etmenin, marjinalleştirmenin yol ve yöntemlerini aramıştır.

Cihan Deniz-Hüsnü Ablay

Bu zirvelerde ulaşılan sonuç tek kelimeyle topyekûn savaştır. Kendilerinin de ifade ettiği gibi salt askeri değil, politik, kültürel, ekonomik ve diplomatik ayakları olan bir mücadele kararını almış bulunmaktadırlar. Bu temelde yeni bir oluşuma gitmişlerdir. Kendilerini bu eksende hazırlamışlardır. Özellikle PKK'nin 10. Kongresi'nden sonra Önderliğin özgürlüğünü artık ertelenemez, zamana yayılamaz ve mutlaka gerçekleştirilmesi gereken bir hedef olarak belirlenmesi ve bu eksende geliştirilen mücadele ile Türk devletinin inkâr ve imha politikasının tüm uygulama sahalarında sonuçsuz bırakılması Türk devletini büyük bir çıkmaz ve çözümsüzlüğe sokmuştur. Türk devleti siyaset ve savaş sahasında yaşadığı bu ciddi zorlanmadan çıkma amacıyla direkt Önderliğimizi hedefleme politikasına yönelmiştir. Önderliğimize karşı geliştirilen fiziki saldırının temel nedeni Türk devletinin inkâr ve imha politikasında yaşadığı bu tıkanma ve çözümsüzlüktür.

Bir yol ayrımına gelinmiş ve kırılma noktasına girilmiştir

Erdoğan hükümeti ile İlker Başbuğ inkâr ve imha politikasının yaşadığı bu daralmadan çıkma planlarını geliştirmektedirler. Sağlayacağı dış desteklerle gerillayı darbelemek, katılımları önlemek ve yoğun bir psikolojik savaşla Kürdistan toplumunda mücadelenin başarısına ilişkin inanç zayıflığını geliştirmek istemektedirler. Bahar aylarına kadar yoğun bir psikolojik savaş eşliğinde yürütülecek saldırılarla kitlenin demoralizasyonu durumunda Mart ayındaki yerel seçimlerde de AKP'nin büyük üstünlüğüyle sonuç almayı planlamaktadırlar. Planlarının bu temelde gelişmesi durumunda 2009 Mart'ından itibaren *"artık Kürt sorunu yoktur, var olan sorun ekonomik sorundur, o da ekonomik paketlerle çözüm sürecine konulmuştur"* söylemini çok daha güçlü kullanacak ve böylece Özgürlük hareketini tüm dünyayı marjinalleşen bir

hareket olarak gösterip terörle mücadele adı altında herkesin yönelmesini isteyeceklerdir. Bu tabii ki aynı zamanda Kürt sorununun inkârı temelinde gelişen saldırılarla halkımızın sindirilmesi, köleleştirilmesi ve bir tür soykırıma tabi tutulması sürecinin gelişmesi anlamına gelecektir. Türk devleti bunu başarırsa kendince inkâr siyasetini bu biçimde yürütecektir. Ama başarmazsa kaçınılmaz bir biçimde Kürt sorununda demokratik çözüm ve Önder Apo'nun özgürlüğünün gündeme geleceğini kendisi de bilmektedir. Bu açıdan bir yol ayırımına geldiklerini, dönemin bir kırılma dönemi olduğunu, PKK'de kırılmanın olmaması halinde kendilerinde kırılmanın yaşanacağını iyi görmüşlerdir. Bu açıdan tüm güçleriyle yönelerek sonuç almak istedikleri bir döneme girilmiştir. Bu politikalarında başarılı olabilmek için Önderliği devre dışı kılmayı öngörmüşlerdir. Bu temelde Önderliğe yönelerek fiziki işkence ve ölüm tehdidini yapmışlardır. Amaçları planlarını uygulamak için Önderliğin devrede olmamasıdır. Bunun için Önderliğin konuşmasını ve düşünce üretmesini önlemek istemektedirler. Olmazsa olmaz kabilinden Önderliğe geri adım atmayı dayatmaktadırlar, geri adım atmazsan seni öldürürüz mesajını vermişlerdir. Ama Önderlik ***"ben ölümden korkmuyorum"*** diyerek gereken cevabı vermiş ve tüm kozları onların elinden almıştır. Önderliğe karşı bu yönelimin en üstten kararlaştırılarak bir konsept çerçevesinde uygulandığı ve bir amacı taşıdığı açık ortadır. Bu saldırı ile Önderliği tehdit ederken aynı zamanda yoğun bir psikolojik işkenceyle düşünme ortamını ortadan kaldırmak istemektedirler. Bu saldırının bir boyutu bu olurken, diğer boyutu da Harekete mesaj vermektir. *"Önderliğiniz elimizde rehindir, bizi çok fazla sıkıştıramazsınız, 10. Kongre kararlarını durdurun"* demek istemektedirler. Peş peşe gerçekleştirdikleri zirvelerde kararlaştırılan konsept çerçevesinde geliştirilen bu saldırıların amacı Önderlik ve hareket üzerindeki planlarını mutlaka bu dönemde gerçekleştirmektir.

Bu nedenle Türkiye'de olağan değil, olağanüstü bir süreç başlatılmış bulunmaktadır. Genelkurmay başkanının artık fiili başbakan gibi daha aktif devrede olması hükümet ve ordunun çok daha sıkı bir hükümet gibi hareket etmesinin nedeni budur. Bu süreci ilerletmek için özel savaş basınına ve sivil toplum örgütlerine ve siyasal partilere gerekli perspektifleri verip düzenlemeyi yaptıktan sonra Bakanlar kurulunu da toplayarak onları da bu politikanın temel yürütücü gücü haline getirmiştir. Tam da bu süreçte Önderliğe karşı yapılan işkence ve ölüm tehdidinin gerçekleştirilmiş olması Türk devletinin nasıl bir hesap içerisinde olduğunu hiçbir kuşkuya yer vermeyecek tarzda ortaya koymaktadır. Eğer fazla bir ses çıkmazsa tecrit ve izolasyonu geliştirip sürecin dışına çıkarma ve Önderliğe geri adım attırma, eğer tavır gelişirse de kitleleri kısa sürede gözaltı, işkence ve tutuklama yapmak suretiyle örgütsüzleştirmeyi amaçlamıştır.

Önderliğimize el uzatılması halinde halkımız fedaice savaşacaktır

Ancak onların hiçbir biçimde hesaplayamadıkları güçlü ve örgütlü bir halk iradesi açığa çıkmıştır. Halkımızın 17 Ekim'den itibaren üç hafta boyunca başta Kuzey Kürdistan olmak üzere, yurtdışında ve diğer parçalarda sergilediği tutum Önderliğe sahiplenme düzeyi ve kararlılık çok çarpıcı ve tarihsel bir cevap olmuştur. Önderliğe işkence uygulaması ardından Kürdistan'a seferler hazırlayan TC Başbakanı halkımızın bu denli örgütlü, planlı bir irade ortaya koyacağını hesaplayamamıştı. Halkımızın bu süreçte ortaya koyduğu kitlesel tutum mücadele tarihimiz boyunca gerçekleşen tüm kitlesel çıkışları aşan bir görkemlilikte olmuştur. Kürdistan'da gerçekleşen kitlesel eylemlilikler, Türk devletinin Önderliğimize el uzatması durumda sadece Hareketin örgütlü güçleri değil, tüm halkımızın fedaice savaşacağını ortaya koymuştur. Çünkü halkımız bu anlamlı çıkışıyla bir kez daha Önder Apo'ya geliştirilecek en ufak bir saldırının iradesine ve onuruna yapılmış bir saldırı olarak değerlendireceğini herkese göstermiştir. Serhildan hareketinin ortaya çıkardığı bu düzey aynı zamanda Türk devletinin planlarına da güçlü bir darbe vurmuş, yapılacak bütün saldırıların sonuçsuz kalacağının işaretini vermiştir.

Bu açıdan serhildan hareketinin ortaya koyduğu ideolojik, örgütsel, politik duruş birçok açıdan önemli ve değerli sonuçlar içermektedir. Şimdi Türk devleti bu konuda daha fazla ilerleyemez. Kürdistan'da giderek belirginleşen ikili bir durum vardır. Bir tarafta kaba ve çıplak zor sistemi ve sadece askeri güçleriyle Türk devleti; öbür tarafta Önderlik duruşu, serhildanlaşan halk gerçekliği ve gerilladır. En son TC'yi Kürdistan'da sahte din ve tarikat yoluyla örgütlemek isteyen AKP ve Tayip Erdoğan karşısında halkımızın başta Amed, Dersim, Van, Gever ve Colemêrg'te ortaya koymuş olduğu irade bu ikili durumun ulaştığı düzeyi göstermesi bakımından önemlidir.

Türk devletinin fazla dayanacağı yeni rezervleri yoktur

Bu gün halkımız Türk sömürgeciliği ile sürdürülen kıyasıya mücadelesi genişleyerek, derinleşerek yaşamın bütün alanlarında ve tüm toplumsal kesimlerde yoğun bir biçimde gelişen bir boyut kazanmıştır. Bu mücadelede ortaya çıkan bir denge durumu vardır. Ancak bunun kalıcı olmayıp kendini doğru temellerde örgütleyen ve yaratıcı taktiklere sahip olan tarafın gelişmeleri lehine çevireceği açık ortadır. Bu konuda Türk devletinin fazla dayanacağı yeni rezervleri yoktur. Umudunu bağladığı tek husus AKP'nin uluslararası ve bölgesel düzeyde geliştireceği politikalarla Güneyli güçlerin tutum değiştirmesidir. Böylesi bir durumun gelişmesi halinde bile sonuç almayacakları açıktır. Ancak içinde bulundukları sıkışık durumdan nefes almaya ve bu tıkanmadan çıkmaya çalışacaklardır. Biz bu noktada Güneyli güçlerin herhangi bir yanlışa

düşmemeleri, Türk devletine umut vermemeleri için gereken diplomatik, politik çabaları sergilemekle birlikte esas olarak kendi öz gücümüze dayanmak durumundayız. PKK'nin 10. Kongre kararlaşma düzeyi ve perspektifi her koşul altında bizi başarıya taşıyacak güç ve derinliktedir. Tüm yönelimleri boşa çıkaracak ideolojik, politik ve askeri çizginin yaratıcı bir biçimde uygulanması örgütsel boyutunun Demokratik Konfederalizm perspektifiyle tamamlanması gereken bu sürecin durdurulamaz bir biçimde ilerlemesi kaçınılmazdır.

Önümüzdeki dönemin görev ve sorumlulukları 10. Kongre çizgisinde partileşen ve yetersiz yoldaşlığı aşan PKK militanlarıyla yerine getirilecektir.

Sömürgeci Türk devleti bölgenin yeniden oluşma sürecindeki ağırlığını da kullanarak Hareketimizi tümüyle tasfiye etmek için kararlaştığını yukarıda anlatmaya çalıştık. Hareketimizin bu sürece verdiği karşılık ise 10. Kongremizde netleşmiştir. 10. Kongre Önderliğin özgürlüğü ve partileşme kongresidir. Düşmanın son süreçte Önderliği hedef alması tam bir rehin muamelesi yapmaları aslında sömürgeciliğin Kürdistan'da tükenişini ve siyasal çöküşünü ortaya koymaktadır. AKP'nin son çırpınışları da tümüyle bu amaçladır. Böylesine zorlu bir süreci karşılamak sıradan bir duruş, çalışma ve tempoyla olamaz. Kendini geçmişe göre biraz olumlu, hatta yeterli görerek bu saldırıları göğüslemek, boşa çıkarmak ve hamle yapmak hiç mümkün değildir. Geçmişe göre Hareketimizin ve halkımızın önemli gelişmeler sağladığı bir gerçektir. Ancak bununla yetinmek, var olan durumu yeterli görmek sadece ve sadece hazırı tüketmek anlamına geleceği gibi düşmanın giderek vahşileşen saldırıları karşısında da başarılı olunamayacağı anlamına gelir. Hareketimiz süreci bir final süreci olarak tanımladı. Final sürecinin kendine göre özellikleri vardır: *"Başardın, kazandın, yaşadın. Başarmadın, kazanmadın, yaşayamazsın"* Yani burada denge yoktur. Kazananın yaşama şansının olduğu bir durumu ifade eder. Aksi takdirde bir daha final dönemini yakalamak için uzunca bir sürenin geçmesi gerekir. O da olur mu, olmaz mı belli değildir. Eğer bugün final döneminden bahsediyorsak bu 30-35 yıllık mücadelenin sonucu olarak ulaştığımız bir durumu ifade etmek için bu kavramı kullanıyoruz. Büyük bir birikim söz konusudur. Tam da final döneminde finale uygun bir duruşun sahipliği yapılamazsa belki her şey sıfırlanmaz ama kazanacak durumdayken kaybetmenin, gerilemenin kimseye bir onur kazandırmayacağı da açıktır.

Final dönemini kazanmanın strateji, örgüt tarzı, militan duruşu ve temel taktiğini PKK 10. Kongresi hiç olmadığı kadar net bir biçimde belirlemiştir. Her şey partileşmeyle kazanılacaktır. "***Partileşelim, Önderliği ve ülkemizi özgürleştirelim***" şiarı bu dönemin esasını oluşturmaktadır. Partileşmek PKK'ye doğru katılmaktır. PKK'ye doğru katılmak, PKK'nin varolma gerekçelerini doğru anlamak ve bunu kendinde somut düşünce, ruh, ahlak, tarz ve tempoya dönüştürmektir. PKK, yok edilmek istenen, onuru ayaklar altına alınan ve geleceği yok sayılan bir halkın varolma, onur kazanma ve geleceğini özgürlük temelinde yaratmak isteyen bir halkın öncü gücüdür. Tüm dünyası, varlığı, duyguları, düşünceleri ve hayalleri yalnız ve yalnızca Önderliği, ülkeyi ve halkı düşmanın esaretinden kurtarmak temelinde oluşturan, bunun dışında her şeyi kendisine haram eden bir militan duruşla mücadele etmek gerekmektedir. Anı anına düşmanını izleyen, onun saldırılarını boşa çıkaracak karar ve planlamalara giden, bunun örgütlülüğünü yaratan, halkı eğiten, kadroları hazırlayan bir tarz yaratılmaksızın düşmanın politikalarının boşa çıkarılmayacağı görülmelidir.

Güneyli siyasal güçlerin tavırlarının belirsiz olduğu bir dönemi yaşıyoruz

Önümüzdeki dönemde düşmanın gerillaya dönük çok kapsamlı saldırılarının olacağı kesindir. Bunu hem Kuzey sahalarında ajanlaştırma, teknik keşif ve istihbarat yoluyla imha etme arayışına her zamankinden daha fazla geliştireceği görülmelidir. Aynı tarzda Medya savunma alanlarının da hedefleneceği beklenmelidir. Güneyli siyasal güçlerin tavırlarının belirsiz olduğu bir dönemi yaşıyoruz. Özellikle Amerikan seçimlerinden sonra bölgede izlenecek politikanın doğrultusu belli olmakla birlikte kullanılacak yol, yöntem ve konseptler de belirlenecektir. Biz işimizi şansa veya belirsiz duruma göre değil, olabilecek en kötü koşullara göre gerekli çalışma düzenini almak durumundayız. Bunun için de öncelikle yönetim, kadro ve komuta yapısına önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Partileşmeyen başkalarını da partileştiremez

Partileşme yani Partinin yönetim tarzı, üslubu, temposu, yaşam ve ilişki tarzı öncelikle yönetim, kadro ve komuta yapısında gelişmelidir. Partileşmeyen başkalarını da partileştiremez. Partiyi yaşamayan başkasına da partiyi yaşatamaz. Bu nedenle partileşmenin bir öncü duruş olduğu bilinerek öncelikle buradan başlamak işin özü gereğidir. Hâlâ bazı çalışma alanlarında kolektivizm, uyum, birlikte çalışma ve üretme konusunda sorunların olduğu belirtilmektedir. Yine yer yer bazı bireyler şahsında içinde yaşadığımız dönemin farkında olmayarak ya da dönemi yaşamayarak hâlâ "benim şu sorunum, bu sorunum" diyerek kendini katmama gibi tutumlar yaşanabilmektedir. Yine yanında bulunan kadro ve savaşçıyla ilgilenmeme, sorunları çözmeme, eğitici yaklaşmama gibi sorumsuz durumlar yaşanabilmektedir. Geçmiş süreçten arta kalan bu tutumların hiçbir şey kazandırmayacağı gibi bunu yaşayan ve yaşatan bireylerin kendisine de bir şey kazandırmayacağı açıktır. Çokça bu konular üzerinde durulduğu ve çözümlendiği için biz ayrıca tekrardan uzun uzadıya yazma gereğini duymuyoruz. Açıkça belirtelim ki, Önderliğin fiziki işkenceye uğradığı, halka yoğun baskıların yapıldığı, işkence ve tutuklamaların sıradanlaştığı ve halkımızın kaderinin belirlendiği bu süreçte hala eski yaklaşım ve tarzında ısrar etmenin büyük bir vicdansızlık olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Kimin sorunu bir halkın sorunundan daha büyük olabilir? Kimin sorunu Önderliğin ölümle tehdit edilmesi karşısında neyi ifade edebilir? Şimdi bütün bunlar ortadayken hala kendisinde ısrar etmek ne anlama gelmektedir? Açıkça belirtelim ki dönemi yaşamamak, yaşananları hissetmemek ve kendini tüm bu gelişmelere kapatmak anlamına gelmektedir. Peki, bu nasıl bir yürektir, nasıl bir duygudur ki 5 yaşındaki çocuktan 70 yaşındaki yaşlıya kadar bir halk gece-gündüz sokaklarda düşmanla tarihi hesaplaşmasını yaparken hâlâ kendisini kaskatı kılmış bir biçimde Harekete dayatmaktadır. Böyleleri özünden kopmuşlardır. Ama bir taraftan da her şeye rağmen tarihinin en ileri mücadele konumunda bulunan PKK'nin ve halkın, gerillanın direnişinin yarattığı bir görkem vardır. Böylesi bir dönemde bu görkemden de kopmak istememektedirler. Biz bu dönemde tekrardan da olsa böylesi yoldaşları, çalışanları, kendilerini Önderlik, şehitler, halk ve tarih karşısında bir kez daha gözden geçirmeye çağırmayı gerekli görüyoruz. Buradan bir düzeltme, kadroda bir netleşme, tempoda bir yükseliş birçok şeyi kurtaracaktır. Artık eskisi gibi yaşamayı ve dayatmayı, ne Hareketimiz ne de halkımız kabul edecektir.

Düşman da bugüne kadar birçok teknik ve taktik kullandı. Fakat başarılı olamadı. Ancak bu düşmanın teknik ve taktiğini yenilemeyeceği, daha farklı taktiklerle üzerimize gelmeyeceği anlamına gelmez. Biz sürece nasıl ki final tanımlaması yapıyorsak onlar da kendilerine göre benzer bir ifade kullanmaktadırlar. Bu açıdan bahara kadar olan süreçte başta yönetim, komuta ve kadro yapımızı darbeleme, tasfiye ederek halkımızın serhildanlardaki moral ve motivasyonunu kırmak için yoğun yönelecekleri görülmektedir. Böylelikle yerel seçimlere girerek Hareketin bir çözüm alternatifi olmadığını hem Kürdistan'da hem de dünyada kanıtlamak istemektedirler. Bunun ne anlama geldiği ise açıktır. Eğer düşmanın politikaları sonuç alırsa bu kesinlikle düşmanın haklı, güçlü ve çok fazla yetenekli olduğundan değil, bizim partileşmeyen, disipline gelmeyen, ölçüyü geliştirmeyen ve zafere göre yaşamayan, pratikleşmeyen yanlarımızdan kaynaklanıyor. Bunun düşmana hiç de hak etmediği bir başarı kazandıracağı açıktır. Tarihin bu hesaplaşma anında bu yetersizliklerimizle böyle bir sonuca yol açmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmayı gereksiz buluyoruz.

"Eğer düşmanın politikaları sonuç alırsa bu kesinlikle düşmanın haklı, güçlü ve çok fazla yetenekli olduğundan değil; tamamen bizim partileşmeyen, disipline gelmeyen, ölçüyü geliştirmeyen ve zafere göre yaşamayan, pratikleşmeyen yanlarımızdan kaynaklanıyor. Bunun düşmana hiç de hak etmediği bir başarı kazandıracağı açıktır. Tarihin bu hesaplaşma anında bu yetersizliklerimizi hızla gidermeliyiz"

Savunma sistemimizin temeli gerilla hareket tarzıdır

Bunun için tarihin bu aşamasında öncelikle herkes üstlendiği görevi farkında ve bilincinde olarak hareket etmelidir. Koşullar birkaç ay öncesine göre değişmiştir. Onun için bildik üslenme ve tedbir almaların terk edilmesi gerekir. Üslenmede kolaycı, rahatı arayan, gizliliğe dikkat etmeyen; iletişimde tekniği kullanan, ilişkilerde ve hareket tarzında düşmana açık veren yaklaşımların bir suç olduğu ve bu suçun da sonuçlarının Hareketimize pahalıya mal olabileceği bilinmelidir. Onun için bu konularda herkesin azami dikkati göstermesi gerekir. Özellikle bizim savunma sistemimizin temelinin gerilla hareket tarzı olduğu bilinmektedir. Klasik gerillanın ise çağımızda aşılmış olduğunu iyi biliyoruz. Bunun yerine her türlü teknik, teknolojik yönelimi boşa çıkarabilecek, insan tekniğinde oldukça ilerlemiş tamamen profesyonel bir gerilla tarzının başarıyı sağladığı da kesindir. Derin gizlilik, ince kamuflaj, planlı hareket ve sarsılmaz öz disiplinin gerillayı yenilmez kıldığı aşılamaz bir güç haline getirdiği pratik sonuçlarıyla açık ortadadır. Bu nedenle özellikle tüm alanlarda üslenmeyi profesyonel gerilla esprisiyle gerçekleştirmek, ona göre gereken titizliği, hassasiyeti göstermek doğru bir üslenme ve hareket tarzıyla profesyonel-modern gerillayı uygulamak kesin gereklidir.

Gelinen aşamada hiçbir çalışma biriminde uyum sorunu diye bir sorun olamaz. Herkes çizgiye uymayan yön-

lerini aştığı oranda bir başka yoldaş ile uyuşmayan yönlerini de ortadan kaldıracaktır. Bu süreç netleşen militan duruşlarla kazanılacağı bilinerek herkesin bu süreçte kendisini zamana yaymadan netleştirmesi gerekmektedir. Kafası karışık, hala süreçle hiçbir alakası olmayan duygu ve düşüncelerle hareket etmenin süreci boşa çıkarmak anlamına geldiği bilinerek herkes kendisini önümüzdeki döneme güçlü bir biçimde hazırlamalıdır.

Mücadelenin bütün sahalarında kazandıran-kaybettiren tarz nedir, militan duruş nasıldır, öncülük nasıl yapılır tartışmaları netleşmiştir. Özellikle serhildan merkezi durumundaki Kuzey'de bu durum **Hüsnü** ve **Cihan** yoldaşların şahsında netleşmiş ve bunun sonuçları ise bir yılı aşkın zamanda ortaya çıkan pratikten anlaşılmaktadır. Kimi yetersizlikler olsa da esas olarak tarzın nasıl olması gerektiği anlaşılmıştır. Halkımızın Önderlik, şehitler ve Hareket karşısındaki durumu çok nettir. Özellikle Önderliğin fiziki işkenceye maruz kalması karşısında halkımızın geliştirdiği serhildan tutumu 35 yıllık mücadele tarihimizin zirvesel bir çıkışı olmuştur. Artık yalnızca Apoculaşan militan değil aynı zamanda daha da Apoculaşan bir halk gerçekliği vardır. Buna doğru yaklaşıldığı zaman bu halkın neye hazır olduğu, neyi başaracak konumda olduğunu net ortaya koymaktadır. O zaman ulaşılan düzeyi yeterli görmemek, arada duran kesimleri kazanmak, sömürgeciliğin üzerinde oynadığı kesimleri tarafsız konuma çekmek bu dönemde izlememiz gereken kitle politikasıdır. Devletin tüm gücüyle, askeri, siyasi, mali, ekonomik, psikolojik vb araçları devreye sokarak bizi geriletmek isteyeceği açıktır. Düzenin tüm kurumları ve partileri Kürdistan'da Özgürlük hareketine karşı birleşik bir duruşu sergiledikleri bilinmekte ve bunu daha da geliştireceklerdir. Bu, Kürdistan'da yeni bir durumu ifade etmektedir. Daha önce de benzer durumlar oluyordu. Ancak hiçbir zaman olmadığı kadar bu durum pratikleştirilecektir. Onun için şu güçler, bu güçler arasındaki çelişkiler bizi rahatlatmamalıdır. Çünkü her halükarda Kürdistan Özgürlük mücadelesine karşı ortak hareket edeceklerdir. Onun karşısında bizim de tüm demokratik kurum, kuruluşlarla güçlü bütünsellik içinde bulunmamız hem Kürdistan zemininde ulusal-demokratik bir duruş, hem de Türkiye zemininde demokrasi güçleriyle ortak örgütlenmelerin geliştirilmesi ile süreci cevaplamamız gerektiği açıktır. Bu dönem demokrasi ve özgürlük yürüyüşünün kazanma ihtimalinin en fazla yükseldiği bir dönem olduğu görülerek keskinlik, netlikle beraber kapsayıcılık da dönemin en temel pratik, politik doğrultusu olmak durumundadır. En geniş kesimleri kapsayan örgütsel, siyasal çalışmalarla beraber Demokratik Konfederal sistemin kadın ve gençlik öncülüğünde ete, kemiğe bürünmesi, örgütsel bir sisteme kavuşması en temel bir dönem görevi durumundadır.

Demokratik konfederal örgütlenme toplumsallaşmış örgütlenme biçimidir

Demokratik Konfederalizmin inşası toplumun en geniş bir biçimde örgütlenmesi, bütünleşmesi ve kendi kendini yürütecek düzeye gelmesi demektir. İyi bilmeliyiz ki, köyde komün, mahallede ve şehirde meclisleşme ile gelişen taban örgütlenmesi Demokratik Konfederal örgütlenmenin toplumsallaşmış örgütlenme biçimidir. Bu açıdan her halükarda halka dayalı ideoloji, siyaset, kültür ve ekonomi, halkın inanç ve duygularıyla bütünleşmesini hedeflemek kadronun en temel faaliyet alanı durumundadır. Kadın ve gençlik bu sürecin öncü gücü olarak mutlaka rolünü en iyi bir biçimde oynamalıdır. Bu açıdan başta Kürdistan gençliği olmak üzere, Kürdistan özgür kadını ve tüm emekçi kesimlerin örgütlenme, eğitim ve eylem doğrultusunu bu eksene dayandırması gerekmektedir. Ancak bunun için tekrardan da olsa halka gitmenin, halk çalışması yapmanın zorunlu olduğu bilinmelidir. Apocu devrimcilik de buradan itibaren başlar. Halka büyük bir bağlılık ve sevgi ile gitmeyen, halk çalışması yapmayanın Apoculukla hiçbir ilişkisinin olmadığı ortadadır.

Serhildan hareketinin ortaya çıkardığı siyasal ve örgütsel sonuçları onu nasıl ele almamız gerektiğini ve nasıl bütün gücümüzle yoğunlaşmamız gerektiğini en açık bir biçimde ortaya çıkarmıştır. Gerillanın meşru savunma çizgisindeki duruşuyla halkımızın serhilan hareketinin bütünselliği, Özgürlük hareketini meşru savunma stratejisinde yenilmez kılan temel bir devrimsel bileşke olduğu açıkça ortaya çıkmıştır.

Sonuç olarak;

İçine girilen dönemin tarihi bir dönem olduğu bilinerek tüm kadroların Partimizin 31. mücadele yılına girme sürecini büyük başarılarla karşılamayı hedeflemeleri gerekmektedir. Başarının ölçüsü bizim için artık Önderliğin özgürlüğüdür. Önderliğin özgürlüğü ise Önderliğin esaretine yol açan yetersiz yoldaşlığın aşılmasından geçmektedir. Önder Apo'nun kendisine yönelik işkence, tecrit ve ölüm tehdidine karşı göstermiş olduğu tutum tamamen fedaicedir. Önderliğimizin gösterdiği bu tutuma militanca karşılık vermek, yetersiz yoldaşlığı kesin bir biçimde aşmaktan geçmektedir. Bunun bir somut ifadesi olarakta özellikle bahara kadar olan süreçte herkesin azami derecede düşmanın olası saldırılarına karşı gerekli önlemleri titizlikle almaları ve yersiz kayıplara yol açmamaları hayati önemdedir. Hem kayıplara yol açmamak hem de katılımları azami ölçüde artırmak ve katılanları yeni kadrolaşma temelinde eğitip hazırlamak, var olan kadroyu ise daha ileri görev ve sorumluluklar alabilecek düzeyde netleştirip hazırlamak bu dönemin en temel partileşme görevleri olmaktadır. Düşmanın artık kazanma umutlarının kırıldığı bir dönemde onlara kendi yetersizliklerimizle umut verme konumundan kendimizi çıkararak ve bu temelde Önderlik ve 10. Kongre çizgisinde yürüdüğümüz müddetçe düşmanın politikalarını boşa çıkaracağımız, Önderliğimizi ve halkımızı özgürleştireceğimiz kesindir. Bunun olanakları her zamankinden daha fazla ortaya çıkarılmıştır. Bu olanakların en iyi bir şekilde değerlendirileceğine olan inancımızı belirtiyor, çalışmalarınızda üstün başarılar diliyoruz.

PKK YÜRÜTME KOMİTESİ

Kapitalist modernitenin sanat ve birey üzerindeki etkileri

"Tarih kesinlikle boşuna yaşanmamıştır, tarih masallar biçiminde aktarılsın ve arkasından da gözyaşı dökülsün diye anlatılmamıştır. Onlardan bir umut huzmesi bugünün ve geleceğin insanlığına aksın ve 'İnsan kesinlikle sonuna kadar köle kalmayacaktır' bilinci gelişsin diye bunlar olmuştur. İşte sanat o ışık huzmesinin en kesintisiz aktığı kanaldır ve sanatçı bu akışın yol ustasıdır. O, nerede bir kesinti varsa tamir eder. Nerede karanlığa evrilme varsa, orada ışığın yolunu açar. O yol açma çabası içinde iken, her türden zulüm ya da kandırma yöntemiyle karşılaşabilir. Onun için sanatçı, toplum vicdanının en uyanık, en duyarlı noktası olmalıdır"

Yanlış hayat doğru yaşanmaz

Halkımızın PKK önderliğindeki mücadele tarihine önemli oranda damgasını vuran yanlardan birisi de Önderliğin kişilik çözümlemeleri olmuştur. Yaşanan her pratik sürecin ortaya çıkarmış olduğu örgütsel ya da taktiksel sonuçlar Önder Apo tarafından mutlaka kişilik çözümlemeleriyle bağlantılı bir şekilde ele alınmıştır. Öyle ki, bu çözümlemeler sadece sınıfsal olarak değil, ulusal ya da yöresel, tarihsel toplumsal özelliklerin ele alınmasına kadar indirgenmiştir. Bu çözümlemelerde an'da gerçekleşenle tarihsel geçmiş arasındaki bağ ortaya mutlaka konulmuştur. Bu bir Önderlik tarzı olduğu kadar, PKK'nin de temel yaklaşım biçimi haline gelmiştir. Bu tarz ya da yaklaşım, Önder Apo tarafından ***"Burada çözümlenen an değil tarih, kişi değil toplumdur"*** şeklinde formüle edilmiştir.

Bu şekilde formüle edilen çözümlemelerin yanı sıra, Önderlik tarafından '**Nasıl yaşamalı**' sorusuna yanıt aranmış ve bu konu da bir formülasyona kavuşturulmuştur. Yine 'Nasıl savaşmalı' sorusu da bu çözümlemeler içinde yanıtını bulmuştur. Yani PKK, olgunun gerçekleştiği an ve o an içinde yer alan kişi ya da kişilerle tarih ve toplumun buluşturulduğu bir platform olarak bir işleyişe kavuşturulmuştur. An ya da kişi hiçbir zaman tarihsel ve toplumsal gerçeklikten kopuk ele alınmamıştır. Bu, hakikati arama yolunda bir yöntem olarak, Önder Apo tarafından PKK'nin bir kişilik karakteri haline getirilmiştir.

Bu bakış açısı salt olaylar, olgular ya da kişiliklerin değil, toplumlar ve sistemlerin ele alınışında da bir yöntem olarak benimsenmiştir. Bu ele alış biçiminde yanıtlar sadece eleştiriler ya da değerlendirmeler biçiminde verilmemiştir. Olması gerekene alternatif kişilik, onun yaşamı, bu kişilik ve yaşamın toplumsallaşması ve bir toplum yaşamına dönüştürülmesi gereği de açık ve net biçimde ortaya konulmuştur. Bir PKK'lide olması gereken özellikler, onun ruhsal, ahlaksal ve inançsal duruşu, kültürel ve ideolojik birikimi, politikaya, örgüte, eyleme ve halka yaklaşımı, yaşam ve savaş içindeki pozisyonu net çizgileriyle ortaya konulmuştur. Kısacası aşılması gereken sistem eleştirilir ve ona karşı her düzeyde mücadele edilirken, yeni bir toplumsal sistemin kuruluşuna kişiden başlanmıştır. Bu bir Önderlik tarzı olmaktadır. Birey-toplum, birey-tarih arasındaki kopmaz bağ, Önder Apo'yu ve partimizi aslında çok önceleri, konunun başlığında da yer alan ve Adorno tarafından formüle edilmiş olan *"Yanlış hayat doğru yaşanmaz"* tespitine kadar götürmüştür.

Kimlik inkârına ve kültürel soykırıma dayalı çılgın bir sömürgeciliğin, işbirlikçi ihanetin ve feodal ilişkilerin egemen kıldığı gerici hayat anlayışından, elbette doğru bir yaşam tarzı çıkamazdı. Köleci sistemin yaratımı kişiliklerle özgür toplum ortaya çıkarılamazdı. Doğal olarak da doğru hayat felsefesi ile yeni bir yaşam yoluna girmek ve bunu başta parti olmak üzere tüm topluma hâkim kılmak temel bir Önderlik yaklaşımı olmuştur. Onun için de 'Nasıl yaşamalı' sorusuna mutlaka yanıt verme ihtiyacı duyulmuş ve gerici hayat felsefesi PKK yaşamının her alanında mahkûm edilmiştir.

Sistem kendini meşrulaştırmak için kendine göre bir tarih bilinci yaratmıştır

Eğer yeni bir toplumsal sistem kurulmak isteniyorsa, önce onun hayat felsefesi ve yaşam kuralları ortaya konulmak zorundadır. İnsan yaşamına anlam veren değerleri oluşturmak ve insanlar arası toplumsal ilişkiyi bu değerlere göre geliştirmek, her sistem öncülüğünün ya da böyle bir iddiada olan öncülüklerin temel görevi olmuştur. Yani öncelikle toplumsal yaşamın neresinde olunduğunun netleştirilmesi zorunluluğu vardır. Elbette böylesi bir zorunluluk ya doğru bir tarih ve toplum bilincini edinmeyi, ya da kendine göre bir tarih-toplum bilinci yaratmayı gerekli kılar.

Bugün kapitalist modernite diye tanımladığımız ve kaynağını beş bin yıllık sınıflı-devletçi toplum tarihinden alan, bu egemenlikçi toplum tarihinin baskıcı ve istismarcı araçlarının hepsinden yararlanarak ve onları güne uyarlayarak insanlığı baştan çıkarma noktasına gelen sistem, öncelikle kendi soysuzluğunu meşrulaştırmak için kendine göre

bir tarih bilinci yaratmayı temel görev olarak önüne koymuştur. Bu bilinç, Sümer zigguratlarının baş mimarı olan rahiplerden günümüze kadar yetkinleştirilerek gelmiştir. Bugünün tüm bilimsel teknik gelişmeleri ya baskının, ya da o baskıyı meşrulaştıran istismarcı sistemin hizmetine sunulmaktadır.

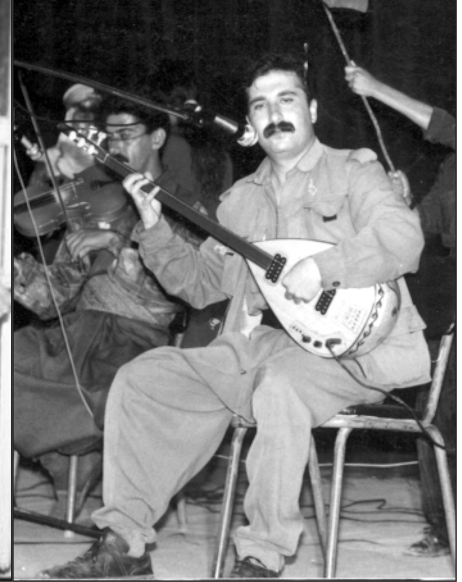
Modernitenin ideologları ideolojilerin sonunun geldiğini ilan etmektedirler

Aslında Afrikalı devrimci lider Amiral Cabral sömürgeciliği tanımlarken, bu durumu *"Sömürgecilik bir halkın tarihinin durdurulup başka bir tarihin yaşatılmasıdır"* diye de ifade etmişti. Bu tanım, kapitalist modernitenin ya da tüm egemenlikçi sistemlerin temel karakteri olmaktadır. Bugün devletçi toplum sisteminin son halkasını oluşturan kapitalist modernite, bu gerçekliği insanlığa en üst düzeyde yaşatarak, insanlığın tarihsel belleğini tümden silme çabası içine girmektedir. Bunun için de modernitenin ideologları ideolojilerin sonunun geldiğini ilan ederken, liberal kapitalizmin kalıcılığını kanıtlama çabası içine girmektedirler. Hâlbuki tarih, kendisini kalıcı ilan eden birçok egemenlikçi sistemin, en fazla birkaç yüz yıl içinde nasıl asarıatika müzesine atıldığına tanık olmuştur. İdeolojilerin sonunu ilan ederek insanlığın ölüm fermanını yazan güçler, aslında kendi ölümlerini geciktirmenin telaşı içinde bunu yapmaktadır. Bunu yaparken de ellerindeki tüm ekonomik, askeri ve siyasal güçleri ve iletişim araçları ile yarattıkları görkemli sanal dünyalarını kanıt olarak ortaya koymaktadır.

Elbette bu ortaya koyuş, insanlığı büyük oranda etkisi altına da almaktadır. Sanat, medya, bilim, seks, spor, siyaset, üniversiteler, eğlence merkezleri, şiddet araçları ve daha birçok yöntemle bu etki insanlığın içselleştirilmiş kişiliği haline getirilmek istenmektedir. Bugün adına biyo-iktidar dediğimiz, insan yaşamının her alanına nüfuz eden ve insanın ölümünü bile kontrol altında tutan egemenlik tarzının gerçekleştirilmesi modernitenin temel amacı olmaktadır.

Elbette modernite bununla sınırlı kalmıyor. İnsan yaşamının olmazsa olmaz parçaları olan ne varsa, onları pazara sürülmüş bir meta haline getirerek, dokunulmaz ve devredilmez addedilen değerleri de dâhil, her şeyini satılığa çıkarmış ahlaksız bir toplum yaratmak istiyor. Çünkü biliniyor ki, ahlaksızlık köleliğin kalıcılaşmasının teminatıdır, insanlığın özgürlük ufkunun karartılmasıdır, bencilliğin ve bireyciliğin en soysuz biçimde yaşatılmasıdır; insanın kendi biyolojik yaşamını sürdürmesi için en ahlaksız yöntemlere başvurması ve tüm insani değerlerini pazarda satmasıdır; kışkırtılıp gemlenemez hale gelen açlık ve cinsellik gibi güdülerinin şaha kalkmasıdır. Onun için dikkat edilirse, modernitenin insanlık üzerindeki en azgın bilinçli saldırıları açlık ve cinsellik temelinde gerçekleşiyor; aşırı güdüsellik bu insansız sistemin insanının temel özelliği haline getiriliyor. Politika, aç bırakılmış insanların tüm değerlerini bir yana bırakarak, bir tas çorbaya ya da bir anlık güdüsel ihtiyaca koşar hale gelmesi üzerine kuruluyor. Özgürlük, cinsel güdülerin tahriki ile birlikte ele alınarak, insan yaşamı sadece ve sadece cinsellik üzerine inşa ediliyor. Demokrasi, her türden toplumsallıktan uzak bireyciliğin, bireysel yaşamın kendisini konuşturması biçiminde ele alınıyor. "Her koyun kendi bacağından asılır" felsefesi ile "Gemisini yürüten kaptandır" denilerek, "Bırakın yapsınlar, bırakın geçsinler" şeklinde ifade edilen liberalizm, toplumun hücrelerine kadar egemen kılınmak isteniyor.

Dünyamız tüketim kültürüyle adeta bir çöplüğe dönüştürülmek isteniyor

Artık "değişmeyecek" imparatorluklar çağında, tepeden tırnağa inançsızlaştırılarak, bilimin de katkısıyla yeni türden bir kadercilik yoluyla insan, yüreğin gözüyle görmekten uzak tutulmak isteniyor. Yani insan bir zamanlar olduğu gibi ağırlıklı olarak şiddet araçları, baskı ve fiziki işkence ile terbiye edilmekten çok, esas olarak bilinç sahasında teslim alınıyor. Sistemin hizmetine giren bir robotlar sürüsü haline getirilerek hayvanlaştırılmak isteniyor. Sanki tüm bunlar bir erdemmiş ve toplumsallığın temel yapısı olan başta ahlak olmak üzere tüm manevi değerlere bağlılık bir gerilikmiş gibi sunuluyor.

İşte esas olarak Batı dünyasından başlayıp tüm dünyaya egemen kılınmak istenen modernite, en son Irak işgalinde de görüldüğü gibi, milyonu aşan insanın katlini 'ilkelliklere karşı bir medeniyet seferi' olarak ele alıp, gelişmenin bir erdemi gibi yutturmaya çalışıyor. Küreselleşen kapitalizm medyayı ve her türden sanatsal etkinliği bu yutturmacanın bir aracı olarak kullanıyor. Modernite esas olarak nihilizmi

yeni bir dinsel inanç gibi yaygınlaştırarak topluma egemen kılmaya çalışıyor. Modernite koşullarında dünyamız tüketim kültürüyle adeta bir çöplüğe dönüştürülerek, sadece insan yaşamı değil, tüm doğal yaşam yok edilme noktasına getirilmiş bulunuyor.

Faşizmin toplumu karılaştırma politikası yaşamın her alanına hâkim kılınıyor

En önemlisi de, kadının meta olarak pazara sürülmedik bir yanı bırakılmıyor. Ana tanrıça kültünün kadın kutsallıkları, birer şehvet metası olarak ele alınıp, muazzam bir kâr nesnesine dönüştürülüyor. Bir bütün olarak kadın şahsında başlatılan karılaştırma, toplumun erkek-kadın bütün bireylerini kapsamına alıyor. Faşizmin toplumu sürüleştirme ve karılaştırma politikası farklı araç ve yöntemlerle devreye sokuluyor. Zaten Hitler de toplumu karıya benzetmemiş miydi? Bu benzetme bugün yaşamın her alanına hâkim kılınıyor.

Günümüz dünyasında adeta kutsal kitaplarda sözü edilen mahşer günleri yaşanıyor. Mahşerin üç atlısı olan açlık, hastalık ve savaş, modernite şahsında şaha kalkmış olup dizginlenmeyi bekliyor. Aslında bugünkü süreç tarihte dönem dönem ortaya çıkan bazı peygamberlerin zamanını hatırlatıyor. Bir anlamda Tanrının Lut'a söylediği *"Sana inananları yanına al ve arkana bakmadan bu ahlaksız şehri terk et"* dediği anlardaki gibi! Çünkü inanmayanlar ve arkasına dönüp bakanlar yanıp kül olacaktır. Yani şimdi yine bir bakıma Tanrının bu buyruğu verdiği zamana benzer bir zaman gelmiş bulunuyor. "Arkana bakma" buyruğu, "tüm bağlarını kopar" anlamına geliyor. Yani "O şehirden, o soysuzlaşmış toplumdan hiçbir beklentin olmasın; eğer beklentin olursa, kurtulsan bile o geleneği yaşatırsın" deniliyor. Aslında tarihte inanıp da daha iyi bir dünya için yola çıkanların durumu, tam da Lut'un eşinin durumuna benziyor. O arkasına dönüp bakmış ve tuzdan bir kayaya dönüşmüştü. İşte bugün liberalizm diye ele aldığımız bakış açısı, bize o bakma anını anımsatıyor. Kendisine bakanı, yani kendisinden biraz beklentisi olanı donduruyor ya da kendi kaderine ortak ediyor. Şimdi modernitenin birer mezhebine dönüşen akımların kaderi de buna benziyor.

Modernitenin, içinde sadece yiyecek ve cinsellik olan çuvala çevirmeye çalıştığı insanda önemli bir sapkınlığı ortaya çıkardığı ve kendine yabancılaşma geliştirdiği açıktır. Yani bir anlamda ruhunu yitirmiş insanı yaratmak için ne tür bir endüstri kullandığı yabancısı olunmayan bir konudur.

Tarih ve gelenek neyse günümüz ve gelecek de odur

Dinciliğin, milliyetçiliğin, cinsiyetçiliğin, bilimciliğin her birinin bu konuda ayrı başlıklar altında ele alınması gerektiği de açıktır. Hele hele her türden modernist saldırıya karşı şimdiye kadar görülmemiş bir direnişi gerçekleştiren Ortadoğu sahası ve insanı, tarihsel toplumsal yönleriyle özel bir inceleme konusudur. Merkezinde Altın Hilal'in olduğu bu coğrafya, neolitikten günümüze kadar insanlığın gelişiminin ilklerinin yaratıldığı bir merkez rolünü oynamıştır. Ancak neredeyse M.S. 12. yüzyıl sonrasında bu öncülük rolünü başkalarına bırakmış, ama kendi dışındaki gelişmelere karşı da bugüne kadar direnmiş, teslim olmaya yanaşmamıştır. Kendisinin insanlığa söyleyeceği daha çok şeyinin olacağını hatırlatmıştır. En ruhani ve tanrısal görkemlilikler hep bu coğrafyada çıkmıştır. İnsanı arama yolunda en ufak bir pişmanlık göstermeden, büyük direniş efsaneleri bu coğrafyada yaratılmıştır. *"Sizde Şah diyeni öldürürlerse, ben de bu yayladan şaha giderim"* diyen **Pir Sultan Abdal** gibi ozanlar ve sanatçılar, bu coğrafyada inançları uğrunda başlarını vermekten çekinmemişlerdir.

Önder Apo, *"Tarih ve gelenek neyse, günümüz ve gelecek de odur"* sözüyle aslında *"Bu coğrafyada yaşananları asla unutmayın ve öğrenin, onun bilincini edinin"* demektedir. Bunu söylerken de bir dönemin olduğu gibi bugünün sultanlarının da geçici olduğunu ve belirleyici olanın özgürlük yolculuğundaki ısrar ve özgürlüğe olan inanç olduğunu ifade etmektedir. O kendi yaşamını da bu çerçevede ele almaktadır. En son savunmaları ile tıpkı Lut'un yaptığı gibi moderniteye arkasına dönüp bakmadan ondan nasıl koptuğunu ifade etmektedir.

Terk etmek terk edilmiş olandan artık hiçbir şey beklememektir

Modernite kendisine rağmen halen yeni toplum inşasında direnen Önder Apo üzerinde her türlü komplocu yöntemleri uygulayıp durmakta ve özgürlüğe dayalı zihniyet kalıplarını kırmaya çalışmaktadır. Buna karşılık Önder Apo, tıpkı **Hallac-ı Mansur** ya da **Giardono Bruno** gibi bir inanç yumağı olarak, söze sahip çıkmanın insanlığa ve onun özgürlük özlemlerine sahip çıkmak olduğunu haykırmaktadır. Aynı şekilde kendisine inananları Lut gibi ahlaksızlığın merkezi olan şehri arkalarına bile bakmadan terk etmeye ve özgürlük dağlarında yeni bir yaşam kurmaya çağırmaktadır.

Peki, bu kutsal çağrı O'na inandığını iddia edenlerde ne ölçüde karşılık buluyor? Terk etmek yani kopmak, elbette kopulan ya da terk edilmiş olandan hiçbir şey beklememek anlamına geliyor. Bu kopuş tarzı, efsanedeki Lut'un eşi gibi davranmamayı gerektiriyor; her türden vicdansızlığın, ahlaksızlığın, zevk ve sefanın reddini gerektiriyor; "hem Tanrı kelamını dinlerim, hem de kendimi yaşatırım" dememeyi gerektiriyor. Kopuşun bunları içerdiği göz önüne getirildiğinde, ne yazık ki inandığını beyan eden herkesin böyle davranmadığı görülüyor.

Örneğin modernitenin üç temel uygulanım alanından bahsedelim: Sanat, seks ve spor. Futbol holiganlarının ne tür insanlar olduğunu hepimiz biliyoruz. Modernite zaten tüm insanlığı bu holiganlara çevirmek istiyor. Spor ve en başta da futbol, bunun temel aracı olmuş ve devasa bir endüstri halini almıştır. Yani spor bir vücut eğitimi olmaktan çıkarılmış, egemenlikçi sistemin temel politikasını yaşatma sahasına dönüştürülmüştür. Futbol takımları da bunun için oluşturulmuştur. Yani bunlardan her biri bir nevi uyuşturma

aracıdır. Diğer spor dalları da öyledir; her dal birer kâr getirme merkezi olmuştur. Bizim bunlara benzeme ya da onlar gibi yapma, sporu o şekilde ele alma gibi bir yaklaşımımız olamaz. Sovyetler Birliği bunu yaptı. Çok değerli sporcular da yetiştirdi. Ne var ki her bir sporcunun toplum dışında özel bir yaşamı oldu. Bu yolla spor ve sporcuların önemli bir kısmı devletçi toplumun önemli bir parçası haline gelerek demokratik toplumun bir parçası olmaktan çıktı. Hâlbuki tam tersi olmalıydı. Sosyalist olduğunu iddia eden bir sisteme yaraşanı da buydu.

"Bu halk kendi anadilinde şarkı dinlemek ya da Kürtçeyi yazım-anlatım dili haline getirmek için şehitler verdi, acı çekti, toplu göçe zorlandı, işsiz kaldı, köyü yakılıp yıkıldı, ocağı söndü, aç kaldı. Buna rağmen dilini bir onur payesi gibi taşırken, onurum her şeyimdir dedi. Onurunu korumak için gerekirse Pir Sultan Abdal gibi başını darağacına uzattı"

Sanatçı toplumun vicdanıdır

Öte yandan sanat, yaşamın imgelerle yeniden yaratımı olarak değerlendirilir. Yani sanat metafizik bir çalışmadır; ruhun imgeler yoluyla dışavurumudur. Sanatçı, toplumun vicdanıdır denilir. Burada kastedilen toplum, devlet dışı kalan büyük çoğunluk, yani ezilip sömürülen ve özgürlük arayan toplumdur. Onun için sanatçılar, özgürlük arayışında önemli bir kilometre taşı olan Rönesans'a öncülük yaparak, Aydınlanma dönemine kaynaklık etmişlerdir. Yani sanatçının yaratım sahası tamamen toplumsaldır. Yetenek belki bir bireye mahsus olarak ele alınabilir, ama onun bile tarihsel toplumsal arka planı vardır. Örneğin Pir Sultan Abdal, *"İstanbul şehrinde orada bir devlet, tacı tahtı ile devrilmelidir"* derken, bir toplumsallığı ifade etmektedir. Bu ifade edişte kendisine sadece acı düşmektedir. O, toplumun vicdanını dile getirirken, kendisi için sadece idamın gerçekleşeceğini bilmekte, ama yine de *"Şaha gidelim"* demekten vazgeçmemektedir. Onun için sanat toplumun bir amaca ulaşmasının temel bilinçlendirme araçlarından birisidir. Sanat yaratım olarak insanın ruhuna hitap etmektedir. Bu bir toplumcu gelenektir.

İşte kapitalist modernite bu geleneği tersyüz ederek, sanatı bir endüstri, pazarda satılan bir meta gibi ele almakta olup, toplumu baştan çıkarmanın politik aracı haline getirmiştir. Bunun için neredeyse her gün çok sayıda idol yaratmaktadır. Örneğin bir Michael Jackson ya da Madonna veya daha onlar gibi birçokları, birer sanatçıdan çok birer politikacı gibidir. Belki kendileri bunun farkındalar ya da değiller. Ancak onların şarkı söylediği yerler on binlerce gencin deşarj olduğu alanlar olmaktadır. Şarkının dile getirildiği atmosferde kadın cinselliği ciddi bir biçimde öne çıkarılarak pazara sürülmektedir. Sanat, insanı güzelleştirme yöntemi olmaktan çok çirkinleştirmeye ve kendi özüne yabancılaştırmaya hizmet etmekte, sanki bir kişinin yaratımıymış gibi toplumsallıktan koparılmaktadır. İnsanın özgürlük talebinden çok güdüsel ihtiyaçları öne çıkarılarak sürüleştirme politikası güdülmektedir. Sanatçı burada devletçi toplumun bir üyesi haline gelerek, gerçekte olması gereken toplumsal kaynaktan uzaklaşmaktadır. Toplum dışı yaşam içinde hem insan olarak kendisi, hem de sunduğu eser ve onun dile getiriliş biçimiyle toplum tüketilmektedir.

Pir Sultan Abdal ve Michael Jackson; bunlardan *birincisi* soylu bir özgürlük yolcusu, *ikincisi* modernitenin palyaçosudur. Şimdi toplumsal gelenek bize Pir Sultan Abdal'ı gösteriyor, kapitalist modernite ise diğerini işaret ediyor. Tanrı da Lut'a *"sana inananlarla birlikte arkana bakmadan şehri terk et"* diye emretmişti. Bizim toplumcu olduğunu söylediğimiz sanatçılarımız ise, Lut'un eşi gibi arkalarına dönüp bakıyorlar. Bunlardan birçoğunun "Acaba geriye yaşayabileceğimiz bir yaşam alanı kalacak mı" türünden bir beklenti içinde oldukları anlaşılıyor. Pratikleri bunu gözler önüne seriyor.

Vicdanlı ve ahlaklı olmak felsefi bir bakış açısını gerektirir

Burada bir sapma vardır. Sanat bireyseldir deniliyor, sanatın politika dışı olduğu iddia ediliyor. Sanatsal çalışmaya sadece kariyer yapma, karın doyurma ya da toplum dışında bir yaşam kurma mesleği gözüyle bakılıyor. Acaba sanat gerçekten öyle midir? Bir kere bir Kürtçe şarkı söyleme koşullarının ortaya çıkması bile, binlerce yıllık tarihsel toplumsal özlemin yanında, on binlerce insanın yaşamının bir bedeli olarak gerçekleşti. Yani bu noktaya öyle ucuz gelinmedi. Dünyada şimdi bunun başka bir örneği yok gibidir. Gelişmelerin ne pahasına yaratıldığını unutamayız. Bu halk kendi anadilinde şarkı dinlemek ya da Kürtçeyi yazım-anlatım dili haline getirmek için şehitler verdi, acı çekti, toplu göçe zorlandı, işsiz kaldı, köyü yakılıp yıkıldı, ocağı söndü, aç kaldı. Buna rağmen dilini bir onur payesi gibi taşırken, onurum her şeyimdir dedi. Onurunu korumak için gerekirse Pir Sultan Abdal gibi başını darağacına uzattı. Tabii bunun için de halkın sanatçısı toplumsal vicdanın sesi olduğunu unutmayacak. Bu toplumdan ayrı yaşayan ve egemenlikçi topluma geçişin adayı gibi görünen bir duruşun sahibi olmayacak. Böyle davranan bir sanatçının bu halkla herhangi bir ilişkisi olamaz.

Tabii karşımızda kapitalist modernite var. İnsanı toplumsal olarak değil, bireysel olarak ele alan modernite, sanatçıyı da bu ele alışın aracı olarak değerlendiriyor. Toplumun güdülerini tahrik etmek için önce sanatçının güdülerini tahrik ediyor. Çünkü ancak bu yolla güdülere dayanan soysuz bir toplum yaratılabileceğini biliyor. Elbette vicdanlı olmak bilinç işi, kültür işidir. Vicdanlı ve ahlaklı olmak, felsefi bir bakış açısına sahip olmayı gerektirir; örgütlü olmayı zorunlu kılar; toplumun nabzını her an elinde tutup acılarını ve özlemlerini kendi yüreğinde hissetmeyi ister. Böyle olmayınca, bir sanatçı, üstelik de özgürlüğe en çok

ihtiyacı olan Kürtlerin sanatçısı bir Michael Jackson olma yoluna girer.

Bu yola girmiş bir sözde sanatçının özlemleri artık farklıdır. O artık toplumun vicdanı değil, egemenlikçi sistemin politik kullanım aracıdır. Artık o sadece kendisi için vardır. Eserleri ve onu sunum biçimleri sadece kendini yaşatmak içindir. Giderek bütün ahlaki değer yargılarını bir kenara bırakır, kendini izleyenlerin niçin izlediğini görmez. Bunu kliplerine yansıtır, sunduğu piyasalık eserlerin sözlerine, renklerine ve imgelerine yansıtır. Sanatı seks ve sporla birlikte yorumlayıp tuhaf bir sunum gerçekleştirir. O sunumla kimin ne kadar kazandığı ya da kaybettiği kendisi için önemli değildir. "Ne kadar para kazanıyorum, ne kadar lüks yaşayacağım?" kaygısı ön plandadır. Yani modernitenin bir üyesi karşımızda sahne almıştır. Ondan sonra da alkışlananlar yuhalanır, arananlar unutulur ve buna da bir anlam verilmez.

Her toplumsal eylem aynı zamanda bir toplumsallaşma eylemidir

Burada önemli olan, birey olarak bir sanatçının tek başına bir anlam ifade edemeyeceğini görmesidir. Kendisini sanatçı yapan toplumsallığın ve onun tarihsel yaratımının ortaya çıkardığı sonuçların kendisine ve eserlerine nasıl yansıdığının farkına varması gerekir, ya da bunun yerine modernitenin temel çarpıtma ve soysuzlaştırma rolüne bilinçli olarak soyunması gerekecektir. Tercih burada açıktır ve her ikisi de bilinçli bir tercihin sonucu olarak ortaya çıkmalıdır. Bu bilincin hangi çerçevede oluşması gerektiğini Önder Apo'dan yaptığımız aşağıdaki alıntı mükemmel ortaya koymaktadır:

"Toplum-birey ilişkisine soyut bakmamak önemlidir. Bireyler tarih içinde şekillenmiş, belli bir dili ve oturmuş gelenekleri olan saydığımız tüm toplumsal alanlardaki kurulu yapılara katılırlar. Diledikleri gibi değil, toplumun çok önceden ve özenle hazırlanmış kurumlarına ve onların geleneklerine göre katılım gösterirler. Bireyin toplumsallaşması muazzam bir eğitici çabayı gerektirir. Bir anlamda toplumun tüm geçmişi olan kültürü özümsendikten sonra birey toplumun üyesi, mensubu haline gelir. Toplumsallaşma sürekli çabayla gerçekleştirilir. Her toplumsal eylem aynı zamanda bir toplumsallaşma eylemidir. Dolayısıyla bireyler diledikleri gibi değil, toplumlarının istediği gibi inşa edilmekten kurtulamazlar. Şüphesiz özellikle sınıflı ve hiyerarşik toplumlar baskı ve sömürüye açık toplumlar oldukları için, bireyin direnme ve özgürlük talebi hep var olacaktır."

Burada önemli olan, bireyin nasıl şekillendiğinin bilincine vararak, kendisini toplum üstü olarak ele almamasıdır. Kaldı ki, kendini toplum üstü görme, kendisini sanatçı diye tanımlayan kesimler ya da kişilerin belirgin bir hastalığı olmaktadır. Kaynağı bireycilik olan bu hastalık, sanatçılarda daha derin yaşanmaktadır. Adına sanatçı kaprisi de denilen bu hastalık, kendini çok farklı gibi göstermenin tüm yol ve yöntemlerini devreye koymaktan sakınmaz. Öyle ki, bu farklılık kişiyi en üst düzeyde aykırılığa kadar götürür. Bu sunum, en üst düzeyde her türlü bireyci gözü karalığa yol açarken, aynı zamanda bir insanın ne kadar küçülebileceğinin de her türden göstergelerini sunar. Elbette bu genel bir modernite hastalığı olmaktadır. Unutulmasın ki, toplumun bu denli hücrelerine kadar parçalandığı günümüzde bireyler tek başına irade olamayacakları gibi, hiçbir şeyden bağımsız bir gelişme de gösteremezler. Kimse kendisini "Ben iradeyim, benim emeğim, bana ait" diye aldatmamalıdır. Günümüzün iki temel iradesi vardır. Kişilikler, yetenekler ve değerler kaynağını ancak ya adına devletçi egemenlikçi dediğimiz toplumdan ya da neolitik devrime dayanan demokratik komünal toplum değerlerinden alır. Bunun dışında hiçbir kişinin tek başına bağımsız iradesinden bahsedilemez. Olsa olsa bu kocaman bir aldatmaca olur. Bu aldatmacayı yaşayan kişiler ya da kesimler zaten bir aldatma ve çarpıtma üzerine kurulmuş olan modernitenin değirmenine su taşımaktan öteye gidemezler.

Sanatçı yeniyi yaratmanın ustasıdır

Kısacası sanat toplumsal olduğu kadar bir tercih işidir; kendisini yaratan değerlerle sonuna kadar bütünleşme yoludur. Örneğin mücadelemizin yarattığı son derece değerli sanatçılar vardır. **Şehit Sefkan, Mizgin, Serhat, Halil Uysal, Delila, Sarya** ve daha niceleri... Bunların sanata yaklaşımları sanatı aynı zamanda bir mücadele alanı ve militanlık sahası olarak gördüklerini de gösteriyor. Eğer sanat imgelerle de olsa yaşamın yeniden yaratım sahası ise, o zaman sanatçı da bu yeniden yaratıma bir militan gibi katılır. Çünkü o yaratmanın bir ustasıdır. Yeniyi yaratır. Bu da eskiye ve köhnemiş olana karşı her alanda mücadele etmeyi gerektirir.

Marks, filozofların sadece dünyayı yorumlamakla yetindiklerini, ancak gerekli olanın dünyayı değiştirmek olduğunu söylemişti. Burada felsefeye ve onunla uğraşanlara yeni bir görev yüklüyordu. Bu yeni görev, en az felsefe kadar toplumsal yaşamda rolü olan sanat ve sanatçı için de gerekli olmaktadır. Yani "Ben yorumlarım, başkaları da yapsın; ben söylerim, başkaları da değiştirsin, ona göre yaşasın" demek ikiyüzlülük olmaktadır. Bu bakış açısı Mizgin'lere, Delila'lara, Sefkan ya da Halil Uysal'lara saygısızlık yapmaktır. Çünkü onlar "Benim yaşamım, benim yeteneğim, benim yorumum, benim eserim" demeden, içinden kana kana su içtikleri halklar ırmağının içindeki bir damla olarak, o ırmağa sonsuza kadar katıldıklarının örnek duruşunu sergilediler. Onların anısı aslında bizler için nasıl sanatçı olunması gerektiğini de göstermektedir. Aksi bir duruş içinde olan sanatçılar bir sanatçıdan çok, içi masaları etrafında eğlenenler için birer çerez olmaktan öteye gidemezler. Onun için bu çerezleşme durumunu aşmak, bir sanatçı için onur meselesi olmalıdır.

Elbette konumuz sadece sanat ve sanatçı değildir. Ama kapitalist moderniteye karşı olabilmenin militanca duruşunun ve topluma bu ruhu kazandırmanın esas yollarından biri olan sanatı ve sanatçıyı da ne kadar önemsediğimizi anımsatmak açısından bunları dile getirdik. Tarihsizleştirilmiş bir toplu-

mun bireylerinin ne kadar sapkınlaşmaya açık olduğunu göstermek açısından bu değerlendirmeler önemlidir. Unutulmamalı ki, bizleri bir tarihsel birikim içinde bu toplumun özlemleri yarattı. Bu yaratımı da başta Önder Apo olmak üzere Özgürlük mücadelesi yüksek bir bilinç ve örgütlenme geleneği ortaya çıkardı. En amansız koşullarda ve en umutsuz anlarda kendimize güvenerek bize mücadele etme gücünü verdi. Her türden yalan ve riyakârlık karşısında yüksek bir politik öngörüyle onura nasıl sahip çıkılacağının yolunu gösterdi. Bizi biz yapan bütün bu değerlere arkamızı dönmenin insanlığımızı inkâr etmek olduğu asla akıldan çıkarılmamalıdır.

Kürt sanatçısı gerektiğinde dağlarda yaşatılan özgürlüğün bekçisidir

Elbette biz sadece Kürt halkının değil, bölge halklarının ve insanlığın yüce erdemlerini yaşatmanın birer militanı olduğumuzu asla unutmamalıyız. Tarih kesinlikle boşuna yaşanmamıştır, tarih masallar biçiminde aktarılsın ve arkasından da gözyaşı dökülsün diye anlatılmamıştır. Onlardan bir umut huzmesi bugünün ve geleceğin insanlığına aksın ve "insan kesinlikle sonuna kadar köle kalmayacaktır" bilinci gelişsin diye bunlar olmuştur. İşte sanat o ışık huzmesinin en kesintisiz aktığı kanaldır ve sanatçı bu akışın yol ustasıdır. O, nerede bir kesinti varsa tamir eder. Nerede karanlığa evrilme varsa, orada ışığın yolunu açar. O yol açma çabası içinde iken, her türden zulüm ya da kandırma yöntemiyle karşılaşabilir. Onun için sanatçı, toplum vicdanının en uyanık, en duyarlı noktası olmalıdır. Bu hassas nokta olması nedeniyle, sadece geçmişten geleceğe taşırılacak olan özlemleri değil, günlük olarak çekilen acıları da yüreği ve beyninin en ücra hücresinde bile hissetmelidir. Hele bir de bu Kürdistan sanatçısı ise ve her gün yok olma tehdidi altında en alçakça uygulamalara maruz bırakılan Kürt halkının sesi olacaksa, bu hissetme kendisinde çok daha yüksek olmalıdır.

"Kapitalist modernite, ideolojilerin yani bir anlamda insanlığın sonunu kendi kalıcılığının teminatı olarak ilan eder ve bunu her türlü maddi ve manevi araçlarla kanıtlamaya çalışırken, en ufak bir umutsuzluğa düşmeden, umudun bir çığlığı olarak sanat, Kürdistanlı sanatçıların imgelerinden tüm dünyaya özgürlük mesajları ulaştırmalıdır"

Çünkü Kürt sanatçı her gün penaberdir, göçmendir, her gün çöplüklerde ekmek toplayan aç çocuktur, her gün çocuklarına ekmek vermek için kendisini satmak zorunda olan kadındır, her gün işkence altında ırzına geçilen ve her türden zulme uğrayan Kürt'tür. O, düşman dipçikleri altında her türden yalan ve hileyle, açlıkla terbiye edilmek istenen bir halkın vicdanıdır. Yani o bir Kürt sanatçısıdır. Ve o sanatçı özgürlüğümüzün en büyük teminatı olan Önderliğimizin imgelerle topluma aktarılan sesidir. O, gerektiğinde dağlarda yaşatılan özgürlüğün bekçisidir.

Önder Apo, *"Tarih ve gelenek ne ise, günümüz ve gelecek de odur"* demektedir. Kendi ulusal ve toplumsal geleneklerinden kopan bir kişi elbette sanatçı olamaz. Modernite kendisini çağdaş ve ilerici gösterirken, Doğulu halkları da ilkel ve geri göstermeyi ihmal etmemektedir. Tabii, ilerici olmayı kendi kıstaslarına göre ele almaktadır. Her toplumun kendi coğrafyasında yarattığı her türden geleneği yok sayarak, adına kozmopolitizm de diyebileceğimiz ucube bir gelenek yaratmaktadır. Bunu da en çok sanat araçlarıyla yapmaya çalışmakta, yani sanatı bir toplumu ve bireyi kimliksizleştirme aracı olarak kullanmaktadır. Bunu öylesine süsleyip püsleyerek yapmaktadır ki, kendisine sanatçıyım diyen birçok kişi, bu göz boyamanın etkisiyle kendisini yaratan ulusal değerlere tümüyle yabancılaşarak adeta bu değerleri küçümser hale gelmektedir. Bu, bir yanılsamadır. Bu durumda kullandıkları müzik aletlerinden seçtikleri konulara ve onu yorumlayış biçimine kadar ortaya çıkan bir soysuzlaşma yaşanmaktadır. Bunun adına da gelişme denilmektedir. Ne var ki bu bir gelişme değil, yozlaşma olmaktadır. Yani sanatçı bir anlamda çıktığı yumurtanın kabuğunu beğenmeyen civcive dönmektedir.

Teslim olan sanatçı eseriyle de topluma teslim olmayı dayatır

Burada bir çarpıtma vardır; yanlış anlamadan çok, toplumsal özlemleri değil, kendini yaşatma vardır; sadece gelenekten değil, bugünden ve gelecekten kopma, yani dipsiz bir kuyunun kör karanlıklarına yuvarlanma vardır. Elbette bu yuvarlanış yabancılaşmanın da ötesinde düşmanına benzeme, ona tapınma, celladına teslim olma anlamına geliyor. O açıdan bir sanatçı ulusal ve toplumsal kimliğin anlık olarak yerine getirilmesinin öncüsü olmak zorundadır. Aksi durumda teslim olan sanatçı eseriyle de topluma teslim olmayı dayatır. Hele hele Kürtler gibi özgürlüğün ve onun için mücadele etmenin ne anlama geldiğini halen günü gününe yaşayarak öğrenen bir halkın sanatçısı olduğunu iddia edenlerin bunu görüp bilmemesi ciddi bir gaflet olmaktadır.

Kapitalist modernite ideolojilerin, yani bir anlamda insanlığın sonunu kendi kalıcılığının teminatı olarak ilan eder ve bunu her türlü maddi ve manevi araçlarla kanıtlamaya çalışırken, en ufak bir umutsuzluğa düşmeden, umudun bir çığlığı olarak sanat, Kürdistanlı sanatçıların imgelerinden tüm dünyaya özgürlük mesajları ulaştırmalıdır. Bizce sanatçının esas görevi bu olmalıdır. Yoksa bizi yaratan Önderliğimiz, halkımızın kutsal özgürlük mücadelesi ve onu bugüne taşıran on binlerce şehidimiz, her türlü zulüm ve düşürülmeye rağmen özgürlük özlemini yaşatmakta ısrar eden bu halk unutulursa, modernitenin palyaçosu olmaktan başka bir seçenek kalmaz. Palyaçolaşma üzerine kurulmuş bir hayat anlayışı ile doğru yaşanamayacağı gibi, doğru bir sanatsal etkinlik ve sunum da gerçekleşemez.

Engizek'in doruklarında bir Fidan

"Ona göre düşmanın eline geçmek pençeleri ve dişleri arasında yenilmeyi, bitirilmeyi beklemekti, ideallerine amaç ve hedeflerine ters düşerek ruhunu satmaktı. Önemli olan direnmekti. Vahşi düşman, karekterine ve özelliklerine ters düşmedi. Beklendiği gibi vahşiliğini soysuzca gösterdi. Akıl almaz vahşetiyle Fidan heval'in iradesini ve inancını ele geçirmek istedi, yapamadı. Yarasını silahıyla deşti yapamadı. Panzere bağladı ve sürükledi yapamadı. Ve ardından iki kilometre sürükleyerek Fidan heval'in bedenini parçaladı. Ama yapamadığını o da anladı. Bu onun yenilgisiydi hem de Fidan heval'in parçalanmış bedeni önündeki yenilgisi"

Hareketi reddetmek; varlığı reddetmektir, değişimi yok saymaktır, kadere boyun eğmektir. Sömürgeciliğin söylediğine kulak kabartıp kader bilmektir. "*Ben insanın en çok değişip dönüşeceğine müthiş inananlardanım*" diyen Önder Apo'nun tespitini anlamamaktır. Bu tespit ise sömürgeciliğin "Kürt adam olmaz, ben beyninizi yüreğinizi ruhunuzu fethetmişim" felsefesinde ifadesini bulan söylemini ters yüz eden bir tespittir.

Her Kürt bireyinin tarihi, Kürt halk tarihinin bir parçası yaşadıkları ise halkın yaşadıklarının bir sonucu ve devamıdır. Bitiş noktasına gelen Kürt halkı bitiş noktasına gelen Kürt insanıdır. Ayağa kalkan Kürt halkı ayağa kalkan Kürt bireyidir. Değişen de özgür olan da odur. Bireyler mensup oldukları halk kimliklerinin içinde bir anlam ifade ederler ve kendilerini o halkın içinde bir ifadeye kavuştururlar. Büyümeyi yücelmeyi tıpkı cüceleşmeyi mensup oldukları halkla birlikte yaşadıkları gibi yaşarlar.

Her Kürt insanı gibi Fidan hevalin yaşamı, kişiliği de Kürt'ün kişiliğinden yaşamından tarihinden bağımsız değildir. O Kürt halkının kopmaz bir parçası ve kutup yıldızıdır. Bir ilk olmadığı gibi son da değildir. Ancak kalplerde yaşayan yüreklerin derinliklerine işleyen tüm şehitlerimiz gibi O da yüceleşen bu tarihsel süreci geleceğe bağlayan bir halkadır. O halde bizlerin gelecek denilen özgür yarına bağlayan bu güçlü halkayı tanımak önem kazanıyor.

Fidan heval 1970 yılında orta halli bir ailenin ikinci kız çocuğu olarak dünyaya

Adı soyadı: **Zeynep KALAN**
Kod adı: **Fidan**
Doğum yeri ve tarihi: **Aşağı Pulyanlı köyü/Pazarcık 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **8 Ekim 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992 Armutlu köyü/Pazarcık**

gelir. Gözlerini dünyaya açar açmaz her Kürt çocuğu gibi çetin ve çetrefilli çelişkiler içerisinde bulur kendisini. Aile içi şiddet ve kavgayla tanışır, öfkelenir, hiddetlenir ve Kürdistan'da kanayan bu yaranın çocuklar üzerinde nasıl bir travma yarattığını tanık olur. Aile içi kavgaların onun kişilik oluşumunda derin izler bırakır ve 15-16 yaşlarına geldiğinde bunu daha çok fark eder. Bunun kendisi üzerindeki etkisini: "*Keşke bu ailenin değil de başka ailenin kızı olsaydım*" diyerek tepkisini böyle dile getiriyordu. Fidan heval babası ve annesi arasındaki aile içi çelişkilerin bir sonucu olarak çıkan çatışmalarda haklı, mağdur, zavallı, olan annesinin yanında saf tutardı. Ancak babası karşısında boyun eğen, silik adeta kaderine razı olan annesinin duruşunu da hiç bir zaman kabul etmezdi. Annesinin bu zayıflığına hep isyan ederdi. Daha güçlü ve babasının karşısında daha mağrur ve dik durmasını isterdi. Aslında anne ve babası şahsında Kürdistan'da yaşanan aile ve kadın sorununa öfkelenir, tepkilenir ve mutlaka bu köhne zihniyetin değiştirilmesi gerektiğine inanırdı.

Fidan arkadaş geri değer yargılarına karşı isyan ediyordu

Bir yandan aile içi kavgalarda saf tutarak geleceğini belirleme yoluna giderken diğer yandan da aile içi çelişkilerden yararlanarak asi, başına buyruk, bağımsız, serbest ve geleneksel kalıpları kıran, çevreye açılabilen, sosyalitesi bir adım daha ileride bir kişilik kazanmıştı. Yaşı ilerledikçe ve devrimci fikirlerle tanıştıkça aile içinde dayatılan kuralları, gelenekleri, görenekleri takmama tavrını gösterebiliyordu. Nitekim parti ile tanışma süreci ardından aileye karşı başlatmış olduğu isyanını daha da tırmandırarak ve buna çok sığ bilgisiyle de olsa siyasal bir içerik kazandırarak dönemsel kopuşlara kadar vardırmayı bildi. Bir çok yaşıtı ve arkadaşı annesinin dizlerine kapandığı, ailenin vasıtasıyla düzenin uslu çocuğu olma konumu yaşadığı bir süreçte Fidan heval bunlara isyan edip bir kopuş gerçekleştirmiş, bir ba-

yan olarak bunu yapma cesaretini göstermişti. Fidan heval ailenin ve çevrenin geri değer yargılarının ve geleneklerinin mutlaka aşılması gerektiğine inanıyor ve bunun için mutlaka mücadele edilmesi gerektiğini söylüyordu. Bireyin özgürce hareket etmesi, önündeki engellerin yıkılması ve savaşılması gerektiğine inanıyordu. Çünkü bunlar düşmandı onun açısından ve mutlaka bu düşman anlayışına, zihniyetine karşı savaşım verilmeliydi.

Elbette ki onun için özgürlük hayatın boğucu atmosferinden kurtulup birey olarak bağımsız ve tek başına istediğini yapma arzusundan başka bir anlam taşımıyordu. O, sınırsız gezmeyi seven kuralları takmayan toplumun geriliklerinin dışına çıkmayı başaran bir yaşamı hayal ediyordu. Hayallerinin gerçekleşmesi için toplum ve aileyle sürekli bir kavga içindeydi. Bu kavgalar her ne kadar onda muhalif kişiliğin ve isyancı ruhun şekillenmesini sağlamış olsa da tek başına kaldığından yenilgisi de kaçınılmaz oluyordu. Yenilgiler O'nu pes ettiremedi. Daha fazla azim kazandırdı, daha doğru çatışması gerektiği düşüncesinin oluşmasına götürdü. Vardığı bu sonuç, "*Nasıl doğru savaşılır*" sorusunun yanıtını aramaya koyulmasına neden oldu.

Yeni insan tanımlamasına ulaşmak

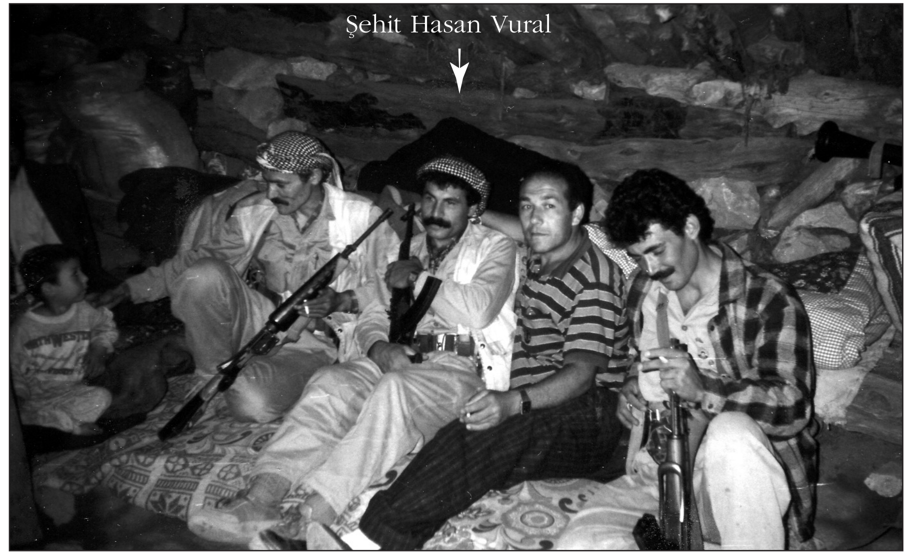
Fidan hevalin yaşamı çelişkili, çatışmalı, sorunlu ancak güzeli iyiyi kendisi ve toplum için doğruyu bulmayı kapsayacak türden bir yaşamdı. Nitekim ilk ve orta okulu bitirip lise yıllarına öğretmenleriyle çatışa çatışa geldiğinden yaşamının derinliklerinde köklü bir sorgulama sürecini kendinde başlatmıştı. "*Neydim, kimim, ne olacağım*" soruları düğümün çözgüsüne bir başlangıçtı. Çevreye kalsa kendisi okumalı en çağdaş tercih olarak iş güç sahibi olmazsa bile ev bark ve çocuk sahibi olmalıydı.

Toplumca benimsenen yaşam gerçekliği içinde kendisine biçilene razı olmamak kararlığındaydı. Bu açıdan yerleşik kurallara karşı retçiydi. "*Elinin hamuru*" tabiri kendisi için geçerli değildi, olamazdı da. O yaşamın içinde ne sıradan bir kadın olarak kalmayı, ne de bir erkek kopyası olmayı kabul edebilirdi. Tepkisinin ağırlık kazandığı noktayı da burası oluşturuyordu.

Yeni insan tanımlamasına ulaşmak... Ama nasıl? İşte sorunun gelip düğümlendiği nokta da burası oluyordu. Bu konularda cevapsız kalması onu sıkıyordu. Ailesinin şartlanmışlıklarına ve toplumun alttan alır yanlarına karşı arayışlarını bir evlilik yaratma noktasına getirmişti. Ev hayatını aile ortamını benimsemiyordu. Evlilik istemi de bu sert aile ortamından kurtulmanın bir vesilesiydi. Ailenin kölesi olmak istemediği için nişanlanmış ama bu nişanlılığın farklı biçimlerde ama özünde aynı köleliği taşıdığını sezinliyordu.

Fidan hevalin hedefi özgürlüktür

Parti ile tanışma istemi ve tanışması hedefsiz olan tepkilerinin bir alternatif halini almasını ve sabit hedeflere yönelmesini sağladı. Parti ile tanışma elbette ki katılımı gerçekleştirmeden olmazdı. Ama öncelikle bakış açısını kişiliğinde oluşturuyor ve çizgileri gittikçe belirginleştiriyordu. Bu noktadan sonra kurtuluş olarak gördüğü nişanlılığını sorgulamaya da başladı. İlk etapta nişanlılığını sürdürmek en azında nişanlısıyla beraber mücadelede yer almak istedi. Nişanlısının toplum dışına çıkmadığı tutucu davrandığı ve bu durumun kendisini de alı koyacağı, kölelikten kurtulma istemini engelleyeceği kaygısıyla nişanlısından toplum ve kendisi arasında bir tercih yapma isteminde bulundu. Bir yanda toplum ve onun şekillendirdiği düzen diğer yandan kendisi ve kendisini kölelikten kurtaracak yegane yol Parti mücadelesi... Sorun bu iki seçenekten birinin tercihiyle açıklığa kavuşacaktı. Nişanlısı tercihini eski toplum yapısından yana kıldı. Artık kendisine düşen de özgürlüğe ilk adımı atmak ve saflara katılmaktı. Düşman Fidan heval'in varmış olduğu bu kararı adeta sezinlemiş gibi saflara fiili katılım yapmadan çok kısa bir süre önce onu yakaladı. Onbir gün kaldığı sorguda yoğun işkencelerden geçirildi. Düşmanın eline hiç bir şey vermedi ve bırakıldı. Bırakılmasından kısa bir süre sonra 1991 yılının 8 Ekim akşamı üç yoldaşıyla birlikte gerilla saflarına katılım sağlayarak yüce ve ölümsüz insan olma yolunda ilk güçlü ve kararlı adımını atmış oldu.

Fidan hevalin toplum içindeki anarşist yapısı itibariyle kuralsız bir yaşamı isteme arzusu her durum ve zeminde geçerli değildi. Çok geçmeden çevrenin kuralları şahsında dile getirmiş olduğu tepkinin tamamının düzene sisteme duyulan tepki olduğu anlaşıldı. Bunun böyle olduğunu sadece parti yaşamı ve savaş kurallarına bağlı kalarak kanıtlamadı aynı zamanda savaş kurallarını yerle bir eden tasfiyeci yaklaşımlara karşı gücü ve bilinci oranında durmasını bilerek buna cesaret ederek kanıtladı. Her türlü otoriteye karşı olmadığını, özgürleşmede başarının kuralları olarak devrimci otoriteye riayet edip, her türlü karşı devrimci

yaklaşıma, lakaytlığa ve küçük burjuva yaklaşımlarına karşı durarak gösterdi.

O sıradan bir savaşçı gibi olamazdı

Engizek dağlarının doruklarında ***Şehit Hasan Vural*** eğitim devresinde görmüş olduğu kısa süreli eğitim kendini daha yakından tanımasını ve yetersizliklerini doğru temelde sorgulayarak kararlı bir şekilde aşmaya çalışmasını sağladı. Mantığı kavradıkça gerisi kendiliğinden geliyordu. Ona kalan da parti ideolojisini kendine yedirmek ve yeni yeni sonuçlara ulaşmaktı. Partiyi tanıma düzeyi ona sürekli bir çalışma ve derinleşme sorumluluğunu yüklüyordu. Kuşkusuz bunda arayışının ve ideasının büyüklüğü partiye duyduğu güven ve inanç, halka beslemiş olduğu derin sevgi etkiliydi.

O sıradan bir savaşçı gibi olamazdı. Bu kadar uğraş ve arayış bir savaşçılıkla sınırlı kalmamalıydı. Bu yüzden her eylemde ve görevde en öndeydi. Kibirlenmek diye bir şeyi tanımıyordu. Yoldaşlarına karşı saygılı, onların eksikliklerine karşı oldukça eleştirisel, halka üstten bakmayan ama geride de kalmak istemeyen, kavratıcı ve iknacı yaklaşımı esas alan, halkın olan, ama halkın geriliklerine kendini kaptırmayan, kuyrukçu değil öncü olan bir kişilik ve yaklaşım sahibiydi. Onun bu derece kısa sürede gelişimi yoldaşları arasında bir şaşkınlıkla beraber saygı da yaratmıştı. Yeter ki birey yeni insan, yeni kişiliği edinme yolunda karar kılsın, istem duysun, arzu etsin geçmişi ne olursa olsun kesin başarılabileceği Fidan heval'in kişiliğinde ispatlanmıştır. Önder Apo'nun *"Ben insanın en çok değişip dönüşeceğine müthiş inananlardanım"* sözünü Fidan heval kendinde yeni kişiliği yaratarak cevap oluyordu.

Fidan heval halkla kurduğu sıcak diyaloglardan dolayı bir dönem silahlı siyasal çalışmalardan sorumlu olarak görevlendirildi. Çocukların, gençlerin, yaşlıların duygularını anlayabilen onlara yaklaşımda özgünlüklerini ve özelliklerini dikkate alan, onlara verilmesi gerekeni vermekten büyük coşku ve haz duyan, alınması gerekeni de onlardan almasını bir görev bilen, sorunlarına ilgisiz kalmayan, tavır davranış ve yaklaşımlarıyla halkın arasında kalmış olduğu kısa sürede çok sevilen sayılan bir konuma ulaşmıştı. O'nun şahsında sevilen Partiydi. O da bunun bilincindeydi. Halkın arasında kaldığı süre içerisinde birçok komitenin oluşturulmasında ve örgütlenmenin gerçekleşmesinde önemli pay sahibi oldu. Bu çalışmaların en çok yoğunlaştırıldığı ve meyvelerinin alınacağı bir süreçte 7 Ekim 1992 tarihinde Pazarcık'a bağlı Armutlu köyü yakınlarında girilen bir çatışmada 5 yoldaşıyla şehit düşerek halkın gönlünde tarihin sayfalarında yerlerini alırlar. Fidan heval önce yaralı olarak düşmanın eline geçer. Silahlı siyasal faaliyetlerde bulunduğu süre içerisinde "*düşmanın eline sağ geçmemeliyim*" diyen ve köylere silahsız inmek zorunda kaldığında bombasını yanında unutmayan Fidan heval düşmanın ani baskını sonucu bulunduğu noktada kendisine uzak olan çantasına ve raxtına yetişememiş, silahın üzerindeki mermilerin bitmesiyle de yapacağı bir şey kalmamış ve düşmanın eline yaralı geçmişti. O buna düşmanın eline geçmek olarak bakmazdı. Ona göre düşmanın eline geçmek pençeleri ve dişleri arasında yenilmeyi, bitirilmeyi beklemekti, ideallerine amaç ve hedeflerine ters düşerek ruhunu satmaktı. Önemli olan direnmekti. Vahşi düşman karakterine ve özelliklerine ters düşmedi. Beklendiği gibi düşman vahşiliğini soysuzca gösterdi. Akıl almaz vahşetiyle Fidan heval'in iradesini ve inancını ele geçirmek istedi, yapamadı. Yarasını silahıyla deşti. Panzere bağladı ve iki kilometre sürükleyerek Fidan hevalin bedenini parçaladı. Ama teslim alamadığını o da anladı. Bu, onun yenilgisiydi hem de Fidan hevalin parçalanmış bedeni önündeki yenilgisi...

Fidan heval bedenini düşmana siper, bu halka ve partiye de feda ederek tarihin, halkın ve geleceğin karşısında birçok yoldaşıyla birlikte vicdanen rahat sorumluluklarını yerine getirmiş olarak tarih sayfasında yerini aldı. Mücadele arkadaşları olarak onların şahadetiyle birlikte bir kat daha sorumlulukları ağırlaşmış olan bizlerin yapması gereken, tarih, halk ve parti karşısında onurluca yerlerini alan şehitlerin huzurunda çelikleşmiş bir iradeyle, kenetlenmiş bir bağlılıkla devraldığımız bayrağı taşımaktır. Fidan heval geçmiş düzenden sistemden cesurca bir kopuşu sağlayarak Önderlikle, partiyle yürekten bir birleşmeyi başardı. Onun anısına layık olmak, gösterdiği cesarete ulaşmak ve ondaki yüreği kendimizde var etmektir. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı:**Özkan Tepe**
Kod adı:**Akif Ulaş**
Doğum yeri-tarihi:**Varto 1984**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Tahir Yara**
Kod adı:**Aras Dersim**
Doğum yeri-tarihi:**Urmiye 1979**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Kemal Bor**
Kod adı:**Berxwedan Ozan**
Doğum yeri-tarihi:**Van 1986**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Mehmet Şah Gegin**
Kod adı:**Delil Besta**
Doğum yeri-tarihi:**Beşiri 1988**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Recep Dorak**
Kod adı:**Harun Munzur**
Doğum yeri-tarihi:**Ceyhan 1983**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Ekber Nebizade**
Kod adı:**Kawa Selmas**
Doğum yeri-tarihi:**Selmas 1985**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Ümit Azizi**
Kod adı:**Leşker Ciwanro**
Doğum yeri-tar:**Kermanşah 1981**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Zakir Yıldız**
Kod adı: **Rüstem Agit**
Doğum yeri-tarihi:**Başkale 1987**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Ciwan Hüseyin**
Kod adı:**Serhat Ciwan**
Doğ-yeri-tarihi:**Derik 1982**
Şehadet tarihi:**3 Ekim 2008**
Bezelê Eylemi/Şemdinli

Adı, soyadı:**Mesut Hesen**
Kod adı:**Serhat Derik**
Doğum yeri-tarihi:**Derik 1978**
Şehadet tarihi:**7 Ekim 2008**
Güçlükonak/Şırnak

Adı, soyadı:**Halime Özdemir**
Kod adı:**Hasret Botan**
Doğum yeri-tarihi:**Eruh 1979**
Şehadet tarihi:**7 Ekim 2008**
Güçlükonak/Şırnak

Adı, soyadı:**Hamza İlya**
Kod adı:**Rohat Harun**
Doğum yeri-tarihi:**Kahta 1977**
Şehadet tarihi:**7 Ekim 2008**
Güçlükonak/Şırnak

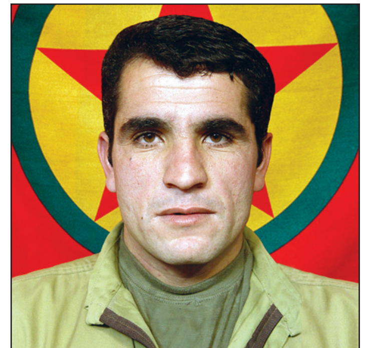
Adı, soyadı:**Alaaddin Öztürk**
Kod adı:**Argeş Ruken**
Doğum yeri-tarihi:**Batman 1980**
Şehadet tarihi:**7 Ekim 2008**
Güçlükonak/Şırnak

Adı, soyadı:**Kawa Xelil**
Kod adı:**Orhan Neval**
Doğum yeri-tarihi:**Kamişlo 1980**
Şehadet tarihi:**15 Ekim 2008**
Marinos/Hakkari

Adı, soyadı:**Bahattin Kartal**
Kod adı:**Cotkar Kartal**
Doğum yeri-tarihi:**Van 1982**
Şehadet tarihi:**21 Ekim 2008**
Merkez/Bingöl

Adı, soyadı:**Mehmet Şirin Gül**
Kod adı:**Bahtiyar Cilo**
Doğum yeri-tarihi:**Gürpınar 1983**
Şehadet tarihi:**21 Ekim 2008**
Merkez/Bingöl

